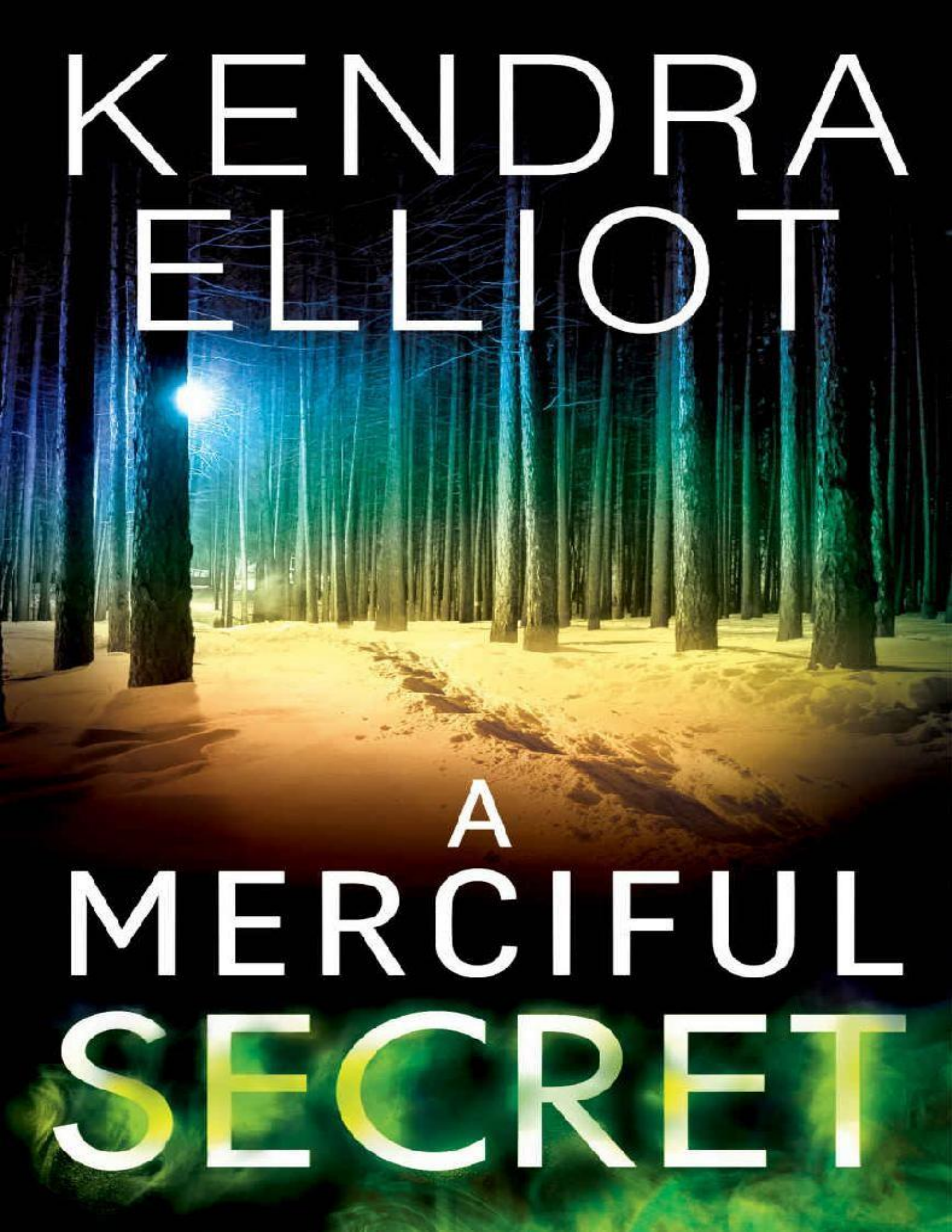
KENDRA
ELLIOT
A
MERCIFUL
SECRET

Kendra Elliot

A Merciful Secret

(Un secret crud)

Seria: Mercy Kilpatrick # 3

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

Mercy a crezut că era o căprioară.

Dar era o fată care a ieșit din tufișurile de pe drumul întunecat și a intrat în raza farurilor SUV-ului ei. A frânat brusc și a tras de volan spre dreapta. Învârtindu-se în lateral, vehiculul ei a tresărit în timp ce anvelopele au ricoșat de-a lungul șanțurilor pline de zăpadă de pe marginea drumului. Vehiculul s-a oprit brusc, iar ea s-a agățat de volan, respirând cu greu.

Nu am lovit-o.

Mâinile i s-au izbit de geamul șoferului. „Trebuie să mă ajuți! Te rog!”

Roșu a pătat geamul, iar teroarea strălucea în ochii mari ai fetei.

Cineva a lovit-o și a plecat.

Mercy și-a deschis ușa, iar fata tremurândă s-a aruncat în brațele ei. „Vă rog, ajutați-o! E pe moarte!” Mâinile ei erau roșii de sânge, iar dungi de sânge îi acopereau obrajii. Nu putea avea mai mult de zece ani, iar tricoul ei cu mânecă scurtă era total nepotrivit pentru aerul înghețat al nopții. A apucat-o pe Mercy de haina din față și a tras-o spre drum. „E pe aici!”

„Stai! Ești rănită?” Mercy a prins încheietura copilului și i-a examinat mâna însângerată, apoi a întors fața fetei spre ea, căutând o sursă a sângelui. Copila s-a luptat să scape din strânsoarea ei.

„Nu e sângele meu! Nu sunt rănită, este bunica mea! E pe moarte!” Picioarele ei se zbăteau în timp ce încerca să o îndepărteze pe Mercy de vehiculul ei. „Trebuie să ne ajuți!”

„Unde este?”

„Pe aici!” Privirea ei a implorat-o pe Mercy să o urmeze.

Cu inima accelerată, Mercy a condus-o cu fermitate pe fată în spatele Tahoe-ului ei și a luat o geantă de voiaj din spate. „Nu va fi mai rapid să mergem cu mașina la bunica ta?”

„Scurtătura prin pădure este cea mai rapidă.” Copilul a înghețat și i-a privit geanta cu speranță. „Sunteți doctor?”

„Nu.” Mercy și-a scos telefonul mobil. Nu are semnal. *La naiba.* „Ai sunat la 911?”

„Nu avem telefon.”

Cine nu are telefon în zilele noastre? S-a uitat mai atent la fată. Avea nevoie de o tunsoare, iar blugii ei erau cu cinci centimetri prea scurți. Fața ei era subțire, cu trăsături delicate, dându-i un aer de elf. „Mama mea are unul, dar nu e acasă. Poți să te grăbești, te rog?”

Ochii ei îngroziți aproape că i-au frânt inima lui Mercy. „Mai am nevoie de un lucru.” Se uită în jur la pinii impunători de pe ambele părți ale drumului. Cu zece minute mai devreme părăsise cabana, dar se afla încă în una dintre cele mai dense păduri de pe partea de est a munților Cascade. Drumul era rareori circulat și, cum era aproape trei dimineața, știa că nu va mai veni nimeni. S-a întors pe partea șoferului și și-a luat poșeta cu buzunarul pentru arma ascunsă și pistolul, dorindu-și să fi purtat holsterul de umăr.

A strecurat poșeta în geantă și i-a pus cureaua rezistentă pe umăr. Și-a reglat echilibrul pentru greutatea ei. „Să mergem.” Fata s-a învârtit și a fugit prin zăpadă spre tufișurile de unde apăruse prima dată. Mercy și-a încuiat camionul de la distanță și a scos o lanternă din buzunarul de la capătul sacoșei.

Voi face tot ce pot și apoi mă voi duce după ajutor.

Trusa de prim ajutor din geantă nu era de tipul celor cumpărate de la Walmart. Avea bisturie, ață chirurgicală, ace, epinefrină și lidocaină în plus față de sortimentul obișnuit de bandaje și bandă adezivă. Își inventarie mental geanta în timp ce se avânta în pădure după fată. Pătură de urgență, aprinzător, lanternă frontală, secure, prelată, batoane proteice, tablete de purificare a apei. Mercy știa că nu e bine să se arunce orbește în pădure fără provizii.

Și-a îndreptat lanterna după fată. Dispăruse. Raza lui Mercy a scanat tufișurile pe unde credea că se dusese copilul. „Hei! Așteaptă! Unde te-ai dus?” *Nici măcar nu-i știu numele.*

Chipul de elf a apărut brusc în lumină. „Grăbește-te!”

Mercy a alergat după ea, cizmele ei afundându-se în cei zece centimetri

de zăpadă. „Care e numele tău?”

„Morrigan.” Ea s-a avântat în fața fasciculului lanternei, evitând cu agilitate crengile căzute și stâncile mari.

Mercy a încercat să le lumineze ambele drumuri, dar Morrigan părea să aibă vederea nocturnă a unei pisici. Mercy a renunțat și s-a concentrat să nu-și luxeze glezna. *Nimeni nu știe unde sunt*. Gândul i-a sucit mațele, dar l-a lăsat deoparte. Prietenul ei, Truman, și nepoata ei, Kaylie, știau că plecase la cabana ei pentru o zi, iar mașina ei era parcată pe marginea drumului. Dacă cineva ar fi căutat-o, ar fi găsit-o.

Să sperăm că într-o singură bucată.

„Morrigan, ce s-a întâmplat cu bunica ta?” Se împinse să țină pasul cu copilul.

„Nu știu! Avea sânge peste tot.”

„Cât de departe este?”

„Suntem aproape de casă.”

„Ar fi trebuit să mergem cu mașina”, mormăi ea.

„Nu, drumul spre casă se răsucește mult spre nord. Drumul ăsta e mai rapid. Acolo este!”

Mercy a ridicat raza lanternei sale. Departe, în față, putea distinge conturul unei case mici în stil ranch. O lumină slabă strălucea la o fereastră. Nici o lumină exterioară. Nu a știut niciodată că există o casă în acea zonă. Ani de zile a condus pe vechiul drum rural și nu a văzut niciodată vreun indiciu că cineva ar locui în această secțiune specială a pădurii. *Și eu care credeam că-mi prețuiesc intimitatea.*

Fata a urcat în fugă câteva trepte strâmbe de beton și a împins ușa. „Bunica!” a strigat ea.

Mercy s-a oprit la baza treptelor și și-a verificat telefonul mobil. Nimic. *Cum o voi duce pe bunica ei la Tahoe? Trebuia să fi insistat să conduc.*

A intrat cu grijă în casa întunecată, urmărind sunetele plânsului ușor al lui Morrigan. A aprins un întrerupător, dar nu s-a întâmplat nimic. Lanterna ei a luminat fiecare colț al camerei, deoarece nu dorea să intre în necunoscut. Mirosea a praf vechi, ca și cum ar fi fost abandonată de ani de zile, dar era

complet mobilată și existau semne clare de locuire. O carte pe măsuța din capăt. O cană lângă un teanc de reviste. În dreapta ei se afla o bucătărie minusculă, cu un blat limitat, aglomerat cu un suport de vase și un aragaz lent.

„E aici!” a strigat Morrigan. „Grăbește-te! Te rog!” Spaima din vocea ei a dat la o parte bunul simț al lui Mercy, care s-a avântat pe un hol întunecat. Urmărind sunetele copilului, a găsit-o pe Morrigan într-un dormitor care era slab luminat de o lampă uragan. Bunica ei stătea într-un fotoliu vechi, cu spătarul înclinat la patruzeci și cinci de grade. Era o femeie foarte slabă, corpul ei abia ocupând o fracțiune din scaunul mare. O plapumă o acoperea de la gât în jos. Chiar și în lumina slabă, Mercy a văzut că era îmbibată cu sânge.

Capul femeii se întoarse foarte ușor când Mercy intră și scoase un sunet de implorare. Degetele lui Mercy au găsit un alt întrerupător inutil, așa că și-a aruncat geanta lângă fotoliul extensibil și a îngenuncheat. *Oprește sângerarea*. „Unde ești rănită?”, a întrebat ea în timp ce lua ușor încheietura femeii pentru a-i verifica pulsul. Îl simțea ca fluturarea slabă a unui pui de pasăre. Femeia a scos mai multe sunete de implorare și a încercat să se ridice. „Stai nemișcată”, i-a spus Mercy. „Adu lampa aia mai aproape”, i-a ordonat ea lui Morrigan. „Și ține-mi lanterna ca să pot vedea mai bine”. Fata s-a supus, iar Mercy și-a ținut respirația când a întâlnit privirea disperată a femeii. Ea a pipăit brațul lui Mercy, degetele ei bâjbâind să prindă țesătura hainei lui Mercy, în timp ce privirile lor se blocau. Ochii ei erau umezi, pleoapele ridate de vârstă, iar sunetele ei deveneau tot mai urgente.

Poate să vorbească?

Mercy a oftat când a tras încet plapuma udă înapoi, iar bunica lui Morrigan a scos un mic strigăt.

Femeia fusese tăiată peste piept, abdomen și partea superioară a brațelor. Arma îi tăiase chiar prin cămașa de noapte subțire. Petele întunecate făceau modele obscene pe țesătură, rănile curgând continuu.

„Cine ți-a făcut asta?” Mercy nu se putea mișca. Creierul ei nu voia să accepte pedeapsa brutală care îi fusese aplicată femeii. Femeia a început să cânte cu o voce suavă, iar Mercy nu putea deslușî cuvintele.

„Ce s-a întâmplat cu ea, Morrigan?” a întrebat ea în timp ce căuta bandaje în geanta ei.

„Nu știu. M-am ridicat să merg la baie și am găsit-o așa. Atunci am fugit la drum după ajutor.”

Mercy a presat bandaje groase pe răni. Acestea s-au umezit repede cu sânge. *E prea mult sânge*. S-a mișcat mai repede, folosind bandă adezivă pentru a lega bumbacul la locul lui. Îngrijorarea ei creștea; știa că mica ei rezervă medicală nu va fi suficientă. A terminat repede ultimele bandaje. „Adu-mi niște prosoape sau cearșafuri curate”, i-a spus ea lui Morrigan. Fata a ieșit repede din cameră.

Mercy a luat mâna femeii, observând că avea mai multe tăieturi sângerânde. *Răni defensive?* A forțat un zâmbet și s-a uitat în ochii negri îngrijorați. „Vei fi bine”, a spus ea, cu un sentiment de scufundare în stomac. Femeia a continuat să cânte, iar Mercy s-a întrebat dacă era indiancă. *Pare mai degrabă italiană.* „Ce spune?” a întrebat-o pe Morrigan când fata a reapărut și a aruncat un teanc de prosoape lângă scaun. Mercy a luat unul și l-a apăsat pe cea mai grea tăietură de pe gâtul femeii.

Fata a tăcut o clipă. „Nu știu. Nu am învățat vrăjile.”

Vrăji?

„Nu cred că e una rea. Tonul ei nu este furios.”

Cred că asta e bine.

„Care e numele ei?”

„Bunica.”

„Numele ei adevărat.”

Fata s-a gândit bine. „Olivia.”

„Olivia”, a spus Mercy. „Ce s-a întâmplat cu tine? Cine a făcut asta?” Olivia a continuat să se holbeze, buzele ei încă formând cuvintele străine. *Nu sună ca italiana. Sau orice altă limbă pe care am auzit-o până acum.* Cântecul s-a oprit, iar respirația femeii a devenit răgușită. A tușit, a scos un sunet profund, iar sângele i-a zburat de pe buze. Mercy a apăsat mai tare și i-a spus lui Morrigan să aplice presiune cu un alt prosop pe abdomenul sângerând.

Ea s-a supus. „O să moară?” a șoptit ea printre lacrimi.

Mercy nu putea minți. „Nu știu. E grav.”

Olivia a tușit și mai mult sânge a zburat. Și-a ridicat tremurând mâna plină de sânge pentru a atinge obrazul lui Mercy. „Mulțumesc.” Primele cuvinte pe care Mercy le-a recunoscut.

Mâna ei era caldă și umedă, iar degetele ei au alunecat pe partea laterală a feței lui Mercy în timp ce ea menținea contactul vizual. Teroarea din privirea Oliviei se evaporase, înlocuită cu mulțumire.

Ea pleacă.

„Nu! Nu te voi lăsa să pleci, Olivia!” Mercy a scuturat umărul femeii. „Vorbește cu ea, Morrigan. Fă-o să te asculte.” Fata a început să o implore pe bunica ei, care a întors ochii obosiți în direcția ei.

Panica fierbea sub pielea lui Mercy. Nu putea chema o ambulanță. Singurele ei opțiuni erau să o ducă pe femeie la Tahoe, să rămână aici și să continue să încerce să oprească sângerarea sau să ia mașina și să riște drumul lung până la casă înainte de a o duce la spital. Mercy a cântărit fiecare opțiune. *Trebuie să iau Tahoe-ul*. S-a ridicat în picioare. „Mă duc să-mi iau camionul.”

Mâna Oliviei a sărit, apucându-i încheietura mâinii. „Stai.”

Mercy a încremenit. Apoi a căzut încet în genunchi, luând din nou mâna sângerândă și ținând privirea muribundei. *Ea nu vrea să fie singură*. Un calm interior a curs de la mâna femeii la cea a lui Mercy și i-a potolit nervii.

Voi face asta pentru ea.

Olivia s-a uitat de la Mercy la Morrigan și apoi a închis ochii.

Mercy i-a mai văzut pieptul ridicându-se de patru ori înainte de a se opri.

Amorțită, a ținut mâna femeii și a ascultat-o pe Morrigan tânguindu-se.

Capitolul 2

„Îmi pare rău că ți-am luat hainele, agent special Kilpatrick”, murmură un agent din Deschutes County când Mercy își aruncă haina, puloverul și blugii în punga lui de hârtie, după ce s-a schimbat în dormitorul lui Morrigan.

„Nicio problemă. Întotdeauna am un alt set de haine cu mine.” După ce își văzuse puloverul însângerat, știuse că anchetatorii vor vrea tot ce purta, dar înainte să se schimbe, tehnicianul de la locul crimei o fotografiase în ținuta pătată.

Mercy stătea în picioare și privea drept înainte în timp ce tânărul o înconjura, făcând fotografii. El se apropiase mai mult pentru a-i fotografia fața, iar ea se luptase cu sentimentul de vinovăție care îi urca pe gât din cauza neputinței ei de a o salva pe Olivia. Stânjenit, el i-a cerut permisiunea să îi taie o bucată de păr. Mercy a dat din cap și a privit cum șuvițe din părul ei negru și lung, acoperit cu sânge închegat, cădeau în plicul pe care îl aștepta. Apoi a scos un tampon, l-a umezit și l-a atins pe fața ei. Sângele Oliviei era încrustat pe obrazul ei. Sângele care se uscase îi smulsese pielea lui Mercy, iar ea îl zgâriase scurt înainte să înțeleagă ce era. Era încă sub unghiile ei, chiar și după ce tehnicianul i le răzuise.

Am făcut tot ce am putut.

Un fior i-a străbătut mușchii, făcându-i întregul corp să aibă spasme în timp ce îl privea pe agent sigilând punga. I-a aruncat o privire rapidă, cu compasiune în ochi.

Ea mai văzuse moartea de aproape. Chiar se agățase de mâna fratelui ei când a murit.

Dar asta era diferit. Nevoia Oliviei de atingere umană, nevoia ei ca cineva să rămână și să nu o lase să alunece singură în moarte, i-a sfâșiat inima lui Mercy.

Momentul avea să rămână cu ea pentru totdeauna.

Stătuse cu Olivia câteva minute după ce aceasta murise, apoi Mercy o luase pe Morrigan în brațe și pur și simplu o ținuse în brațe până când se opri din plâns și adormi. A îmbrăcat-o pe fată cu o haină groasă, a cărat-o prin zăpadă până la Tahoe, apoi a condus până a găsit semnal la telefonul mobil. Epuizată, Morrigan a ațipit pe bancheta din spate, cu capul legănat pe pieptul

ei. Mercy a raportat decesul și a încercat să se întoarcă acasă. A trebuit să o trezească pe Morrigan pentru indicații. Morrigan avusese dreptate. Drumul lateral întortocheat până la căsuță dura o veșnicie.

Acum, detectivul Evan Bolton din Deschutes County o aștepta pe Mercy în sufrageria casei Oliviei. Detectivul era tânăr, probabil mai tânăr decât Mercy, dar ochii lui erau bătrâni și cinici, ca și cum ar fi văzut toate ororile din lume. Când sosise în zorii zilei, ascultase în tăcere povestea scurtă a lui Mercy și pusese întrebări minime, dar ea avusese sentimentul că îi scăpase foarte puțin. Simpatia îi strălucea în ochii căprui în timp ce ea se apropia.

Fără îndoială, douăzeci și patru de ore fără somn i se citeau pe față. „Unde este Morrigan?", l-a întrebat ea.

„Îi arată unuia dintre agenți găinile și caprele ei."

Mercy s-a relaxat un pic. O ținuse pe Morrigan aproape de ea în ultimele patru ore, în timp ce așteptau ca Deschutes County să răspundă. A aruncat o privire pe fereastră și l-a văzut pe tehnician făcând poze în interiorul noului ei FBI Tahoe. Era și însângerat. În epuizarea ei, Mercy transferase sângele Oliviei pe haina lui Morrigan și pe mașina ei.

Zgomotele de foșnet din spatele lui Mercy îi spuseseră că tehnicienii încă mai adunau probe în mica casă. Mai mult decât orice își dorea să lase locul faptei în urmă și să doarmă o săptămână, dar ochii detectivului îi indicau că avea alte planuri. „Vrei să mă interoghezi acum, nu-i așa?", a întrebat ea.

„Știu că ești trează de mult timp, dar vreau să aud din nou detaliile cât timp sunt încă proaspete în mintea ta."

Ea înțelese. „Nu a ajuns nimeni la mama lui Morrigan?"

„Nu încă. Numărul de telefon pe care ni l-a dat ajunge direct la o căsuță vocală plină."

„A spus Morrigan unde este?"

„Ne-a spus că a plecat în oraș. Când am întrebat cu cât timp în urmă a plecat, a spus că nu știe. Ar putea fi o săptămână sau o zi."

Mercy s-a încruntat. „Când ajung serviciile pentru copii aici?", a întrebat ea.

Detectivul s-a încruntat. „Lucrăm la asta."

„Atunci am destul timp să vorbesc, pentru că nu plec nicăieri până când Morrigan nu este îngrijită. Cât mai durează până sosește medicul legist?”

El a ridicat ambele sprâncene. „În mai puțin de o oră. Am crezut că eu voi fi cel care va pune întrebări.”

„Unde vrei să faci asta?” Mercy a aruncat o privire în jurul zonei de zi aglomerate. Acum că intra puțină lumină de la ferestre, a văzut că încăperea era foarte curată, dar tapițeria mobilei era peticită și covoarele împrăștiate erau uzate până la suport în mai multe zone. Dulapurilor din bucătărie le lipseau câteva uși, dar vasele erau stivuite perfect pe rafturi.

„Hai să ieșim afară”, a sugerat el.

Cei doi au ieșit din casa înghesuită, iar Mercy a inspirat adânc aerul înghețat. Privind în sus, a văzut pinii înghețați de zăpadă pe un cer albastru senin. *Trebuie să fie cel puțin -6 grade*. Cu trei zile mai devreme, zona fusese lovită de o furtună de zăpadă care aruncase rapid zece centimetri de puf alb. De atunci, în fiecare zi fusese un senin glorios, dar un frig înfiorător. Tipic pentru o iarnă în Oregonul Central.

Iubea asta.

Scoțându-și mănușile din buzunarele jachetei groase, l-a condus pe detectiv la o mică bancă de lemn și s-a curățat de zăpadă. Purta pantaloni termici, o cămașă cu mânecă lungă și cizme de zăpadă din depozitul permanent al vehiculului ei. Ea s-a așezat, recunoscătoare pentru pantalonii groși, iar el i-a urmat exemplul, scoțând din buzunar un mic reportofon împreună cu un carnețel. Haina albastră a detectivului aproape că se potrivea cu cerul. O notă ciudat de veselă în dimineața sumbră. Mercy era în negru din cap până în picioare, ținuta ei obișnuită.

„Ați spus că vă întorceați cu mașina în oraș de la cabana dumneavoastră”, a început detectivul Bolton. „Unde este mai exact?”

Mercy i-a dat adresa ei. „Am condus cam zece minute înainte să o văd pe Morrigan. Deci nu prea departe.”

„Conduceți des pe aici la trei dimineața?”

„De fapt, da.”

El își ținea creionul deasupra blocului de notițe, uitându-se la ea așteptând. „De ce?”

„Nu prea dorm. Să vin aici mă relaxează.”

„Locuiești în Bend”, a afirmat el. „Trebuie să-ți ia mult timp să ajungi aici.”

„Se poate. Depinde de starea drumului.” Ea nu era în stare să ofere informații suplimentare despre obiceiurile ei nocturne.

„De cât timp lucrezi la biroul FBI din Bend?”

„Am început toamna trecută. Înainte de asta am fost la biroul din Portland timp de mai mulți ani.”

„Și nu le-ați văzut niciodată pe Morrigan sau Olivia până astăzi?”

„Exact. E ușor să te amesteci în pădure aici. O persoană ar putea fi la cincizeci de metri distanță și nu ai ști niciodată.”

„Probabil de aceea ai o casă aici.”

Mercy s-a încordat, privindu-l, dar a văzut în ochii lui doar curiozitate.

„Îmi place intimitatea mea. E plăcut să ies din oraș.”

El a încuviințat din cap. „Poți să-mi spui din nou ce s-a întâmplat după ce Morrigan ți-a oprit mașina?”

Ea știa că va spune exact aceeași poveste de mai multe ori. O femeie fusese ucisă, iar ea era un martor-cheie. Mercy a închis ochii pentru scurt timp și a recitat ceea ce își amintea.

Detectivul Bolton a ascultat și a luat notițe. „Nu ai putut deslușI niciun cuvânt sau nume din cântecul ei?”

„Nu am putut. M-am gândit la asta de mai multe ori și nici măcar nu pot ghici limba. Morrigan a spus că erau vrăji și că ea nu le putea înțelege.”

Detectivul și-a ridicat privirea de pe blocnotes, cu surprindere în ochi. „Asta e ceva nou. Vreau să vorbesc cu Morrigan, dar nu vreau să o interoghez fără prezența unei rude sau a CPS.” S-a uitat la ceas. „CPS nu mi-a putut spune când va ajunge cineva aici și nu-mi place să las să treacă mult timp. Ea este tânără. Povestea ei s-ar putea schimba.” Frustrarea i-a traversat fața detectivului.

„Pot să stau și eu”, a spus Mercy. „Cred că are încredere în mine și, având în vedere gravitatea situației, cred că mă calific ca un avocat acceptabil.”

Detectivul i-a aruncat o privire măsurată, cântărindu-și opțiunile.

„Dle detectiv?” Un agent stătea în ușa deschisă a casei. „Cred că ar trebui să te uiți la asta.”

Detectivul Bolton s-a ridicat imediat în picioare, și-a băgat carnețelul și reportofonul în buzunar și s-a îndreptat spre casă.

Mercy l-a urmat.

***

Pe măsură ce înaintau pe holul îngust, detectivul Bolton s-a uitat peste umăr la Mercy. Ea i-a întâlnit privirea în față.

Știu că aceasta este ancheta ta. Dar vin oricum.

Agentul i-a condus la o ușă deschisă aproape de spatele casei și apoi s-a dat la o parte. „Nu știam că această cameră este aici până acum un minut. Ușa a fost făcută să se amestece cu lambriurile de lemn ale holului. Am observat un mic gol în partea de jos, unde lambriurile nu se aliniau cu covorul și am împins peretele. Nu am mai găsit o cameră secretă până acum.” Emoția dansa în ochii lui.

„Bună treabă.” Bolton l-a bătut pe umăr.

„E strâmt acolo”, i-a avertizat agentul. Bolton a pășit prin ușă și s-a oprit. Mercy s-a uitat peste umărul lui, recunoscătoare pentru înălțimea ei peste medie, și și-a ținut respirația. Camera fără ferestre avea un blat de lemn brut pe o parte, cu rafturi deschise care umpleau peretele de deasupra. Pe peretele opus erau cuțite. Sute de cuțite. Lamele lor erau lipite de o duzină de benzi magnetice care se întindeau de-a lungul camerei.

„Cineva este un colecționar”, mormăi Bolton.

Mercy a fost de acord în tăcere, privirea ei scanând cuțit după cuțit. „Este incredibil.” Cuțite de mărimea degetului ei mic, cuțite lungi cât brațul ei, cuțite

de grad militar, cuțite care păreau forjate manual, mânere sculptate elaborat din lemn, metal și fildeș, lame gravate și lame curbate. A căutat locuri goale în colecție, întrebându-se dacă arma crimei fusese îndepărtată de pe perete. Din câte își putea da seama, toate erau prezente. *Ar fi știut cineva dacă lipsea una?*

„Nu a fost găsită încă arma crimei, nu?", a întrebat ea.

„Nu", a spus agentul.

Între tejghea și peretele cu cuțite abia dacă era loc să stea două persoane, dar ea și Bolton s-au înghesuit în spațiu.

„Uită-te la borcane", a sugerat agentul.

Zeci de borcane de sticlă de toate dimensiunile umpleau rafturile deschise în rânduri perfecte. Uitându-se mai atent, Mercy a văzut prafuri, frunze uscate și insecte uscate cu aspect destul de crocant. A strâmbat din nas și s-a aplecat mai aproape, uitându-se la un borcan plin cu mici scorpioni translucizi. Niciuna dintre sticlele nepotrivite nu era etichetată. Mercy putea recunoaște majoritatea ierburilor proaspete, dar cele uscate erau dificile pentru ochiul ei neexperimentat. Nu putea ghici numele pulberilor. Granule galbene aspre, praf alb fin, firimituri maronii groase, nisip gri fin. Borcan după borcan după borcan.

Acesta nu era un dulap de condimente obișnuit.

Blatul era imaculat și extrem de îngrijit. Un recipient conținea o varietate de ustensile de bucătărie, iar ea a observat patru seturi diferite de mortar și piroane, împreună cu două grămezi de cârpe curate perfect împăturite. Stive precise de boluri de sticlă și pahare mici. Mercy își amintea de curățenia dulapurilor deschise din bucătărie. Olivia era organizatoarea sau mama lui Morrigan?

„Ce credeți?", a întrebat agentul.

Bolton și Mercy au schimbat o privire. „Cred că unora le plac hobby-urile lor", a afirmat Bolton. „Hobby-uri neobișnuite în ochii noștri".

„E cu siguranță interesant", a fost de acord Mercy, întrebându-se dacă Olivia se deda la artele vindecării de modă veche. *Vrăji.* Sau poate altceva. Se uită la gândacii uscați și la alte insecte asortate în timp ce poveștile cu vrăjitorii îi bâzâiau în cap. *Ridicole.*

„Nu văd sânge pe niciuna dintre lame, dar îi voi pune pe tehnicieni să se uite mai atent”, a spus Bolton. „Nu cred că arma crimei este aici... deși ar fi putut veni de aici.” El a arătat spre un borcan. „Astea sunt *picioare de pui*?”

Mercy a zâmbit. Era clar că Bolton nu era un băiat de fermă. „Da.”

El a suspinat. „O să aflu cum vor tehnicienii să se ocupe de camera asta.” I-a făcut semn lui Mercy să plece înaintea lui. Pe hol a zărit-o pe Natasha Lockhart, medicul legist, cu geanta neagră în mână. Fața i s-a luminat la vederea lui Mercy. „Tu ești agentul FBI despre care am auzit că a găsit cadavrul?” a întrebat ea după un salut.

„Eu sunt. Era încă în viață când am ajuns aici.”

„Oh, bine. Îmi vei ușura munca.” Micuța ME i-a făcut semn lui Mercy să o urmeze în camera în care aștepta cadavrul Oliviei. Detectivul Bolton stătea tăcut în pragul ușii, fără să-i lipsească nimic din priviri, iar agentul care găsise camera cu cuțite stătea solemn în spatele lui. Înăuntru, medicul legist s-a oprit și a scanat încet scena. Tehnicianul care o fotografiase pe Mercy aștepta în cameră, cu aparatul pregătit să facă orice fotografie solicitată de ME.

Mercy înghiți în sec și se uită la Olivia. Echipa de la locul crimei instalase o lumină, iar strălucirea acesteia arunca umbre dure pe chipul liniștit al femeii moarte. Multiplele pansamente de teren ale lui Mercy se aflau încă pe corpul femeii, marginile lor devenind maro pe măsură ce se uscau. Femeia fusese tăiată de cel puțin o duzină de ori. *Tortură deliberată sau doar furie?* Cuvertura care îi acoperea picioarele avea un model de verighetă, cu minunatele sale bucăți de albastru pal și lavandă pătate pentru totdeauna.

„Care e numele ei?” a întrebat Natasha în timp ce își punea mănușile.

„Olivia”, a spus Mercy și apoi s-a uitat la Bolton. *Nu i-am știut niciodată numele de familie.*

„Olivia Sabin”, a răspuns el.

Numele de familie îi era ușor cunoscut lui Mercy, ceea ce nu o surprindea. Locuise în micuța comunitate din apropiere, Cuibul Vulturului, până la vârsta de optsprezece ani și cunoscuse personal un procent mare din populația din jur. Lumea ei fusese mult mai mică pe atunci.

„Asta e munca ta?” Natasha a făcut un gest către bandaje. Mercy a dat din cap, incapabilă să vorbească.

Natasha a ridicat bandajele și prosoapele de pe pieptul și stomacul femeii, clănțănind ușor din limbă în semn de compasiune. Cu mâinile înmănușate a cercetat tăietura adâncă din abdomen. „A fost conștientă?”

„Pentru câteva momente.”

„Bănuiesc că voi găsi o arteră tăiată. Suficient cât să sângereze încet. Sau poate că trauma a fost prea mare pentru inima ei.” Se uită peste umăr la Mercy, privirea ei directă și fermă. „Nu cred că ai fi putut face ceva pentru a schimba rezultatul”, a afirmat ea, continuând să o privească pe Mercy.

Mesaj primit. Nodul din stomac i se desfăcu la auzul declarației medicului legist, dar nu se desfăcu complet. Întotdeauna avea o fărâmă de îndoială.

„S-ar fi putut tăia singură?” a întrebat agentul.

„Doar dacă cuțitul a plecat singur”, a răspuns Bolton.

„Fata l-ar fi putut ascunde”, a sugerat agentul.

Mercy se îndoia de asta. Morrigan ar fi menționat asta.

Nu-i așa?

Mâinile Natashei se mișcau cu îndemânare pe corpul femeii, apăsând ici și colo și îndoind degetele femeii, testând gama de mișcări.

„La ce oră a murit?”

Mercy s-a uitat la ceasul vechi și îngălbenit de pe perete. „Puțin după trei.”

„O să mai fac niște măsurători ca să confirm.” A scos din geantă un termometru mare.

Eu am plecat de aici.

Mercy a trecut pe lângă Bolton, apoi a străbătut holul și a ieșit pe ușă. Afară a zărit-o pe Morrigan vorbind animat cu un ajutor de șerif, fluturându-și brațele în timp ce vorbea, evident entuziasmată în timp ce gesticula spre pădure. Mercy privea. *Copiii sunt rezistenți*. S-a uitat la restul proprietății. În stânga ei se afla un țarc mic cu un coteț de găini, iar în dreapta un hambar de dimensiuni bune. Hambarul părea mai nou decât casa. Lemnul era proaspăt

vopsit, iar feroneria ușilor strălucea în lumina crescândă a soarelui. Desișul din jurul casei era acoperit cu urme de pași. Zăpada fusese călcată în picioare de ocupanții casei. Erau puține speranțe de a găsi urmele unui criminal în apropierea casei. Ar fi trebuit să caute mai adânc în pădure. *Doar dacă nu venise cu mașina.*

„Ești bine?" a întrebat Bolton, oprindu-se lângă ea.

„Da." Ea nu s-a uitat la el, alegând să își păstreze privirea asupra lui Morrigan.

„Aș vrea să vorbesc cu fata acum, dacă ești în stare."

„Numele ei este Morrigan", a spus Mercy tăios. „Și da, sunt pregătită."

Capitolul 3

Truman Daly și-a verificat telefonul pentru a douăzecea oară în timp ce se îndrepta spre secția de poliție.

Mercy încă nu răspunsese la mesajul său de bună dimineața.

Era rutina lor. După nopțile pe care nu le petreceau împreună, își trimiteau mesaje dimineața. Ea trebuia să se fi trezit până acum. El știa că ea plănuise să petreacă câteva ore seara la cabana ei și că acele vizite treceau adesea de miezul nopții, dar ea nu dormea niciodată prea mult.

O neliniște subtilă îi zvâcni în stomac.

A îndepărtat cu piciorul un smoc de zăpadă murdară de pe trotuar și a deschis ușa departamentului său, un mic sentiment de mândrie trezindu-se în el la vederea numelui său sub logo-ul Departamentului de Poliție Eagle's Nest. Șeful poliției Truman Daly. Își iubea meseria și considera o onoare să îi ajute pe locuitorii micului său oraș. A încercat departamentele de poliție din orașele mari, dar nu a fost pentru el. Îi plăcea apropierea de comunitate și învățase numele aproape tuturor locuitorilor în ultimul an.

„Neața, șefu'", a spus Lucas, cu corpul său mare înghesuit în spatele biroului său. „Încă nimic urgent în dimineața asta."

„Mulțumesc, Lucas." Truman a privit renul roșu aprins de pe puloverul șefului său de birou în timp ce își scotea pălăria de cowboy. „Știi că Crăciunul a trecut de o lună, nu?"

Bărbatul de nouăsprezece ani s-a uitat în jos. „Îmi place puloverul ăsta. E al naibii de frig, așa că l-am purtat. Face mai mulți oameni să zâmbească acum decât atunci când l-am purtat în decembrie."

„Bine zis. Cine e aici?"

„Royce a plecat la un accident de mașină, iar Ben ar trebui să ajungă în orice moment."

Neliniștea din burta lui a crescut. „Vreo rană în accidentul de mașină?"

„Nah, o tamponare și apoi unul a alunecat într-un șanț. Ambii bărbați sunt bine."

Tensiunea lui s-a slăbit. *Nu ea.* Mercy fusese într-un accident de mașină oribil în noiembrie anul trecut, iar tăcerea ei în această dimineață era asurzitoare pentru el.

S-a îndreptat pe hol spre biroul său, trimițându-i un mesaj nepoatei lui Mercy, Kaylie, în timp ce mergea.

Spune-i lui Mercy să-și verifice telefonul.

Răspunsul a fost imediat.

Nu este aici.

Unde este?

Telefonul lui a bâzâit în mâna lui când Kaylie a sunat.

„Nu era aici când m-am trezit în dimineața asta", i-a spus adolescenta.

„La ce oră a plecat aseară?"

„Pe la șapte. Imediat după ce am mâncat. A spus că se va întoarce după miezul nopții."

„A venit acasă și apoi a plecat devreme în această dimineață?" Neliniștea lui Truman a înflorit.

„Nu cred. Nu e cafea în cafetieră. Ea face întotdeauna cafea."

Ea face.

Kaylie nu părea îngrijorată. „Probabil că a dormit la cabană. Ea face asta uneori. Presupun că ai încercat să o suni?”

„I-am trimis mesaj.”

„Serviciul de telefonie mobilă de acolo este foarte slab. Mă înnebunește,”, a spus ea cu dezgust adolescentin.

„Spune-i să mă sune dacă ai vești de la ea.”

„Așa voi face.”

Truman s-a holbat la mesajele fără răspuns. *Trebuie să mă duc acolo.*

Cabana lui Mercy era colacul ei de salvare. Centrul ei. Echilibrul ei. Educația într-o familie de pregătitori îi lăsase o nevoie profundă de a fi mereu pregătită în caz de TEOTWAWKI. Sfârșitul lumii așa cum o știm noi. Truman înțelegea logica de a avea o rezervă de apă și rații în caz de urgență, dar Mercy o ducea la un cu totul alt nivel. Ar putea trăi la cabana ei pe termen nelimitat dacă lumea s-ar schimba radical. Truman îi admira dedicarea și nu spunea nimic când își petrecea ore întregi tăind lemne în miez de noapte sau scotocea prin magazinele de antichități în căutare de unelte vechi pentru a le înlocui pe cele electrice sau pe cele pe gaz.

Ar fi putut să-și taie o arteră cu toporul ei.

„Rahat.” S-a întors, și-a înghesuit pălăria la loc și a mărșăluit spre zona de recepție. „Lucas? Ies. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.”

„Hei, așteaptă. Tocmai am primit asta. Elsie Jenkins nu poate ieși de pe proprietatea ei pentru că plugul de zăpadă de pe autostradă a lăsat o grămadă uriașă la capătul aleii.”

Truman și-a imaginat ferma ei rurală. „Am primit doar 15 centimetri.”

„Da, ea a spus că plugurile au lăsat cumva toată zăpada să îi blocheze drumul.. Cuvintele ei, nu ale mele.”

„E blocată acolo de trei zile?”

„A așteptat să vadă dacă se topește. Dar acum nu mai are Scotch și Triscuits. Din nou, cuvintele ei.”

Vechea ei fermă era în direcția generală a cabanei lui Mercy. „Mă ocup eu de ea. Spune-i că voi fi acolo în douăzeci de minute.”

„Ai o lopată bună de zăpadă?” a întrebat Lucas.

„Întotdeauna.”

***

În drum spre casa lui Elsie, Truman a sunat la departamentul de drumuri și i-a informat că plugurile lor au prins o persoană în vârstă pe proprietatea ei. A adăugat că nu mai avea rețete. O mică exagerare.

Tânăra de la celălalt capăt al firului a promis că va trimite un plug cât de curând posibil. Truman știa că acest lucru se putea întâmpla peste câteva ore și s-a pregătit mental să dea cu lopata. Cel puțin soarele strălucea.

Treizeci de minute mai târziu, blestema soarele, care compactase zăpada pufoasă într-o grămadă densă și grea de noroi. De nenumărate ori a împins lopata de zăpadă în grămada uriașă. Sperase că lopata i-o va lua pe Mercy de pe creier, dar a făcut contrariul. Mintea îi rătăcea și spera că ea era bine.

Și și-a amintit de sortimentul de fluturași de pe blatul ei din bucătărie cu două nopți înainte. Ea se schimbase în dormitor când el luase unul. Și inima i s-a oprit. Erau pliante pentru case de vânzare. A scanat rapid cele șase hârtii diferite. *Ea nu mi-a spus nimic.* El știa că apartamentul ei era temporar, dar întotdeauna presupus că la un moment dat se va muta cu el sau că vor căuta o locuință împreună. În planurile lui de viitor, Mercy locuia cu el.

Se pare că ea nu împărtășea acea viziune.

Își împinse lopata foarte tare, lăsând zăpada și gândurile deoparte. Elsie avea dreptate cu privire la cantitatea nebună de zăpadă. Truman și-a îndreptat înjurăturile către șoferul necunoscut de la departamentul de autostrăzi care nu observase aleea ei lungă. Spatele începuse să-l doară când a auzit în sfârșit zgomotul plugului.

Slavă Domnului.

A dat înapoi și a privit cum plugul a curățat fără efort ceea ce i-ar fi luat trei ore. Șoferul i-a ridicat degetul mare și și-a continuat drumul. Truman s-a

uitat la rezultate și a petrecut încă două minute curățând micul mal rămas în urmă.

S-a urcat în SUV-ul său și l-a sunat pe Lucas. „Sun-o pe Elsie și spune-i că e totul în regulă."

„Wow. Ai dat cu lopata atât de repede. A fost mic?"

„A fost imens, dar am folosit o lopată foarte bună."

„Evident."

„Alte apeluri?" Truman a întrebat cu speranță. Dacă Mercy nu putea da de el dintr-un motiv oarecare, știa că îi va lăsa un mesaj lui Lucas.

„Niciunul. Totul e liniștit. Ben s-a dus să cumpere gogoși."

„Păstrează-mi merele fripte." A încheiat apelul, și-a pornit mașina și s-a îndreptat spre cabana lui Mercy.

Patruzeci de minute mai târziu, a zărit un SUV Deschutes County parcat de-a lungul drumului principal, cu câțiva kilometri înainte de virajul spre proprietatea lui Mercy.

„Oh, rahat." A căutat Tahoe-ul lui Mercy, întrebându-se dacă a ieșit de pe drum.

N-a găsit nimic.

A tras pe lângă vehiculul districtual și a coborât geamul. „Neața, șefule. Sunteți departe de casă", a spus agentul care aștepta în mașină.

Agentul îi părea ușor cunoscut. „E totul în regulă?" Interiorul lui Truman se strânse într-un nod.

„O moarte suspectă." Agentul a scuturat capul spre pădure. „Sunt de gardă."

Greața i-a urcat în gât lui Truman când a zărit un drum îngust care șerpuia printre pinii înalți. Nu-l observase niciodată până atunci. Nici un semn sau marcaj nu indica ieșirea.

„Cine este victima?", a întrebat el printre dinții strânși, în timp ce transpirația îi izbucnea sub brațe.

„Persoană în vârstă. Femeie. Scena este în casa ei, acolo în spate." Ușurarea instantanee a lăsat o durere pulsatilă în capul lui Truman.

„O situație destul de nebunească. Nu există serviciu de telefonie sau vehicule prezente”, a continuat agentul. „Nepoata ei de zece ani a făcut semn unui vehicul care trecea prin zonă în mijlocul nopții.”

„Lasă-mă să ghicesc. Un agent FBI conducea acel vehicul.”

Surpriza a umplut fața agentului. „Ați aflat deja?”

„O presupunere norocoasă.” Truman a scos o gură de aer uriașă. „Agentul este încă aici?”

„Da, este.”

Capitolul 4

Mercy s-a așezat lângă Morrigan pe bancă, mâna mică a copilului strângând-o pe a ei.

În lumina dimineții, Mercy văzu că fata era mult mai slabă decât prima ei impresie. Nu părea subnutrită, ci slăbită. Energia copilărească radia din ea și se zvârcolea frecvent pe scaunul dur. Detectivul Bolton sugerase ca interviul să se desfășoare în interior, dar Mercy pledase pentru aer curat. Și pentru distanța față de trupul bunicii lui Morrigan. Acum se aflau afară, detectivul stând vizavi de ele pe un taburet jos pe care îl găsise în casă. S-a prezentat și a explicat cine era Mercy.

Morrigan se trase ușor înapoi și o studie pe Mercy din cap până în picioare. „Ești un agent guvernamental?”

Era o notă de dispreț în vocea ei, iar Mercy se întrebă cu ce povești antiguvernamentale crescuse Morrigan. Nu erau neobișnuite pe aici.

„Sunt o investigatoare pentru Statele Unite”, simplifică ea. „Așa cum detectivul Bolton lucrează pentru oamenii care trăiesc în comitatul Deschutes, eu lucrez pentru toți oamenii care trăiesc în Statele Unite. Inclusiv pentru bunica ta și pentru tine.” A zâmbit, sperând să liniștească mintea suspicioasă a fetei.

O mică încreștitură îi apăru între sprâncene, iar după o clipă umerii i se afundară în semn de acceptare. „Cred că e în regulă dacă vorbesc cu tine. Ai încercat să-mi ajuți bunica.” Ea a clipit rapid.

„Am încercat. Mi-aș fi dorit să o pot salva.” *Cine i-a spus să nu vorbească cu agenții guvernamentali?*

„Era mult sânge”, a spus Morrigan încet. „Nu cred că cineva ar fi putut să o ajute.”

„Morrigan”, a spus Bolton cu o voce blândă, ”știi ce s-a întâmplat cu bunica ta?”

„A fost tăiată.”

„Dar cum s-a tăiat?”

Fata s-a sprijinit de partea lui Mercy, întorcându-și fața de la detectivul interogator.

„Nu știu”, a șoptit ea în mâneca hainei lui Mercy.

„A mai fost cineva în casă noaptea trecută?” a întrebat Bolton.

Morrigan a scuturat din cap, părul ei foșnind pe haina lui Mercy.

„Ai auzit ceva? A strigat bunica ta la tine?”

Fata a adulmecat și și-a trecut antebrațul sub nas, riscând o privire la Bolton. „Nu. Am folosit baia și m-am dus în camera ei pentru că am auzit-o cântând și nu suna bine. Părea că nu poate să respire.”

„Ai întrebat-o ce s-a întâmplat în acel moment?”

„Nu cred. Am putut vedea tăieturile, dar nu am știut ce să fac.”

„Nu era întuneric? Cum puteai să vezi?”

„Ea doarme cu o lampă mică aprinsă toată noaptea. Spune că ține departe spiritele rele.”

Mercy și-a amintit de lampa uragan și cum nu fusese în stare să aprindă lumina. „Cum se face că luminile din casă nu funcționează, Morrigan?”

„Unele dintre ele funcționează. Trebuie doar să cumpărăm mai multe becuri. Mama tot uită.”

„Ai spus că mama ta este plecată din oraș”, a spus Bolton. „Dar nu știi când se întoarce, nu?”

Fata a dat din cap.

„Unde mergi la școală, Morrigan?” a întrebat Mercy.

„Sunt educată acasă. Bunica mea mă învață... m-a învățat.” Fața i s-a încrețit și au curs lacrimi proaspete.

„Ai alte rude prin apropiere?” a întrebat Bolton.

Morrigan a scuturat din cap. „Suntem doar noi.”

„Dar ai verișori sau mătuși și unchi care locuiesc în altă parte, nu?” a sugerat Mercy.

„Nu, suntem doar noi.”

Mercy a întâlnit privirea lui Bolton. *Niciunul?* Înregistrase întrebarea pentru a o întreba pe mama lui Morrigan când va apărea. *Dacă* apărea. Mercy avea îndoieli cu privire la o femeie care nu-i lăsa fiicei sale nicio cale de a ajunge la ea. Știa că Bolton încercase de mai multe ori numărul de mobil și trimisese mesaje la numărul respectiv. Niciun răspuns.

Se întâmplase ceva cu mama ei?

„Dar tatăl tău?”, a întrebat Bolton.

„Nu am tată”, a răspuns Morrigan simplu.

Ea și Bolton au mai schimbat o privire.

„Obișnuiai să ai unul?” a întrebat ea.

„Nu. Nu am avut niciodată. Mama a spus că ea și bunica erau tot ce aveam nevoie. Noi formăm o familie completă.” Și-a șters din nou nasul cu mâneca, iar Mercy și Bolton și-au căutat șervețele în buzunare. Mercy găsi un șervețel de cafenea și i-l întinse lui Morrigan.

„Nu am nevoie de asta”, a spus Morrigan ștergându-și din nou mâneca.

„Ia-l”, a spus ea ferm. Morrigan a luat șervețelul și l-a ținut în poală.

„Morrigan”, a spus Bolton. „Ceva foarte ascuțit a fost folosit pentru a face acele tăieturi. Ai văzut un cuțit când ai intrat în camera bunicii tale? Poate pe podea sau pe plapumă?”

Fata s-a gândit pentru o secundă. „Nu.”

„Cum crezi că s-a tăiat bunica ta?” a întrebat-o Mercy cu precauție, așteptând ca ea să menționeze camera plină de cuțite.

„Cineva a tăiat-o.”

„Atunci asta înseamnă că cineva a fost în casa ta noaptea trecută. Ai vreo idee cine ar putea fi?” întrebă Bolton.

Morrigan a făcut ochii mari. „Mama îi spune mereu bunicii să țină ușile încuiate. Ea nu o face niciodată. Și acum e moartă!”, s-a tânguit ea, întorcându-și din nou fața în haina lui Mercy.

Mercy a îmbrățișat-o strâns și și-a sprijinit obrazul de creștetul capului ei, încercând să evite propriile ei lacrimi. „E în regulă, Morrigan. Totul va fi bine”, a spus ea încet, știind că viața fetei nu va mai fi niciodată la fel. Lumea ei părea să fie foarte mică, ceea ce făcea ca pierderea bunicii ei să fie o tragedie și mai mare. Mercy își dorea să o poată feri de durere. *Unde este mama ei?*

„Mi-a spus că va fi bine”, a mormăit ea în haina ei.

„Cine ți-a spus asta?” a întrebat Mercy.

„Bunica. Când nu știam ce să fac aseară... ea mi-a spus că va fi bine. Dar am știut că *se înșela!* Vrăjile ei nu funcționează întotdeauna.”

Iar cuvântul ăla.

„Face vrăji?” a întrebat Mercy cu atenție. „Noaptea trecută ai spus că asta scanda când eu nu o puteam înțelege.”

„Nici eu nu înțeleg cuvintele. Mama spune că trebuie să aștept până la treisprezece ani ca să învăț.”

Bolton a ridicat o sprânceană, întâlnind privirea lui Mercy. *Nu știu ce să cred.*

„Ce te-a făcut să te hotărăști să fugi la drum?” a întrebat Bolton. „Era îngrozitor de întuneric și frig.”

„Nu știam ce altceva să fac. Nu o puteam ajuta, așa că trebuia să găsesc pe cineva care putea. Cunosc pădurea și nu mă pot rătăci nici pe întuneric. Dacă nu oprea o mașină, aveam de gând să merg pe jos până la casa cuiva.”

„Casa cui?” a întrebat Mercy, știind că erau puține case în zonă.

„Orice casă. Nu știu numele nimănui, dar m-ar ajuta, nu?”

S-a uitat în sus la Mercy. „Dar am auzit motorul tău înainte să ajung la drum, așa că am fugit mai repede. Nu știam dacă voi ajunge la drum înainte să treci tu.”

„Aproape că te-am lovit.”

„Morrigan.” Bolton a atras atenția fetei înapoi la el. „A vizitat-o cineva pe bunica ta în ultimele zile?”

„Nu de o săptămână sau două.”

„Ce face mama ta?” a întrebat Bolton.

„Face?”

„Slujba ei”, a clarificat el.

„Vinde chestii pe internet.”

„Ce fel de chestii?”

Fata a ridicat din umeri. „Ea face chestii în camera de artizanat.”

„Camera cu toate cuțitele?”, a întrebat Mercy.

„Câteodată. Cele mai multe sunt în camera hambarului ei.”

„Nu cred că am văzut vreodată atâtea cuțite la un loc”, a îndemnat Mercy. „Unele erau foarte fanteziste.”

„Nu am voie să le ating. Sunt ascuțite. Și unele au chestii pe lamă.”

Alarma a crescut în Mercy. „Ce fel de chestii?”

„Otrăvuri.”

Bolton s-a ridicat și a fugit în casă.

Iisuse Hristoase. Dacă unul dintre tehnicieni se tăia din greșeală?

S-a gândit la felul în care a atins rănile Oliviei fără mănuși. *Dacă ar fi fost otravă pe lama aceea?* Mercy se uita la mâinile ei, căutând inflamații sau roșeață. Folosise șervețelele pentru copii din rezerva ei pentru a curăța sângele Oliviei, în loc să se spele în baie, nedorind să distrugă orice dovadă care ar fi putut fi recuperată din chiuvetele casei.

Mâinile ei arătau bine, dar inima îi bătea neregulat. *Am absorbit ceva în pielea mea?* A închis ochii și a respirat adânc, dorindu-și ca inima ei să încetinească. Deschizând ochii, a găsit-o pe Morrigan uitându-se la ea cu îngrijorare.

„Ești bine?”

„Da.” Ea a forțat un zâmbet.

„Cine va avea grijă de mine acum?” Ochii ei erau mari în fața ei de elf față.

Mercy și-a periat părul rebel de pe frunte. „Până când mama ta se întoarce, o femeie bună de la agenția care ajută copiii va avea grijă de tine.” *Te rog să fii o persoană bună.*

„Oh.”

„Să sperăm că mama ta nu va fi plecată pentru mult timp.”

„A luat doar valiza mică, nu și pe cea mare.”

Asta e liniștitor. „Bine.” Bătăile inimii îi păreau aproape normale. Atât ea, cât și Morrigan s-au uitat în direcția drumului la auzul unui vehicul. Mercy recunoscu Tahoe-ul negru cu o bară luminoasă.

O ușurare și o scânteie de fericire o cuprinseră.

***

Truman o putea găsi în orice mulțime.

Mercy îi atrăgea atenția ca și cum ar fi avut o baliză de localizare, iar el ar fi fost conectat intern la frecvență. Senzorii lui nervoși s-au fixat pe ea în timp ce stătea în curte și nu-i mai dădeau drumul. Creierul lui s-a calmat instantaneu. Imposibilitatea de a ajunge la ea îl făcuse să se simtă dezorganizat și gol. Ca să nu mai spună că era foarte îngrijorat.

Ea stătea în picioare, o siluetă înaltă și subțire, îmbrăcată în negru, cu părul lung și negru doar cu o nuanță mai deschis decât hainele ei.

El se încruntă. Purta echipamentul de rezervă din geanta ei. *Ce s-a întâmplat cu hainele ei?*

Mâna ei era ținută de o fetiță cu o haină maro și blugi prea scurți. Truman a presupus că era nepoata despre care vorbise agentul și a fost uimit că fetița reușise să ajungă până la șoseaua principală pentru a-i face semn lui Mercy să coboare.

A parcat și a pășit pe zăpadă, cu cizmele scârțâind, fără ca ochii lui să părăsească privirea verde a lui Mercy. Ea a zâmbit larg când el a mers direct în brațele ei și a strâns-o tare. „O să primești o grămadă de mesaje de la mine când o să-ți recapeți serviciul mobil”, i-a spus el în păr. El a inspirat, prinzând

mirosul slab de lămâie din părul ei, și cea mai mare parte a anxietății lui a plutit departe. Brațele lui s-au strâns ușor și el a savurat senzația solidă a ei.

„Imi pare rau. Știam că vei fi îngrijorat."

S-a tras înapoi, i-a luat fața cu ambele mâini și a sărutat-o, fără să-i pese de regula lor împotriva PDA-urilor în timpul serviciului. Cu patru luni mai devreme, ea intrase în orașul lui, iar el știa că viața lui nu va mai fi niciodată la fel. În cel mai bun mod posibil. S-au certat. S-au împăcat. Își băteau capetele. Dar la naiba, a fost distractiv. Viața dinaintea ei dispăruse din memoria lui, iar acum se simțea ca și cum ea ar fi fost mereu cu el.

„Da, mi-am făcut griji."

„Cine ți-a spus unde să mă găsești?"

„Mi-am urmărit doar nasul."

Ea s-a încruntat.

„Mă îndreptam spre cabana ta să văd dacă mai erai acolo și am zărit County așteptând la capătul acestui drum. El mi-a spus că ești aici. Ce s-a întâmplat?"

Povestea pe care a recitat-o l-a făcut să-și mute atenția asupra lui Morrigan. „Ai mers până la drum pe întuneric?" a întrebat el, ținându-se strâns de mâna lui Mercy.

Fata a arătat cu degetul. „E o scurtătură pe acolo."

Truman s-a întors și a privit pădurea deasă. *Nu aș merge pe acolo noaptea.* „Ești foarte curajoasă".

„Știu", a răspuns ea ridicând din umeri.

Ușa din fața casei s-a deschis și a ieșit un bărbat într-o haină albastru aprins. Mercy a scăpat mâna lui Truman când privirea bărbatului a trecut de la Truman la Mercy. El s-a alăturat grupului lor, iar Mercy l-a prezentat pe detectiv. Truman a observat răsucirea mică și ironică a buzelor lui Bolton în timp ce dădeau mâna.

Credeai că e singură, nu?

Mai gândește-te o dată.

„Tehnicienii de la locul crimei au ajuns deja la cuțite?" l-a întrebat Mercy pe Bolton.

„Nu încă. Și am vorbit cu medicul legist. I-am spus că există o șansă ca pe lamă să fi fost o otravă care...” Bolton s-a oprit, privirea lui îndreptându-se spre Morrigan, care stătea chiar în afara grupului lor, ascultând cu atenție.

Mercy a pus o mână pe umărul lui Morrigan și s-a uitat în jur. Văzând un agent în pragul ușii, i-a făcut semn să treacă. „Morrigan face tururi ale animalelor ei. Le-ați văzut deja?”, l-a întrebat ea pe agent, care a înțeles repede mesajul.

„Nope. Mi-ar plăcea să le văd”, i-a spus el lui Morrigan. „Aveți iepuri?” l-a auzit Truman întrebând în timp ce cei doi se îndepărtau.

„Natasha a spus că otrava va fi vizibilă pe răni?” l-a întrebat Mercy pe Bolton.

„Nu am întrebat.”

„Răspunsul este: „Depinde””, a spus Natasha Lockhart în timp ce ieșea din casă. Lui Truman îi plăcea micuța medic legist. Era spirituală și generoasă cu zâmbetele ei pentru o persoană care lucra zilnic cu moartea. Ea li s-a alăturat în curtea înzăpezită. „Hei, Truman”, l-a salutat ea. „Ați încercat voi doi localul thailandez pe care vi l-am recomandat?”

„Da”, a răspuns el. „Am fost deja de trei ori. Nu știu cum rămâne în afaceri. Nimeni nu mănâncă niciodată în restaurant.”

„Cred că majoritatea afacerilor lor sunt la pachet. Ați încercat să...”

„Ce voiai să ne spui despre otravă, doctore Lockhart?” îl întrerupse Bolton. O ușoară nerăbdare îi strălucea în ochi.

„Corect”, a spus ea. „Unele otrăvuri pot provoca cauterizarea la marginea unei răni, dar depinde de puterea și tipul lor. Rănile ei au sângerat abundent, așa că nu pot vedea prea multe pe țesuturi, dar voi căuta și voi face câteva teste când o voi pune pe masă.”

„S-ar putea să nu fie nimic.”

„E un început.” Natasha a făcut o pauză și s-a uitat la hambar în timp ce Morrigan și agentul dispăreau înăuntru. „Se pare că cineva a încercat, de asemenea, să o sufoce pe femeie. E clar că nu au reușit, dar are peteșii prezente în ochi.”

„Micile pete roșii din ochi?”, a întrebat Truman. „Crezi că s-a întâmplat înainte de înjunghieri?”

„În momentul de față cred că tentativa de asfixiere a avut loc prima. Era o pernă în apropiere, pe podea, așa că i-am rugat pe tehnicieni să o împacheteze și să o verifice pentru salivă. Părea curată și cred că ar fi avut sânge pe ea dacă ar fi încercat să o sufoce *după* răni.”

„Majoritatea pernelor nu au salivă pe ele?”, a întrebat Truman, gândindu-se la salivarea nocturnă.

„Da, dar aceasta era o pernă decorativă. De obicei oamenii nu dorm pe ele. O pernă obișnuită era încă sub capul ei.”

„Perna de pe podea era verde închis?” a întrebat Mercy. „Canapeaua are o pernă verde închis.”

„Era.” Natasha a dat din cap. „Posibil ca cineva să o fi adus din sufragerie.”

„Cu intenția de a o sufoca”, a adăugat Truman, uitându-se la Bolton.

„Care sunt ideile tale cu privire la motiv? Vreun semn de furt?”

„Niciun indiciu de efracție”, a spus Bolton. „Iar mama lui Morrigan este probabil singura care poate spune dacă lipsește ceva.”

„Cine ar vrea să ucidă o bătrână?” a întrebat Mercy. „Am impresia de la Morrigan că ea iese rar din casă.”

„Poate că nu ea a fost ținta”, a sugerat Truman.

„Toate acele tăieturi nu au fost făcute din greșeală”, a spus Natasha.

„Ar fi nevoie de multă furie pentru a face pagubele pe care le-am văzut”, a spus Mercy încet. „Suspectul nostru s-ar putea să fi fost furios că victima sa nu era aici. Poate că mama a fost victima dorită.”

„Plănuim să ne uităm cu atenție la mamă”, a spus Bolton. „Și nici tu, nici șeful Daly nu aveți niciun rol în acest caz.” A arătat spre Mercy. „Ești un martor, nimic altceva.”

Truman a recunoscut înclinarea încăpățânată a capului lui Mercy și l-a compătimit pe detectivul Bolton.

Capitolul 5

Mercy îi ținu privirea detectivului. *Pe naiba o să mă îndepărtez de cazul ăsta.*

„Mă scuzați, detectiv Bolton?” se auzi o voce din spatele lor. Mercy se întoarse la unison cu detectivul.

Era agentul care se dusese să se uite la animalele lui Morrigan. Fata nu era nicăieri la vedere.

„Unde este Morrigan?” a întrebat imediat Mercy.

„Hrănește caprele. Chestii mici și drăguțe.” Agentul a zâmbit pe jumătate. „Știu că hambarul a fost cercetat inițial în căutarea unui suspect, dar s-a uitat cineva cu atenție la ce se află acolo?”

„Ce vreți să spuneți?”, a întrebat Bolton.

„Există o cameră la capătul îndepărtat care am presupus că este pentru provizii, dar este plină de ... lucruri. Arată ca un sat în miniatură acolo. Mai este un banc de lucru ca în casă, cu niște cuțite și alte unelte ascuțite.”

„Morrigan a spus că mama ei are o cameră de artizanat în hambar”, a spus Mercy.

Agentul a dat din cap. „Este cu siguranță o cameră pentru meșteșuguri. Soția mea ar locui acolo dacă ar avea una ca asta.”

„Voi arunca o privire”, a spus Bolton, îndreptându-se spre hambar împreună cu agentul.

„Trebuie să plec”, i-a spus Natasha lui Mercy. „Voi ajunge la victima ta mâine dimineață. Am un program încărcat astăzi.”

Vedeți? Chiar și Natasha crede că ar trebui să fiu implicată. Mercy și-a luat rămas bun de la medicul legist și apoi a schimbat o privire cu Truman. S-au îndreptat simultan spre hambar.

„Nu e cazul tău”, a spus Truman în șoaptă.

„Până nu știu că Morrigan e în siguranță, nu-mi bag nasul. De ce îi ia atât de mult agentului de la CPS?”

„Alți copii care au nevoie de ea, zece centimetri de zăpadă, drumul lung.”

Ea l-a privit în lateral. „Nu am vrut să spun la propriu.”

Zâmbetul lui a încălzit-o până la degetele reci de la picioare. „Unde crezi că este mama ei?”, a întrebat el.

„Bună întrebare.” Umerii ei au cedat. „Îți poți imagina cum e să ajungi acasă și să afli că mama ta a fost ucisă?” În secunda în care cuvintele i-au ieșit din gură, a vrut să le ia înapoi. Truman găsise cadavrul unchiului său.

„Într-un fel, pot.”

„Oh, Truman. Nu mă gândeam.” I-a luat mâna în timp ce mergeau, strângând-o puternic. Jefferson Biggs fusese mai mult decât un unchi pentru Truman; fusese un tată surogat. Moartea lui făcuse parte din cazul de terorism intern al FBI care o adusese pe Mercy înapoi la Eagle's Nest după cincisprezece ani de absență.

„E în regulă.” El nu s-a uitat la ea, cu maxilarul strâns. „Uneori mi-e dor de el. I-ar fi plăcut această proprietate ascunsă în mijlocul pădurii.”

„Da, i-ar fi plăcut.” Jefferson subscrisese la filozofia profundă a lui Mercy despre a fi pregătit pentru dezastre. Orice dezastru.

Mercy a pășit prin ușa deschisă a hambarului și a respirat adânc. Fân, cereale, podea de pământ, animale calde. Mirosul îi trezea amintiri calde din tinerețe. Morrigan era într-un țarc cu trei capre pigmee, ținând una în poală, scărpinându-i coarnele în timp ce își freca capul de blana ei. Capra era în extaz.

Nimic nu vindecă o inimă frântă mai bine decât un animal.

„Sunt acolo jos.” Morrigan arătă spre capătul îndepărtat al hambarului. „Nu am voie în camera aia”.

„Cum așa?” a întrebat Truman.

„Aș putea sparge ceva.” Ea s-a uitat în jos și a frecat sub bărbia caprei. „Dar uneori intru și mă uit. Sunt foarte atentă să nu ating”, a mărturisit ea cu o voce mai blândă. „Nici mama nu vrea să mă îmbolnăvesc.”

„De ce te-ai îmbolnăvi?” a întrebat Mercy.

Fata s-a încruntat în timp ce se gândea la întrebare. „Unele dintre lucrurile de acolo sunt rele. Ca în camera cu cuțite. Dar nu aș atinge sau gusta niciodată nimic. Știu eu mai bine.”

Mercy s-a întors spre Truman. *Ce naiba?* a întrebat ea cu privirea. El a ridicat din umeri.

S-au apropiat de cameră, Mercy simțind curiozitate împreună cu un puternic sentiment de precauție. „Detectiv Bolton?”

„Da?” a spus el de după colț.

Exasperarea răsuna în tonul lui. Fără îndoială, crezuse că ea va pleca după directiva lui.

„Nu atinge nimic”, spuse ea în timp ce pășea prin intrare. „Morrigan a spus că a fost avertizată că s-ar putea îmbolnăvi de la...” Ea și Truman s-au oprit și au rămas cu gura căscată.

Mercy nu crezuse că ceva o putea surprinde mai mult decât camera cu cuțite. Dacă camera cu cuțite era dintr-un film de groază, camera asta era din lumea fantastică a hobbiților.

Micul spațiu de lucru era mai lat decât dulapul strâmt de cuțite din casă, dar avea un banc de lucru similar, iar rafturile erau aliniate pe toate laturile camerei. Majoritatea erau pline cu case și clădiri minuscule. Bolton și agentul stăteau în centru, cu mâinile în șolduri, scanând lumea zânelor.

„Aici locuiesc elfi?” a întrebat Truman în timp ce se holba.

„Nu am văzut încă niciunul”, a răspuns Bolton. „Dar ce ar putea îmbolnăvi pe cineva aici?”

„Poate e în astea.” Mercy a arătat cu degetul. O duzină de borcane mari de sticlă cu pulberi și ierburi uscate erau așezate pe un raft, sub o bandă metalică care ținea două duzini de cuțite, ascuțișuri și alte unelte de cioplit. Sub raftul de pe bancul de lucru se afla o cutie de lemn cu pungi mici din satin cu cordon. Lângă cutie se afla un teanc de cărți mici, fiecare acoperită cu un scris cursiv elaborat. Mercy s-a uitat la una. „Arde o lingură de fiziologie la miezul nopții timp de cinci nopți la rând”, a citit ea cu voce tare. „Orice rămășiță după cinci nopți trebuie îngropată la doi metri adâncime.” O panglică de satin era trecută printr-o mică gaură în colțul cărții. Ușor de prins la o pungă mică de satin. *Vrăji?*

„Ce naiba?” a spus Bolton. „Acestea ar putea fi otrăvitoare, dar ea le dă oamenilor?”

„Bănuiesc că le vinde”, a spus Mercy. A făcut un pas înapoi și a studiat rafturile din spatele ei, uimită și încântată de priveliște. Peretele era plin de căsuțe înalte de douăzeci de centimetri, făcute din bușteni goi, cu ferestre și uși decorative, așezate pe paturi de mușchi uscat. A zărit o clădire minusculă care părea a fi o seră în miniatură făcută din mici panouri de sticlă. În interior înfloreau flori sculptate cu grijă. Unele dintre clădiri aveau acoperișuri de paie, altele aveau acoperișuri sculptate pentru a arăta ca niște capace de ciuperci. Un raft inferior conținea căsuțe mici acoperite cu scoici, așezate pe paturi de nisip.

„Acestea sunt uimitoare”, a șoptit ea. „Îți poți imagina munca depusă pentru fiecare dintre ele?”

„Probabil că vinde casele online”, a afirmat Truman. „Crezi că vinde și vrăji acolo?”, a întrebat el, arătând spre pungile de satin și felicitările scrise de mână. Mercy a dat din cap, dar nu și-a luat privirea de la rândurile de căsuțe de zâne.

Două fuseseră făcute din ceainice vechi de porțelan. Copilul din ea ar fi vrut să le deschidă ușile mici de lemn și să arunce o privire înăuntru. Un colț al camerei era plin de căsuțe cu tematică de Crăciun. Roșu și verde și zăpadă decorau casele scobite din bușteni. Ea a zâmbit la un buștean care stătea drept, cu o față morocănoasă sculptată în scoarță. Cineva văzuse potențialul în modelul scoarței și îl adusese la viață. O nimfă de lemn morocănoasă.

Bolton mișcă unul dintre bilețele cu pixul pentru a se uita la altul. „Timp de două săptămâni, frecați balsamul în tălpi și puneți imediat șosete”, a citit el. „Ce fel de gunoi vinde?”

„Speranțe și vise”, a răspuns Mercy. „Oamenii disperați vor încerca orice. Dar aceste case sunt incredibil de detaliate... și foarte bine făcute. Aș da bani pe una dacă m-ar interesa genul ăsta de lucruri.”

A observat o față care se uita pe după colțul intrării. „E în regulă, Morrigan. Noi doar ne uităm.”

Fata s-a mutat să stea în pragul ușii. „Mamei nu o să-i placă asta.” Privirea ei îngrijorată a sărit printre cei patru în timp ce își flexa nervos degetele.

„Cred că va înțelege că noi căutăm orice indiciu despre cine i-a făcut rău bunicii tale.” Mercy își așeză o mână pe umărul ei. „Și cred că am terminat aici.” Ea a ridicat o sprânceană în semn de întrebare către Bolton, care a dat din cap.

„O să chem un tehnician să verifice lamele”, a spus el. Morrigan părea încă supărată.

„Poți să-mi faci cunoștință cu caprele tale?” a întrebat Mercy. „Am avut capre pigmee când eram copil. Sunt cele mai bune.”

Ea a dat din cap și s-a întors cu reticență.

Mercy s-a uitat peste umăr la cei trei bărbați. „Trebuie să o găsim pe mama ei.”

Ar putea fi ea criminalul nostru?

Pentru binele lui Morrigan, se ruga să nu fie adevărat.

***

Când Mercy a plecat cu Morrigan, Truman s-a întors spre Bolton. „Ce s-a făcut pentru a o găsi pe mamă?”

„Am pus pe cineva să completeze o cerere către furnizorul ei de telefonie mobilă pentru a obține înregistrările telefonice și ultima ei locație. Nimeni nu răspunde la numărul ei, iar căsuța vocală este plină. De asemenea, am dat în urmărire vehiculul ei.”

„Care este acesta?”

„Un Subaru Forester verde. Vechi de opt ani.”

„Morrigan nu a fost de niciun ajutor cu localizarea?”

Bolton a făcut o grimasă. „Se pare că mama călătorește destul de mult și o lasă singură acasă cu bunica. Ea nu știe unde se duce sau când se va întoarce.”

„Bietul copil. Care este numele mamei ei?”

„Salome Sabin.”

Lui Truman i s-a ridicat părul pe brațe. „Salome?” spuse el încet.

Interesul s-a aprins în ochii lui Bolton. „O cunoști?”

„Nu. Ei bine, poate. . . A fost acum două decenii . . . dacă e ea. Nu e un nume pe care să-l auzi prea des.”

„L-am căutat pe Google”, a spus Bolton. „Este un nume biblic. Salome a cerut capul lui Ioan Botezătorul și avea reputația de a fi periculos de seducătoare. Cine își numește copilul după o astfel de persoană?”

„Bună întrebare”, a murmurat Truman. Mici înțepături de durere i s-au aprins în arsurile de două luni de pe gât și le-a frecat, atent să nu se scarpine. Deși arsurile provocate de explozia unui hambar incendiat păreau vindecate, știa din experiență că l-ar putea deranja timp de un an.

Nu poate fi aceeași femeie.

Dar în viața lui, câte femei cu numele ăsta întâlnise?

Una singură. Și o întâlnise în Deschutes County.

Nu i-a știut niciodată numele de familie. Avea nouăsprezece ani, era beat și plin de adrenalină în timp ce el și prietenii lui dădeau o petrecere la o fermă din afara orașului. Nu știa a cui era casa, dar zvonul că proprietarii erau plecați din oraș în weekend și că fiul avea câteva butoaie de bere fusese suficient pentru a aduce petrecăreți de la douăzeci de mile distanță.

Salome avea ochi negri și sexy și un corp voluptuos care atrăgea atenția fiecărei persoane din încăpere - chiar și a fetelor. Dar privirile lor erau răutăcioase și disprețuitoare, iar ele își întorceau spatele când Salome trecea - nu, aluneca. Ea emana sex și pericol în timp ce dădea târcoale camerei. Ea era mai în vârstă, avea să afle el mai târziu. Douăzeci și unu de ani. Lui i se părea de neatins și în afara ligii lui.

O provocare.

„Stai departe de aia”, îi spusese Mike Bevins lui Truman cu voce joasă, dar privirea lui feroce atârna de fiecare mișcare a ei, pretinzând că voia să facă contrariul.

„Cine este?” a întrebat Truman, păstrând un aer de dezinteres în voce, deși privirea lui era lipită de ea la fel ca a lui Mike. Împreună cu cea a oricărui alt tip.

„Probleme.”

„Asta nu-mi spune nimic.”

„Ultimul tip care s-a întâlnit cu ea a avut un accident grav de mașină în noaptea în care a părăsit-o.”

„Și?” Truman a luat o înghițitură de bere din paharul său roșu de plastic.

„Se spune că n-ar trebui să te pui cu ea.”

Mike vorbea în cerc. „Se vede cu cineva acum?”

„Iisuse, Truman. Nu mă asculți?”

„Nu are sens ce spui. De ce ar trebui să stau deoparte?”

Mike a tras o gură lungă din bere, și-a șters buzele și și-a întors ochii nesiguri spre Truman. „Nu e bine pentru sănătatea ta dacă o înfurii. Mai devreme sau mai târziu, toată lumea se desparte de ea. Vrei să rămâi pe partea ei bună.”

Continuă să spună prostii.

„Pur și simplu nu vrei să încerc”, a spus Truman. „Te temi că voi reuși?” A mai luat un pahar și a căutat-o. Ochii căprui puternic aliniați l-au întâlnit pe al lui. Ea a zâmbit și căldura i-a străbătut venele.

„Ține-o în pantaloni”, i-a ordonat Mike. „Serios, amice. Ea e o veste proastă.” S-a uitat dintr-o parte în alta și apoi s-a aplecat mai aproape de Truman. „Se spune că e o vrăjitoare. Mama ei a fost o vrăjitoare și bunica ei a fost o vrăjitoare.”

„Asta e o grămadă de prostii.” Promisiunile și plăcerea îi umpleau ochii. Truman nu se putea uita în altă parte.

A luat o înghițitură de curaj lichid. „Trebuie să încerc.” L-a lăsat pe Mike protestând în urma lui în timp ce traversa camera.

„Truman. *Truman*.” Bolton se holbă la el.

Truman s-a concentrat asupra detectivului. „Îmi pare rău. Încercam să-mi amintesc ... unde aș fi putut s-o întâlnesc. Eram doar un copil”, s-a grăbit el să adauge.

„Îți amintești ceva util care ne-ar putea ajuta să o găsim astăzi?” Bolton părea sceptic.

„Nu. Îmi pare rău.”

Truman l-a observat pe agentul din Deschutes aplecat cu fața aproape de una dintre căsuțele de Crăciun, cu degetul la un centimetru de o coroniță atârnată pe ușa mică.

„Nu atinge nimic”, i-a ordonat Bolton.

Agentul s-a ridicat brusc în picioare. „Nu aveam de gând s-o fac.” Vinovăția i-a înroșit fața. „Se mai simte cineva amețit aici? E un miros de mușchi uscat sau ceva ciudat care mă afectează. E ca și cum aș fi luat o doză dintr-un joint. Sau poate e din cauza spațiului îngust.”

Truman s-a simțit brusc la fel. Scrută casele copilărești. *Din ce altceva mai sunt făcute?*

„Simt asta”, a spus Bolton. „Toată lumea afară.”

Afară din cameră, Truman a salutat mirosurile sănătoase de animale, iar Bolton și-a frecat ochii. „Crezi că e ceva halucinogen acolo?” a întrebat Bolton. „Ai simțit asta?”

„Am simțit ceva. Ar putea fi doar aerul stătut sau poate o alergie”, a sugerat Truman.

„Ceva la care toți suntem alergici?” Bolton nu a fost convins. „Ceva este acolo. Îi voi avertiza pe tehnicienii de la locul crimei.” S-a uitat la Truman. „Probabil că e timpul să te întorci la muncă. Spune-i și lui Mercy să se întoarcă acasă. A stat trează toată noaptea.”

„Nu va pleca până nu ajunge CPS aici.” Truman a zărit-o într-un țarc cu Morrigan, care lega o fundă roz în jurul urechii unei capre negre. Trei capre micuțe se împingeau și se înghesuiau una pe alta pentru a ajunge la mâna de hrană din palma lui Mercy, încântând-o. Râsul ei a ricoșat din căpriorii prăfuiți.

Sunetul îi dezbrăca sufletul, încălzindu-l. Ar fi ars podurile și ar fi străbătut deșertul pentru ea. Era binecuvântat să o aibă în viața lui. Era dragoste? *La naiba, da.*

Truman s-a întors spre detectiv, care îl privea cu o notă de invidie.

Afară, pocnetul anvelopelor pe zăpada tasată anunța sosirea unui alt vehicul.

„Poate că am noroc și acela va fi agentul CPS”, a afirmat Bolton.

Am avut noroc în ultimele patru luni.

Capitolul 6

Mașina care sosise aparținea agentului CPS. Mercy o interogase pe femeia plăcută înainte să-i permită s-o ia pe Morrigan. Truman o încurajase pe agentă, care zâmbise pe tot parcursul interogatoriului lui Mercy. Morrigan o plăcea pe femeie și era interesată să cunoască o fetiță de zece ani care locuia în casa în care o aștepta până când mama ei se întorcea. După ce au plecat, Mercy s-a dus acasă să facă un duș și să tragă un pui de somn. Truman s-a întors la muncă.

„Augustus McGee vrea să vă întâlniți la restaurant”, a anunțat Lucas a anunțat când Truman a intrat în secția de poliție Eagle's Nest.

Truman s-a oprit, cu pălăria lui de cowboy în mână, la jumătatea drumului spre cârlig.

Augustus era un băgăcios al orașului. „De ce nu vine aici?”

„Tu știi de ce.”

„Serios? Nu vrea să pună piciorul în birou?”

„E o clădire guvernamentală. Ăsta e un motiv suficient pentru bătrânul ăsta.”

„Iisuse. Ce vrea?”

„A fost foarte secretos și nu a vrut să spună, dar susține că are legătură cu cazul tău din această dimineață.”

Moartea Oliviei Sabin a fost singurul caz. Nu era cazul lui, dar nu-și putea imagina la ce altceva s-ar putea referi Augustus.

„Mă întorc într-o jumătate de oră.” Truman și-a pus pălăria la loc și și-a închis fermoarul hainei. Plănuise să le cerceteze pe Olivia și Salome Sabin la biroul său, dar va trebui să aștepte. Cel puțin putea lua un prânz târziu.

„O jumătate de oră. Corect. Dacă ești norocos.” Zâmbetul lui Lucas aproape că îi despică fața. „Distracție plăcută, șefu'.”

Soarele strălucitor de pe cerul albastru intens îl mințea cu privire la temperatură în timp ce Truman se îndrepta spre restaurant, la două străzi distanță. Soarele promitea 26 de grade, nu -6, friguroase în realitate. Vara nu avea să vină decât peste cinci luni.

Prin fereastra restaurantului a zărit un cap chel cu smocuri de păr gri ciufulit deasupra urechilor. Augustus îl aștepta. Truman oftă și se hotărî să-i spună lui Augustus de la început că avea doar o jumătate de oră la dispoziție pentru prânz. Când Augustus parcase într-o zonă de incendiu, conversația lor durase aproape două ore. Augustus susținea că era un om liber. De mai multe ori, cetățeanul suveran îi spusese lui Truman că departamentul de poliție nu avea jurisdicție asupra persoanei sale. Truman avea imaginea lui Augustus plimbându-se într-o bulă imensă în care nicio agenție guvernamentală nu avea nicio autoritate, dar se pare că, dacă Augustus avea informații de împărtășit, se îndura să vorbească cu un polițist.

Înăuntru, Truman i-a strâns mâna lui Augustus și s-a așezat în cabina din fața lui. Augustus McGee arăta ca un clovn pensionat. Tot ce-i trebuia era nasul roșu și vopseaua albă de pe fața rotundă. Era un om mare, cu ochi verzi palizi, care privea lumea cu o suspiciune profundă. Credea în elicoptere negre silențioase, în radarul care citește gândurile din turnurile de telefonie mobilă și că scopul principal al guvernului era controlul populației. Ofițerii lui Truman susțineau că omul devenea din ce în ce mai nebun de la an la an.

„Am la dispoziție doar o jumătate de oră, Augustus, și sper că nu te superi dacă mănânc prânzul în timp ce vorbim.”

A apărut chelnerița. „Cafea, șefule?”

„Doar apă. Și oricare ar fi burgerul zilei.”

„E hawaiian. Șuncă și un inel de ananas pe bucata de burger.”

„Perfect pentru o zi cu zăpadă”, a răspuns Truman. Ea i-a turnat apă și a plecat. „Ce pot face pentru tine, Augustus?”

Augustus s-a aplecat în față, strângându-și ceașca de cafea în ambele mâini, cu privirea intensă. „Este adevărat că Olivia Sabin a fost ucisă?”

Moara de zvonuri de la Eagle's Nest era mai rapidă decât viteza luminii.

„Ai cunoscut-o?” a întrebat Truman.

„La un moment dat. Este adevărat?” a repetat el. Sprâncenele lui stufoase tremurau la fiecare cuvânt.

Truman a încercat să nu se holbeze. „Moartea ei este considerată suspectă”, a spus el cu precauție. „Nu vom ști până când medicul legist nu va avea rezultatele mâine.”

Augustus s-a așezat pe spate în cabina de vinil și a expirat, iar umerii i-au cedat. „Cu toții vom muri la un moment dat.”

Fața rotundă se dezumflase. Un clovn trist. „Cât de bine o cunoșteai?” Un foarte mic sentiment de milă l-a atins pe Truman.

Bărbatul s-a uitat pe fereastră și s-a scărpinat la unul dintre smocurile sale gri. „Ei bine, n-am cunoscut-o prea bine. Nu am mai vorbit probabil de douăzeci și cinci de ani.”

S-a dus speranța mea de informații utile.

„Pari supărat că a murit”, a insistat Truman. „Dar nu ați păstrat legătura?”

„Ei bine, știi cum merge treaba. Îți amintești întotdeauna de cei buni, înțelegi ce vreau să spun?” Augustus a făcut un gest obscen cu mâinile, iar privirea lui era lascivă.

Asta era mai mult decât aveam nevoie să știu.

„Deci... voi doi ați fost implicați la un moment dat?” a întrebat Truman cu tact.

„Oh, da. Implicați. Cele mai bune două săptămâni din viața mea.” S-a aplecat din nou în față, șoptindu-i conspirativ: „Știi că era o vrăjitoare, nu?” Mama lui Truman l-ar fi descris pe Augustus ca fiind nebun ca un pălărier.

Truman prefera termenul nebun.

„Am auzit ceva de genul ăsta. Crezi în astfel de lucruri?”

Augustus a dat din cap cu emfază. „Categoric. Am văzut cu ochii mei. Cum crezi că m-a tras înăuntru timp de două săptămâni?”

Truman știa mai bine decât să ceară detalii. „Știi vreun motiv pentru care cineva ar ucide-o pe Olivia Sabin?”

„Nu e ușor să omori o vrăjitoare, să știi. E nevoie de cineva cu multă putere. Dar pun pariu că a înfuriat pe cineva cu una din vrăjile ei. Le-a distrus finanțele sau le-a provocat cancer.” Ochii lui s-au îngustat. „Seamănă mult cu

ceea ce face guvernul. Dar nu cred că lucra pentru ei, nu-i așa?" Teoriile conspirației bubuiseră la suprafață în creierul bărbatului.

„Nu, nu din câte știu eu."

„Știi că guvernul mondial încearcă să reducă populația până la cinci sute de milioane, nu? Mai ușor de gestionat. E ușor pentru ei să facă asta. Toate acele vaccinuri și apă îmbuteliată."

„Guvernul mondial?" Întrebarea îi scăpase. *Rahat. Acum nu va mai tăcea niciodată.*

„Așa este. Se ascund în spatele fațadei Națiunilor Unite. Asta e doar o fațadă. Adevărata putere este ca o caracatiță, cu toate brațele sale provocând haos în diferite țări. Ei vor o lume în care să conducă implicit. Cea mai bună modalitate de a realiza acest lucru este divizarea și neliniștea populațiilor".

Seamănă cu Hydra din Captain America. „Ai văzut vreun film în ultima vreme, Augustus?"

Bărbatul a respins întrebarea lui Truman. „Știu că vrei să auzi despre Olivia Sabin. Îi mesteca pe bărbați și îi scuipa afară. Trebuie să te uiți la fiica ei, cealaltă vrăjitoare. Puterea ei este de zece ori mai puternică decât a mamei sale."

„Salome?"

Bătrânul își făcu cruce, surprinzându-l pe Truman. „Ea este aceea. O naștere nefirească, știi."

Acum sunt complet pierdut. „Ce?"

Nerăbdarea a coborât sprâncenele bărbatului. „Fără tată. Nimeni nu a fost tatăl acelui copil. Olivia îmi spusese că își dorea un copil, dar nimeni nu a fost suficient de bun pentru a contribui cu genele." El a pufnit. „A făcut ca fiecare bărbat să poarte protecție. Nu știu de ce. Există pastile pentru asta."

Nu-i țin o prelegere despre sexul protejat.

„Cine a conceput-o pe Salome?"

Augustus a aruncat o privire în jurul restaurantului și, considerând că nu este nimeni la distanță de auz, a șoptit: „Un demon."

Truman a rămas fără cuvinte. Din fericire, burgerul său a sosit și el a luat două înghițituri mari în timp ce căuta un răspuns potrivit pentru a opri tangenta nebună a lui Augustus. „Un demon. Huh.” *Genială revenire.*

„Nimeni nu știa că e însărcinată. Într-o zi a apărut pur și simplu cu un copil.” El a dat solemn din cap.

„Interesant.” Truman a mai luat o mușcătură, neștiind ce să spună. „Fata aia era malefică. Puteai vedea asta în ochii ei.”

„Ai întâlnit-o?”

„Ei bine, nu. Dar am auzit despre ea.”

Truman a suspinat.

„Toată lumea spunea că mama și fiica se certau ca pisica și câinele. Este adevărat că fiica lipsește? Ăsta e criminalul tău.”

„Pentru că s-au certat nu înseamnă că Salome și-ar fi ucis mama.” Mica casă liniștită din pădure nu păruse să fie un loc de certuri. Era îngrijită și curată și avea un hambar plin de animale. „Și de ce și-ar fi lăsat fiica în urmă?”

Sprâncenele stufoase ale lui Augustus s-au ridicat. „Ai văzut copilul?”

„Da. Un copil drăguț.”

„O altă naștere nefericită. Se spune că de data asta a fost o zână, nu un demon.”

Furia lui Truman a dat în clocot. „Știi, Augustus, informațiile tale sunt o grămadă de bârfe răuvoitoare. Am cunoscut-o pe fata aceea. E bună și grijulie și e devastată că bunica ei a murit.” A ieșit din cabină și a scos douăzeci de dolari din portofel, apoi i-a băgat sub paharul cu apă. „Dacă aud că perpetuezi porcăriile astea, o să te târăsc înăuntru și o să-ți fac chiar eu o duzină de vaccinuri. Și te voi pune să bei niște apă îmbuteliată în același timp.”

Truman a dat din cap chelneriței cu ochii mari, și-a luat burgerul cu un șervețel și a ieșit din restaurant. Marșul înghețat până la secție nu l-a ajutat prea mult să se răcorească și a rontăit în timp ce mergea. *Bârfe blestemate. Răspândind tâmpenii despre un copil.* Și-a amintit de chipul lui Morrigan, de trăsăturile elfice și de constituția ușoară. Zână?

Și-a scos gândul din minte. *Săraca familie a fost ostracizată din cauza zvonurilor? Zeci de ani de zvonuri?*

Și unde era Salome Sabin?

***

Mercy nu putea dormi.

Se dusese acasă după o dimineață plină de evenimente și avea intenția să tragă un pui de somn pentru restul după-amiezii, dar în timpul dușului creierul îi intrase în viteză și nu voia să se mai oprească. Stătuse în pat o oră întreagă, încercând să-și scoată din minte imaginea corpului abuzat al Oliviei și a feței înlăcrimate a lui Morrigan.

Nu reușise. În schimb, se duse la serviciu, plănuind să găsească informații despre Olivia Sabin.

Chiar dacă nu era cazul ei.

În timp ce trecea prin parcarea biroului ei, un bărbat înalt a coborât dintr-un Range Rover negru. „Agent Kilpatrick?”

Mercy s-a oprit și și-a înfășurat degetele în jurul spray-ului cu piper din buzunarul hainei. Fiecare haină avea unul. Străinul avea părul blond murdar care trebuia tuns și afișa un bronz sănătos chiar dacă era ianuarie. Haina lui părea proaspăt scoasă dintr-un magazin scump de articole sportive, dar cizmele lui grele erau ponosite. A ridicat mâinile într-un gest de calmare și a afișat un zâmbet fermecător. „Numele meu este Michael Brody. Sunt reporter de investigații pentru *The Oregonian*.”

Mercy s-a relaxat un pic. „Cu ce vă pot ajuta?” Ea a păstrat spray-ul cu piper în mână.

„Avem o prietenă comună. Ava McLane.”

Lucrase cu Ava la biroul FBI din Portland. „Și?” Reporterii nu o abordaseră niciodată pe Mercy, dar ea știa că unii agenți lucraseră la cazuri de profil înalt și se plângeau de hărțuirea lor.

„Aș vrea să vorbesc cu tine despre uciderea lui Malcolm Lake.” Privirea verde intensă a lui Brody îi amintea de cea a unui șoim.

„Cine?”

Brody se încruntă. „Este judecător la Curtea Districtuală a Statelor Unite din Oregon.”

Ea nu avea nicio idee. „Nu știu nimic despre asta. A fost ucis?”

„Alaltăieri noapte.”

Ea plecase de la birou cu o zi înainte, lucrând de acasă, cu televizorul și internetul oprite. „Ce legătură are asta cu mine?”

Brody s-a uitat la ceas. „Serios? Nimeni nu ți-a contactat încă biroul? Nu pot fi primul.”

„Nu am fost în birou ieri și nu am intrat încă astăzi.” Ea a făcut un gest spre ușă. „Tu mă împiedici să fac asta.”

„Ați fost la locul crimei Oliviei Sabin în această dimineață, corect?” Mercy nu a spus nimic.

El a dat din cap ca și cum asta ar fi fost o confirmare. „Corpul ei a fost tăiat adânc de mai multe ori?”

Și-a păstrat fața inexpresivă, dar o alarmă a început să i se agite în stomac. *Cum a aflat presa că am fost acolo? Cine a divulgat acest detaliu?*

„Judecătorul Lake a fost găsit în aceeași stare în locuința sa. Întinderea rănilor sale nu a fost făcută publică.”

Uimită, ea a spus: „Atunci cum ai aflat?”

El a zâmbit. „Am sursele mele.”

Măgarule. În niciun caz Ava nu e prietena lui.

„Ceea ce încerc să aflu este de ce un judecător important ca Lake a fost ucis în același mod ca o bătrână care locuia în pădure. Singura legătură pe care o pot vedea este că judecătorul a locuit în această zonă la un moment dat.”

„Nu vă pot ajuta. Luați legătura cu Deschutes County. E cazul lor.”

„Ah. Nu mai este. Având în vedere asemănarea cu uciderea unui judecător, care, desigur, este investigată de FBI - prietena noastră comună, Ava, are cazul judecătorului - uciderea Oliviei Sabin va fi inclusă acum în ancheta FBI.”

Mercy rămase fără cuvinte. *FBI-ul are acum cazul Oliviei?*

„Am presupus că cazul local ți-a fost dat ție, din moment ce ai fost prezentă la locul faptei în această dimineață. Cred că m-am înșelat în privința asta.”

„Cum *naiba* ai știut că am fost acolo?” Furia îi înlocuise șocul.

„Nu contează. Oamenii vorbesc; eu ascult.”

„Ei bine, sursa ta a omis câteva detalii importante.” Și-a încleștat gura, era cât pe ce să spună că o găsise pe femeia pe moarte. Ea nu avea de gând să fie următoarea „sursă” a lui Michael Brody.

„Cum ar fi?”

„De ce nu te duci să vorbești cu Ava? Și în niciun caz nu ești prietenul ei.”

El a dat un zâmbet leneș. „Sunt. Atât pentru ea, cât și pentru logodnicul ei, Mason Callahan. *Foarte* buni prieteni. Câinele lor Bingo mă adoră, am băut vin în bucătăria lor recent remodelată *și* sunt pe lista invitaților la nunta lor din vara asta.”

La fel și Mercy.

„Ești un fiu de cățea încrezut, nu-i așa?”

„E una dintre cele mai bune calități ale mele.” Un alt zâmbet lipsit de viclenie.

O mică parte din ea se înmuiase. O parte *foarte* mică. Omul era fermecător, dar nu într-un mod șmecher. Emana un aer onest. „Nu am nicio informație pentru tine.”

S-a uitat la clădire. „Poate ar trebui să te duci să vezi dacă Ava a sosit deja.”

„Vine? Aici?” În ciuda circumstanțelor oribile, gândul că își va vedea prietena o înveselea enorm.

„S-ar putea să fi ajuns înaintea ei în oraș. Când am auzit că ancheta se mută la Bend, am plecat.”

„Am terminat, atunci?” a întrebat Mercy.

„Nu ai spus de ce ai fost la locul faptei în această dimineață. Dacă nu ai fost acolo ca investigator, atunci de ce ai fost acolo?”

Și-a dat propriul zâmbet leneș.

„Hmph”, a spus Brody cu o răsucire a buzelor. „Nu mi-e frică de o provocare.”

Nici lui Mercy nu îi era.

Capitolul 7

Mercy s-a oprit în biroul agentului special Eddie Peterson. „Ava este aici?”

Eddie a sărit. Fusese adâncit în gânduri, încruntându-se la ecranul computerului. „Bună, Eddie”, a spus el cu o voce ascuțită. „Mă bucur să te văd astăzi, Eddie.”

„Îmi pare rău. Bună dimi - ziua, și nu vorbesc *deloc* așa. Ava este aici?” a repetat ea, mișcându-se să stea în fața biroului lui.

El se lăsă pe spate în scaun, privirea lui studiind-o prin ochelarii cu ramă groasă. Tânărul agent nu se schimbase deloc de când se transferase la Bend din Portland, în același timp cu Mercy. Ieșea în evidență în biroul suburban cu pantalonii lui subțiri și cravata subțire. În weekend purta cămăși în carouri, blugi cu manșete și o pălărie maro tricotată care arăta identic cu cea pe care Mercy o avusese când avea zece ani. Era un look de hipster- tăietor de lemne care i se potrivea.

„McLane? De ce ar fi Ava aici?”, a întrebat el.

„Am auzit că vine să investigheze... moartea la care am fost în dimineața asta.” Brusc, scena crimei i-a trecut prin minte, iar limba ei s-a împiedicat de cuvinte.

„De ce? Asta nu are nimic...”

„Nu trebuia să vii în după-amiaza asta”, a spus Jeff Garrison, supraveghetorul lui Mercy, din ușă. „Știu că ai fost trează toată noaptea.”

„Mulțumesc, dar nu am putut dormi.”

„Înțeleg. Îmi pare rău că ai fost acolo în timpul morții ei”, a spus Jeff, cu ochii lui căprui înțelegători. Șeful ei era un tip bun și un profesionist în a-i face pe oameni să se relaxeze, dar era căsătorit cu slujba lui. Mercy bănuia că în curând va fi luat de un birou mai mare. Urca constant pe scara guvernului.

„Mă bucur că am fost acolo, altfel ar fi murit singură. Iar Morrigan s-ar fi putut rătăci încercând să găsească ajutor.” Mercy se îndoia de ultima ei afirmație. Morrigan era complet în largul ei în pădure.

Jeff a plesnit dosarul din mână. „Am vești.” Tonul lui a trecut de la simpatie la afaceri. „Am fost anunțați că uciderea judecătorului Malcolm Lake în Portland ieri seamănă foarte mult cu moartea Oliviei Sabin.”

Un punct pentru sursele lui Brody. Mercy își păstră cu grijă fața albă. „Cine a făcut legătura?”

„Medicul legist. În această dimineață, doctorul Lockhart a auzit câteva detalii din autopsia judecătorului Lake și l-a contactat imediat pe examinatorul șef al statului, declarând că văzuse un caz similar chiar în această dimineață. Compararea rănilor arată că acestea sunt aproape identice.”

„Unde a fost ucis judecătorul?” a întrebat Mercy. „Nu am auzit despre asta de când am fost plecată ieri de la birou.”

„În casa sa din Portland, chiar în patul său. Menajera lui l-a găsit ieri dimineață.”

„Suntem la peste trei ore distanță de Portland. Poate chiar peste patru, din cauza drumurilor proaste”, a subliniat Eddie. „De ce să traversezi lanțul muntos Cascade pentru a ucide o bătrână în pădure?”

„Dr. Lockhart și-a eliberat programul și a făcut autopsia târziu în această dimineață. Potrivit ei, asemănările nu pot fi ignorate. Agentul special din Portland care lucrează la asasinarea judecătorului Lake vine astăzi.”

Două puncte pentru Brody.

Eddie îi aruncă o privire îngustă lui Mercy. „Ava McLane?” l-a întrebat el pe Jeff.

Jeff se uită la dosar. „Da.” S-a încruntat. „Cum de ai știut?”

„Întreab-o pe Mercy. Cumva, ea a știut înaintea noastră.”

Cei doi bărbați s-au holbat la ea.

„Acum cinci minute m-am întâlnit cu un reporter afară. El mi-a spus."

Jeff și-a strâns buzele. „Asta nu e bine. Dar, având în vedere moartea judecătorului Lake, nu sunt surprins că este mediatizat. Era din zonă?"

„Portland. *The Oregonian*."

„Trimite-mi orice presă", a spus Jeff. „Eddie, trebuie să lucrezi cu agentul din Portland..." S-a uitat din nou la dosarul său. „McLane."

„Aș vrea să fiu ținută la curent", a spus Mercy; știa că Jeff nu i-ar fi atribuit niciodată un caz în care ea era martor, dar trebuia să rămână cu degetul în oala asta. Chipul Oliviei i se întipărise în memorie.

„Neoficial", a spus Jeff. „Nu am nevoie de complicația unui martor implicat în anchetă." A pus dosarul pe biroul lui Eddie.

„Am înțeles." Mercy i-ar fi urmat regulile, dar găsirea ucigașului Oliviei trecuse la nivel de prioritate în creierul ei.

Șeful ei a dispărut, iar ea a ridicat o sprânceană la Eddie.

„Acesta este cazul *meu*", a afirmat Eddie. „Pleacă."

„Cred că trebuie să interoghezi martorul tău principal: pe mine", a subliniat ea. Ea nu pleca nicăieri.

„Adevărat-hei, acolo e Ava." El a gesticulat pe fereastră spre parcare. Mercy a făcut doi pași pentru a vedea. Prietena ei tocmai fusese oprită în parcare de același reporter înalt.

„Ăsta e reporterul", i-a spus ea lui Eddie. „A pretins că e prieten cu Ava". Mercy a râs când femeia brunetă i-a fluturat degetul în față bărbatului, în mod clar supărată de ceva ce spusese. „Se pare că ea nu apreciază curiozitatea lui. Știam eu că e plin de prostii când a spus că ea este... oh!"

Ava îl îmbrățișa pe bărbatul înalt. S-a tras înapoi, a zâmbit și i-a mângâiat obrazul.

„Mie mi se par prieteni." Eddie a înțepat-o în umăr. Mercy s-a holbat când cei doi s-au despărțit, în mod clar în termeni buni. „Huh."

Un minut mai târziu, Ava a fost poftită în biroul lui Eddie. Agentul FBI din Portland a îmbrățișat-o rapid pe Mercy și i-a strâns mâna lui Eddie. „Viața la țară vă stă bine amândurora." Vocea ei joasă îi amintea mereu lui Mercy de caramel topit. Bogată, fină și dulce.

„Nu suntem la țară”, a spus Eddie în defensivă. „Avem aproape optzeci de mii de oameni în Bend.”

Ochii negri ai Avei au dansat la tonul lui. „Am înțeles de ce Mercy a acceptat acest post, dar am fost surprinsă să aud că ți-ai aruncat pălăria în ring. Pălăria ta la modă, de două sute de dolari.”

„Îmi place aici.” Eddie s-a încruntat. „Aerul e mai curat și berea e la fel de bună. Poate mai bună. Și nu poți bate peisajul.”

„Touché. Sunt mereu uimită de toate vârfurile frumoase ale munților. Mai ales după o zăpadă proaspătă. Dar drumurile voastre chiar sunt nașpa acum.”

„Nimic nu se topește”, a fost de acord Mercy. „Și se presupune că avem o altă furtună mare.” S-a uitat la Eddie. „Acum cinci minute ni s-a spus motivul pentru care ești aici. Ce s-a întâmplat cu judecătorul?”

Ava s-a afundat într-unul dintre cele două scaune din biroul lui Eddie și i-a indicat lui Mercy să îl ia pe celălalt. Avea ochii obosiți, dar a sărit direct la informațiile ei despre judecătorul Lake.

„Judecătorul a fost descoperit ieri dimineață de menajera sa. Ea făcea curățenie două zile pe săptămână, începând cu ora zece dimineața. Biroul său încercase să-l contacteze când nu se prezentase la serviciu, dar nimeni nu considerase nimic suspect. Când menajera lui și-a dat seama că era mort, a ieșit din cameră și a sunat la 911.”

„Nu a compromis deloc locul faptei?” a întrebat Eddie.

„Nu. A văzut imediat sângele de pe pat și a intrat în cameră cu precauție. Nu a atins nimic... nici măcar cadavrul, pentru că el era clar mort. Medicul legist estimează că a fost ucis între șase seara și miezul nopții.”

„Cauza morții?” a întrebat Mercy, știind răspunsul.

„A sângerat”, a spus Ava sumbru. „Avea multiple lacerații adânci pe abdomen, piept și gât. Medicul legist a spus că trei dintre tăieturi au afectat artere vitale și că fiecare singură l-ar fi putut ucide.”

„Excesiv”, a spus Mercy.

„O descriere potrivită”, a spus Ava.

„Vreo dovadă?” a întrebat Mercy.

„Ușa din față a casei sale a fost lăsată descuiată și nu există niciun semn de efracție. Menajera nu a văzut să lipsească ceva la o privire superficială. Portofelul său cu câteva sute de dolari se afla pe noptieră, așa că jaful nu se află pe lista noastră de motivații”, a spus Ava.

„Sună personal”, a subliniat Mercy. „Dar camerele video?”

„Nu există camere. Un sistem de securitate, dar nu cu camere”.

„Ați verificat dacă vreunul dintre vecini are camere care ar putea oferi o vedere a proprietății sale sau a străzii?”, a întrebat Eddie.

„Da. Două aveau vedere la stradă și au arătat unsprezece vehicule care au trecut pe acolo între opt și douăsprezece în acea noapte, dar niciuna dintre plăcuțele lor nu a fost surprinsă de cameră. Am identificat care vehicule aparțin cartierului, dar au mai rămas alte patru.” Ava a tras aer în piept și a continuat. „Nu a fost găsită nicio armă și verificăm amprentele, dar până acum toate au fost ale lui sau ale menajerei.”

„Vreo rudă?” Eddie a mâzgălit pe blocnotes.

„O fostă soție care locuiește în Bend și doi fii adulți. Niciunul nu e căsătorit.” Ava a făcut o pauză. „Gabriel Lake este fiul lui care locuiește în Portland și Christian Lake locuiește în Bend.”

Mercy s-a îndreptat. „Stai puțin. Îl cunosc pe Christian.”

Ochii Avei s-au luminat. „Îl cunoști?”

„Da. Am lucrat la același restaurant cu el când aveam optsprezece ani... el era mai în vârstă, probabil douăzeci și cinci. Un tip drăguț, foarte tocilar, și ne-am înțeles bine. Am citit că a continuat să înființeze magazinele de articole sportive Lake Ski and Sports.” Și-a scotocit creierul după alte fapte. „Îmi amintesc că venea dintr-o familie foarte bogată. Ceilalți angajați obișnuiau să îl tachineze pentru că lucra într-yn restaurant de doi bani, în timp ce tatăl său era un avocat important și conducea mașini frumoase. Nu l-am întâlnit sau văzut niciodată pe tatăl lui, Christian locuia în propria lui casă până atunci.”

„Deține Lake Ski and Sports?” Eddie a răbufnit. „Este cel mai exclusivist magazin de articole sportive din Oregon și Washington. Are toate echipamentele de top. Magazinul din Bend este fantastic. Are înăuntru un perete grozav pentru cățărări”.

„L-ai intervievat deja pe Christian?” a întrebat-o Mercy pe Ava.

„Pe scurt. I-am spus că mă îndrept spre Bend și că vreau să mă întâlnesc cu el. Este de înțeles că este foarte supărat din cauza morții tatălui său.”

„Am fost în câteva dintre magazinele sale”, a spus Mercy. „Sunt gigantice.” S-a încruntat. „Am crezut că Christian s-a mutat la Portland. Am văzut poze cu el la strângerile de fonduri din zona Portland și am citit despre sprijinul său pentru diverse cauze. A fost promovat ca unul dintre cei mai eligibili burlaci din Oregon sau vreo porcărie de genul ăsta. Dar întotdeauna m-am bucurat că cineva din Eagle's Nest a ajuns să facă ceva minunat.”

„Da, este singur și deține un apartament în zona South Waterfront din Portland”, a spus Ava. „Am dedus că nu îl folosește prea mult. Își petrece cea mai mare parte a timpului în casa sa de lângă Bend. Se pare că este un adevărat spectacol.”

„Dar celălalt fiu?”, a întrebat Eddie.

„El conduce o firmă de avocatură în Lake Oswego, lângă Portland. Acum este în California, dar încearcă să se întoarcă cât mai repede posibil. O să mă întâlnesc cu el când ajunge în oraș.”

„Ce aveți până acum?”, a întrebat Eddie.

„Investigăm procesele judecătorului Lake, începând cu cel mai recent, căutând pe cineva care ar putea fi în căutarea unei răzbunări. După cum vă puteți imagina, este o sarcină uriașă. Este judecător de district de peste douăzeci de ani.”

„Vârsta?” a întrebat Mercy.

„Șaizeci și doi de ani. Singur de la divorțul de acum câteva decenii. Secretara lui spune că nu s-a mai întâlnit cu nimeni de câteva luni, dar a avut mai multe relații în ultimii ani. Ne uităm și la acestea.” Un zâmbet ironic i-a traversat fața. „Un procuror adjunct a fost identificată ca fiind una dintre relațiile sale anterioare.”

„Ouch”, a spus Mercy. „A judecat vreun caz în curtea lui?”

„Din fericire, nu. Dar nu a fost încântată să vorbească cu mine și m-a implorat să nu-i spun numele. Nu voia ca presa sau șeful ei să afle despre asta.”

„Apropo de presă.” Mercy și-a înclinat capul spre fereastră. „Te-am văzut cu un reporter în parcare.”

Fața lui Ava s-a luminat. „E Michael. E un tip de treabă.”

„S-a apropiat de mine când am intrat. E norocos că nu s-a ales cu fața plină de spray cu piper.” Mercy nu era convinsă.

„Este un pic cam intens, dar este extrem de inteligent și intențiile lui sunt întotdeauna la locul potrivit. El și Mason se cunosc de câțiva ani. Există un pic de bromance reticentă pe care nu o înțeleg.” Ava a zâmbit. „Am încredere totală în Michael, dar l-am certat pentru că a fugit la Bend și m-a așteptat.”

„Am crezut că mă așteaptă”, a spus Mercy. „M-a întrebat despre dimineața mea. Nu știu cum a aflat că am fost la locul crimei Sabin.”

„Pare să obțină informații din aer”, a spus Ava. „Dar crede-mă, îl vrei de partea ta.”

Mercy nu avea încredere în nimeni fără propriile ei dovezi. „Voi lua în considerare recomandarea ta”, a spus ea cu amărăciune.

Ava a continuat. „Am extras înregistrările telefonice ale judecătorului, jurnalul vizitatorilor din biroul său și am trecut prin rețelele sale sociale. Încă nu sunt semnale de alarmă, dar e devreme. Acum spune-mi despre Olivia Sabin. Nu știu ce legătură are moartea ei cu cea a judecătorului. Până acum, singura legătură este că judecătorul a locuit în această zonă cu mult timp în urmă și se pare că Olivia a fost aici în același timp. Modelul tăieturilor din ambele morți este cu siguranță similar. Mă bucur că medicul vostru legist a avut urechile deschise, altfel nu am fi făcut niciodată legătura.”

Eddie a arătat spre Mercy. „Este cazul meu de acum cinci minute; nu știu nimic. Dar martorul vostru principal este chiar aici. Tocmai mă pregăteam să o interoghez”.

„Începe cu începutul”, i-a spus Ava lui Mercy.

Pentru a patra oară în acea zi, Mercy și-a dat versiunea evenimentelor.

Nu i-a fost mai ușor după mai multe relatări, iar vocea i se crăpa uneori.

„Îmi pare rău”, a spus Ava, cu ochii ei albaștri compătimitori. „Trebuie să fi fost oribil pentru tine.”

„Nu voi uita pentru o vreme”, a fost de acord Mercy. *Nu voi uita niciodată.*

Telefonul mobil al lui Eddie a sunat. S-a uitat de două ori la ecran. „E Truman. Te caută?”, a întrebat-o pe Mercy când a răspuns la telefon.

Mercy și-a verificat propriul telefon. Nu avea apeluri pierdute sau mesaje.

„Încă te mai vezi cu șeful poliției?” a șoptit Ava tare, cu un zâmbet larg pe față.

Mercy și-a dat ochii peste cap la prietena ei băgăreață. „Da.”

„Frumos!” Ava s-a așezat înapoi pe scaun și a dat din cap în semn de aprobare.

„Nici măcar nu-l cunoști”, a subliniat Mercy.

„Oh, poți fi sigură că l-am căutat când am auzit.” I-a făcut cu ochiul. Fața lui Mercy s-a încălzit; nu era obișnuită să discute despre viața ei amoroasă.

„Ce a avut de spus?” a întrebat Eddie în telefon. El a făcut mai multe notițe pe carnețelul său. „Uh-huh. Uh-huh. Serios? Sună ca o prăjitură cu fructe.” A ascultat în tăcere timp de un minut și apoi a încheiat apelul.

Mercy s-a încruntat. „De ce a sunat Truman?”

„Ei bine, el crede că ești acasă dormind profund, iar Jeff i-a spus că am prins cazul Sabin. Truman s-a întâlnit astăzi cu un locuitor local care susține că Olivia Sabin este o vrăjitoare.”

Ambele femei au suspinat. „Și?”, a întrebat Ava.

„Localnicul a spus să ne uităm la fiică pentru crimă. El susține că relația lor era extrem de volatilă, dar bineînțeles că nu a fost martor la asta personal; totul sunt zvonuri.” O parte a gurii i s-a întors în sus. „Și jură că toată lumea știe că fiica a fost născută de un demon și copilul ei mic de o zână.”

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu!” Ava și-a ridicat mâinile în sus. „De ce a vorbit Truman cu tipul ăsta?”

„Deseori există ceva adevăr îngropat în zvonuri”, a spus Mercy. „Înțeleg de ce există povestea cu vrăjitoarea. Unele dintre lucrurile din casă și din hambar erau cu siguranță ciudate. Cine a fost sursa?” l-a întrebat ea pe Eddie.

El a aruncat o privire la carnețelul său. „Augustus McGee.”

„Wow. S-a coborât să vorbească cu Truman?” Mercy era mulțumită că cetățeanul suveran avea suficientă încredere în Truman pentru a-i împărtăși informația, indiferent cât de nebunească părea. Șeful relativ nou al poliției cucerea mai mulți oameni decât își dădea seama în orășelul său. Ca un străin, Truman se luptase să fie acceptat de localnici, chiar dacă petrecuse mai multe veri în Cuibul Vulturului în timpul copilăriei.

„Augustus susține că a avut o aventură cu Olivia cu zeci de ani în urmă.”

„Ei bine, asta îl face un martor vedetă”, mormăi Ava. „Cine este această fiică a unui demon?”

„Salome Sabin”, a spus Mercy. „Ți-am spus că fiica ei, Morrigan, a spus că era plecată câteva zile.”

„Corect.” Ava a scris ceva pe carnețelul ei. „Interesant nume. Ce ați făcut pentru a încerca să o găsiți?”

Mercy s-a uitat la Eddie, care a spus: „O să vorbesc cu detectivul Evan Bolton de la secție și o să văd ce a descoperit ancheta lui. Și spune-i că acum ne are ca partener federal în acest caz.”

„Dacă a dispărut, este posibil ca Salome să fi fost în Portland când a fost ucis judecătorul?” a întrebat Ava.

Mercy și-a tras răsuflarea în timp ce urmărea firul gândurilor prietenei ei. „Ar putea fi în Cancun, din câte știm noi. Tot ce putem spune este că nu era acasă când am fost eu acolo.”

„Ei bine, hai să aflăm”, a afirmat Ava. „Fă-mi cunoștință cu detectivul districtual ca să putem rezolva cazul.”

Capitolul 8

Două ore mai târziu, Mercy se târî pe scări până la apartamentul ei. Era ora șapte, iar corpul ei o sâcâia dureros pentru fiecare oră de somn pe care o pierduse. Coborâse geamul mașinii pe drumul spre casă, folosindu-se de briza înghețată pentru a o ține trează. Șocul aerului înghețat îi scosese pânzele de păianjen din creier pe drum, dar acestea reveneau rapid.

Introducându-și cheia în încuietoare, a auzit râsete înăuntru. Sunetul vocii lui Rose i-a încălzit inima și a împins ușa, gata să-și vadă sora care era oarbă din naștere. A fost întâmpinată de mirosuri paradisiace de nucă de cocos prăjită, ciocolată și vanilie. Și o bucătărie dezordonată. Nepoata ei Kaylie avea fiecare aparat de copt, cană de măsurat și bol de amestecat pe blat, iar camera era caldă și primitoare de la căldura unui cuptor ocupat.

„Mercy!" Rose fusese cu fața la ușă când a intrat, fără îndoială recunoscând pașii lui Mercy pe scări. Mercy și-a îmbrățișat sora și i-a plantat un sărut pe obrazul moale, buzele ei simțind șanțul slab al unei cicatrici estompate de când Rose fusese răpită și un criminal îi tăiase cu cruzime fața.

„Ce faceți voi două?" a întrebat Mercy, conștientă că răspunsul evident era, „Coacere."

„Kaylie mi-a cerut rețeta de tort cu nucă de cocos a mamei. Ea a spus că mama a refuzat să o împartă."

„Ea a protejat această rețetă de când îmi amintesc", a spus Mercy. „Pretinde că o vom găsi într-o cutie de valori atunci când ea moare."

„Ei bine, am urmărit-o îndeajuns de mult încât să știu ce conținea", a spus Rose, cu un zâmbet la alegerea cuvintelor. „Sunt un pic confuză pe măsurători, dar Kaylie estimează. Până acum, primele două nu au fost tocmai bune."

„Mmmm." Mercy reperat două prăjituri respinse pe tejghea, mușcături multiple lipsind de la fiecare. A găsit o furculiță și a gustat una. „Ai dreptate. Asta nu e chiar bună." A încercat-o pe a doua. „Asta are un gust aproape bun. Ai adăugat amestecul de budincă de vanilie?"

„Ohhh!" a exclamat Rose, bătând din palme. „Am uitat de asta!"

„Amestecul este singurul ingredient pe care mi-l amintesc", a recunoscut Mercy. „Asta și cum insista să-și prăjească propria nucă de cocos proaspătă."

„Mix de budincă instant?" a întrebat sceptică Kaylie. „Chestia uscată într-o cutie?"

„Da, nu am niciuna, dar pot să cumpăr mâine."

Kaylie și-a întors nasul în sus, iar micul său piercing albastru a strălucit. „Nu folosesc genul ăsta de lucruri.” Nepoata lui Mercy era pretențioasă în privința ingredientelor ei de copt.

„Atunci nu va fi niciodată destul de bună”, a spus Rose cu un zâmbet înțelegător. „Vrei să reproduci rețeta sau să vii cu propria ta rețetă?”

Umerii adolescentei s-au lăsat în jos. „Asociez acel tort cu fiecare ocazie specială din viața mea. Poți paria că vreau să-l stăpânesc. Dacă reușesc, îl voi adăuga la vitrina de produse de patiserie de la cafenea.” I-a aruncat lui Mercy o privire curioasă. „Crezi că bunica se va supăra?”

„Nu voi spune dacă tu nu vei spune”, a spus Mercy. „Dar Pearl va observa. Va trebui să îi spui.” Sora mai mare a lui Mercy conducea cafeneaua, pe care Kaylie o moștenise când tatăl ei, Levi, fusese ucis de același bărbat care o atacase pe Rose.

Kaylie a privit mizeria uriașă de pe tejghele și din chiuvetă. „Cred că am terminat pentru seara asta dacă nu avem amestecul de budincă. Mulțumesc pentru ajutor, mătușa Rose. Vrei să te conduc acasă acum?”

„O duc eu”, a spus Mercy, ignorându-și oboseala. „Tu fă curat. Ți-ai făcut temele?”

„Da, *mamă*.”

A fost spus în glumă, dar lui Mercy i-a plăcut titlul. În cele patru luni de când își cunoscuse nepoata, Kaylie devenise cel mai apropiat lucru de o fiică pe care îl avusese vreodată. Ultima rugăminte a lui Levi a fost ca Mercy să-i crească fiica, care fusese abandonată de mama ei când era un copil.

Creșterea unui adolescent fusese o curbă abruptă de învățare, dar Mercy credea că se descurcase destul de bine până acum. Lui Kaylie nu-i lipsea nici un membru, nimic nou nu fusese străpuns, și ultimul ei raport fusese la fel. Mercy îl aprobase pe prietenul ei, Cade, deși Kaylie a recunoscut recent că o parte din entuziasmul strălucitor al relației a dispărut. Noul loc de muncă al lui Cade în construcții era la o dezvoltare de locuințe la aproape o oră distanță. Să-și facă timp pentru a se vedea devenise o corvoadă.

Bine ați venit în viața reală. Nu e ca în filme.

Mercy a pus mâna lui Rose pe brațul ei și a condus-o la ușă, observând că sarcina lui Rose începuse în sfârșit să se vadă. Burtica era mică, dar, timp de patru luni, chipul ei frumos fusese îmbogățit cu o strălucire de gravidă. Sora lor, Pearl, se plângea că sarcinile ei îi dăduseră acnee, nu strălucire.

„Mă întorc în aproximativ patruzeci de minute", i-a spus ea lui Kaylie. Rose a bătut rama ușii cu bastonul ei și s-au mutat în partea de sus a scărilor familiare în aer liber, pe care le-a luat la fel de încrezătoare ca Mercy.

„Mulțumesc pentru plimbare," a spus Rose când Mercy a condus-o la vehiculul ei.

„Mulțumesc că ai distrat-o pe Kaylie."

„O ador", a spus sora ei. „Ea îmi amintește mult de tine la acea vârstă."

Mercy a luat asta ca pe un compliment. „Ea și arată ca mine."

„Am auzit că ai avut o zi lungă", a spus Rose.

Mercy i-a povestit pe scurt ziua ei în timp ce se îndreptau spre ferma unde Rose locuia cu părinții lor.

„Olivia Sabin", a murmurat Rose pentru sine. „Nu prea îmi pot da seama de nume. Îmi sună cunoscut."

„Are o fiică pe nume Salome pe care nu am găsit-o încă."

„Salome?"

„O cunoști?"

„O cunosc... doar după reputație."

Mercy a suspinat. „Nu-mi spune că ai auzit că e o vrăjitoare născută de un demon."

Rose s-a întors în direcția lui Mercy. „Da, am auzit asta. Acum îmi amintesc poveștile pe care le-am auzit despre Olivia și fiica ei." A clătinat din cap dezgustată. „Și poți să crezi că i-am spus bârfitoarei ce părere am despre faptul că răspândește astfel de tâmpenii despre femei."

Rose înjura rar.

„Ce altceva ai mai auzit?"

„Mai ales o mulțime de murmure suspecte. Știu că oamenii din oraș obișnuiau să meargă la Olivia și acum la Salome pentru ajutor cu viața lor

amoroasă sau cu sănătatea. Oamenii pot șopti că sunt vrăjitoare, dar le vizitează întâi pe ele când au nevoie de ajutor."

„Ce fel de ajutor oferă ele?"

„Ei bine, Melissa Johnson mi-a arătat un pliculeț pe care îl cumpărase de la Salome cu instrucțiuni să îl pună sub pernă timp de două săptămâni. Am simțit miros de mentă, rozmarin și busuioc în el. Sachetul trebuia să atragă atenția unui anumit tânăr."

„A funcționat?"

„Da și nu. Bărbatul pe care Melissa a pus ochii nu a venit niciodată, dar ea a început să se întâlnească cu cel mai bun prieten al lui în timpul celor două săptămâni. Sunt încă împreună, deci într-un fel a funcționat."

„Hmmm." Mercy nu era sigură ce să creadă despre asta. „Un constructor de încredere?"

„Probabil."

„Altceva?"

„Cineva s-a dus la ea să o ajute cu o infecție la picior care nu se vindeca. Nu-mi amintesc cine a fost... Un bărbat mai în vârstă. Salome nu a vrut să-i ia banii și i-a ordonat să meargă la urgență. Am auzit că era destul de supărat, dar până la urmă s-a dus. I-au scos două degete de la picioare."

„Wow. Cel puțin își cunoaște limitele. Știai despre fiica ei, Morrigan?"

„Nu până nu mi-ai spus tu. Am auzit bărbați lăudându-se că s-au culcat cu Salome. O vedeau ca pe o realizare - aproape ca pe o provocare - dar nu am auzit niciodată că era însărcinată."

„Ai auzit că s-a certat cu Olivia?"

„Nu. Oamenii le grupau mereu împreună când bârfeau, totuși. Spuneau că Salome era exact ca mama ei."

„Nu e un compliment?"

„Nu. Chiar e suspectă de moartea mamei ei?"

Mercy a respirat adânc. „Trebuie să știm unde era când a murit Olivia. Nu aș numi-o suspectă, dar noi - adică Eddie - trebuie să vorbim cu ea. Potrivit lui Morrigan, Salome pare să fie singura persoană cu care Olivia a interacționat în ultimii câțiva ani."

„Asta e trist”, a spus sora ei cu inima tandră. „Acum îmi doresc să fi ajuns să o cunosc pe Olivia.”

„Ești o persoană bună, Rose.” Sora ei fusese întotdeauna vocea iubirii și afecțiunii în timp ce creșteau. Ea a știut cum să liniștească cu pricepere pe fiecare dintre ceilalți trei frați ai lui Mercy și pe părinții lor. Acum îmbrățișa ideea de a avea un copil - unul născut de bărbatul care o violase și le ucisese fratele.

Acesta murise când trăgea în Mercy și Truman. Mercy era mult mai împăcată cu faptul că ajutase la uciderea bărbatului care îi rănise grav familia.

„Ai putea să mă duci mâine la depozitul de cherestea în timpul prânzului tău?” întrebă Rose, întrerupând gândurile lui Mercy.

„Nu văd de ce nu. Ce faci acolo?”

„Nick Walker are ceva pentru mine.”

„Nick, proprietarul? Ce este?”

„Nu sunt sigură. Spune că e o surpriză.”

Mercy nu pierdu nota de emoție curioasă din vocea lui Rose. *E vorba de surpriză sau de Nick?* Amândouă îl cunoșteau pe Nick dintotdeauna. Fusese prieten cu fratele lor Levi - sau era cu Owen? Mercy își amintea de el ca de un om liniștit. Nu luase cele mai bune note la școală, dar era cunoscut pentru abilitățile sale de tâmplar. De înțeles, din moment ce tatăl său fusese proprietarul depozitului local de cherestea. Mercy aflase că Nick era acum proprietarul când ea și Truman merseseră să ia scânduri pentru una dintre magaziile cabanei ei. Era încă o persoană liniștită, dar avea o tristețe în ochi pe care Mercy nu și-o mai amintea din trecutul lor. Truman i-a spus mai târziu că soția lui Nick murise de cancer la sân cu cinci ani înainte.

Hmmmm. „Aș fi bucuroasă să te duc.”

Vreau să-mi satisfac propria curiozitate.

Capitolul 9

În dimineața următoare, ping-ul telefonului mobil al lui Truman îi relaxă nodul de stres dintre omoplați.

Răspunsul lui Mercy la mesajul său de bună dimineața sosise la două secunde după ce el îl trimisese. Nu avea nevoie de o repetare a anxietății de ieri dimineață. Îngrijorarea lui și căutarea ei ulterioară îi tulburase starea de spirit pentru întreaga zi. *Nu era un lucru bun.*

Sau era? Grija lui arăta că ținea foarte mult la ea. Ceva ce nu mai simțise pentru o femeie de mult timp. Sau chiar niciodată.

Un lucru bun.

Acum că avusese vești de la Mercy în dimineața asta, se putea concentra pe munca de peste zi și apoi să facă niște săpături pe internet despre judecătorul a cărui moarte fusese legată de Olivia Sabin. Truman scana raportul de incident al lui Ben Cooley de la un apel de la ora 3:00 a.m. Un accident de mașină pe Old Foster Road. Unul dintre cei doi adolescenți care participau la o cursă de drag-racing lovise o zonă alunecoasă și se răsturnase cu mașina. O ambulanță l-a dus pe adolescent la spital, unde a fost diagnosticat cu o comoție cerebrală și un braț rupt. A fost norocos.

Cine face curse pe drumuri acoperite cu zăpadă?

Truman nu fusese niciodată atât de prost ca adolescent. Corecție: Truman fusese extrem de norocos în momentele sale stupide din adolescență. Nimeni nu murise sau nu-și rupsese oasele. Câteva vizite la închisoarea locală fuseseră cele mai rele experiențe pe care le trăise.

Amintirea ochilor întunecați și a curbelor luxuriante ale Salomei îi străfulgeră în minte.

Da, acela a fost unul dintre cele mai stupide momente ale mele.

Din fericire, scăpase nevătămat.

Femeia îi apăruse frecvent în minte de ieri. Nu se mai gândise la ea de două decenii, dar în ultimele douăzeci și patru de ore se chinuise să și-o scoată din minte. Amintirile despre ea erau ca un șarpe, se strecurau prin creierul lui, refuzând să fie ignorate.

Ea și-a ucis mama?

Plecase de la întâlnirea sa de demult cu Salome știind că era periculoasă. O femeie de evitat. Pusese un picior în apele ei tulburi și era recunoscător că întrerupsese întâlnirea când o făcuse. L-a neliniștit și l-a zdruncinat până la suflet.

Asta nu înseamnă că ar fi comis o crimă.

Zâmbetul fermecător al lui Morrigan o scoase pe mama ei din gândurile lui Truman. Nu vedea nimic din mamă în fiică, dar, de dragul fiicei sale, spera ca Salome să apară curând. Fata nu ar fi trebuit să trăiască cu niște străini după ce își văzuse bunica murind.

O mamă nu ar ucide niciodată pe cineva și nu ar lăsa-o pe fiica ei de zece ani să descopere cadavrul.

Nu-i așa?

Ben Cooley bătu cu pumnul în rama ușii biroului lui Truman. „Bună dimineața, șefule."

„Ai remorcat mașina aia distrusă?" a întrebat Truman, recunoscător pentru întreruperea de către ofițerul cu părul cărunt.

„Da. Camionetei de remorcare i-a luat destul timp să ajungă acolo. Aproape că mi-a înghețat fundul."

„Băiatul a fost norocos. Ar fi putut fi ucis sau să rănească pe cineva."

„Trebuia să-l auziți pe tatăl lui înjurându-l. Nu va mai conduce prea curând, iar după ce brațul fracturat se va vindeca, tatăl lui a spus că va curăța gunoiul de grajd pentru următoarele șase luni."

„Bun."

Ben dădea târcoale ușii, mânuind o pereche de mănuși, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

„Te mai preocupă ceva, Ben?"

„M-am gândit la crima Sabin. Numai despre asta vorbește toată lumea din oraș."

Truman i-a acordat toată atenția. „Ce-i cu ea?"

Ben a aruncat o privire peste umăr și apoi și-a coborât vocea în timp ce îi ținea privirea lui Truman. „Se spune că a fost o vrăjitoare."

Zvonul ăsta se învechește.

„Nu-mi spune că tu crezi în vrăjitoare.”

„Se spune că toate trei au practicat magia... mama, fiica și nepoata. Își fac propriul lor sabat, transmițând secretele din generație în generație”, a șoptit el.

Gata cu zvonurile răutăcioase. Truman a explodat. „Să mă ia dracu', Ben! Chiar dai crezare prostiilor astea? Am cunoscut-o pe fetița aia. E un copil nevinovat care nu merită să fie bârfit.”

Ben a avut decența să-și aplece capul, părând rușinat. „Sunt vorbe nebunești. Dar cred că unele dintre poveștile despre Olivia ar putea fi adevărate.”

Truman a observat folosirea familiară a prenumelui ei. „Ai cunoscut-o, Ben?” Afirmația lui Augustus că Olivia „cunoscuse” mulți bărbați a ricoșat în capul lui Truman, iar acidul i-a umplut stomacul.

Ben Cooley? Bărbatul care tocmai sărbătorise cincizeci de ani de căsnicie? Spune-mi că nu este așa.

„Eu nu am cunoscut-o, dar fratele meu mai mare da.”

Truman expiră. „Explică.”

Ben a relatat o poveste care făcea ecou cu cea a lui Augustus McGee.

Câte povești similare va scoate la iveală ancheta?

Truman era gata să audă ceva pozitiv despre femeile care trăiau în pădure. „De ce îmi spui asta, Ben? Asta nu aruncă nicio lumină asupra celui care ar fi putut să o ucidă.”

Ben s-a zvârcolit și și-a răsucit mănușile. „Știu. Dar dacă fiica seamănă cu mama, s-ar putea să fie o mulțime de bărbați care au ceva de împărțit. Eu doar teoretizez.”

„Sună mai degrabă a bârfă vicioasă.” *Curbe, carne moale, ochi primitori.* „Hai să ținem sub control bârfele din oraș. Să le spunem oamenilor că e greșit să răspândească zvonuri și povești. Nu-i ajută cu nimic pe anchetatori. Dacă cineva poate veni cu niște *fapte*, ar fi de ajutor.”

„E greu să ții limbile în frâu.”

„Fă tot posibilul”, a ordonat Truman. „Trimite pe oricine are fapte la detectivul Bolton de la County sau la FBI.”

Capul lui Ben s-a ridicat brusc. „La FBI? De ce FBI-ul?”

Truman și-a mușcat limba, blestemându-se în tăcere pe sine. Asemănarea dintre moartea judecătorului și cea a Oliviei Sabin nu era de notorietate publică. Încă. Ofițerul mai în vârstă și-a ridicat sprâncenele când a observat disconfortul lui Truman.

„Ah. Nu se poate spune?”

„Am spus deja prea multe.”

„Discreție totală.”

„Mulțumesc, Ben.”

Chipul lui Lucas a apărut deasupra lui Ben. Fosta vedetă de fotbal din liceu, de 1,90 m, îl eclipsă pe ofițerul mai în vârstă. „Ai un vizitator, șefu'.” Lucas s-a încruntat. „E un reporter de la *The Oregonian*. Nu vrea să-mi spună despre ce vrea să vorbească cu tine, așa că i-am spus că ai doar un minut liber.”

„Am terminat, Ben?” A întrebat Truman.

„Da.” Ofițerul s-a strecurat pe lângă grosimea lui Lucas în holul îngust.

„Vrei să-l vezi?”, l-a întrebat șeful său de birou.

„De ce nu?” Truman era pregătit pentru o distracție de la vrăjitoare și zvonuri.

„Hei!” strigă Lucas pe hol. „Tipul cu reportajul. Vino aici.” Truman a strâmbat din nas.

Un bărbat înalt, cam de vârsta lui Truman, a apărut și a făcut un dans ciudat de trecere pe hol cu Lucas. Truman știa că Lucas era dificil intenționat. Vizitatorul era aproape la fel de înalt ca Lucas și, de asemenea, se mișca cu încrederea unui atlet, dar semăna mai degrabă cu un fundaș agil decât cu un fundaș ofensiv. Truman s-a ridicat și a întins mâna, iar ei au făcut schimb de nume. Michael Brody avea o strânsoare puternică, privirea directă, iar ceasul de la încheietura mâinii era la fel ca cel al cumnatului lui Truman, directorul Microsoft. Traducere: mult în afara gamei de prețuri a lui Truman.

Își poate permite așa ceva cu salariul de reporter?

„Cu ce vă pot ajuta?” întreabă Truman în timp ce lua loc și îi făcea semn reporterului să facă la fel.

Brody s-a așezat pe capătul scaunului, cu trunchiul aplecat spre Truman.

„Investighez povestea morții judecătorului Malcolm Lake”.

Truman își păstră expresia uniformă.

Brody a studiat chipul lui Truman. „Văd că ați auzit deja de legătura dintre Lake și Olivia Sabin.”

Din nou, Truman nu a arătat niciun răspuns. „Nu sunt sigur ce legătură are asta cu mine. Nu i-am cunoscut pe niciunul dintre ei.”

„*Dar* ai fost acasă la Olivia Sabin ieri dimineață. De ce ai răspunde la un deces care nu era de competența ta? Și ai fost acolo destul de devreme... prea devreme pentru ca vestea uciderii ei să se fi răspândit.”

„Cine v-a spus asta?”

„Are vreo importanță? Și FBI-ul a fost acolo chiar mai devreme. De unde au știut că moartea ei ar fi legată de o anchetă federală?”

„Nu au...” Truman își încleștă buzele.

Intensitatea privirii reporterului se mai ușurase cu un grad. „Deci *nu bănuiau* că morțile au legătură între ele. Atunci de ce a fost agentul Kilpatrick la fața locului atât de repede?”

„Nu cred că sunt persoana potrivită să vă răspund la întrebări.” Truman a început să se ridice pentru a-l concedia pe nemernicul băgăcios.

Brody și-a ridicat mâinile. „Am să mă retrag. Când simt mirosul a ceva important, mă bag pe unde pot.”

Truman s-a așezat pe scaunul său, fără să-și ia privirea de la reporter.

„Nu-mi place alegerea ta profesională.”

Reporterul a râs, arătându-și dinții perfecți. „Am auzit asta de multe ori. Dar eu dau o voce oamenilor care nu ar putea fi auziți niciodată. Mă gândesc la asta ca la un ajutor pentru cei mici... cam ca ceea ce faci tu în poziția ta.”

Enervarea lui Truman s-a multiplicat. „Acum...”

„Reportajul meu de anul trecut despre abuzul de medicamente pe bază de rețetă a dus la arestarea a mai mult de douăzeci de traficanți. Și două programe de recuperare a drogurilor au intervenit pentru a oferi ajutor gratuit celor trei mame pe care le-am prezentat, ale căror vieți fuseseră date peste cap de dependența lor. Rezultate ca acestea sunt motivul pentru care îmi fac meseria.”

Truman a rămas tăcut.

„L-am abordat deja pe agentul Kilpatrick. Ea m-a refuzat."

Bine.

„Dar când m-am uitat la cine mai era la locul faptei și am săpat mai adânc, am descoperit că tu ești o altă anomalie." Brody și-a înclinat capul, iar privirea lui verde părea să pătrundă în creierul lui Truman, sondând și evaluând. „Cu cât am săpat mai mult despre tine, cu atât mai mult am vrut să te întâlnesc față în față. Ofițerul care aproape a murit încercând să salveze o femeie din explozia unei mașini acum doi ani."

Greața instantanee a declanșat transpirația la tâmplele lui Truman.

„Și care avea toate motivele să nu se mai întoarcă niciodată în poliția marilor orașe, iar apoi apare în acest oraș îndepărtat. Posibil să-și lingă rănile? Căutând un ritm mai lent?" Privirea i se înmuiase ușor. „Nu puteai să renunți complet la slujbă, nu-i așa?"

Truman nu putea vorbi. Nemernicul îl momea.

„Nu știu dacă agentul Kilpatrick ți-a pomenit vreodată de Ava McLane, dar am auzit-o pe Ava vorbind despre Mercy și despre un șef de poliție care i-a atras atenția. Și apoi și-a făcut bagajele și s-a mutat."

Știe despre mine și Mercy? Confuzia îl cuprinsese. Reporterul dansase cu agilitate, se prefăcuse și îl înțepase pe Truman în piept când el nu se uita - de mai multe ori. Oricât de mult l-ar fi enervat, o mică parte din Truman admira cu reticență abilitățile de intervievare ale reporterului.

„Ce vrei, Brody?"

Reporterul rămase tăcut pentru o clipă. „Nu știu niciodată când voi avea nevoie să mă bazez pe oameni buni. Acum te holbezi cu pumnalul la mine, dar ți-ai păstrat calmul. Fără injurii, fără să-i învinovățești pe alții, fără mizerii. S-ar putea să te pot ajuta într-o zi. Și viceversa."

Încearcă să mă convingă să fac o înțelegere cu diavolul?

„Sufletul meu nu este de vânzare", a tras Truman.

Zâmbetul lui Brody i-a umplut fața. „Nu mă așteptam la mai puțin." Și-a frecat mâinile. „Acum... Cineva trebuie să urmărească vizitatorul anonim din

biroul judecătorului Lake. Această persoană a venit într-una din zilele dinaintea morții sale. Știu că există o înregistrare video...”

„Așteaptă. De ce îmi spui asta? Și de unde naiba știi asta?”

„Vei afla curând că a-mi cere sursa este o întrebare la care nu răspund niciodată. Și îți spun pentru că încerc să mă răspândesc. Nu pot împinge fiecare scurgere de informații prin aceeași persoană.”

Scurgere?

„Uite”, a început Truman. „Acest caz nu are nimic de-a face cu mine și...”

„Știu. Du-te și spune-i cuiva care contează. Dar cred că venind de la tine și nu de la mine, s-ar putea să primească mai multă atenție. Intervievați asistentul executiv al judecătorului. Ea a predat jurnalele vizitatorilor, dar nu sunt complete. O înregistrare video ar trebui să-i susțină povestea.” Brody se încruntă. „Dacă nu au fost falsificate.”

„De ce nu le spune asistenta anchetatorilor?”

„Pentru că ea crede că urmează dorințele judecătorului. Dedicare totală și toate tâmpeniile astea.”

„Nu înțelege că asta e o anchetă pentru crimă?”

„Înțelege. Dar cred că îi este teamă să nu-l facă pe judecător să arate rău.”

„O aventură?”

Brody a ridicat din umeri. „Era singur. Nu văd care e problema.”

Poate că protejează pe altcineva.

„Îi voi spune lui Mercy. Își va da seama cui să spună. De ce îți acoperi fundul?”

„Întotdeauna îmi acopăr fundul”, a spus Brody, ridicând un umăr. „Mă gândesc la asta ca fiind inteligent.”

„Tot ce trebuie să fac este să spun că am primit pista de la tine.”

„Foarte adevărat. Dar toate agențiile de aplicare a legii cu care am lucrat urăsc să admită că au obținut informații de la un reporter. Nu le place să ne atribuie pistele. Îi face să pară leneși. Și posibil creduli dacă nu ajungem nicăieri.”

Adevărat.

„Dacă ai terminat cu manipularea mea, poți să ieși din biroul meu acum.”

„Îmi poți recomanda un loc de unde să beau o cafea bună? Nu acea băutura diluată de la restaurant.”

„Coffee Café”, a spus Truman cu reticență. „Două străzi mai sus, pe stânga.”

Bărbatul înalt și-a dus două degete la frunte într-un salut dezinvolt și a plecat în tăcere.

Truman se holba după Brody, simțindu-se ca și cum ar fi fost disecat profesional și lipit la loc.

Ce naiba tocmai s-a întâmplat?

***

Mercy a bătut la ușa micii case Craftsman și a așteptat.

Cei trei oameni de zăpadă din curtea din față îi ridicaseră moralul în timp ce parca la bordură. Trioul tăcut mărturisea că aici locuiau oameni buni. Oameni care credeau că trebuie să își scoată copiii afară pentru a experimenta elementele naturii. Spera că Morrigan ajutase la construirea lor.

Mercy conducea spre serviciu când a tras brusc pe dreapta și a dat telefoane până când a primit permisiunea de a vizita casa de adopție temporară a lui Morrigan. Se trezise cu chipul copilului în centrul atenției și știa că nu se va putea concentra la serviciu dacă nu va vedea că fata era pe mâini bune.

Un sentiment de responsabilitate pentru Morrigan îi împungea conștiința. Pentru propria ei sănătate mintală, Mercy știa că va supraveghea copilul până când se va întoarce mama ei. Poate chiar și după întoarcerea lui Salome.

Și dacă Salome nu era în stare să aibă grijă de ea? Sau este arestată?

Avea să treacă peste asta când avea să ajungă acolo.

Femeia care a deschis ușa avea un copil mic pe șold.

„Bună dimineața”, a spus Mercy. „Tu trebuie să fii Hannah?”

Hannah era cam de vârsta lui Mercy, foarte slabă, și purta părul blond

tras pe spate într-un coc dezordonat, dar elegant, pe care Mercy a vrut imediat să-l copieze. Zâmbetul ei era amabil, dar liniile din jurul ochilor indicau că fusese trează jumătate de noapte. Cumva, Mercy bănuia că femeia nu se supăra. Simțise imediat că Hannah era fericită să își dedice timpul îngrijirii copiilor.

„Da, și tu ești agentul despre care Morrigan a vorbit non-stop."

Mercy nu-și putu reține zâmbetul. „Ce mai face?"

„O să-ți arăt." Hannah a afișat o gropiță adâncă și i-a făcut semn lui Mercy să o urmeze. Ochii rotunzi și albaștri ai copilașului se uitau peste umărul lui Hannah în timp ce Mercy o urmărea prin casă. *Trebuie să fie copilul lui Hannah. Au același păr și aceiași ochi.*

Casa era ordonată și curată și mirosea a clătite. Hohote de râs de fetițe ajungeau la urechile lui Mercy. *Toate sunt semne bune.*

Au intrat într-o cameră de familie unde Morrigan stătea cu picioarele încrucișate pe podea, alături de o altă fată de aceeași vârstă. Ambele țineau controllere de jocuri video și erau concentrate pe televizor, unde îmbrăcaseră un model animat în pantaloni scurți de blugi, păr verde și și tocuri ascuțite. Au urmat chicoteli când una dintre ele i-a schimbat părul în roz aprins.

„Nu mai ținuse niciodată un controler de joc în mână", i-a șoptit Hannah lui Mercy. „Aproape că am urât să o las să o facă. Îmi plăcea ideea că nu fusese niciodată conectată la electronice, dar Jenny a insistat să se joace amândouă. Morrigan a stăpânit-o în câteva minute."

Mercy a dat din cap, înțelegând reticența lui Hannah. Această generație de copii nu avea să știe niciodată cum fusese viața înainte de internet, jocuri video și social media. Morrigan fusese inocentă și pură. O raritate.

Supraviețuirea fără electricitate și facilități moderne fusese întipărită în oasele lui Mercy. Dar în fiecare zi era din ce în ce mai greu să rămână pe picioare, pregătită să reacționeze în cazul în care rețeaua electrică cedează sau are loc un dezastru natural catastrofal. În unele zile avea *nevoie* să vegeteze într-o cadă cu jet și să se uite la filme pe Netflix și să uite că aceste luxuri ar putea dispărea cât ai clipi din ochi. Relaxarea nu dura niciodată mult; conștientizarea unei alte realități dure fierbea mereu chiar sub pielea ei.

„E un copil bun", a continuat Hannah. „Politicoasă și bună. A plâns-o pe

bunica ei, dar are o credință puternică că aceasta a trecut într-un loc mai bun. A spus că bunica ei a suferit mult."

„A pomenit de mama ei?"

„A spus că se va întoarce în curând. Nu o deranjează deloc că nu a sunat-o. Își dorește ca mama ei să-și fi luat rămas bun de la bunica ei... și să o fi trimis cu „cuvinte de îndrumare"." Hannah a făcut o pauză. „Exact așa a spus ea. A fost o frază atât de ciudată pentru un copil de vârsta ei."

„Bună, Morrigan", a spus Mercy.

Ambele fete s-au întors, iar ochii lui Morrigan s-au luminat când a văzut-o pe Mercy. „Bună, Mercy. Ai văzut ce i-am făcut la păr?" Fata a arătat spre ecran, cu încântare pe față. Purta o pijama din flanel cu modele de fețe de pisici, asemănătoare pijamalei pe care o purta Jenny. Amândouă purtau împletituri asortate, iar Mercy se întreba dacă își făcuseră părul una alteia.

Mercy făcuse asta cu Rose.

„Trebuie să plece acum?" întrebă Jenny, cu ochii implorând-o pe Mercy să nu-i ia partenera de joacă. Expresia lui Morrigan a reflectat-o pe cea a noii ei prietene.

„Nu. Am venit doar să te vizitez și să văd ce mai faci." *Era clar că se afla într-o situație bună.* O greutate i se ridică de pe umeri; nu-și dăduse seama că purta stresul siguranței lui Morrigan.

„Ai vești de la mama?" a întrebat Morrigan.

„Nu încă."

„Bine." Morrigan se întoarse spre Jenny. „Hai să-i găsim o rochie de bal." Mercy a schimbat o privire cu Hannah. *Nu era nicio neliniște la copilul acela.*

Cele două s-au îndreptat înapoi spre ușa din față. „Este uimitor de bine adaptată", a spus Hannah. „Am avut un număr de adopții temporare și de obicei sunt emoționale și speriate. E aproape ciudat că se descurcă atât de bine."

„Crezi că evită sentimentele?"

Hannah s-a gândit. „Nu cred", a spus ea încet. „A fost foarte deschisă cu durerea ei în legătură cu bunica ei și emană încredere în întoarcerea mamei ei. Cred că este pur și simplu un copil rezistent, bine ancorat în pământ."

„Știe cum să se descurce cu loviturile.” a aprobat Mercy. Morrigan rezistase destul de bine în timpul orelor lor emoționante petrecute împreună. Admirația lui Mercy pentru copil crescuse.

Împreună cu hotărârea ei de a o găsi pe mamă.

I-a mulțumit amabilei femei, care a subliniat că Mercy era binevenită să se întoarcă oricând, dar privirea lui Hannah a șovăit când fraza i-a ieșit din gură.

Cuvinte nespuse atârnau între ele; dacă Mercy trebuia să se întoarcă, însemna că exista o problemă majoră cu mama lui Morrigan.

Capitolul 10

Mercy se îndreptă spre biroul medicului legist, mulțumită că Morrigan era într-o stare bună.

Eddie îi trimisese un mesaj când ieșise din casa lui Hannah, cerându-i să se întâlnească cu el și cu Ava la biroul medicului legist. Medicul legist voia să discute despre constatările sale și întrebase în mod special dacă Mercy putea fi prezentă, deoarece fusese de față la deces.

Telefonul ei mobil a sunat prin difuzoarele din Tahoe în timp ce conducea.

Mercy s-a uitat la ecranul de pe tabloul de bord. Truman.

Fluturi fericiți îi dansau în stomac. *În ce moment al unei relații dispare acel sentiment?*

Truman umplea părțile singuratice și vulnerabile ale creierului ei. Parfumul subtil al aftershave-ului lui, umbra de pe maxilarul lui în fiecare seară, greutatea mâinii lui la talia ei. Nu era totul fizic. Truman o înțelegea; o simțea. Îi văzuse cele mai profunde temeri și le acceptase. Ea nu l-a speriat.

A acceptat apelul. „Bună”, a spus ea. „Cum e dimineața ta?”

„Interesantă. A ta?”

Ea i-a dat o actualizare pozitivă despre Morrigan.

„Te-ai întâlnit ieri cu reporterul de la *The Oregonian*?" a întrebat el cu o voce reținută.

Mercy și-a privit tabloul de bord ca și cum i-ar fi putut citi fața lui Truman. „L-am întâlnit. Ava a garantat mai târziu pentru el. De ce?"

„Mi-a făcut o vizită și a sugerat ca anchetatorii să cerceteze un vizitator misterios la biroul judecătorului Lake. El susține că cineva a fost acolo într-una din zilele dinaintea morții sale și că a fost ținut în afara registrului de vizitatori. A spus că asistenta judecătorului știe mai multe decât le-a spus ea anchetatorilor."

„De ce ți-a spus? Asta nu are niciun sens. Și de unde naiba ar fi știut asta?"

„Crede-mă, am pus exact aceleași întrebări și am primit răspunsuri alambicate. Să spunem doar că are sens în capul lui Brody. Poți să-i dai pontul lui Eddie?"

„Sunt pe drum să mă întâlnesc cu el și cu Ava acum."

„Bine. Trebuie să închid. Te iubesc", a spus el cu o voce joasă, caldă, infuzată de aluzii.

Fața ei s-a înroșit de căldură și zâmbetul i s-a lărgit. „Și eu te iubesc."

Era mai ușor să-i spună aceste cuvintele lui Truman acum decât fusese cu două luni înainte. Mercy se luptase cu simplul contract oral de angajament. În mintea ei, crezuse că asta înseamnă că depinde de el. O situație dificilă, având în vedere că promisese să nu se lase niciodată dependentă de nimeni. Această filozofie a independenței constituia nucleul a tot ceea ce învățase în copilăria sa. Spre surprinderea ei, descoperise că iubirea pentru Truman o făcea mai încrezătoare, mai neînfricată. După ce a încheiat apelul, o parte din ea îl dorea cu o urgență care încă o neliniștea. Acea nevoie de o altă persoană.

Dragostea instantanee pe care o simțise pentru Kaylie îi dăduse curaj să facă pasul cel mare cu Truman. Inima ei s-a extins cu ușurință pentru a face loc nepoatei ei și apoi s-a extins din nou pe măsură ce a reparat gardurile cu familia ei anterior înstrăinată. Tăierea deliberată de familie o lăsase cu inima goală ani de zile, dar de când se întorsese la Cuibul Vulturilor, avusese brusc o mică

mulțime de oameni cărora să le pese.

Asta nu-i slăbise fundația. Era mai puternică.

Fratele ei mai mare, Owen, îi acceptase în sfârșit întoarcerea, iar Mercy îi adăugase rapid soția și copiii pe lista „oamenilor mei”.

Singurul reticent era tatăl ei. Bănuia că mândria era cea care îl împiedica să vorbească cu ea.

Într-o zi.

A parcat și a intrat în clădirea medicului legist, unde i-a zărit pe Eddie și Ava în sala de așteptare. I-a salutat și le-a povestit despre vizita ei la Morrigan.

„Ceva nou despre Salome?”

Ava părea sumbră în timp ce scutura din cap. „De trei zile, telefonul ei mobil nu a avut nicio activitate. Are un singur card de credit, care nu a mai fost folosit de luni de zile.”

Suspiciunea cântărea greu în stomacul lui Mercy. „Crezi că i s-a întâmplat ceva?”

„Tocmai vorbeam despre asta”, a spus Eddie. „Nu putem să excludem asta.”

„Nu vreau să descopăr că ea este a treia victimă”, a afirmat Ava. „Dar la naiba, nu arată bine. Oamenii nu dispar pur și simplu.”

„Oamenii dispar tot timpul”, a argumentat Eddie. „Mai ales aici. Dacă nu vor să fie găsiți, nu îi vom găsi.”

„Nu pot să cred că și-ar lăsa fiica în urmă”, a replicat Ava.

„Poate crede că dispariția ei o protejează pe fată... îndepărtând un criminal”, a sugerat Eddie.

Creierul lui Mercy se învârtea de posibilități, dar în mintea ei un singur lucru conta acum. „Sărmana copilă. Are nevoie de mama ei.” *Ce se va întâmpla cu Morrigan dacă Salome nu se întoarce?*

„Să sperăm că ne înșelăm. Ne vom descurca dacă se va ajunge la asta”, a afirmat Ava energic, închizând subiectul.

Eddie și-a dres glasul. „Am aflat că până acum niciunul dintre cuțite nu a fost testat pozitiv pentru otravă sau sânge. Laboratorul a fost surprins să constate cât de curate erau. De obicei rămâne ceva chiar și pe cele mai curate

cuțite.”

„Poate că nu sunt folosite niciodată”, a sugerat Mercy, amintindu-și de rândurile și rândurile de lame. „Poate că sunt cu adevărat un tezaur de colecție”.

„Am văzut pozele”, a spus Ava. „Nu am întâlnit niciodată așa ceva. A fost înfiorător”.

Mercy a fost de acord în tăcere. „Spune, Truman m-a sunat și mi-a spus că prietenul tău reporter susține că judecătorul Lake a avut un vizitator misterios la biroul său într-una din zilele dinaintea morții sale. Brody susține că această persoană a fost omisă în mod deliberat din jurnale și că asistenta judecătorului ar putea mușamaliza totul.”

„De ce nu *mi-a spus* Michael?” Ava a suspinat. „Nu contează. Știu că îi place să facă lucrurile în felul lui. Am învățat să nu-i pun la îndoială acțiunile.” Și-a frecat gâtul, cu privirea nefocalizată, în timp ce se gândea la afirmația lui Mercy. „Asistenta, nu? Marcia Mallory. Am vorbit cu ea. Am crezut că a fost foarte deschisă. Cred că trebuie să îi mai fac o vizită.”

„Există camere video în biroul judecătorului?”

„În zona de așteptare. Nu și în biroul lui. Am scos înregistrările, dar nu au fost încă revizuite. Am trecut mai întâi prin jurnale. Aveam de gând să verificăm înregistrările video dacă găseam ceva ciudat în jurnale.” A suspinat. „Cred că ar fi bine să pun pe cineva să vadă înregistrările pentru a le compara cu jurnalele. Deși nu înțeleg de ce Marcia ar ascunde informații care ne-ar putea ajuta să-l găsim pe ucigașul judecătorului. Părea foarte devotată.”

„Poate că se temea că acest vizitator îi va păta reputația”, sugeră Mercy.

„E mort”, a subliniat Eddie.

„Poate fi important pentru unii oameni.”

Dr. Lockhart își făcu apariția, arătând mai mult ca un student de colegiu în halat decât ca un medic legist. Coada de cal șmecheră și plină de viață întregea această aparență. „Veniți în spate”, a spus ea, îndrumându-i pe cei trei pe o ușă și pe un hol către un birou mare. Mercy se așteptase ca biroul să fie extrem de îngrijit și organizat. Nu era. Erau teancuri de dosare și jurnale pe fiecare suprafață disponibilă. Un schelet în mărime naturală atârna de un suport în colț. Jumătatea inferioară a brațului îi lipsea și Mercy îl zărise pe un teanc

de dosare din apropiere, structura sa osoasă părând pierdută și singuratică. Cutiile și manualele groase erau înghesuite în trei rafturi aglomerate, înalte până la tavan. Diplomele înrămate ale Natashei și numeroasele premii atârnau pe perete, iar Mercy se împotrivea impulsului de a-l îndrepta pe cel mai de jos.

Mercy făcu schimb de priviri cu Eddie, care părea și el surprins. Mizeria nu era ceea ce se așteptau de la micul ME.

Micile bibelouri aglomerau biroul Natashei, lăsându-i puțin spațiu pentru a scrie. Apropiindu-se, Mercy a văzut că toate erau pisici. Sticlă, plastic, ceramică.

„Ești o doamnă pisică?", a întrebat Eddie cu un zâmbet.

„Îmi plac pisicile", a răspuns Natasha. „Dar am doar două adevărate."

Natasha a luat scaunul din spatele biroului și le-a făcut semn să se așeze. Mercy a luat un teanc de dosare de pe un scaun pliant, iar Eddie a luat o cutie deschisă de pe un alt scaun și a căutat un loc unde să o pună. „Puneți-le pe podea", a ordonat Natasha. Așa au făcut.

„Toată lumea a citit raportul preliminar pe care l-am trimis ieri, corect?" a întrebat medicul.

„Eu nu", a afirmat Mercy. „Dar am auzit câteva fapte la mâna a doua. Ai spus la locul faptei că ai crezut că cineva a încercat să o sufoce mai întâi pe Olivia. Asta s-a dovedit a fi adevărat?"

„Da. Este posibil să fi leșinat pentru câteva momente, ceea ce l-a făcut pe ucigașul ei să creadă că era moartă."

„Și atunci a tăiat-o?", a întrebat Eddie.

„Cred că da", a răspuns Natasha. „Perna a ieșit pozitivă pentru salivă, așa cum mă așteptam." A făcut o pauză. „Olivia a fost trează o parte din atac. Are răni defensive pe ambele mâini."

Mercy și-a imaginat mâinile însângerate ale Oliviei, amintindu-și de căldura umedă de pe palma ei când femeia și-a dat ultima suflare.

„Și am avut dreptate că a sângerat încet din cauza unor leziuni minore la mai multe artere. Chiar dacă unele dintre tăieturi au fost destul de lungi, crestăturile arterelor au fost mici, prelungindu-i moartea."

„Asta e oribil", a murmurat Ava. „Judecătorul Lake avea mai multe arte-

re cu leziuni majore. Se spune că a murit destul de repede".

Dr. Lockhart a dat din cap cu emfază. „Modelul tăieturilor este foarte asemănător."

„Nu am văzut niciun model pe Olivia", a spus Mercy. „Tot ce am văzut a fost sânge. Și carne tăiată." Ea și-a oprit imaginile mentale ale suferinței Oliviei.

„De îndată ce am auzit despre rănile judecătorului Lake, am pus-o imediat pe Olivia pe masă." Fața doctorului Lockhart s-a înmuiat. „Știu că acest lucru nu este important, dar Olivia nu ar mai fi trăit mai mult de câteva luni. Avea cancer pancreatic avansat. Se mișcă foarte repede."

„Morrigan a spus că bunica ei a avut dureri", a adăugat Mercy. *Olivia știa că era atât de bolnavă? Săraca femeie.*

„Cu siguranță", a fost de acord Natasha. „Și, surprinzător, analizele de sânge pe care le-am făcut aici nu arată prezența analgezicelor. Am trimis probe pentru teste mai amănunțite, dar instinctul îmi spune că nu vor găsi nimic."

„Au fost găsite medicamente prescrise în casă?" l-a întrebat Mercy pe Eddie.

„Niciunul. Nici măcar chestii fără prescripție medicală precum Advil sau Tylenol."

„Asta e o nebunie", a declarat Ava. „Sunt sănătoasă, dar am întotdeauna o mică farmacie în geantă. Și dacă Morrigan are febră? Nimic nici pentru ea?"

Mercy se gândi la borcanele de sticlă cu pudre și ierburi. „Bănuiesc că foloseau ingrediente naturale pentru a trata acest gen de lucruri."

Ava a adulmecat. „Împreună cu vrăji? Ridicol. Dumnezeu a făcut drogurile din motive întemeiate."

„Este posibil ca Olivia să se fi rănit singură?" a întrebat Eddie. „Dacă știa că este bolnavă în fază terminală. . ."

„Nu", au afirmat Natasha și Mercy la unison.

„Unul dintre ofițeri a întrebat asta la fața locului", a spus Mercy. „Nu era nicio armă în apropiere și ea nu ar fi încercat să se sufoce cu o pernă."

„Ineficient", a adăugat Natasha ironic.

„Dacă ar fi vrut să se sinucidă", a spus Mercy încet, "bănuiesc că ar fi

putut face un amestec din acele borcane din camera de lucru care ar fi făcut treaba în liniște. Dar nu cred că ar fi făcut-o dacă ar fi știut că nepoata ei va fi cea care îi va găsi cadavrul."

„De acord", a spus Ava. „Au exclus imediat sinuciderea la judecător și din mai multe motive. Primul fiind că nu a lăsat nicio armă în urmă."

Natasha se întoarse la tastatură, iar Mercy se amuză să vadă că scria doar cu degetele arătătoare, dar tastele ei erau rapide și sigure.

„Uită-te la astea." Dr. Lockhart a întors un monitor mare pentru ca ei trei să îl vadă. „În dreapta este Olivia Sabin. În stânga este judecătorul Lake."

Mercy trase aer în piept. Fotografiile erau de la autopsii, oțelul inoxidabil al meselor părând steril și crud în contrast cu torsurile abuzate. Cele două fotografii arătau corpurile de la gât până în zona inghinală. Victimele erau amândouă bătrâne, ridurile și pliurile lor indicând că avuseseră o viață plină. Olivia nu se potrivea cu amintirea din capul lui Mercy. Aici era un trup fără chip, aproape un trunchi de manechin în anonimatul ei. Dar carnea ei era goală acolo unde criminalul își lăsase semnele.

Sau expresia corectă este „urmele ei"?

Privirea lui Mercy sărea de la o imagine la alta; trupurile nu puteau fi mai diferite. Judecătorul era în mod clar bărbat și avea pielea bronzată, indicând o vacanță însorită recentă. Olivia era extrem de slabă, cu sânii dezumflați de vârstă, iar Mercy se întreba dacă greutatea ei scăzută se datora cancerului.

Dar modelul tăieturilor era similar. Prea asemănător. Aproape identic.

„Fiu de camionagiu nenorocit", spuse Eddie în sinea lui.

Dr. Lockhart a ridicat o sprânceană când s-a uitat în direcția lui.

„Încerc să înjur mai puțin", a recunoscut Eddie.

Creierul lui Mercy traduse instantaneu afirmația lui Eddie. „Asta nu e o tehnică eficientă."

„Oricum ar fi, cuvintele lui Eddie sunt corecte", a afirmat Ava. „Nu am văzut niciodată așa ceva și am văzut o mulțime de coșmaruri."

„Care este imaginea?" a întrebat Mercy, încercând să facă un model din tăieturi. „E clar că înseamnă ceva."

„Am trimis poze la unitatea pentru bande din Portland și am contactat o asociație de tatuaje”, a spus Natasha. „Mă simt ca și cum m-aș agăța de paie, dar am sperat că ar fi familiar pentru cineva.”

„FBI-ul trebuie să aibă pe cineva într-un departament aleatoriu care este specializat în așa ceva”, a spus Ava. „Trimite-mi fotografiile și le voi da persoanei potrivite. Știu că am căutat în bazele noastre de date și alte crime similare, dar nu a apărut nimic. Încă.”

Mercy a scos un stilou și un carnețel din geantă și a încercat să schițeze formele. A clătinat din cap la produsul finit. „Nu pot să văd ce este. Dar cu siguranță este *ceva*.”

„Pun din nou în evidență întrebarea evidentă”, a spus Eddie. „Dar de ce este pe acești doi oameni aparent fără legătură?”

„Cred că cuvântul cheie aici este *aparent*”, a declarat Mercy. „Treaba noastră - treaba voastră este să găsiți legătura.”

***

Truman a pășit prin ușile bisericii fără să bată, simțindu-se ca un intrus. Nu era duminică, așa că simpla prezență în clădire i se părea deplasată. A luat-o la stânga și s-a îndreptat pe un hol lung care știa că va duce la biroul lui David Aguirre. A presupus că preotul era în clădire pentru că vechiul său Ford pickup era parcat în spatele bisericii.

Truman își petrecuse pauza de prânz la birou, folosind Google pentru a face câteva cercetări, și avea o nouă apreciere pentru regula de a nu crede totul pe internet. Nemaiputând să-și scoată din minte unele dintre zvonurile despre Olivia și Salome Sabin, se hotărâse să se informeze cu privire la vrăjitoria din zilele noastre.

Acum era mai confuz decât atunci când începuse. Ar fi trebuit să rămână la educația sa anterioară despre răufăcătorii Disney.

Din ceea ce citise, vrăjitoria părea să nu aibă nici o rimă sau motiv. O

vedea în mintea lui ca pe un copac uriaș. Trunchiul era eticheta generală de vrăjitorie, iar sutele de ramuri erau posibilitățile de practicare. Nu exista nicio coerență. Magie neagră, magie albă, rău și bine. Practicanți solitari și congregații care variau de la câteva la sute. Se hotărâse să apeleze la mintea lui David Aguirre. Preotul locuise toată viața în Eagle's Nest, iar Truman spera să aibă o idee despre zvonurile care le înconjurau pe femeile Sabin.

Sunetele slabe ale unei emisiuni TV au ajuns pe hol, iar Truman s-a oprit în fața ușii biroului lui David. Aceasta era întredeschisă. A bătut și apoi a împins-o. David stătea la un birou vechi din lemn, bătând la o tastatură. Partea din spate a unui monitor uriaș îl privea pe Truman, cu logo-ul Apple afișat în mod proeminent. În spatele preotului, un televizor mic era reglat pe o emisiune concurs de gătit pe care Truman o urmărea adesea împreună cu Mercy.

David s-a ridicat și a întins mâna deasupra monitorului. „Hei, șefule. Ce te aduce la biserică într-o zi lucrătoare?" David fusese prieten apropiat cu fratele mai mare al lui Mercy, Owen, toată viața lui. Îi împărtășise povești de pe vremea când cei doi bărbați erau adolescenți, care îl făcuseră până și pe Truman - care crezuse că auzise și văzuse totul - să dea din cap. Mercy încă nutrea o oarecare antipatie față de omul care lăsase deoparte obiceiurile lui de a merge pe calea cea mai rapidă și care acum stătea în spatele unui amvon. Truman înțelegea. Ceva la preot îl deranjase în primele luni petrecute în oraș, dar Truman își lăsase deoparte antipatia după acțiunile lui David, cu câteva săptămâni mai devreme, la înmormântarea lui Joziah Bevins, un vechi locuitor al Eagle's Nest.

Cuvintele lui David la sicriul lui Joziah fuseseră din inimă și sincere. Truman a văzut cum David s-a ocupat de fiul îndurerat al lui Joziah, Mike, unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Truman. Respectul lui Truman pentru preot crescuse considerabil în acea zi. Lui David îi păsa de oamenii din orașul său, la fel ca și lui Truman. Și-au oferit sprijinul în moduri diferite, dar similare.

„Presupun că ați auzit despre uciderea Oliviei Sabin", a început Truman.

„Da." David a dat din cap și i-a făcut semn lui Truman să se așeze pe un scaun vechi din lemn de lângă biroul său. „Doar despre asta am auzit în ultime-

le douăzeci și patru de ore.”

„Trenul bârfelor merge cu viteză maximă.”

„Exact.” David și-a aranjat nasturii puloverului gros, iar Truman și-a dat seama că biroul era destul de rece. Aruncând o privire în jur, și-a dat seama că monitorul era singurul obiect din birou care avea mai puțin de un deceniu sau două vechime. Fără îndoială, David ținea căldura scăzută, economisind bani pentru a-și putea permite să încălzească corespunzător clădirea duminica.

„Ai cunoscut-o pe Olivia sau pe Salome?” a întrebat Truman.

David s-a lăsat pe spate în scaun, cu o expresie reticentă pe față. „De ce întrebi?”

„Am fost acolo ieri dimineață”, i-a spus Truman. „Am văzut căminul și s-a întâmplat ca Mercy să fie acolo pentru moartea ei. Nu-mi pot scoate din minte unele dintre lucrurile din casă. Și ca și tine, am fost inundat de bârfe de când s-a întâmplat. Încerc să deosebesc realul de minciună.” A făcut o pauză. „Știi că nu au reușit să o localizeze pe Salome, nu?”

„Am auzit. Sper că nu a fost rănită.” David s-a așezat în față și și-a sprijinit brațele pe birou, privirea reținând-o pe cea a lui Truman. „Vrei să știi dacă eu cred că ele două ar putea fi vrăjitoare.”

Spus așa, suna ridicol. „Ceva de genul ăsta. Am citit despre vrăjitorie, încercând să-mi fac o idee despre ce s-ar putea întâmpla în casa lor.”

David își strânse buzele și părea că își cântărește cuvintele, dezbătând ce să împărtășească. „Am întâlnit-o o dată pe Olivia”, a început el. „Asta s-a întâmplat cu ani în urmă... cu mult înainte să se nască Morrigan. A venit să mă vadă.”

„A venit?” Șocul l-a străbătut pe Truman. „Am crezut...”

„Ai crezut că nu are nimic de-a face cu o biserică, nu? Ei bine, ea căuta sfat, la fel ca orice altă persoană din oraș. Nu avea cu cine altcineva să vorbească. Fiica ei, Salome, părea să fie singura persoană din viața ei, iar Olivia era îngrijorată pentru ea... ca orice mamă care își face griji pentru fiica ei.”

Truman era fascinat. „Ce a spus?”

David s-a încruntat. „Cred că cea mai mare parte a acelei conversații este

privată, dar pot să vă spun că era îngrijorată pentru viitorul lui Salome. Nu voia ca fiica ei să fie ostracizată de societate așa cum fusese ea."

„Nu Olivia a ales să trăiască îndepărtată de ceilalți?"

„Ba da. Dar știa ce spun oamenii din oraș despre ea. Localnicii traversau strada pentru a evita să o întâlnească pe trotuar și nu o priveau niciodată în ochi în magazinul alimentar."

„Asta e oribil", a recunoscut Truman.

„În acea zi am văzut o femeie singuratică care pur și simplu dorea ca fiica ei să fie acceptată."

„Câți ani avea Salome la acea vreme?"

„Undeva în jur de douăzeci de ani."

„Suficient de mare pentru a face ce dorea."

„Asta a fost o parte din durerea Oliviei. Salome a îmbrățișat zvonurile despre vrăjitorie și este posibil chiar să fi perpetuat unele dintre ele. Olivia a spus că fiicei ei îi plăcea suspiciunea și frica."

Ochi întunecați, provocatori. Curbe periculoase.

„Înțeleg asta."

„I-am spus Oliviei că nu poate schimba comportamentul fiicei ei. Salome era un adult. Olivia nu putea decât să stea deoparte și să o iubească."

„Cum rămâne cu vrăjitoria?" a insistat Truman.

David s-a mișcat în scaun, disconfortul traversându-i fața. „Olivia m-a asigurat că ea practica doar magia albă."

„Nu pari mulțumit de asta."

„Nu pot aproba nimic de această natură."

„Ceea ce am citit despre magia albă pare să se bazeze pe natură. Aproape o venerație pentru elemente."

„Da, am avut o discuție despre cum sărbătorea ea lumea creată de Dumnezeul meu. Ea nu vedea nimic rău în asta."

„Dar ea lăuda rezultatele, nu creatorul."

Ușurarea a traversat fața lui David. „Exact. Discuția noastră a fost politicoasă și interesantă, dar nu cred că am convins-o de greșelile ei. Nu era o femeie rea... doar rătăcită."

„Unii preoți ar fi dat-o afară din biroul lor.”

„Era o ființă umană cu sentimente și o familie. La fel ca tine și ca mine. A venit la mine în disperare de cauză și am ajutat-o așa cum aș fi făcut pentru oricine. Nu sunt aici să judec. Asta nu e treaba mea.”

Respectul lui Truman pentru David a mai crescut o treaptă. Slujitorul putea cădea ocazional într-o pioșenie care îl enerva, dar inima lui era la locul potrivit.

„Ai cunoscut-o vreodată pe Salome?”, a întrebat Truman.

Preotul a respirat adânc. „Am făcut-o.”

Truman a așteptat zece secunde, dar David nu a vorbit.

„Am întâlnit-o”, a afirmat Truman. „M-a zdruncinat destul de bine.”

„Da.” O lumină sceptică a strălucit în ochii lui David. „Exact asta a fost. Am întâlnit-o doar în trecere, dar jur că a văzut fiecare defect din sufletul meu. Nu mi-a plăcut.”

„Am trăit și eu aceeași experiență.”

„Pericolul și fiorii radiau din ea”, a spus David. „Era tulburător, dar m-a ajutat să înțeleg de ce atât de mulți bărbați au căzut pradă privirii ei. Cuvintele și acțiunile ei lăsau să se înțeleagă că oferă o evadare din viața monotonă.”

„Doar o evadare de moment”, a clarificat Truman.

„Corect. Dar uneori bărbații nu privesc dincolo de ceea ce au în fața ochilor.”

Existența muncii lui Truman susținea această afirmație. Majoritatea arestărilor sale erau ale unor oameni care nu se gândiseră la consecințele acțiunilor lor imediate. Sau pur și simplu nu le păsa.

David s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la rafturile uriașe cu cărți. A trecut un deget de-a lungul unor coperți, căutând ceva. „Știu că au fost oameni la casa Sabin, căutând ajutor pentru problemele lor.”

„Probleme?” a întrebat Truman.

„Sperau să fie ajutați cu sănătatea lor, sau cu situația financiară, sau cu viața amoroasă.”

„Nu e prima dată când aud asta.”

David a scos o carte, s-a uitat la copertă și a pus-o la loc, continuându-și

căutarea. „Toată lumea vrea o scurtătură. Dacă aud că cineva oferă o pastilă magică, o încearcă.” A mai scos două cărți și a dat din cap satisfăcut la coperți. I le-a înmânat lui Truman. „Poate că acestea te vor ajuta să înțelegi ce s-a întâmplat în pădure.”

Truman a acceptat cu reticență cărțile, nelămurit de titluri. „Ai cărți despre vrăjitorie?”

„Am cărți despre orice. Nu poți răspunde la întrebări despre ceva decât dacă îl studiezi.”

„Crezi că Olivia ar fi putut fi ucisă pentru convingerile ei?”

David îi ținu privirea lui Truman. „Categoric.”

Capitolul 11

Mercy a virat peste o bucată mare de gheață din centrul drumului.

„Tata a fost chemat la o vacă care fată”, a declarat Rose, stând lângă ea în Tahoe.

Tatăl lor era cunoscut pentru cunoștințele și talentul său cu animalele. De când Mercy își amintea, Karl Kilpatrick primea telefoane în miez de noapte, de la vecini care spuneau că veterinarul era ocupat, dar vaca sau capra lor avea nevoie de cineva *acum.* El nu refuza niciodată pe nimeni. Nu era veterinar - și întotdeauna le amintea acest lucru proprietarilor -, dar știa să se descurce în interiorul unei vaci și recunoștea cu ușurință deficiențele nutriționale ale cailor, caprelor și porcilor. Unii vecini îl sunau pe Karl înainte să contacteze veterinarul, dar el știa întotdeauna când o situație era peste puterile sale și îi îndemna să apeleze la ajutor profesional.

Medicina animalelor era o abilitate de supraviețuire valoroasă, care îl făcea un avantaj pentru ceilalți pregătitori din comunitatea sa. Dacă Karl Kilpatrick era prin preajmă, se puteau baza pe el în cazul unei urgențe legate de animale. Animalele valorau greutatea lor în aur dacă erau sănătoase, dar

dacă erau bolnave sau rănite, puteau amenința profitul unei familii. Dacă convenienţele moderne dispăreau, pierderea unei vaci putea însemna diferența dintre viață și moarte pentru o familie.

„Acum trei nopți, tata a scos doi viței gemeni”, a continuat Rose. „Familia Rickmann nu a putut trimite pe nimeni la ei acasă, iar biata vacă încerca să nască de ore întregi.”

„Ambii viței au trăit?”

„Au supraviețuit”, a spus Rose cu mândrie. „Mi-ar fi plăcut să îi ating.” Mercy îl văzuse pe tatăl ei aducând pe lume zeci de viței reticenți.

Unii au trăit, alții au murit. Când fusese posibil, își adusese copiii cu el, uneori scoțându-i din pat în toiul nopții, crezând că ar trebui să învețe cum să facă față unei situații de urgență. Mercy nu-și mai văzuse tatăl strecurându-și brațul în spatele unei vaci de ani de zile. Ca și copil nu fusese niciodată deranjată de priveliște; așa se făcea, iar acțiunea imediată era vitală pentru a salva viața vacii și a vițelului. Dar acum amintirile erau ușor deranjante. Dacă vițelul era mort înăuntrul mamei sale, el o trimitea pe tânăra Mercy și pe frații ei afară din grajd. Cu excepția lui Owen, cel mai în vârstă din grup. Îl folosea pe Owen pentru a-l ajuta să scoată vițelul. Uneori în bucăți.

Dar când se năștea un vițel sănătos, tatăl ei radia. De multe ori îl văzuse trecându-și mâinile peste o vacă nou-născută în timp ce aceasta alăpta, mândria umplându-i fața. Îi plesnea cu blândețe pielea mamei, spunându-i că a făcut o treabă bună. Pe atunci, când un vițel viu și vâscos ateriza în fân, Mercy invidia laudele pe care mama vacă le primea de la tatăl ei. El nu era un om ușor de impresionat.

„Nu am mai atins un vițel nou-născut de ani de zile”, a spus Mercy. *Ochi mari, nas umed, picioare ciudate.*

„O să te anunț când vom avea unul la fermă”, s-a oferit Rose.

Mercy a oprit la Walker's Lumberyard, la periferia orașului Eagle's Nest. Fusese o instituție a orașului toată viața ei, dar fostul proprietar avusese o reputație de scorțos. „Ce s-a întâmplat cu bătrânul Walker?” a întrebat ea.

„A murit acum vreo zece ani. Nick îl conduce de atunci.”

„Ar fi fost destul de tânăr pentru a prelua conducerea”, a observat Mercy.

„Oamenii s-au luat imediat de el”, a spus Rose. „Tata nu s-a plâns niciodată de Nick așa cum o făcea constant despre tatăl său. Cred că Nick a muncit din greu să fie exact opusul predecesorului său.”

„Întotdeauna l-am plăcut pe Nick”, a spus Mercy. „Era în cercul de prieteni al lui Levi, nu?”

„Da. Întotdeauna m-am gândit la el ca la cel din acel grup cu un pic de bun simț.”

„Nu i-a luat prea mult să câștige acest titlu. Majoritatea acelor tipi se purtau ca niște idioți.” Ea parcă în timp ce o privea pe Rose cu coada ochiului. O aură de emoție o înconjura pe sora ei. Mâinile ei nu stăteau locului și stătea mai dreaptă în scaun decât de obicei.

Clădirea era o structură metalică galbenă uriașă, cu trei seturi de uși glisante uriașe. Un panou de lemn deasupra uneia dintre uși anunța că au ajuns la Walker's Lumberyard. Mormane de scânduri stivuite cu grijă umpleau un capăt al parcării. Cineva își făcuse timp să le scoată din zăpadă.

După ce a traversat lotul arat, Mercy a deschis singura ușă de dimensiuni umane și a fost întâmpinată de mirosul de lemn proaspăt tăiat. Pe brațul lui Mercy, Rose s-a oprit și a inspirat adânc. „Îmi place mirosul ăsta”, a recunoscut ea.

„Unul dintre cele mai bune”, a fost de acord Mercy. Au intrat într-o mică sală de vânzări care era închisă de partea de stocare a depozitului de cherestea. Un încălzitor spațial vâjâia, iar câteva scaune de metal erau aliniate pe peretele îndepărtat. Ghișeul de vânzări nu avea personal, iar o casă de marcat veche și ornamentată ocupa o treime din spațiul de lucru al tejghelei. Mercy își amintea de casa de marcat din metal auriu din vizitele ei din copilărie la depozitul de cherestea; relicva trebuia să cântărească câteva zeci de kilograme.

O ușă dintre depozit și sala de vânzări s-a deschis. Un ciobănesc german mare și Nick Walker au intrat, iar ochii lui Nick s-au luminat când le-a zărit pe cele două femei. „Bună ziua, doamnelor”.

„Mă bucur să te văd, Nick”, a răspuns Mercy în timp ce Rose îi spunea: „Bună ziua”. Prinderea ei s-a strâns pe brațul lui Mercy, iar câinele negru și maro a dat nas în nas cu cealaltă mână a lui Rose.

„Bună, Belle”, i-a spus Rose câinelui, iar Belle și-a îndreptat atenția spre Mercy, implorând o frecție pe cap.

La fel ca în liceu, Nick dădea impresia de a fi numai brațe și picioare, chiar și atunci când purta haina de iarnă și pantalonii groși. Era înalt și ușor aplecat, cu o față lungă și angulară, dar ochii lui căprui erau calzi și blânzi.

Și concentrați pe Rose.

„Mă bucur că ai putut veni astăzi, Rose”, a spus Nick. „M-am gândit să ți-l livrez acasă, dar mai întâi am vrut să fiu sigur că e ceva care te interesează.”

„Mor de curiozitate”, a recunoscut Rose.

A făcut un pas înainte și i-a oferit brațul. Mercy a transferat mâna lui Rose și s-a simțit ciudat de singură în timp ce Nick le conducea pe ușa care dădea în depozit. Un stivuitor mic mergea înainte și înapoi lângă una dintre ușile imense, ridicând și transferând rapid stive de cherestea ca și cum ar fi fost fără greutate. Șoferul a ridicat o mână spre ei, fără să piardă o clipă, iar Mercy i-a făcut semn cu mâna, impresionată de ritmul său rapid.

„E aici”, a spus Nick.

Mercy rămase la cinci pași în urmă, privind cum Nick se tot uita la sora ei, zâmbetul lui devenind de fiecare dată mai larg. Belle tropăia de cealaltă parte a lui Rose, în timp ce Nick le conducea într-un colț plin cu bancuri de lucru, ferăstraie electrice și unelte pentru prelucrarea lemnului. Mercy se opri să admire o placă groasă de lemn care prezenta o secțiune transversală a unui nod gigantic și nu se putu abține să nu-și treacă mâna peste suprafața lustruită. În loc să fie respins pentru diformitatea sa, lemnul unic era uimitor și foarte dorit pentru o masă unică.

Retrăgându-și cu reticență privirea de la lemn, Mercy se uită la sora ei și își trase răsuflarea. Nick tocmai pusese mâna lui Rose pe un leagăn sculptat complicat. Era înalt, cu picioare late care se sprijineau pe balansoare ușor curbate. Capetele erau arcuite ca și căpătâiul unui pat cu sanie, iar părțile laterale aveau niște fusuri elegante și plate.

Era frumos.

Rose a rămas cu gura căscată când a realizat ce se afla sub degetele ei. Fața i s-a luminat și mâinile i-au zburat peste fiecare aspect al leagănului,

oprindu-se asupra desenului complicat sculptat în capetele arcuite. „Oh, Nick.” A împins leagănul, simțindu-l legănându-se ușor. „E minunat.”

Mercy a clipit puternic când leagănul s-a încețoșat. „Tu ai făcut asta, Nick?” Ea știa deja răspunsul.

„Eu l-am făcut. Îți place, Rose? Nu știam dacă ai deja unul.” El era fascinat de reacția ei; privirea lui era fixată pe fața ei.

„Este uimitor, și nu, nu am unul.” Degetele ei s-au întors la modelul de pe capete. „Astea sunt flori? Simt și frunze.”

„Sunt trandafiri.” El a spus numele florii pe același ton cu care spusese numele ei. Cu respect deliberat. „M-am gândit că ar putea fi prea feminin dacă ai un băiat, dar apoi am decis că unui copil nu i-ar păsa.”

Rose a râs, un sunet care i-a umplut inima lui Mercy. „E pentru mine să mă bucur și *îmi place*.” Ea și-a întors fața strălucitoare spre Nick. „Îți mulțumesc foarte mult. Ai creat o moștenire.” Ea a ridicat ambele brațe în direcția lui, iar Nick a pășit în îmbrățișare. „Nu pot să cred că ai făcut-o pentru mine.”

Ochii lui s-au închis când i-a întors îmbrățișarea, iar expresia de pe chipul lui a făcut-o pe Mercy să-și tragă din nou răsuflarea. Rose s-a îndepărtat, întorcându-și fața emoționată spre Mercy. „Descrie-l pentru mine.”

„A vopsit stejarul într-o nuanță aurie minunată”, a spus Mercy. „Îmi amintește de mierea bogată. Este elegant și primitor în același timp. Granulația lemnului este foarte elegantă. Ai dreptate; va fi o moștenire.”

Mâna dreaptă a lui Rose a explorat din nou leagănul, în timp ce stânga îi atingea ușor haina peste burtica în creștere. Nick îi freca urechile lui Belle, fără a-și lua privirea de la mișcările lui Rose. Câinele se uita și el la ea.

„Pot să ți-l livrez în după-amiaza asta, dacă vrei”, i-a spus el lui Rose.

„Ar fi minunat. Nu știu cum să vă mulțumesc. Acesta este cel mai frumos cadou pe care l-am primit de mult timp.”

Privirea exaltată din ochii lui Nick a rămas cu Mercy în timp ce o conducea pe Rose acasă.

Capitolul 12

Un șofer de utilaj de deszăpezire anunțase vehiculul, susținând că acesta stătea pe marginea drumului izolat de două zile. Truman a răspuns la apel și era acum parcat în spatele SUV-ului.

Truman a studiat ecranul de pe computerul mașinii sale de poliție. SUV-ul Lexus nou nu fusese declarat furat.

Capota SUV-ului negru nu era acoperită de zăpadă, deci acesta nu fusese prezent în timpul ultimei furtuni de zăpadă. Truman a coborât din camion și s-a apropiat de vehicul. Mai multe urme de pași îl înconjurau în zăpada adâncă, dar șoferul care anunțase a spus că aruncase o privire înăuntru pentru a vedea dacă cineva era rănit. Din câte se pare, mai opriseră și alte câteva persoane. Truman a numărat trei seturi diferite de urme de anvelope unde se opriseră vehiculele. Oameni care probabil au verificat dacă era cineva înăuntru și apoi și-au văzut de drum, considerând că nu e treaba lor. O atitudine tipică în această zonă. Truman a fost ușor surprins că SUV-ul abandonat fusese raportat după numai două zile, dar bănuia că valoarea vehiculului scurtase perioada de timp.

A verificat interiorul. Era gol și nimic nu părea deteriorat, dar nu a putut vedea în secțiunea din spate, care era acoperită de capacul interior al portbagajului.

A studiat zona înconjurătoare. Pășuni înzăpezite îngrădite. Câțiva copaci. Nimeni nu avea unde să se ducă. Oricine ar fi fost la volanul mașinii, fie fusese luat, fie parcursese pe jos cele trei mile până în oraș. Nicio urmă de pași nu ducea pe marginea drumului, dar șoferul ar fi putut merge pe drumul arat. Truman a început să se întoarcă la mașina sa, dar s-a oprit. După o secundă s-a întors și a bătut în trapa din spate a Lexus-ului. Și a ascultat.

Tăcere.

S-a aplecat mai aproape de trapa din spate și a adulmecat. Tot ce a mirosit a fost aer rece ca gheața.

Liniștit, s-a urcat înapoi în mașină și s-a uitat din nou la numele și adresa proprietarului înregistrat.

Christian Lake.

Clopotele i-au sunat în cap. *Exista o victimă pe nume Lake care ar putea avea legătură cu uciderea Oliviei Sabin.* Dar victima era un judecător care locuia în Portland. Asemănarea dintre cele două crime fusese cea care stârnise interesul FBI-ului.

Acest vehicul nu poate avea legătură.

Truman și-a pornit SUV-ul, a introdus adresa proprietarului în GPS-ul său și s-a întors pe drumul arat, curiozitatea sa crescând. Avea să vadă dacă proprietarul era rudă cu victima înainte de a suna la FBI.

***

Casa lui Christian Lake era uimitoare. Truman nu i-ar fi spus conac, dar era al naibii de aproape. Casa imensă în stil cabană de munte pe steroizi era așezată pe o creastă înaltă, cu vedere spre un lac. O locație pe care Truman o găsi ușor amuzantă, având în vedere numele de familie al proprietarului.

A parcat, observând garajul pentru șase mașini legat de casa uriașă printr-o lungă pasarelă acoperită. Un Hummer vechi era parcat în fața celei mai apropiate uși de garaj, un model timpuriu pe care Truman îl recunoștea ca fiind dorit de colecționari, și se întreba ce alte tipuri de vehicule clasice erau ascunse în spatele ușilor. A anunțat locația și a coborât din SUV-ul său.

„Vă pot ajuta cu ceva?” Un bărbat voinic ieșise din capătul casei de pe alee. Părea cam de vârsta lui Truman și purta o șapcă Mount Bachelor și o jachetă neagră groasă. Respirația lui plutea în aerul rece.

„Sunteți Christian Lake?”

„Nu. Domnul Lake este un pic ocupat. Pot să-i transmit un mesaj, domnule ofițer?”

Truman și-a scos mănușile și a scos din buzunar o carte de vizită. I-a întins-o bărbatului, observând că ar putea fi geamănul actorului Jason Stratham. Avea chiar și barba stufoasă și încruntarea. „Îi lipsește un Lexus SUV negru?”

Bărbatul s-a încruntat la card. „De ce întrebați?”

„Pentru că stă pe acostamentul unei șosele de câteva zile.”

„Ce? Stai puțin.” S-a îndreptat spre garaj, a tastat un cod într-o tastatură și a dispărut prin ușa care s-a deschis.

Truman aștepta. *Trebuie să facă inventarul?*

Bărbatul a reapărut cinci secunde mai târziu. „Unde este?”

„Aș vrea să vorbesc cu Christian Lake. El este proprietarul înregistrat.” Truman nu se mișca până nu vorbea cu Lake.

Bărbatul s-a uitat la SUV-ul departamentului lui Truman și înapoi la card. „Bine, șefule. Încerc să țin oamenii departe de el astăzi, dar cred că va vorbi cu tine.” I-a făcut semn lui Truman să îl urmeze în casă.

Truman a rămas cu gura căscată când a intrat.

Lemnul auriu strălucea. Oriunde se uita Truman, vedea lemn și sticlă lustruite. Lambriuri înalte, dulapuri personalizate, măsuțe și plinte elaborate. Plafoanele erau înalte până la cer și decorate cu grinzi rustice, amplificând senzația de cabană de milioane de dolari. În mijlocul zonei comune deschise, un șemineu cu trei laturi, realizat din piatră de râu, i-a atras imediat privirea. Acesta era piesa centrală a camerei, întinzându-se până la tavanul măreț. Ferestrele din podea până în tavan dădeau spre lac și arătau o terasă uriașă care părea să înconjoare întreaga casă. Truman se simțea ca și cum ar fi fost în interior și în aer liber în același timp.

„Frumoasă casă.” *Un eufemism.*

Celălalt bărbat s-a uitat înapoi la el. „Așa este. Așteaptă aici și îl aduc pe Christian.” A arătat spre o zonă de relaxare și apoi a urcat în pas alergător o scară curbată din lemn.

Lui Mercy i-ar fi plăcut asta.

De fapt, ea ar fi spus că era prea mare pentru a fi întreținută în caz de urgență. Deși i-ar fi plăcut locația îndepărtată.

Truman se uită brusc la casă cu alți ochi, întrebându-se despre energia electrică și termică pentru casă dacă societatea se prăbușea. Nu știa dacă să aprecieze sau să fie supărat că vedea lumea puțin diferit de când Mercy intrase în viața lui.

Dar putea totuși să recunoască o casă incredibilă.

Interiorul era ornamentat, dar primitor și casual. Mobilierul supraetajat fusese aranjat astfel încât să creeze mai multe zone de relaxare diferite, care cereau conversație, prieteni și vin. Parfumurile de cafea și scorțișoară creau o ambianță familiară, atenuând faptul că în încăpere nu se aflau oameni. Cu excepția lui Truman.

În loc să se așeze, s-a dus la ferestrele înalte și s-a uitat la lac. Apropiindu-se, și-a dat seama că nu erau doar ferestre... erau panouri de sticlă care alunecau în lateral atunci când proprietarul dorea să deschidă întregul perete din spate către exterior. *Mi-ar plăcea să văd asta în timpul verii.*

S-au auzit pași și doi bărbați au coborât scările. Christian Lake avea în jur de patruzeci de ani și era înalt și, în mod clar, petrecea timp într-o sală de gimnastică, definirea mușchilor din brațe arătându-i-se prin cămașa cu mânecă lungă. Truman nu era genul care să judece înfățișarea altuia, dar bănuia că Mercy ar fi făcut o dublă privire dacă Christian Lake ar fi trecut pe lângă ea. Dacă primul tip arăta ca Jason Stratham, Lake semăna cu Ryan Reynolds.

Truman se simțea ca pe un platou de filmare.

Ochii căprui ai lui Christian Lake erau injectați cu sânge și părea epuizat. I-a întins mâna lui Truman. „Eu sunt Christian, șefule Daly. Am înțeles că ați găsit una dintre mașinile mele?"

Strângerea lui de mână era solidă și privirea îi era directă. Bărbatul pe care Truman îl întâlnise afară plutea la câțiva metri în spatele lui Christian, cu brațele desfăcute în lateral, cu privirea atentă și evaluatoare. *Bodyguard?* Putea ascunde cu ușurință o armă sub haina lui groasă. Truman îl studie pe Christian Lake. *De ce are omul ăsta nevoie de protecție?*

„Am găsit un Lexus SUV negru înregistrat pe numele tău pe Goose Hollow Road. Stă acolo de câteva zile."

Christian a închis pentru scurt timp ochii. „Oh, rahat. I-am împrumutat-o lui Rob Murray cu ceva timp în urmă. Am uitat cu toate..." Se întoarse spre bărbatul din spatele lui. „Rollins, îl poți suna pe Rob?" Christian s-a uitat înapoi la Truman. „A fost distrusă?"

„Nu. Arăta bine." *Dacă aș deține un SUV ca acela, nu l-aș împrumuta*

nimănui.

Ușurarea i-a traversat fața lui Christian.

„Nu am sunat încă pentru remorcare”, a spus Truman. „O să te las pe tine să faci asta, din moment ce pari să știi ce s-a întâmplat.”

„O să aflu ce s-a întâmplat, dar sunt surprins că a abandonat-o pur și simplu. Asta nu-i stă în fire. Sper că e bine.”

„E un prieten?” a întrebat Truman.

„Lucrează pentru mine.”

„Nu răspunde”, a spus Rollins, strecurându-și telefonul în buzunar.

Frustrarea i-a traversat fața lui Christian. „Te superi dacă ai grijă de mașină?”, l-a întrebat el pe Rollins. „Am o întâlnire în câteva minute”. Rollins a dat din cap, s-a uitat cu atenție la Truman, apoi a dispărut pe un coridor de cealaltă parte a scărilor.

„Și Rollins lucrează pentru tine?” Lui Truman nu-i păsase de privirea de despărțire a lui Rollins. Îl avertizase să respecte linia.

„Lucrează. Mulțumesc că ai condus până aici, șefule Daly. Știu că sunt în afara drumului tău.”

„Trebuie să mă uit după prietenul tău?”

Christian se încruntă. „Îl voi suna din nou mai târziu. Sunt sigur că nu e nimic. Mașina lui avea probleme, așa că i-am împrumutat-o pe a mea pentru câteva zile. Am fost distras de când...” Bărbatul a întors privirea, înghițind greu.

Truman îi studie ochii injectați cu sânge și se hotărî să pună întrebarea care îi ricoșase prin creier. „Ești rudă cu Malcolm Lake?”

Când fața lui Christian a căzut, Truman și-a dorit instantaneu să nu fi întrebat. „Îmi pare rău pentru pierderea ta. Am auzit de moartea lui, dar nu eram sigur că sunteți rude.”

„A fost tatăl meu... și vă mulțumesc.”

Truman făcu o pauză, dorind să întrebe dacă Christian era conștient de asemănarea dintre moartea tatălui său și cea a Oliviei Sabin. *Nu e treaba mea.* Privirea îi căzu pe o serie de plachete de premiere din spatele lui Christian, pe perete. Chiar și de la această distanță, putea vedea **LAKE SKI AND SPORTS**

gravat în metal.

„Sunteți Lake Ski and Sports?”, a spus el înainte să se gândească.

„Da.”

Acțiunile de protecție ale lui Rollins aveau mai mult sens acum. Christian Lake era un om foarte, foarte bogat... deși Truman își dăduse seama de acest lucru în timp ce conducea spre casă. Truman auzise că proprietarul Lake Ski and Sports dezvolta un nou tip de schi care ar putea zgudui întreaga industrie, împreună cu alte câteva noi îmbunătățiri legate de echipamentele sportive. El fusese aclamat ca un inovator de către mass-media și condamnat ca un perturbator de către producători, deoarece invențiile sale amenințau să le facă produsele caduce.

Lake era un fel de Bill Gates sau Elon Musk al echipamentelor sportive la scară mai mică.

Truman a întins mâna, simțind că a depășit termenul de primire. „Îmi pare rău de tatăl tău.”

„Mulțumesc. O să vă conduc.” L-a condus până la ușa din față, oferindu-i lui Truman noi priveliști uluitoare ale interiorului elaborat al casei. În față, o verandă acoperită uriașă dădea spre teren. Chiar dacă era acoperit de zăpadă, Truman bănuia că vasta proprietate era perfect amenajată. În timp ce cobora treptele, un SUV mic a venit pe aleea lungă și a parcat.

El a clipit când Mercy a ieșit pe ușa din spate, pe partea șoferului. O femeie brunetă a ieșit din partea pasagerului, iar Eddie a trântit portiera șoferului, zărindu-l instantaneu pe Truman. „Hei, Truman!”

Întâlnirea lui Christian Lake era cu FBI-ul.

Truman se uită înapoi la Christian, care acum îl privea curios.

Cum îi pot convinge să mă lase să asist la interviul lor?

***

Ascunzându-și plăcerea de a se întâlni pe neașteptate cu Truman, Mercy

i l-a prezentat Avei în timp ce stăteau în zăpada din fața cabanei uriașe.

„Am auzit multe despre tine”, i-a spus agentul FBI din Portland, cu o sclipire în ochi și un zâmbet cald.

Mercy i-a dat un cot. „Încetează.”

Zâmbetul lui Truman arăta că Ava i se părea amuzantă. „Ce faci aici?” l-a întrebat Mercy pe Truman.

Acesta a dat din cap spre un bărbat care aștepta la câțiva metri distanță pe veranda din față. Christian Lake. Arăta bine. De mult dispăruse tocilarul cu care lucrase la restaurantul de fripturi. Acum era chipeș ca un star de cinema. Și bogat.

Oare își va aminti de mine?

„Am găsit o mașină abandonată”, a spus Truman. „S-a dovedit a fi a lui, așa că am ieșit să-l anunț despre asta.”

Eddie se uită la vehiculul mare din fața garajului. „Hummer-ul ăla vechi?”

„Nu. Un SUV Lexus. Este încă pe marginea drumului.”

„Unde este?”

„Goose Hollow Road.”

Cei trei agenți au schimbat o privire. „L-a lăsat acolo?”, a întrebat Ava. „A fost deteriorat?”

A fost rândul lui Truman să se încrunte. „Nu și nu. A spus că a împrumutat-o unui angajat. De ce?”

Mercy și-a mușcat buza. „Trebuie să știm unde a fost Christian în ultimele câteva zile. Un vehicul abandonat este interesant.”

„Am pus cap la cap că este fiul lui Malcolm Lake. Nu i-am pus nicio întrebare despre moartea tatălui său, dar e clar că e supărat din cauza asta”, a afirmat Truman. „Și în plus, SUV-ul este înregistrat pe numele lui. Dacă a crezut că îl ascunde, nu este foarte isteț”, a spus Truman sec.

Ava a rânjit la comentariul lui, iar o scânteie de gelozie s-a aprins în pieptul lui Mercy, luând-o prin surprindere. A lăsat-o să treacă instantaneu și s-a bucurat de semnele că două dintre persoanele ei preferate ar putea împărtăși același simț al umorului.

Truman a spus: „Presupun că sunteți aici pentru a vorbi despre uciderea tatălui său?”

Ava și Eddie au dat din cap.

„Dar tu de ce ești aici?” a întrebat-o Truman pe Mercy. „Acesta nu este cazul tău.”

„L-am cunoscut pe Christian. A crescut în Eagle's Nest și era cu câțiva ani mai mare decât mine. Ava speră să-l pot face să se deschidă un pic mai mult.” *Și vreau să-l găsesc pe ucigașul Oliviei.*

„Christian nu a fost cooperant la telefon”, a spus Ava. „Și nu s-a dus la Portland după ce i s-a spus despre moartea tatălui său. Mi se pare foarte ciudat.”

Mercy știa că Truman voia să rămână prin preajmă. Și după privirea curioasă de pe fața lui, nu l-ar fi deranjat să asculte interviul lui Christian, dar nu existau motive pentru asta. Le-a spus cu reticență la revedere și a plecat cu mașina în zăpadă.

Ava l-a privit plecând. „Truman e chiar mai bun în persoană.”

„Mie-mi spui?”, mormăi Mercy, simțindu-i acut plecarea.

„Mercy se plimbă tot timpul cu ochii cârpiți”, a adăugat Eddie.

Mercy îl privi cu ură. „Ești la fel și cu prietena lui Jeff”.

El s-a crispat, cu o privire vinovată în spatele ramei groase. „Nu știu despre ce vorbești.”

„Copii”, le-a ținut Ava o prelegere. „Purtați-vă frumos. Avem treabă de făcut.” A mărșăluit pe scări și s-a prezentat lui Christian Lake. S-a întors și l-a prezentat pe Eddie și apoi pe Mercy.

Christian i-a strâns mâna și a clipit când i-a ținut privirea. „Kilpatrick... *Mercy?*” Un zâmbet i-a umplut fața.

„Și eu mă bucur să te văd, Christian. Îmi pare rău că nu este în circumstanțe mai bune.”

„Ești agent FBI?”, a exclamat el. „*Tu?*” El nu-i dăduse încă drumul la mână.

„Și tu *ești* bogat și faimos”, a subliniat ea. „Ți-am urmărit cariera. Încă mă gândesc la tine ca la bucătarul de linie care îmi ardea constant comenzile.”

„Am fost întruchiparea unui tocilar. Ai fost mereu amabilă cu mine și am

apreciat asta", a spus el sincer. El a observat că încă îi strângea mâna și i-a dat drumul, uitându-se la Ava și Eddie. „Am avut o pasiune uriașă pentru Mercy pe atunci. Era o tânără drăguță."

Mercy a zărit rânjetul îngâmfat al lui Ava. *Eu sunt arma ei secretă*. Dar Christian era tăios. Nu împărtășea nimic din ceea ce nu voia să spună. Nu ajunsese la succesul ăsta fără să învețe un truc sau două.

Trei minute mai târziu, cei patru erau așezați la o masă pentru șaisprezece persoane în sufragerie. Mercy numărase scaunele în timp ce încerca să nu se holbeze la candelabrul din fier forjat și sticlă. Trebuia să fie înalt de un metru și jumătate și la fel de lat. Ava stătea în capul mesei, preluând conducerea interviului în timp ce Mercy îl evalua pe acest nou Christian Lake.

Părea epuizat și de parcă ar fi urât viața de zile întregi.

Exact ceea ce se așteptase de la cineva al cărui tată fusese ucis.

„De ce nu te-ai dus la Portland când ai primit vestea morții tatălui tău?" Ava nu a tras niciun pumn cu prima ei întrebare. S-a așezat dreaptă pe scaun, cu privirea concentrată asupra fiului, cu o atitudine de afaceri.

Christian s-a uitat în jos, cu mâinile strânse pe masa din fața lui. „Eu și tatăl meu am fost înstrăinați o vreme."

„Ce s-a întâmplat?" a întrebat Ava.

Fiul s-a uitat pe fereastră, iar Mercy i-a urmărit privirea spre lacul pitoresc care reflecta albastrul perfect al cerului. „Este o poveste veche."

„Mi-ar plăcea să o aud", a spus agentul din Portland.

Christian s-a mișcat în scaun. „Părinții mei au divorțat când aveam opt ani. A fost destul de brutal și tatăl meu a părăsit-o practic pe mama pentru o altă femeie. Desigur, relația nu a durat." A schițat un zâmbet satisfăcut. „Dar el s-a mutat în Portland și a decis să rămână. Aveam vești de la el din când în când. O felicitare de ziua mea. Prostii de genul ăsta. De două ori, în timpul adolescenței mele, s-a purtat de parcă ar fi vrut să revină în viața mea. M-a sunat și mi-a scris insistent timp de o lună sau două, dar îl uram. Am jurat să nu mai vorbesc niciodată cu el și l-am ignorat până după ce am terminat facultatea. În sfârșit, începusem să cred că poate era timpul să am o relație adultă cu el. Ura părea atât de juvenilă, așa că am început să vorbim, chiar ne-

am întâlnit la o bere de câteva ori. Am păstrat aceste vizite scurte. Am fost întotdeauna civilizat, nu eram pregătit să-l îmbrățișez ca pe un membru al familiei. Dar acum zece ani, am primit o moștenire considerabilă de la mătușa mea... sora tatălui meu. Ura ce i-a făcut el mamei mele. Nu a avut copii și mi-a lăsat mie cea mai mare parte din averea ei - le-a lăsat tatălui meu și mamei câte o sumă bună, dar eu am primit trei sferturi dintr-o înțelegere de douăzeci de milioane de dolari. Nu mi-a ajutat relația cu tatăl meu."

„Sunt o mulțime de bani pentru cineva de douăzeci de ani", a comentat Eddie.

Christian a schițat un zâmbet ironic. „Au fost, dar știam exact ce vreau să fac cu ei."

„Tatălui tău nu i-a plăcut împărțirea banilor?" a întrebat Mercy.

„Nici mamei nu i-a plăcut, pentru că mătușa mea nu i-a lăsat aproape nimic fratelui meu mai mare, Gabriel. Mamei și fratelui meu li s-a părut foarte nedrept."

„De ce fratele tău nu a primit aceeași sumă?" a întrebat Ava.

Christian a ridicat din umeri. „Ea mă plăcea mai mult pe mine. Era genul care avea favoriți. Întotdeauna am crezut că a fost un lucru bun că nu a avut copii. Tatăl meu a fost furios când a auzit cum aveam de gând să cheltuiesc moștenirea. A considerat că este o palmă dată mătușii mele pentru a-i investi toți banii în ceva sortit eșecului. Așa că, din nou, nu ne mai vorbeam."

„Ai cumpărat magazinele de articole sportive", a afirmat Eddie.

Zâmbetul lui Christian era încordat. „Am găsit magazinul în dificultate aici în Bend și l-am văzut ca pe o piatră de temelie pentru visul meu. Tatăl meu a spus că voi da faliment."

„Și ai rămas înstrăinat pentru că tatăl tău nu era de acord cu obiectivele tale?" Mercy a simpatizat, chipul tatălui ei proeminent în mintea ei.

„Este destul de încăpățânat", a afirmat Christian. „Cred că și eu sunt."

Touché.

„S-a ajuns la punctul în care amândoi acționam pur și simplu din mândrie." O privire șovăielnică i-a traversat fața. „Determinarea mea de a face magazinele să aibă succes și de a-i dovedi că se înșeală a fost una dintre cele

mai mari motivații ale mele. Nu aș fi unde sunt astăzi dacă nu m-ar fi determinat lipsa lui de încredere.”

Mercy a dat din cap, întrebându-se dacă ar fi intrat în poliție dacă tatăl ei nu ar fi fost atât de antiguvernamental.

Nu mi-am ales cariera ca să i-o arunc în față.

Era mândră de ceea ce devenise. O parte din ea era de asemenea încântată să-i arate că nu-i crescuseră coarne în timp ce lucra pentru FBI.

„Unde ai fost în noaptea în care tatăl tău a fost ucis?” a întrebat Ava.

Christian a respirat adânc. „Mă așteptam să mă întrebi asta, dar trebuie să spun... chiar și pregătit, încă mă lovește în piept ca un glonț.” S-a uitat direct la Ava. „Am fost aici. Nu am părăsit Bend de două săptămâni. Apoi o să vrei un alibi?”

Ava a dat din cap.

Christian a strâmbat din nas. „Tot ce am ca alibi este Brent Rollins. El locuiește pe teren și administrează proprietatea. Nu l-am văzut în noaptea aceea, dar, de obicei, e la curent cu ieșirile și plecările mele. Întreabă-l.”

„Locuiește în casa asta?” a întrebat Eddie.

„Nu, locuiește într-una dintre cabane, la o sută de metri est de aici. Sunt blocate de copaci, așa că e posibil să nu fi văzut că am fost acasă în acea noapte.”

Ava a făcut o notă pe blocnotes. „Știu că ai spus că sunteți înstrăinați, dar ai vreo idee cine ți-ar fi ucis tatăl?”

Fiul a scuturat din cap. „Nu am idee. Când am auzit despre asta, am presupus că a fost o spargere întâmplătoare sau altceva legat de unul dintre cazurile lui. Nu am mai vorbit cu el despre cazurile sale de mult timp, dar știu că a închis niște oameni foarte furioși. Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc nimic concret.”

„Ne uităm la cazurile lui”, a spus Eddie.

„O cunoști pe Olivia Sabin?” a întrebat Ava.

„Nu, nu cred că-i știu numele”, a răspuns Christian, cu privirea fixată pe cea a Avei.

El a ezitat. Mercy a jurat că o mică sclipire de surpriză i-a luminat ochii.

El ştie cine este ea.

„De ce?”, a întrebat el. „Este suspectă?”

„Nu”, a afirmat Ava. „A fost ucisă în noaptea următoare tatălui tău. Într-un mod foarte asemănător.”

Din nou acea sclipire.

„Asta e oribil.” Christian părea năucit. „Era o vecină sau o prietenă de-a lui?”

„Nici una, nici alta.” Ava nu s-a extins.

Tăcerea a umplut camera. Christian s-a uitat în așteptare de la Ava la Eddie și, în cele din urmă, la Mercy. Ea și-a mușcat limba, știind că Ava avea un motiv pentru întrebările și explicațiile ei.

„Dar credeți că are legătură cu moartea tatălui meu”, a afirmat în cele din urmă Christian.

„Luăm în considerare această posibilitate”. Răspunsul Avei a fost vag.

„Există dovezi de la moartea ei care ar putea ajuta la găsirea ucigașului tatălui meu?”, a întrebat el.

„Încă strângem și examinăm dovezile”. Un alt răspuns neangajant.

Frustrarea i-a umplut pentru scurt timp trăsăturile. „Sper că veți găsi cine a făcut asta.” Privirea din ochii lui îi spuse lui Mercy că știa că FBI-ul nu îi dădea în mod deliberat răspunsuri clare. „Nu contează că ne-am despărțit în termeni răi. A fost un mod oribil de a muri. Nu doresc asta nimănui.”

Capitolul 13

Truman se îndrepta de la birou spre pizzerie, cu stomacul în vine. Se oferise să ia o pizza și să se întâlnească pentru cină la apartamentul lui Mercy. Era puțin trecut de ora cinci și privea cerul întunecat. Era gata ca soarele să rămână mai mult în fiecare zi. Întunericul timpuriu îl făcea să-și dorească să se culce până la ora 19:00, iar în dimineața următoare trebuia să meargă la

serviciu pe întuneric. Dar ideea de pizza fierbinte și topită cu Mercy și Kaylie îl înveselea.

Eagle's Nest era liniștit. Câteva mașini treceau prin oraș, fără îndoială îndreptându-se spre casă, șoferii lor gândindu-se la cină la fel ca și el. Singurele magazine deschise erau pizzeria și restaurantul. Chiar în fața lui, o mașină a virat în parcarea pizzeriei. S-a uitat automat la partea din spate a vehiculului, citind numărul de înmatriculare și marca mașinii.

Subaru. Era verde închis.

Bolton îi spusese că Salome Sabin conducea un Subaru Forester verde.

Mașina a intrat într-un spațiu sub un semafor din parcare și a parcat. Șoferița a deschis portiera, dar a rămas așezată pentru o clipă, concentrată pe ceva din poala ei.

Cu inima bătându-i tare, a traversat parcarea, neputând să nu se uite la mașină, îngrijorat că aceasta va pleca înainte să ajungă el acolo. A ocolit partea din spate a mașinii și s-a oprit la câțiva metri de portiera deschisă a șoferului, nevrând să o sperie pe femeie. „Scuzați-mă?”, a întrebat el. „Aveți nevoie de ajutor cu ceva?”

Femeia speriată s-a uitat la el și a apucat portiera pentru a o închide, dar apoi a văzut insigna de polițist pe haina lui de iarnă și a înghețat. Privirea i s-a dus la pălăria de cowboy, înapoi la insignă și apoi la fața lui. Expresia i s-a limpezit când a decis că nu era o amenințare.

Salome Sabin a coborât din mașina verde. Era îmbrăcată în blugi, cizme de drumeție și o jachetă neagră cu un guler lat de blană. Părul ei lung îi stătea pe umeri, aproape la fel de negru ca blana. Privirea senzuală din amintirile sale îi strălucea în față. Era mai bătrână decât își amintea el și la fel de frumoasă. O putere fascinantă radia din încrederea ei și din unghiul bărbiei. „Sunt bine, domnule ofițer. Nu am nevoie de nimic.” Ea și-a înclinat capul, privirea ei călătorind pe corpul lui, un zâmbet mic curbându-i buzele.

„Tu ești Salome Sabin?” a întrebat el, știind răspunsul.

Prudența i-a blocat încrederea și ea s-a retras, cu ochii negri suspicioși. „De ce?”

„Ați fost acasă astăzi?”

„De ce? De ce mă întrebi asta?”

Truman a căutat un mod blând de a-i da vestea. Nu a găsit niciunul. „Ieri a fost un incident la tine acasă. Mama ta a fost ucisă.”

Mâna ei s-a dus la gât. „Morrigan?” cârâi ea, făcând un pas înapoi și izbindu-se de mașina ei.

„Fiica ta nu a fost rănită. E absolut bine.” Truman se blestemă pentru că nu afirmase asta imediat.

„Ce s-a întâmplat?” a șoptit ea. Panica îi înlocuise siguranța, iar respirația i se adâncise. A înghițit de mai multe ori, încercând să își păstreze controlul.

„Nu suntem siguri.” *Nu ar trebui să fiu eu cel care o informează*. El s-a apropiat și i-a pus o mână pe umăr, cu inima frântă de devastarea de pe chipul ei. „Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta.” *Cuvinte inutile.*

„Unde este? Unde e Morrigan?” Lacrimile au început să-i coboare pe obraji. „Unde e mama mea?” A apucat-o de partea din față a jachetei lui, teroarea înăsprindu-i postura.

„Morrigan stă cu o familie adoptivă...”

„Nu! O vreau cu mine.” Furia îi străluci în ochi. „*Nu cu străinii!”*

„E un loc bun”, a început Truman. „Unul dintre agenții FBI s-a dus și -”

„FBI? De ce FBI-ul?”

A făcut o pauză, zguduit și căutând cuvintele potrivite. „Moartea mamei tale seamănă cu uciderea unui judecător din Portland...”

„Cine?”

„Judecătorul Malcolm Lake, el este...”

Salome s-a îndepărtat și s-a aplecat. Mâinile i-au cuprins abdomenul și a tras aer în piept, părul lung ascunzându-i fața. Sunetele de vomă l-au înghețat pe Truman pe loc. *Am dat-o în bară.* Ar fi trebuit să dea vestea într-un mod mai blând. Și să nu rostească numele unei alte victime.

O prostie.

Îi puse cu grijă o mână pe spate, inconfortabil să o atingă pe femeia tulburată și cu creierul gol de cuvinte de alinare. „Lasă-mă să încerc să te duc s-o vezi pe Morrigan diseară.” Era prima opțiune la care se putea gândi pentru a o calma.

Întorcându-se spre el, Salome și-a periat părul de pe față și și-a șters gura uscată. Ochii ei erau umezi și furioși. Foarte furioși. „E fiica mea. Lasă-mă naibii s-o văd! Vreau să plece de acolo în seara asta! Ar trebui să fie acasă cu mine!” Fața ei a pălit. „Casa mea . . .”

„Ar trebui să găsești un hotel în seara asta.” Truman s-a uitat la mașina ei. „Anchetatorii au încercat să dea de tine. Unde ai fost?”

Salome a închis ochii pentru scurt timp, regretul trecându-i rapid pe trăsături. „Mi-am pierdut afurisitul de telefon. *La naiba!* Am crezut că o să fiu bine fără el pentru câteva zile.” Și-a întors privirea feroce spre el, cu umerii încordați.

„Du-mă la fiica mea. *Acum.”*

***

O serie de apeluri lungi către Mercy, Ava și mama adoptivă i-au adus lui Truman adresa casei de adopție a lui Morrigan.

„Are dreptul să își vadă fiica”, îi spusese el Avei când aceasta declarase că vrea să o intervieveze mai întâi pe Salome. Căldura protectoare din ochii Salomeei îi adusese aminte de atitudinea lui Mercy față de nepoata ei. Nu te bagi între o mamă și copilul ei.

„Bine”, a spus Ava în cele din urmă. „Dar ne vom întâlni acolo. Vreau să vorbesc cu Salome *în seara asta*.”

Truman se întreba cum ar putea FBI-ul să o interogheze pe Salome în prezența fiicei sale, dar nu era problema lui. În acest moment, scopul lui era să o reunească pe mamă cu Morrigan. Salome era ieșită din minți, agitată de faptul că fiica ei nu era în vizorul ei. Nu putea să stea locului, pășind în parcare, monitorizându-i conversațiile și alternând între lacrimi și furie.

Între apelurile lui telefonice, ea îl asezonase cu întrebări despre moartea Oliviei, nemulțumită de lipsa lui de cunoștințe. El se oferise să o conducă la casa de plasament, crezând că nu ar trebui să fie la volan în acel moment

emoțional, dar Salome l-a surprins. Și-a blocat brusc emoțiile și și-a îndreptat energia spre reunirea cu fiica ei. „Ce e făcut, e făcut”, declarase ea. „Voi da detalii despre mama mea mai târziu. Acum, singurul lucru pe care îl pot schimba este locația fiicei mele. Și poți fi al naibii de sigur că asta se va întâmpla *în seara asta*.”

Drumul până la cămin a durat cincisprezece minute. A parcat în fața căminului și s-a uitat în oglinda retrovizoare. Mașina lui Salome era chiar în spatele lui.

Ea a coborât din mașină și a alergat pe alee înainte ca Truman să poată deschide portiera. *Rahat!*

A sunat la sonerie și a bătut de mai multe ori în ușă. El a ajuns din urmă și a apucat-o de braț, oprind bătaia. „Ține-te bine. O să o îngrozești pe mamă. Ca să nu mai vorbim de copii.”

„Nu pune mâinile pe mine!” Ea și-a smuls brațul din strânsoarea lui și el a dat înapoi, cu ambele mâini în aer.

„Îmi pare rău! Încerc doar să te încetinesc.”

Indignarea i-a înflăcărat fața. „Să nu mă mai atingi!”

„Țipă la mine cât vrei, dar ai puțin respect pentru familia care îți supraveghează fiica”, a răbufnit el. „Aceștia sunt oameni buni. Ei nu merită furia ta.”

Ea a înghețat, holbându-se la el, iar expresia i s-a limpezit când s-a uitat în altă parte. „Nu-mi place ca oamenii să mă atingă”, a spus ea cu o voce mai calmă.

„Am înțeles.”

Ușa s-a deschis cinci centimetri, oprită de un lanț, și ochii precauți ai unei femei i-au studiat. Truman și-a scos insigna. „Hannah? Am vorbit cu tine la telefon. Sunt șeful Daly. Îmi pare rău pentru bătaie.”

Ea a închis ușa și a eliberat lanțul. Deschizând-o mai larg, a evaluat-o pe Salome cu o privire dură. „Ești norocoasă că micuțul meu nu dormea.”

„Îmi pare foarte rău”, a spus Salome, încercând să se uite peste umărul femeii. „Trebuie să o văd pe Morrigan.”

„Mamă?”

Hannah a fost dată la o parte când Morrigan a sărit pe ușă și s-a aruncat la mama ei, încolăcindu-și brațele în jurul taliei ei. Salome a expirat în timp ce își strângea fiica în brațe, închizând ochii și îngropându-și fața în părul fiicei sale, murmurând cuvinte de alinare iar și iar. Hannah privea perechea cu un zâmbet mic pe buze, dar ochii ei erau triști.

Truman a înțeles. Era ușurat să reunească perechea, dar mai erau o mulțime de întrebări la care trebuia să răspundă și crima Oliviei cu care trebuia să se confrunte. Următoarele câteva zile nu aveau să fie ușoare pentru cele două. Poate chiar luni.

Trei portiere de mașină s-au trântit în spatele lor. Salome era prinsă în fiica ei și nu s-a întors.

Dar Truman s-a întors. Inima lui a accelerat la vederea lui Mercy, dar s-a clătinat când a văzut privirea hotărâtă de pe fața agentului McLane. Nimic nu avea să stea în calea interogatoriului ei cu mama.

Salome nu a răspuns când am întrebat-o unde a fost.

Va spune ea FBI-ului?

Două minute mai târziu a avut răspunsul. Salome a refuzat un interviu, declarând că trebuie să fie singură cu fiica ei și cerând să își contacteze mai întâi avocatul. Cei trei agenți FBI nu erau mulțumiți.

„Încercăm să aflăm cine ți-a ucis mama". Eddie a încercat să se înțeleagă cu ea.

„Știu. Dar nimic din ce vă voi spune în seara asta nu va schimba nimic. *Ea e moartă*." Salome s-a uitat în jos cu o privire vinovată, văzând-o pe Morrigan, care asculta și privea. „Chiar acum vreau să găsesc o cameră de hotel. Mâine îți voi spune tot ce vrei".

„Mamă, doamna aceea a fost cu bunica." Morrigan a arătat spre Mercy.

Salome i-a aruncat lui Mercy o privire tăioasă. „Ce vrei să spui?" și-a întrebat fiica.

„Am fost acolo în noaptea în care a murit mama ta", a spus Mercy încet.

Truman își mișcă picioarele. Asta nu era o conversație pe care să o porți pe verandă. Cu un copil de față.

„Cum adică ai fost acolo?" Accentul lui Salome s-a focalizat pe Mercy.

„Ce făceai în casa mea?”

„Ea m-a ajutat. Și a ajutat-o și pe bunica.” Vocea lui Morrigan a tremurat în timp ce arunca priviri neliniștite între mama ei și Mercy.

„Hai să facem asta în altă parte”, a afirmat Ava.

„Mâine.”

Truman știa că nimic nu o va face pe Salome să se răzgândească. Bărbia ei era ridicată, vocea plină de oțel.

Liniștea plutea peste verandă.

Hannah a rupt tensiunea. „Voi lua lucrurile lui Morrigan.” A închis ușa în urma ei, lăsând grupul tensionat afară, în frig.

Truman nu o învinuia.

„În regulă”, a fost de acord Ava. „Hai să vă ducem la un hotel și apoi să ne întâlnim la prima oră a dimineții.”

Salome a încuviințat din cap. „De acord.”

Suspiciunea a înțepat la baza craniului lui Truman. *Nu cred că va fi de ajutor.* S-a uitat la Mercy, care o studia pe femeie, cu buzele strânse.

Nici ea nu credea.

Capitolul 14

Eddie a intrat în biroul lui Mercy în dimineața următoare. „Au plecat.”

Ea nu a avut nevoie să întrebe la cine se referea. „Complet plecați?”

„Mașina ei a dispărut și camera de hotel e goală. Ava e furioasă.”

„Bănuiam că Salome nu va răspunde la nicio întrebare, dar nu știam că va pleca”, a recunoscut Mercy. „Am crezut că își va găsi un avocat.”

„Am pus un alt BOLO pe mașina ei. O s-o găsim.”

„Nu înțeleg de ce ar pleca când avem nevoie de ajutorul ei ca să aflăm cine i-a ucis mama”, a început Mercy. „Ea suspectează pe cineva? De ce nu ne spune? Ce ne scapă?”

„Ne lipsește totul pentru că nu am găsit niciun răspuns blestemat!” Eddie păși în fața biroului ei. „Nu știu dacă să fiu ușurat sau furios că a luat-o pe Morrigan.”

„Nu-i va face rău fiicei ei.”

„Înrăutățește lucrurile pentru ea însăși. Niciun judecător nu va aprecia că a luat copilul”, mormăi Eddie.

„E copilul ei”, a subliniat Mercy. „Și Salome nu era arestată.”

„Încă mă enervează. Doi oameni sunt morți și Salome era cea mai bună pistă pe care o aveam.”

„Am văzut o mamă disperată noaptea trecută”, i-a spus Mercy. „Orice s-ar întâmpla, ea crede că face ceea ce trebuie pentru Morrigan.”

„Lucrul corect este să ne ajute să rezolvăm crima mamei ei. Asta nu o pune într-o lumină bună.”

Mercy era de acord. Fugind, Salome se făcuse să pară vinovată. „Nu pot să cred că și-ar ucide mama.”

„Nu face presupuneri.” El avea dreptate.

Telefonul lui Eddie a sunat. „Cum se face că Truman mă sună mai des decât pe tine zilele astea?”, a întrebat el înainte să răspundă la telefon.

Mercy l-a privit cu interes cum răspunde.

„Mercy e și ea aici”, a spus Eddie în telefon. „Pot să te pun pe speaker?” El a atins ecranul telefonului și s-a apropiat de biroul ei, întinzând telefonul pentru ca ea să poată auzi.

„Bună, dragă.” Vocea lui Truman era caldă, provocându-i frisoane bune pe șira spinării. Stătuse peste noapte cu ea și plecase înainte să răsară soarele. Ea se trezise într-un pat gol, cu mirosul lui pe perna de lângă ea.

„Credeam că e un telefon de afaceri”, a spus Eddie, aruncându-i lui Mercy o privire semnificativă.

„Este.” Truman a trecut la vocea lui de afaceri. „David Aguirre a raportat o spargere la biserică noaptea trecută.”

„A fost furat ceva?” a întrebat Mercy.

„Nu crede. Încă mai caută. Sincer, nu cred că e ceva ce merită furat acolo.”

„Atunci cum a știut că a fost o spargere?”

„Fereastra spartă. Ușa deschisă.”

„De ce ne spui asta, Truman?” a întrebat Eddie.

„Pentru că un vecin a raportat că a văzut un vehicul verde-închis la biserică în jurul orei două dimineața. Și jură că era condus de o femeie cu părul lung și negru. Descrierea mi-a amintit de Salome Sabin”.

Eddie și Mercy s-au holbat unul la celălalt. *De ce ar fi pătruns Salome într-o biserică?*

„Știai că Salome a plecat peste noapte?” a întrebat Eddie.

Blestemul lui Truman a fost puternic. „A luat-o pe Morrigan?”

„Da”, a spus Mercy. „Dar de ce s-ar fi oprit la biserică? Sună ca un risc mare de asumat. I-ai spus lui David că șoferul ar putea fi Salome?”

„Nu, am păstrat asta pentru mine. L-am sunat pe Eddie ca să poată include asta în interviul ei din această dimineață, dar cred că asta nu se va întâmpla.”

„Asta nu are niciun sens”, s-a plâns Eddie. „De ce biserica?”

„Oh...” Truman a început să vorbească și apoi s-a oprit.

„Ce este?” a întrebat Mercy.

„Am vorbit ieri cu David Aguirre. Căutam niște informații despre ... vrăjitorie.” Jena i-a umplut tonul. „David mi-a spus că Olivia Sabin a venit să-l vadă acum câțiva ani.”

Amuzată de interesul lui Truman pentru un element neobișnuit al cazului, Mercy s-a aplecat peste birou, dorind să fie mai aproape de telefon. „Și?”

„Olivia era îngrijorată pentru Salome. Nu-i plăcea felul în care se comporta fiica ei.”

Ava a intrat în biroul lui Mercy. „Ce e cu Salome?” Ea adoptase codul vestimentar casual al biroului Bend, purtând blugi, un pulover gros și cizme.

Deși Eddie o descrisese pe Ava ca fiind furioasă, ea proiecta o imagine perfectă de control calm. Eddie a pus-o la curent pe Ava cu apelul telefonic al lui Truman.

Privirea ei a devenit gânditoare în timp ce analiza noile informații. „Cred

că e timpul să văd casa familiei Sabin. Am pus Deschutes County să verifice casa după ce am aflat că Salome a plecat, dar nu a fost nimeni acolo. Ei au supravegheat casa o parte din timp, dar nu puteau ține pe cineva acolo non-stop. S-ar putea să fi trecut pe acolo înainte să plece." O studie pe Mercy. „Vreau să vii cu noi. Povestește-ne mie și lui Eddie ce s-a întâmplat acolo în noaptea crimei."

„Nicio problemă", răspunse Mercy în timp ce înghițea în sec, viziunile morții Oliviei grăbindu-i gândurile.

Sunt pregătită să mă întorc în locul în care am văzut o femeie murind?

***

Mercy își conducea Tahoe-ul cu Ava pe scaunul de lângă ea și Eddie în spate. Soarele răsărise în sud-est pe un cer albastru strălucitor, iar Ava nu-și putea lua privirea de la peisaj, vorbind de câteva ori despre copacii acoperiți de zăpadă și câmpurile de un alb imaculat. Neliniștea stătea jos în stomacul lui Mercy, răsucindu-se și întorcându-se. Pe măsură ce se apropiau de ieșirea spre casa familiei Sabin, se simțea ca și cum ar fi fost chemată în biroul directorului.

Brusc, și-a dat seama că anxietatea ei nu provenea de la întoarcerea la locul crimei. Era de la faptul că erau aproape de propria ei cabană. Eddie și Ava știau amândoi că ea deținea o cabană, dar nu știau ce făcea acolo. Nu știau că ar fi putut locui acolo pe o perioadă nedeterminată dacă energia, apa și alimentele din țară ar fi dispărut. Ei nu știau că și-a petrecut tot timpul liber stocând provizii și extinzându-și resursele.

Numai Kaylie și Truman știau secretul ei.

De ce îl mai ascund?

Nu era ciudat pentru oamenii din Central Oregon să fie pregătiți. A fost o problemă mai mare când locuia în Portland și conducea aproape în fiecare weekend pentru a lucra la cabana ei. În Portland, oamenii rareori aveau suficiente alimente pentru o săptămână. Întreruperile de curent îi făceau să se

înghesuie în casele lor reci, așteptând să treacă inconvenientul temporar, încrezători că utilitățile vor readuce în cele din urmă viața la normal. Cei din Portland nu ar înțelege.

Dacă aș vorbi despre asta, oamenii de aici ar înțelege.

Dar discutarea planurilor ei era împotriva a tot ceea ce a fost învățată.

Spunându-le oamenilor că este pregătită pentru sfârșitul lumii, îi va face să se grăbească să vină la ea în caz de urgență. În copilărie, fusese învățată să fie discretă cu prietenii ei, să nu discute niciodată despre bogăția de provizii și echipamente a familiei sale. Chiar dacă familia ei era cunoscută ca fiind pregătitoare în Eagle's Nest, nimeni nu știa cât de mult se pregătiseră. De aceea, o locație greu de găsit și o apărare solidă erau importante. Calea de acces spre casa părinților ei era ușor de trecut cu vederea; asta fusese intenționat. De la o vârstă fragedă au învățat să folosească armele pentru a-și proteja proviziile. Un plan era întotdeauna pus la punct.

Pregătire.

„Stăm într-un palat", spusese tatăl ei. „Dar puțini oameni știu exact unde. Poți fi sigură că atunci când lumea se va duce dracului, vor veni să ne caute. Trebuie să fim pregătiți să ne apărăm casa. Avem grijă de ai noștri".

O filosofie egoistă.

Dar o mică voce din capul ei era de acord. Nu-i putea hrăni și proteja pe toți.

Tatăl ei avea un cerc restrâns de oameni care subscriau la convingerile lui, gata să se sprijine reciproc în caz de nevoie. Fiecare persoană aducea o abilitate valoroasă comunității exclusive. Moașe, sănătatea animalelor, instalații sanitare, electronică, medicină. Nu avea loc sau răbdare pentru oameni inutili.

Articulațiile lui Mercy s-au albit în timp ce strângea volanul. *Mergem doar la familia Sabin.* Nimeni nu știa unde era cabana ei.

A reperat zona în care aproape că o lovise pe Morrigan. Urmele cauciucurilor ei erau încă pe marginea înzăpezită. A oprit SUV-ul și a arătat cu degetul. „Acolo a ieșit Morrigan în drum." S-a încruntat, uitându-se în pădurea deasă. „Văd urmele noastre îndreptându-se spre casă. Fără să le urmăresc, nu

aș putea să o găsesc singură.”

Ava și Eddie au studiat drumul și pădurea. „Cât de departe este casa de aici?” a întrebat Ava.

„Câteva minute direct prin pădure sau zece minute pe drum.”

„Ia drumul.”

Mercy a mers mai departe cu mașina. În acea noapte se îndreptase în direcția opusă, venind de la cabana ei. Disconfortul cântărea greu pe Mercy în timp ce continua să conducă în direcția secretului ei. Deși privea cu atenție, aproape că a ratat ieșirea spre casa Sabin.

„Wow. Am crezut că ai ieșit accidental de pe drum”, a spus Ava. „Nu aș fi observat niciodată acea curbă”.

Au petrecut următoarele câteva minute săltând de-a lungul șenilelor pline de gropi. Ea și-a încrucișat degetele să nu întâlnească alte vehicule pe drumul îngust, pentru că nu prea era loc să treacă. Nodul anxietății din stomac i se slăbea pe măsură ce se apropia de casa Sabin.

„Asta e.”

Casa mică. Hambarul și grajdurile. Mercy a privit casa cu alți ochi, recunoscând unele dintre deciziile inteligente luate la proprietate. Zona era bine curățată de tufișuri și copaci, lăsând o marjă bună între casă și pădure în caz de incendiu. A observat o casă de pompe pe care nu o remarcase până atunci și un grup de pomi fructiferi aproape de pădure. Caprele behăiau din hambar. Știa că șeriful comitatului hrănise animalele, dar se întreba cât timp va mai dura asta. Animalele de fermă necesitau o întreținere constantă.

Nu existau animale în ascunzătoarea lui Mercy. Nu cumpărase niciuna pentru că slujba ei ar fi putut să o împiedice să le viziteze timp de câteva săptămâni. Avea planuri pentru țarcuri și câteva adăposturi pentru animale, iar planurile ei pe termen lung includeau capre și găini. Nu și porci. Se gândise să cumpere vaci, dar nu se vedea ocupându-se de sacrificare. Caprele produceau lapte, iar găinile proteine, iar ea le putea gestiona singură.

Voi fi singură?

Știa că Truman îi văzuse pliantele cu casele de vânzare cu câteva nopți înainte. Nu pusese nicio întrebare, iar ea nu știa cum se simțea în legătură cu

asta.

Bunul simț îi spunea că are nevoie de o casă mai mare. Emoțiile îi spuneau că ar trebui să-l includă pe Truman în luarea deciziei. *Dar e casa mea. Trebuie să fac propria mea cale. Nu pot lua decizii pe baza speranțelor pentru relația noastră.*

Și-a scos dilema din gânduri, concentrându-se din nou asupra vizitei lor.

„E liniște aici", a comentat Ava. „Cred că asta funcționează pentru oamenii care vor să fie lăsați în pace."

Exact.

„Nu cred că ne vom putea da seama dacă Salome a fost aici", a spus Eddie. „Uită-te la toate urmele astea de cauciucuri."

„Oricum trebuie să văd locul faptei", a spus Ava. „Este cu siguranță diferit de locul unde a fost ucis judecătorul. El locuia într-o casă care dădea spre oraș. Afurisita de casă stă pe picioroange pe pantele abrupte din partea de vest a Portlandului. Priveliști superbe, dar nu aș putea dormi, îngrozită că casa ar aluneca pe deal sau s-ar prăbuși în urma unui cutremur."

Mercy cunoștea exact zona descrisă de Ava. Aruncase o privire în timp ce conducea pe autostrăzile orașului, întrebându-se cine îndrăznește să locuiască în asemenea locuri precare. Prețurile trebuiau să fie de milioane de dolari.

Un contrast puternic cu casa obosită din fața lor.

Au ieșit din mașină și s-au târât prin zăpada strânsă până la casă. Mercy își amintea de fuga după Morrigan printr-o curte de zăpadă neatinsă. Acum, sute de urme de pași stricau scena.

„Suntem gata să intrăm", a spus Ava, îndepărtând banda criminalistică care traversa ușa.

Mirosul de sânge era încă puternic. Mercy și-a atins nasul, dorind să și-l acopere cu mâna. În schimb, s-a concentrat asupra detaliilor din casă pe care fusese prea zdruncinată ca să le observe în acea noapte. Fotografii ale lui Morrigan atârnau în sufragerie. A făcut un pas mai aproape, un zâmbet fluturându-i pe buze la vederea copilului fericit. Lângă pozele lui Morrigan era o țesătura de perete cu trei figuri feminine, siluete simple care arătau trei

generații de femei. Mică, mijlocie și mare. Scanând casa, Mercy a observat două sculpturi similare ale unui trio de forme feminine.

Ava a observat același lucru. „Drăguț. Trei generații de femei care locuiesc în aceeași casă."

Eddie și-a dres glasul. „Trioul feminin este un simbol venerat în Wicca."

Mercy și Ava s-au uitat amândouă la el. *Wicca?*

El a ridicat din umeri. „Sunt singurul care a citit? Cu poveștile constante că aceste femei ar fi vrăjitoare, am făcut niște cercetări în domeniu. Pe baza interviurilor pe care le-am analizat și a ceea ce am citit în rapoartele privind probele, bănuiesc că sunt pasionate de Wicca, nu de vrăjitorie."

Privirea lui Ava s-a îngustat asupra lui. „Care este diferența?"

Cântecele de moarte ale Oliviei șopteau în urechile lui Mercy.

„Depinde pe cine întrebi. Granițele dintre cele două sunt neclare. Am citit o mulțime de opinii diferite, dar ceea ce am reținut în primul rând este că Wicca este o practică spirituală și se concentrează pe o relație individuală cu divinul. Se pune mult accent pe feminin." A aruncat o privire în jurul casei. „Wiccanii sunt mari fani ai naturii. O aduc în casele lor și caută armonia cu ea." A arătat spre câteva colecții de verdeață și lumânări pe care Mercy le considerase resturi de decor de Crăciun. „Acestea sunt destul de proaspete și lumânările nu au nicio temă de sărbători. Arată ca ceva cu un loc permanent în casă."

Mercy a fost de acord în tăcere. „Meșteșugurile din hambar au, de asemenea, elemente naturale puternice."

„Și ce înseamnă asta pentru noi?" a întrebat Ava, apropiindu-se pentru a se uita la lumânări. „Există o istorie a vizitatorilor care caută ajutor magic, nu? Am putea avea de-a face cu un client furios care nu a obținut rezultatele dorite?"

„O mulțime de Wiccani nu fac vrăji. Este vorba mai mult despre aprecierea darurilor naturii."

„Există vrăji atașate la sacii de ierburi din hambar", a subliniat Mercy.

„Bănuiesc că pur și simplu profitau de concepțiile greșite ale oamenilor. Dacă cineva m-ar întreba dacă îl pot ajuta să-și găsească dragostea și mi-ar

oferi bani, aș inventa ceva.” A indicat o pată uzată din covor. „Mai ales dacă aș avea nevoie de bani.”

„Ce este mai exact chestia cu trio-ul feminin?” a întrebat Ava.

Eddie și-a frecat bărbia. „Nu prea îmi amintesc. Ceva despre o zeiță a lunii care este formată dintr-o babă, o mamă și o fecioară.”

Olivia, Salome și Morrigan. „Cât de mult ai citit?” Mercy a fost impresionată corespunzător.

„Nu prea mult. Crede-mă, nu sunt expert.”

„Cum se leagă toate astea de un judecător din Portland?” mormăi Ava. S-a plimbat pe hol și s-a oprit când s-a uitat printr-o ușă, cu umerii brusc încordați.

Mercy a simțit cum i se strânge nodul din stomac. *Știu ce e acolo*. Ava s-a uitat peste umăr la Mercy, cu ochii blânzi. „Poți să vorbești cu mine despre asta?”

Dând din cap, i s-a alăturat Avei și și-a ascuns emoțiile în spatele unui zid de cărămidă și a recitat ceea ce își amintea. Pătura care o acoperise pe Olivia dispăruse. La fel și pernele. Un pătrat de pânză fusese tăiat din scaun, iar o mare parte din covor lipsea. Praful negru al amprentelor digitale păta fiecare suprafață. Atârnată pe perete era o altă siluetă feminină de trio. Mercy s-a uitat la ea cu o nouă înțelegere și apoi a observat că pe mai multe suprafețe erau așezate lumânări. S-a întrebat dacă acestea erau pentru închinare, nu pentru lumină.

Cei trei au rămas în tăcere în timp ce Mercy privea scaunul îmbibat în sânge. *Sper că ți-a trecut durerea, Olivia.*

După câteva momente de respect, Ava a cerut să vadă camera cu cuțite.

Mercy i-a deschis calea.

„Cuțitele sunt comune în Wicca, Eddie?” a întrebat Mercy în timp ce privea cum Ava își făcea ochii mari la gama imensă de lame.

„Îmi amintesc unele mențiuni despre cuțite, dar nu cred că este un element uriaș.” S-a aplecat mai aproape pentru a studia un mâner elaborat. „Este o colecție demențială. Fotografiile nu i-au făcut dreptate.”

Privirea ascuțită a Avei a călătorit peste rafturile cu borcane de sticlă,

buzele ei fiind strânse într-o linie. „Nimic nu a ieșit otrăvitor până acum, dar nu au verificat toate mostrele. Am înțeles că Morrigan a fost cea care a menționat otrava de pe lame?”

„Corect”, spuse Mercy.

„Aș vrea să știu unde a ajuns arma crimei”, a spus Ava. „Și să stabilesc dacă aceeași lamă a fost folosită și asupra judecătorului.”

„Medicii legiști și-au dat cu părerea despre asta?” a întrebat Mercy. Regretul i-a traversat fața lui Ava. „Tot ce pot spune este că nu este concludent... dar asta nu înseamnă că e exclus.” Ea a expirat. „Arată-mi hambarul.”

Ușurarea și lumina au umplut-o pe Mercy când a ieșit din casă. Un sentiment copleșitor de tristețe pătrunsese în aerul din casă și ea se întreba dacă Salome și Morrigan vor mai locui vreodată în casă. *Dacă ar fi fost mama mea, nu aș fi putut.* Dar poate că Salome nu avea alte opțiuni. Mercy s-a strecurat prin ușa hambarului și a salutat avalanșa de mirosuri; erau mirosurile celor vii. Fân, animale, pământ și chiar bălegar. Atmosfera de viață a liniștit-o după aerul letal al casei.

Dacă aceasta este reverența pe care Wiccanii o simt pentru natură, o înțeleg.

Caprele pigmee își băgau nasul printre scânduri, cerșind atenție, iar Mercy a fost încântată să vadă o grămadă de lucernă proaspătă și câteva cereale într-un jgheab jos. Ava s-a aplecat peste peretele țarcului pentru a scărpina capetele nerăbdătoare, cu încântare pe față. „Doamne, ce drăguțe sunt”.

Mercy s-a apropiat să mângâie una și și-a ținut respirația, holbându-se la capra neagră. Avea o fundă roz legată în jurul unei urechi. Cu două zile înainte, Mercy văzuse cum o altă capră îi smulgea fundița de pe ureche, iar Morrigan își dăduse ochii peste cap exasperată pentru că tocmai i-o legase. Când ieșiseră din hambar, panglica fusese atârnată pe balustradă, departe de capre.

„Au fost aici”, a anunțat ea, neputându-și lua privirea de la capra neagră veselă care mângâia mâna Avei.

„De unde știi?” a întrebat Eddie, iar Mercy și-a împărtășit povestea despre cum a stat în țarc cu Morrigan și caprele.

„Nu cred că vreunul dintre agenții comitatului s-ar deranja să lege o fundă pe urechea caprei”, a subliniat ea.

Ava a fost de acord, întorcându-se să studieze restul hambarului. „Ce au făcut Salome și Morrigan aici în miez de noapte? Fără îndoială că s-au dus și în casă. Nu mi-am putut da seama că a intrat cineva, din moment ce era sigilată.”

„Pun pariu că Salome a trimis-o pe Morrigan la hambar, ținând-o departe de casă”, a spus Mercy. „Mai ales după ce a văzut banda de la locul crimei.”

„Unde este camera de lucru cu căsuțele elfilor?” a întrebat Eddie. Mercy i-a deschis calea, nefiind surprinsă că Salome fusese la proprietate.

Fără îndoială că aşteptase până îi văzuse pe agenți plecând.

S-a dat înapoi și le-a făcut semn lui Eddie și Ava să intre în camera de lucru, bucurându-se de exclamațiile lor la vederea priveliștilor. Mercy era mulțumită că casele nu fuseseră deranjate de echipele de cercetare a probelor. Șirul mic de cuțite fusese îndepărtat, dar nicio pulbere neagră nu acoperea operele de artă în miniatură de pe rafturi.

„Am auzit că ofițerii s-au amețit aici”, a spus Ava. „A observat cineva ceva?”

Toți au inspirat adânc, uitându-se de la unul la altul.

Mercy nu a simțit nimic. Și, judecând după fețele celorlalți, nici ei nu simțeau nimic.

„Huh”, a spus Ava. „Ceva trebuie să fi fost agitat aici atunci. Acum pare în regulă.”

„Morrigan a spus că vinde aceste case, nu?” a întrebat Eddie. „Unde sunt înregistrările ei de vânzări? Cum le face reclamă? Sau le duce undeva să le vândă? Ar putea fi un bun punct de plecare pentru a-i urmări mișcările.”

„Bine spus, Eddie”, a fost de acord Ava. „Nu era niciun computer în casă, așa că pun pariu că ține un laptop cu ea.” A pocnit din degete. „Ce zici de Etsy? Magazinul ăla online unde oamenii își vând meșteșugurile? Lucrurile astea sunt perfecte pentru a fi vândute acolo. Pun pariu că are o vitrină pe site... sau poate pe un site similar.” Speculațiile îi străluceau în ochi. „Ar putea laboratorul de criminalistică informatică din Portland să identifice o locație din

care a accesat magazinul? Știi tu... cum ar fi să vezi adresa IP dacă s-a logat de pe un alt Wi-Fi?”

Mercy și Eddie au schimbat o privire. „Habar nu am”, a recunoscut Mercy. „Asta e o întrebare pentru informaticieni. Mă intimidează al naibii de tare. Nu știu niciodată dacă vor râde la întrebarea mea și îmi vor spune că mă uit la prea multe filme sau dacă își vor da ochii peste cap pentru că am cunoștințele de informatică ale unui elev de clasa a opta.”

„Bănuiesc că tocmai ai insultat o mulțime de elevi de clasa a opta”, a adăugat Eddie. Mercy nu a negat.

Cei trei au ieșit din camera meșteșugarilor și s-au oprit să scarpine în cap o capră în drumul lor spre ieșirea din hambar. Afară s-au oprit și au analizat proprietatea pentru ultima oară.

„Minunat”, a spus Ava în șoaptă în timp ce se uita la pinii înzăpeziți pe cerul albastru. „Dar prea al naibii de izolat pentru mine... și asta e mult spus. Îmi place să fiu singură.”

„Sunt cu tine”, a adăugat Eddie. Mercy nu spuse nimic.

„Mercy, cât de departe este cabana ta?” a întrebat Ava. „Te duceai înapoi în oraș, nu?” Ava zâmbea în timp ce punea întrebarea, dar Mercy se simțea ca într-un reflector de interogatoriu.

„Este la vreo zece minute în cealaltă direcție.”

„Mi-ar plăcea să o văd. E la fel de liniștit ca locul ăsta?”

I s-a întors stomacul pe dos. „Cred că ar trebui să ne îndreptăm spre birou. Nu sunt prea multe de văzut și da, e foarte liniște. La fel de izolată ca această casă.” Nu era pregătită să își împărtășească secretul.

„De ce ai condus atât de târziu?” a întrebat Ava.

„Pentru că am ajuns târziu la cabană. În seara aceea a fost prima șansă pe care am avut-o să verific locul de la ultima furtună de zăpadă. Am făcut ce trebuia să fac, m-am asigurat că zăpada nu a provocat pagube și am plecat. Nu aveam de gând să rămân peste noapte.” Își stăpâni respirația.

„Morrigan a fost norocoasă în acea noapte”, a spus Eddie.

„Cu siguranță”, a fost de acord Ava.

S-au târât prin zăpadă spre Tahoe-ul ei, iar Mercy a pășit prin multiplele

șanțuri lăsate de vehiculele forțelor de ordine. O duzină de urme de cauciucuri diferite erau imprimate în zăpadă. Unele late și altele subțiri, majoritatea cu urme mari, devoratoare de zăpadă, pentru a se agăța de drumurile neasfaltate. A ridicat o cizmă pentru a păși în cea mai lată și s-a oprit, cu piciorul în aer. „Așteptați un minut", a spus ea. „Nu mișcați".

Ava și Eddie s-au supus și apoi s-au uitat la ea așteptând.

Mercy s-a uitat la șinele din stânga și din dreapta ei, încrederea ei crescând. „Uită-te la urma asta." A arătat spre cea în care aproape călcase. „E uriașă. Și i-am traversat perechea cu câțiva pași înapoi."

„Ăsta e un vehicul lat", a fost de acord Eddie. „Trebuie să fie una dintre dubele cu probe."

„Nu," Mercy nu a fost de acord. „Dubele alea sunt probabil mai înguste decât Tahoe-ul meu. Acest vehicul este *lat*."

„Hummer-ul lui Christian Lake", a afirmat Ava.

„Așa m-am gândit și eu prima dată", a spus Mercy.

Eddie s-a uitat de la Mercy la Ava și înapoi la urme. „Să nu tragem concluzii pripite", a spus el încet. „Urmele acelea ar fi putut fi făcute de o mulțime de vehicule diferite." Tonul lui era lipsit de convingere.

„Am știut că Christian mințea când a spus că nu-i cunoaște pe Sabini." Mintea lui Mercy se învârtea cu posibilități. „Această urmă se suprapune aproape peste toate celelalte. A fost aici recent."

Ava avea telefonul în mână. „Voi chema o echipă de cercetare a probelor aici să facă un mulaj al urmelor. Apoi îl voi ruga pe Christian să ne lase să-i imprimăm cauciucurile."

„Nu va fi de acord cu asta. Obțineți mai întâi un mandat", a spus Mercy. „Și nu poți da un telefon aici. Va trebui să aștepți până mergem pe drum câteva mile."

„Rahat." Ava și-a băgat telefonul în buzunar. „Mandatele necesită timp. Am descoperit că e mult mai rapid să cer permisiunea proprietarului." Și-a fluturat genele. „Oamenilor nu le place să-mi spună nu. Vom obține un mandat dacă mă refuză."

Mercy a studiat din nou urmele adânci.

De ce era Christian Lake la familia Sabin?

Capitolul 15

A trebuit să fug.

Nu aveam de ales. Toată viața mea, mama m-a avertizat, iar acum începuse.

Nu-l voi lăsa să-i facă rău lui Morrigan. Ea este inima mea, sufletul meu, totul pentru mine. Singurul meu scop este să-mi protejez fiica.

Faptul că ea există fizic în afara corpului meu este unul dintre miracolele maternității. Cum poate să alerge și să se joace în văzul meu când este parte din mine? Când simt fiecare bătaie a inimii, fiecare genunchi zgâriat, fiecare moment de bucurie al ei?

Ea este fiica mea și o voi proteja cu ultima suflare. Așa cum a făcut mama pentru ea.

Nu voi ști niciodată de ce Morrigan nu s-a trezit când mama a fost ucisă. Bănuiesc că mama a redus la tăcere zgomotele, atât ale ei, cât și ale criminalului, și apoi i-a încețoșat vederea la vederea fiicei mele dormind în patul ei.

Am un gol în inimă din cauza absenței mamei mele, dar am închis totul și refuz să mă gândesc la moartea ei. Mai târziu voi plânge și îmi voi lua rămas bun așa cum am fost învățată. Dar nu acum. Emoțiile mele sunt amorțite, gândurile mele sunt izolate într-un seif protector. Nu mă pot gândi la uciderea ei dacă vreau să funcționez.

În schimb, îmi amintesc trecutul nostru.

Toată viața mea am trăit în pădure. Am urât-o.

„Într-o zi vei înțelege”, mi-a spus mama. „Într-o zi îmi vei mulțumi pentru că te-am salvat.”

„Să mă salvezi de ce?” Strigam. „Tot vorbești despre această persoană

care ne va ruina viețile, dar nu-mi spui cine este! Ne faci să trăim cu frica unei fantome!”

„Chiar acum suntem protejate. În viitor asta s-ar putea schimba și va trebui să ne ascundem.”

„Ne ascundem! Toată lumea crede că ești o vrăjitoare și că eu sunt odrasla ta blestemată.”

Atunci am început să plâng. Uram viața noastră, o uram pe ea și visam la moartea ei.

Dacă ar fi murit, aș fi putut să trăiesc cum vreau, să mă văd cu cine vreau, să fiu normală.

Dar nu era atât de simplu.

Când eram mică, ea m-a învățat să citesc și să scriu acasă, în timp ce eu tânjeam să stau într-o clasă cu alți copii. Făceam cumpărături în orașele și magazinele mai mari, mai aglomerate, amestecându-ne în mulțime. Mă holbam la copiii care alergau prin magazine, râsetele răsunând în vocile lor. Voiam să fiu ca ei, să mă joc cu ei, să vorbesc cu ei. Am crescut crezând că izolarea noastră era normală, dar pe măsură ce am devenit adolescentă, am cerut libertate și ea a relaxat unele reguli. Mi-a permis să-mi iau permisul de conducere și să mă înscriu la liceu.

Am mers la școală cu entuziasm, convinsă că viața mea se va schimba. Voi avea prieteni și confidenți și voi fi normală. În schimb, liceul era un tărâm străin. Elevii se holbau la mine, arătau cu degetul la hainele mele și chicoteau la pantofii mei. Fetele mă urau, dar băieții nu încetau să mă privească. Privirile lor erau diferite de cele ale fetelor.

Îmi plăceau privirile băieților. Eram remarcată.

Așa că am manipulat atenția, am învățat cum să o încurajez, cum să îi tachinez, cum să îi fac să gâfâie după mine ca niște câini.

În afara pădurii mi s-au deschis ochii la modul în care banii conduceau societatea. Banii îți cumpărau frumusețe, case mari și mașini. Lipsa de bani a familiei noastre era un soare dureros, orbitor în ochii mei.

Mama reușea întotdeauna să se descurce. Aveam mâncare, un acoperiș solid, o mașină fiabilă și ceea ce ea credea că sunt suficiente haine. Ea

conducea o mică afacere în casa noastră, profitând de cele mai întunecate dorințe ale societății.

Clienții ei erau mulțumiți și reveneau mereu pentru mai mult.

Priveam prin crăpături, din spatele ușilor, cu ordinul de a nu fi văzută. Vizitatoarele vorbeau cu voce tare și râdeau prea des, privirile lor se îndreptau spre fiecare colț al camerei, rareori uitându-se în ochii mamei. Glumeau spunând că nu cred în artele mamei mele, dar în ochii lor am văzut disperarea lor. Voiau frumusețe, dragoste și tinerețe veșnică.

Voiau să își cunoască viitorul. Lăcomia lor i-a obligat să-și asume riscuri și să intre în casa noastră ciudată, să vorbească cu o așa-zisă vrăjitoare și să-și dea banii pentru preparatele mamei mele.

Puteam mirosi și simți presiunea aerului schimbându-se odată cu intrarea lor, arătându-mi adevărata lor intenție. Credeam că toată lumea poate mirosi emoțiile... Era ca și cum aș fi mirosit o culoare. Albastrul mirosea proaspăt și era ușor. Roșul era picant și greu. Verdele umed și moale. Oamenii emiteau culori și schimbări în aer; eu le citeam. Era atât de simplu. Mai târziu am aflat că acesta era darul meu special.

Unii încercau să nu plătească pentru marfa mamei. De obicei erau bărbații. Disconfortul lor se manifesta în moduri diferite, dar bărbații erau la fel de ușor de citit. Erau disprețuitori și depreciativi, urând faptul că se coborâseră la ceea ce ei considerau nefiresc. Dar aveau aceeași disperare în ochi ca și femeile. Voiau să le dispară cancerul, să le cadă banii în poală și o femeie care să-i adore.

Mama știa cum să își facă clienții să creadă în ea. Imaginea era primul pas, îmi spunea ea. Se îmbrăca în rochii lungi și vaporoase viu colorate și își lăsa părul ondulat până la brâu. Nu a încărunțit până când nu a împlinit șaizeci de ani, și atunci s-a întâmplat rapid. Jur că într-o lună părul ei s-a schimbat din negru solid în argintiu. Arăta așa cum trebuie și vorbea așa cum trebuie, cu o voce joasă și melodioasă, cu cuvinte uneori străine. Cumpărătorii au devorat-o.

Am privit, învățând limbajul corporal și facial de la vizitatori. Știam cum să detectez frica, neîncrederea, disperarea, tristețea și reticența fără să le scot

un cuvânt de pe buze. Indicații fizice. Mișcarea degetelor. Ridicarea buzelor. Ezitarea unui pas. Ridicarea pielii. Oamenii își spuneau poveștile fără să vorbească.

Mai târziu am folosit aceste abilități în folosul meu.

L-am recunoscut pe Truman în parcarea pizzeriei. Nu-l pot localiza, dar știu că am... fost implicați. Trebuie să fi fost cu mult timp în urmă, din moment ce memoria e neclară. Au fost prea mulți bărbați de-a lungul anilor, iar fețele lor se estompează. Mă simt necurată când le întâlnesc privirile într-un magazin. Recunoașterea clipește și ei se uită repede în altă parte, o roșeață urcându-le pe gât. Adesea, o femeie le este alături. Privirea ei este de obicei disprețuitoare sau se fixează pe mine cu ură.

Îmi pare rău că te-ai măritat cu un om atât de slab.

Truman nu s-a uitat în altă parte. Compasiunea strălucea în cuvintele și ochii lui.

Poate că nu-și amintește de mine.

Nu mă pot opri din a mă holba la fiica mea în timp ce doarme. Pentru moment suntem în siguranță. Patul ei este cald, camera este sigură și avem mâncare.

Dar cât timp ne mai putem ascunde?

El l-a ucis pe judecător. Așa am știut că a fost el.

Când Truman mi-a spus prima dată de moartea mamei mele, am negat posibilitatea ca avertismentele ei să se fi adeverit, spunându-mi că nu putea fi el. Știam că afacerea ei prezenta pericole. Mama își risca viața de fiecare dată când vindea o vrajă sau spunea viitorul cuiva. Amândouă știam că dacă cineva ne ataca fizic, puteam fi rănite sau ucise. Nu permitea arme în casă pentru protecția noastră. O altă rădăcină a certurilor noastre.

Dar când Truman a rostit numele judecătorului, am știut că temerile mamei deveniseră realitate, iar corpul meu i-a respins fizic cuvintele. Tot ceea ce mă avertizase era în mișcare. Nimeni nu mă putea proteja de el. Era prea puternic, prea conectat.

Trebuia să fug.

Capitolul 16

Truman nu putea sta cu mâinile în sân. Curiozitatea cu privire la cele două crime îl înnebunea.

Simțindu-se ca un spion, îl căutase pe Rob Murray, angajatul care împrumutase Lexus-ul, și se hotărâse să-i facă o vizită. La urma urmei, mașina fusese găsită în jurisdicția lui Truman... ei bine, aproape în jurisdicția lui... și era responsabilitatea lui să se asigure că omul nu fusese rănit.

Nu-i așa?

Rob Murray locuia aproape de Bend. Cu siguranță nu locuia în limitele orașului Eagle's Nest, dar Truman era un polițist grijuliu. Îi plăcea să știe că toată lumea era bine. Poate că Rob ar spune că un bun cetățean din Eagle's Nest l-a ajutat atunci când a abandonat SUV-ul, iar Truman ar putea merge să le mulțumească. Implicarea comunității ar trebui să fie recunoscută.

Sunt plin de rahat.

Alungându-și vinovăția de a-și băga degetul într-un caz care nu era al lui, a bătut la ușa apartamentului. Rob Murray locuia la etajul al doilea al unei clădiri care văzuse zile mai bune. Truman nu îndrăznea să atingă balustrada exterioară de fier a scării, temându-se că singurul ei suport rămas va ceda. La etajul al doilea, trecuse pe lângă ferestrele apartamentelor cu perdele făcute din cearșafuri cu flori lăsate și una acoperită cu un prosop de plajă de la Seattle Seahawks. Rob nu se deranjase să acopere ferestrele. Prin mica fereastră a apartamentului său, Truman putea vedea chiuveta de bucătărie ciobită a lui Rob, plină cu o jumătate de duzină de boluri lăptoase și linguri de plastic. O cutie deschisă de Lucky Charms stătea în dreapta chiuvetei.

Dieta burlacilor.

Ușa s-a deschis, iar un bărbat îmbrăcat în haine albe de zugrav cu stropi l-a privit. „Ce?”

Ochii lui erau întunecați, iar o țigară îi atârna de buze. Arăta în jur de treizeci de ani și avea pielea palidă și corpul moale și rotund al unui om care trăia din cereale reci și bere. „Rob Murray?”

A încruntat ochii, iar privirea lui suspicioasă a sărit de la cartea de vizită

pe care i-o întindea Truman la insigna de pe haina lui. El a luat cartea de vizită și nu s-a uitat la ea. „Da?”

„Aș vrea să vă întreb despre Lexus-ul pe care l-am găsit ieri pe Goose Hollow Road.”

Suspiciunea s-a risipit. „Nu e al meu. L-am împrumutat, iar proprietarul l-a primit deja înapoi.”

„De ce a fost lăsat acolo?”

„Pentru că a murit. Nu știu ce s-a întâmplat. Avea nevoie de un remorcher.”

„Cum de a stat acolo câteva zile? De ce nu ai sunat imediat pentru remorcare?”

Rob și-a târșâit picioarele și s-a uitat în altă parte. „Am uitat”, a mormăit el.

„*Ai uitat* de un vehicul? Un SUV scump pe care l-ai împrumutat?”

Tâmpit.

Bărbatul și-a învârtit țigara pentru o clipă și, cu reticență, și-a mutat privirea înapoi la a lui Truman. „Amicul care m-a luat a vrut să petreacă. Mi-a scăpat din vedere.”

„Cât a durat petrecerea asta?”

Rob a strâmbat din nas. „O zi sau două. Avea niște iarbă grozavă.” Apărarea și-a strâns umerii. „Este legal aici acum. Putem face asta.”

„Nu știu asta.” Truman a încercat o abordare diferită. „Christian Lake mi-a spus că lucrezi pentru el.”

„Da, sunt un fel de om de serviciu pentru casa lui. Este nevoie de o mulțime de întreținere. Lucrurile se strică mereu.”

„Am văzut casa și îmi pot imagina că necesită multă muncă. E masivă. Cred că am presupus că Brent Rollins avea grijă de genul ăsta de lucruri.”

Rob dădu un râs scurt. „Lui Rollins nu-i place să-și murdărească mâinile. Întotdeauna am spus că treaba mea este să fac lucrurile pentru care Rollins crede că este prea bun.” Resentimentul fierbea în privirea lui și a supt tare din țigară.

Truman l-a înțepat. „Nu e cel mai bun șef?”

El a suflat un nor de fum într-o parte. „Rollins este o pacoste, dar Lake este grozav. De aceea i-am cerut lui Christian să mi-l împrumute când camionul meu nu a pornit. Știam că mă va ajuta.”

„Frumoasă mașină de împrumut.”

Mai trase din țigară. „Da, mă așteptam să-mi ofere camionul Ford. E un pic cam ponosit și e folosit pentru a căra lucruri pe proprietate. Știam că ține fiecare vehicul aprovizionat cu benzină și provizii de urgență pe acest tip de vreme. M-a surprins teribil când mi-a dat cheile de la Lexus.”

Truman a gesticulat spre hainele albe. „Vrei să pictezi ceva acolo azi?”

„Nu, am altă treabă azi. Rollins m-a sunat și mi-a spus să stau acasă pentru câteva zile. Am un prieten pictor pe care îl ajut când nu au nevoie de mine.”

„Asta face să fie greu să contezi pe un cec.”

„Christian îmi plătește un salariu. În unele săptămâni am șaizeci de ore de lucru; în altele am zece. Totul se echilibrează, iar eu primesc un cec regulat în cont.”

„În ce zi ți-a împrumutat Lexus-ul?”

Rob și-a încruntat fața, gândindu-se bine. „Acum trei zile... Nu, patru zile. A fost ziua în care am reparat sera. Furtuna de zăpadă a crăpat niște panouri. Am terminat și camionul meu nu a mai pornit.”

Truman și-a amintit cum Rollins a trebuit să intre în garaj pentru a confirma lipsa SUV-ului. „Sera este aproape de casa principală?”

„Nu, e în spate, prin pădure. Există o zonă deschisă care primește lumină bună.”

„Camioneta ta a fost parcată departe de casă?”

„Da, până ieri, după ce Christian m-a sunat în legătură cu Lexus-ul. Șoferul camionului de remorcare care a returnat Lexus-ul mi-a verificat bateria și mi-a făcut un salt. M-am gândit că asta a fost.”

„De ce nu i-ai cerut lui Rollins un salt în acea zi?” *Cu un garaj de șase mașini, cu siguranță exista un vehicul pe care să îl folosești pentru un salt.*

El a zâmbit. „Și să risc motorul unuia dintre vehiculele prețioase ale lui Christian? Știam eu ce va spune.”

„Știi, ești norocos că ai o slujbă după ce ai lăsat vehiculul prețios al șefului pe marginea drumului timp de câteva zile.” Truman l-ar fi concediat pe iresponsabilul ăsta.

Rob a reușit să pară contrariat. „Rollins m-a certat.”

Dar nu l-a concediat?

„Christian nu a spus nimic?”

„Nu, e calm.”

Destul de cool încât să nu-i pese de un Lexus de 90.000 de dolari?

„De ce ai fost pe Goose Hollow Road? Asta nu este pe drumul spre casă de la Lake House.”

„Mă îndreptam spre casa prietenului meu.”

„Poți să-mi dai numele și adresa lui?”

„De ce? Nu am făcut nimic.” Privirea încruntată a lui Rob a crescut. „Nu trebuie să vă dau asta. Știi că există legi privind confidențialitatea și alte rahaturi, nu?”

Vorbesc cu un avocat.

„Întrebam și eu”, a spus Truman în timp ce dădea cea mai bună privire tulburată a sa. „Au fost niște scandaluri pe drumul ăla acum câteva zile”, a mințit el. „Și mă întrebam dacă tu sau el ați văzut ceva. Acesta este o parte din motivul pentru care am venit la tine despre Lexus. Nu știam dacă abandonarea mașinii a fost rezultatul uneia dintre ele. Nu ai văzut nimic suspect pe acel drum, nu-i așa?”

Rob și-a mângâiat bărbia, suspiciunea îi dispăruse. „Nu. Este un drum liniștit.” A dat din gură adresa și numărul de telefon ale prietenului său, iar Truman le-a notat.

I-a mulțumit lui Rob pentru ajutor și s-a scuzat, simțindu-se ca cel mai mare escroc din lume. A revăzut discuția în minte, asigurându-se că nu a întrebat nimic care ar fi putut afecta adevărata anchetă.

FBI-ul îl va interoga și pe Rob?

Se interesaseră de mașina abandonată, sperând să o lege de locul în care se afla Christian Lake în nopțile celor două crime. Dar era clar că Rob Murray fusese șoferul.

O fundătură?

Truman s-a urcat în SUV-ul său, dorind să o sune pe Mercy și întrebându-se dacă au dat de urma lui Salome Sabin.

Nu era cazul meu.

Nu era nici cazul ei, dar era băgată până la gât.

***

Telefonul fermecător dat de Ava pentru a-i cere lui Christian permisiunea de a imprima cauciucurile Hummerului nu a funcționat, iar Mercy nu a fost surprinsă când acesta i-a spus să obțină un mandat. Înapoi în birourile Bend, Ava i-a cerut lui Eddie să redacteze o cerere pentru mandat și apoi a început să analizeze următorii pași ai investigației.

Mercy s-a îndepărtat de duo, spre ușa biroului. Jeff avea mai mult de lucru pentru ea. Nu le putea sta în preajmă lui Eddie și Avei, așteptându-se să fie informată despre fiecare mic apel telefonic în legătură cu crimele Oliviei Sabin și ale lui Malcolm Lake.

„Cred că trebuie să ne întoarcem la Portland", a afirmat Ava brusc.

Mercy și-a oprit fuga lentă. „Abia ați ajuns aici." Dacă Ava și Eddie plecau, ea ar fi ieșit din circuit.

„Am văzut locul faptei și am vorbit cu Christian Lake. Mandatul va dura ceva timp, iar urmele de cauciuc trebuie să fie luate de un tehnician de la locul crimei, nu de noi. Nu văd ce altceva am putea face acum. Orice alte rezultate ale probelor îmi pot fi trimise prin e-mail și nu vreau să stau să le aștept. Ceea ce vreau să fac este să mă întâlnesc cu asistenta judecătorului, să verific imaginile video și să văd dacă există vreun adevăr în legătură cu vizitatorul misterios. De asemenea, vreau să vorbesc din nou cu fosta soție a judecătorului. Christian mi-a zugrăvit o imagine diferită despre Brenda Lake față de ceea ce am cules în timpul primului meu interviu cu ea." S-a uitat la Eddie. „O să vii cu mine."

Eddie s-a uitat la Mercy, iar ea a observat compasiunea din ochii lui. El știa că ea era implicată personal în acest caz și voia să fie aproape de anchetă.

„Doar pentru câteva zile”, a fost el de acord.

„Atunci trebuie să plecați astăzi”, a spus Mercy cu reticență. „Următoarea serie de furtuni ar trebui să înceapă la noapte, iar trecătorile vor fi lovite de zăpadă.”

Ava a verificat ceasul de pe perete. „Bună idee. Poți fi gata într-o jumătate de oră?”, l-a întrebat ea pe Eddie, care a pălit.

„Dă-mi o oră.”

„Serios?” a întrebat Ava. „Haine, periuță de dinți și pastă de dinți. Ce altceva mai împachetează bărbații?”

Mercy a tușit. Îl văzuse pe Eddie petrecând douăzeci de minute cu părul și călcând trei cămăși diferite înainte să fie mulțumit de cum arăta. Să împacheteze urgent nu era ceva ce el știa să facă.

„Am nevoie de o oră”, a confirmat el.

„Bine. Ne întâlnim aici în spate. O oră.”

Mercy le-a spus la revedere amândurora și a sunat să vadă dacă Truman se putea întâlni cu ea la prânz. S-a urcat în mașină și a decis să ia un desert mare pentru a-și alina dezamăgirea de a fi lăsată în urmă când ancheta s-a mutat la Portland. A intrat în cafeneaua ei preferată și l-a zărit pe nenorocitul de reporter la o masă de la fereastră, înfigând o furculiță în exact budinca de pâine cu ciocolată lipicioasă pe care plănuise să o comande. Michael Brody a zărit-o și i-a făcut semn să vină.

Nu cu cine vreau eu să vorbesc.

Dar ea s-a dus oricum și chiar s-a așezat când el s-a ridicat și a arătat cu gestul un loc liber chiar vizavi de el.

Ce fac?

„Te uiți la mine ca și cum ai suspecta că ți-am furat mașina.” El luă o mușcătură enormă din desert și stomacul ei mârâi.

„Ava a confirmat că te cunoaște.”

„Eu nu mint. Nu prea mult, oricum.” Încă o mușcătură i-a dispărut în gură.

Chelnerița se opri la masă, cu mâinile pline de farfurii. „Ca de obicei, Mercy?”

„Te rog.”

„Vine și Truman?” a întrebat ea.

„Încearcă. Nu-i pune comanda încă.”

Ea a dat din cap și și-a luat sarcina în bucătărie.

Michael a ridicat o sprânceană la ea. „Asta îmi confirmă impresia că mâncarea de aici este foarte bună. Sandvișul meu nu a fost o întâmplare.” S-a uitat la desertul său. „Și asta mă face să mă gândesc să mă mut la Bend.”

„Când pleci?” a întrebat Mercy. Reporterul o făcea să vrea să se scarpine în gât. Nu se putea relaxa în preajma lui.

Amuzamentul îi lumina ochii verzi. „Ești gata să scapi de mine atât de repede?” Mercy nu a spus nimic.

El a luat o înghițitură de cafea și și-a șters gura cu un șervețel. „Încă trebuie să-i iau un interviu lui Christian Lake. Fac un articol important despre moștenirea tatălui său. Nu-i pot face dreptate fără să vorbesc cu fiii, dar el nu-mi răspunde la telefon.” El i-a ținut privirea.

Nu avea cum să afle că îl cunosc pe Christian.

„Poate ar trebui să începi cu celălalt fiu”, a sugerat ea.

„Am de gând să vorbesc cu Gabriel după ce vorbesc cu Christian. Și cu Brenda Lake. A fost deja de acord să se întâlnească cu mine pentru a vorbi despre fostul ei soț.” Zâmbetul lui mare i-a spus că a fermecat-o pe fosta soție a judecătorului pentru un interviu. „Am făcut toate cercetările mele despre rolul lui Malcolm Lake în cazul D'Angelo. Bineînțeles, îmi amintesc multe din ele de când s-a întâmplat. A fost greu de ratat”.

Mercy era de acord. Celebrul star de cinema Beau D'Angelo își ucisese soția în timpul unei vizite la Portland. Malcolm Lake ajunsese celebru ca judecător care i-a spus lui D'Angelo să tacă naibii din gură când s-a plâns în timpul declarației unui martor. Presa națională acoperise deja procesul, iar căsnicia și cariera lui D'Angelo erau știri zilnice de bază. Dar odată ce blestemul judecătorului a atras atenția presei, reportajele lor repetitive au creat o nouă celebritate. În cele din urmă, D'Angelo a scăpat pe baza unui detaliu

tehnic, iar furia publică a fost asurzitoare. Pentru o scurtă perioadă, judecătorul Malcolm Lake a fost un nume cunoscut. În Portland, a devenit invitatul cel mai căutat la fiecare cină de elită și strângere de fonduri. Se hrănea cu atenția, iar avocații șopteau că reportajul îi umflase orgoliul.

Mercy își amintea vag că citise despre Christian în unele articole din timpul procesului, de obicei ca unul dintre fiii de succes ai judecătorului. Se întreba cum se simțise el în legătură cu publicitatea. Acum se întorsese din nou, și auzise că uciderea judecătorului era știrea principală în fiecare seară. Mass-media națională coborâse în Portland și își umpluse timpul de emisie cu flashback-uri ale celebrului proces al lui Beau D'Angelo. Înainte de proces, starul de cinema renunțase la un contract semnat pentru că ar fi rămas blocat într-o sală de judecată timp de o lună. Cariera lui s-a prăbușit. Câțiva ani mai târziu, a apărut într-un reality show TV, eșuat pe o insulă împreună cu alte celebrități minore. D'Angelo a fost primul dat afară de pe insulă, fiind urât de ceilalți concurenți ai emisiunii. Aseară, Mercy a vizionat un interviu online în care D'Angelo spunea cuvinte frumoase despre judecător, afirmând că gândurile și rugăciunile sale erau alături de familia judecătorului.

Gânduri și rugăciuni.

Mercy a încercat să nu pufnească.

Niciun cuvânt nu fusese spus la știri despre moartea Oliviei Sabin. Până acum, reporterul de peste masă părea să fie singurul membru al presei care făcuse legătura între cele două cazuri. Mercy își încrucișă degetele ca timpul să rămână de partea lor, ținând presa departe de acest aspect al anchetei.

Chelnerița a așezat în fața lui Mercy o salată de spanac acoperită cu câteva felii de friptură medium-rare. Michael se uită la ea. „Ar fi trebuit să știu că îți plac salatele."

Apoi a apărut propria ei porție de budincă de pâine cu ciocolată.

El a zâmbit. „Așa mai merge." Privirea lui s-a aruncat peste umărul ei, iar Mercy a știut că Truman sosise.

Truman i-a strâns umărul și s-a aplecat să o sărute înainte de a-i strânge mâna lui Michael. Mercy a observat aceeași precauție în privirea lui Truman pe care o simțea în jurul reporterului. Nici el nu voia să lase garda jos. A luat

scaunul de lângă ea și a ridicat un deget spre chelnerița lor din cealaltă parte a restaurantului, care a dat din cap și i-a făcut cu ochiul.

Truman întotdeauna primește clipirile femeilor.

Sau privirile prelungite și a doua privire. Mai ales când își purta haina și insigna. În mod natural, el emana stabilitate, integritate și onoare. Era o adevărată pacoste pentru femei. Singure sau măritate.

„Vrei și tu o salată?" a întrebat Michael.

„Nu astăzi. E un BLT pentru mine", a răspuns Truman. El a luat o furculiță și a mușcat din desertul lui Mercy. „Sweet baby cheeses, e la fel de incredibil ca întotdeauna."

Truman nu avusese o poftă de dulce până să o cunoască pe Mercy. Zahărul era unul dintre viciile principale ale lui Mercy. Unul de care nu reușise să scape. Asta și cofeina. Își făcuse un depozit imens de produse de lux la cabana ei.

Tatăl ei nu ar fi fost de acord.

„Mercy nu mi-a spus că ne întâlnim pentru prânz", a spus Truman.

„Nu trebuia. Ai avut noroc."

Mercy s-a întrebat brusc dacă reporterul o pândise din nou. Ea lua prânzul la restaurant de cel puțin două ori pe săptămână. *Nu ar trebui să fiu atât de previzibilă.*

„De ce ești aici, Michael?", a întrebat ea. Mișcarea subtilă a unui ochi dădea de înțeles că bănuiala ei fusese corectă.

„Vreau să-mi obții un interviu cu Christian Lake." Ea a suspinat.

„De ce s-o întrebi pe Mercy?" a întrebat Truman.

„Ei se cunosc."

„Abia", a adăugat Mercy. „Nu l-am mai văzut de ani de zile."

„Cu excepția zilei de ieri", a adăugat Michael ridicând o sprânceană.

„Nu-i pot spune ce să facă." Mercy și-a înțepat spanacul, conștientă că nu avea rost să întrebe cum obținuse reporterul informațiile.

„Ți-a spus că fratele lui, Gabriel, este în oraș?" a întrebat Michael.

Capul ei s-a ridicat brusc și Truman s-a încordat lângă ea. „S-a întors din California? De ce nu s-a dus acasă în Portland?", a întrebat ea.

„Asta a fost și întrebarea mea. A zburat în această dimineață și s-a îndreptat direct spre casa lui Christian.”

„I-ai spus Avei asta? Ea trebuie să-l intervieveze”.

„Nu încă. Am sunat-o de două ori și am rugat-o să mă contacteze. Nu s-a întâmplat încă.”

Mercy a verificat ora. „Ea și Eddie tocmai au plecat la Portland.”

„Cred că interviul lui Gabriel va trebui să aștepte până se vor întoarce.”

Și-a înăbușit dorința de a sări de pe scaun și de a conduce până la casa lui Christian.

Telefonul lui Truman a bâzâit. El s-a încruntat la ecran și s-a scuzat să răspundă la telefon afară.

Mercy se holba la Michael, fără poftă de mâncare. Nici măcar budinca de pâine nu o atrăgea. Minibomba reporterului despre Gabriel îi înfundase gândurile. O tensiune tăcută plutea între ea și Michael.

„Știi că vrei să mergi acolo”, a spus Michael liniștit. „Eu sunt o scuză bună pentru tine să mergi la el acasă. Vei face doar o introducere. Prezența ta îi va netezi calea lui Christian pentru a se deschide față de mine.”

Părea diavolul așezat pe umărul ei. „Întotdeauna îți manipulezi conversațiile?”

Michael a ridicat din umeri. „Îmi place să fiu eficient cu timpul meu.”

Ea a respectat asta cu reticență. Fără îndoială, cele două întâlniri ale lor decurseseră exact așa cum plănuise el. Dar ea nu era pregătită să-l conducă la Christian. Ea respecta prea mult vechea lor prietenie. Michael ar fi trebuit să găsească o altă cale. Și-a deschis gura, gata să-i spună exact asta, când o alarmă i-a traversat fața în timp ce privea dincolo de ea.

S-a învârtit în jurul scaunului ei. Truman se îndrepta spre masa lor, cu fața încruntată.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat ea.

„Rob Murray a fost ucis. Trebuie să plec.”

Mintea ei se străduia să pună numele. „Tipul care a abandonat mașina lui Christian?”

„Da. Era Evan Bolton de la biroul șerifului din Deschutes County. Veci-

nii lui Murray au raportat că vehiculul meu a fost la clădirea lui de apartamente acum câteva ore, așa că detectivul m-a sunat.”

„Ai fost la apartamentul lui?” a întrebat Michael.

„Da.” Truman avea buzele strânse, fața palidă. „Dar el respira când am plecat.”

„Vin cu tine”, a declarat Mercy.

Capitolul 17

Când aveam șaisprezece ani, am vândut poțiunile mele fetelor de la școală. Afacerile mergeau bine. Vorba din gură îmi făcea vânzările să curgă, deși niciuna dintre fete nu vorbea cu mine decât atunci când își doreau doza. Era uimitor ce îi permitea unei fete un pic de vodcă amestecată cu suc de fructe să facă atunci când se afla în fața iubitului ei. Inhibițiile dispăreau, iar interesul adolescentului era captat.

Bani câștigați ușor.

Dar eu eram singură. Am început să particip la fiecare petrecere despre care auzeam. O mulțime de adolescenți se înghesuiau în casa cuiva în timp ce părinții erau plecați din oraș. Berea curgea și iarba era împărțită. Îmi tapetam puternic ochii, purtam fusta cea mai strâmtă și mai scurtă și un top transparent. Voiam ca ei să mă vadă și m-au văzut.

Pagini uzate din reviste de modă îmi tapetau pereții dormitorului. Petreceam ore întregi copiindu-le machiajul și atitudinea. Fotografiile erau un instantaneu al unei lumi pe care nu o cunoscusem niciodată și am făcut tot posibilul să o aduc în viața mea. La început furam machiajul, dar pe măsură ce afacerea mea cu poțiuni creștea, plăteam pentru articole, mândră de capacitatea mea de a avea grijă de mine și jurând că nu mă voi baza niciodată pe cineva pentru nevoile mele.

Băieții din liceul meu au observat.

La petreceri, ei erau șerpii, iar eu eram cimpoierul. Cu voce joasă, își spuneau unul altuia că sunt periculoasă; am devenit o cucerire glorificată. Sărbătoreau faptul că au intrat în pantalonii mei și au supraviețuit fără un blestem pus pe capul lor. Sex rapid în baie, dormitor sau garaj. Chiar și în aer liber, pe mobila de la piscină. Reputația mea s-a răspândit. Pentru băieți eram ușoară. Pentru fete eram o curvă, o prostituată și o târfă. Probabil pentru că mă adresam cuplurilor. Trăiam pentru senzația de putere de a atrage privirea unui tip „angajat".

Preferam tipii care pretindeau că sunt într-o relație. Ei ar merge în fugă înapoi la prietenele lor, odată ce am terminat cu ei, cozile lor între picioare, îngroziți că le voi spune partenerelor lor. De parcă mi-ar fi păsat. Bărbații prădători mai în vârstă erau cei care mă făceau să fiu precaută. De ce ar urmări un bărbat în vârstă de 20 de ani o adolescentă? Asta vorbea despre mentalitatea și maturitatea lor - ambele lipsă.

Am cercetat tot ce am putut despre infamul meu omonim. Dansam în dormitorul meu, învățând mișcările care să capteze și să rețină privirile bărbaților. Odată, am întrebat-o pe mama de ce m-a botezat după femeia care ar fi cerut moartea lui Ioan Botezătorul. Mi-a ținut privirea mult timp înainte să-mi răspundă. „Pentru că am crezut că asta te va face puternică".

Nu i-am răspuns, dar mintea mea era plină de întrebări. *De ce eu? De ce trebuie să fiu puternică? Nu toate Kathys, Debbies și Emilys din lume au nevoie de forță?*

În mintea mea, numele meu era sinonim cu seducția. Era o moștenire pe care mă străduiam să o îndeplinesc.

Când eram în ultimul an de liceu, am participat la o petrecere unde mai mulți bărbați mai în vârstă retrăiau gloria anilor de liceu. Eu disprețuiam adulții care aveau nevoie să se amestece cu adolescenții, dar ceilalți elevi se simțeau importanți în timp ce se frecau de bărbați care puteau bea legal.

Un bărbat mi-a adus un pahar roșu, privirea lui era fierbinte și intensă, scopul lui evident. Noaptea mea fusese lentă, așa că am acceptat și am băut, ridicându-mi atracția la nivelul zece. Era înalt și atrăgător, purta pantaloni și o cămașă, spre deosebire de 95% dintre ceilalți bărbați de la petrecere. Succesul

radia din el și mi-a captat interesul. L-am explorat. O notă subtilă de pericol roșu mi-a ajuns la nas, dar am simțit și un aer jucăuș în aura lui, o nevoie imperioasă de a căuta plăcerea.

Genul meu de om.

Am vorbit, am flirtat și am dansat. Am ignorat restul petrecerii, concentrându-mă pe ochii lui căprui. Curând nu am mai văzut nimic altceva. Eram fericită, o euforie amețitoare îmi străbătea venele. Nu voiam ca noaptea să se termine.

Apoi eram în mașina lui, cu scaunul din față înclinat, iar el era deasupra mea, chinuindu-se să-mi ridice fusta. Nu-mi păsa ce-mi făcea. Mintea mea plutea într-o nevoie profundă de a dormi pur și simplu și de a-i permite să-și facă de cap.

Strigăte. Zgomot. Mâinile lui mi-au rupt bluza când a fost tras de pe mine, pielea mea fiind brusc expusă la aerul rece al nopții. Prin ochii somnoroși am văzut doi bărbați luptându-se. Iar iubitul meu pierdea. Am privit ca de la mare înălțime, fără să-mi pese ce se întâmplă.

Am închis ochii și am plutit în derivă. La un moment dat am fost acoperită și ridicată. O voce blândă m-a asigurat că sunt în siguranță. Am fost în pericol?

M-am trezit într-un pat ciudat, într-o cameră ciudată. Un bărbat dormea stânjenit în fotoliul de lângă ușă. Nu era un bărbat. L-am recunoscut ca fiind un alt elev din ultimul an de la școala mea. Îl catalogasem drept un tocilar, un alergător de cros slăbuț care lua numai 10 și ieșea cu alți tocilari.

Cu alte cuvinte, nu merita timpul sau atenția mea.

M-am așezat. A fost nevoie de un mare efort, iar camera s-a învârtit ușor când m-am așezat pe marginea patului. Tocilarul s-a trezit și era lângă mine înainte să apuc să clipesc, stabilizându-mă în caz că mă răsturnam de pe saltea. M-am uitat în ochii căprui cunoscuți, amintind de bărbatul cu care dansasem cu o seară înainte. O vânătaie proaspătă se formase în jurul unuia dintre ochii lui și am văzut sânge uscat în nasul lui. Amintirea unei bătăi mi-a fluturat prin creier.

„Cum te simți?”, a întrebat el.

I-am luat în considerare întrebarea, făcându-mi inventarul corpului.

„Epuizată.”

El a dat din cap. „Ai fost drogată.”

M-am ridicat brusc, scuturându-i strânsoarea de pe brațul meu. „Nu am fost.”

„Ai fost”, a spus el cu tristețe. „Și era pe cale să te violeze în mașina lui.”

„Am ales să fiu acolo.” Întotdeauna aveam controlul cu bărbații mei. El nu-mi putea spune altceva.

„Nu cred că ai fost capabilă să iei vreo decizie inteligentă în acel moment.”

„Nu trebuia să intervii”, am răbufnit. „Aș fi fost bine.”

„Îți amintești că te-am condus aici aseară? Sau că te-am condus în această cameră?”

„Nu.” Nu-mi aminteam nimic din toate astea, iar o licărire de teamă m-a cuprins. I-am studiat ochiul vânăt și am observat o tăietură recentă pe buza lui.

„Ar trebui să fii mai atentă.” Privirea lui căpruie era serioasă. „De ce te culci cu atât de mulți tipi? O să ajungi moartă într-un șanț și la știri într-o zi când o să pleci cu cel nepotrivit.”

Furia mi-a încălzit fața și m-am împins în picioare, hotărâtă să ies din cameră. „Du-te dracului.”

Am făcut un pas și mi-a cedat genunchiul. Într-o clipită, el era din nou lângă mine, cu mâini blânde care mă conduceau înapoi spre pat. „Nu ești în stare să pleci nicăieri.”

Eram vulnerabilă, nu dețineam controlul. Am urât asta și am preluat comanda situației. I-am ținut privirea, mi-am lăsat capul în jos și am zâmbit o seducătoare experimentată.

El s-a retras, cu dezgustul pe față. „Nu încerca rahatul ăsta cu mine.”

Am fost înțepată.

„Ești gay?” Mi-am înclinat ușor capul și mi-am lins buzele. „Ți-e frică să fii cu *o femeie*?”

„Nu ești o femeie; ești un senior la fel ca mine. Și nu, nu sunt gay. Pur și simplu nu sunt un dobitoc care profită de fete.” El a păstrat distanța, dar mâinile

lui erau gata să mă prindă din nou dacă începeam să cad.

Am încercat din nou, atingându-i ușor mâna. „*Ești* gay. Asta e în regulă. Pun pariu că te pot transforma. Vrei să încerci?”

El a suspinat. „Renunță”, a ordonat el. „Nu mă culc cu tine.”

Am fost uimită. Nimeni nu m-a refuzat. Trebuia să fie homosexual. Niciun alt bărbat nu mi-a răspuns cu atâta dispreț.

„Acum”, a spus el. „Vorbește cu mine ca o persoană normală. Nu o persoană căreia încerci să i-o tragi. Te-am văzut la școală, dar nu știu nimic despre tine, doar că toate fetele te urăsc și băieții salivează după tine. Ai frați sau surori?” Ochii lui căprui erau sinceri.

M-am holbat.

„Știu că ai venit la școala noastră în mijlocul anului al doilea. Unde ai învățat înainte de asta?”

„Am fost educată acasă”, am spus în ciuda mea.

Ochii i s-au aprins cu interes. „Serios? Cum a fost asta? De multe ori mi-am dorit să nu am de-a face cu rahaturile suplimentare care vin cu școala și să studiez doar ceea ce vreau să învăț.”

I-am spus. I-am spus despre mama mea nebună și despre casa noastră din pădure. I-am spus cât de entuziasmată am fost să merg la liceu și cum m-a zdrobit când am fost respinsă. Am vorbit timp de o oră și m-am relaxat încet. Mi-a adus suc și un covrig și a stat cu mine până când m-am simțit aproape normală. Mi-a spus că mama lui nu era acasă și că a fost la petrecere doar pentru că un prieten l-a târât la ea.

„Cred că îți sunt datoare pentru că m-ai scos de acolo”, am recunoscut în cele din urmă. „Ai avut dreptate. Cineva trebuie să mă fi drogat. Nu m-am simțit niciodată așa și am noroc că ai fost atent.”

El a tăcut pentru o clipă lungă. „Fratele meu mai mare te-a drogat. El a fost nemernicul pe care l-am scos de pe tine.”

„Te-ai luptat cu fratele tău?”

„Nu a fost prima dată”, a spus el cu regret. „Mă îndoiesc că va fi ultima. Noroc că era beat aseară. Mă depășește în greutate cu vreo 25 de kilograme și de obicei îmi tăbăcește fundul.”

Era incredibil de slab, dar avea constituția slabă a unui alergător. Chipul frumos al fratelui său mi-a trecut prin minte și am văzut asemănarea. Nu știam ce să spun. Mândria mea era în război cu șocul meu față de acțiunile lui, iar eu mă aflam în poziția neobișnuită de a fi îndatorată altcuiva. Cu alte cuvinte, nu eu eram la conducere și, din nou, am fost împinsă în afara zonei mele de confort.

„Mulțumesc.” Cuvintele erau dificile. „Îmi pare rău că ți-a făcut asta.”

O aură sinceră îl înconjura, iar eu am simțit miros de copaci și iarbă proaspătă.

Fratele lui putea fi un nemernic, dar acest om nu era.

„Nu-ți știu numele”, am recunoscut stânjenită.

„Christian.”

I se potrivea. Așa cum numele meu mi se potrivea mie.

În cele din urmă, m-am simțit suficient de puternică să părăsesc camera. Casa lui era frumoasă și mirosea a bani, iar eu am mers pe vârfuri în timp ce ne plimbam pe podelele de lemn lustruit, îngrozită să ating ceva. M-a condus cu un Mercedes înapoi la casa petrecerii pentru a-mi lua mașina. Eram jenată în timp ce stăteam lângă hatchback-ul meu, dar el a fost prea politicos să menționeze asta. A așteptat să se asigure că mașina mea va porni și apoi și-a luat rămas-bun.

M-am gândit că acesta a fost sfârșitul.

Spre surprinderea mea, m-a găsit la școală în lunea următoare. De obicei, luam prânzul singură, într-o nișă mică și liniștită, cu o carte în mână. Am tresărit când și-a așezat tava pe masa mea. S-a așezat și m-a atras în conversație. Christian mi-a devenit prieten. Eram doi proscriși, tocilarul și târfa. Dar fiecare dintre noi a găsit ceva special în cealaltă persoană.

Nu am mai încercat niciodată să îl seduc; Nu i-aș face asta prietenului meu. Nu era homosexual, dar era un virgin care credea că nicio fată nu-i va arunca o a doua privire. Își punea energia în studiu și mă ajuta la matematică. Eu îi dădeam sfaturi cu privire la îmbrăcăminte și îl împingeam să ia în greutate. Ceilalți elevi ne priveau ciudat. Împreună eram o priveliște neobișnuită. Mai mulți băieți l-au întrebat pe Christian dacă mi-a tras-o și au

refuzat să creadă în negațiile lui, dar l-au privit cu un mic grad de admirație. Am râs de saltul lui în statut. Mi-am redus pânda la petreceri, dar numai puțin; îmi plăcea prea mult. Nu am mai acceptat niciodată o altă băutură și am acordat mai multă atenție la ceea ce simțurile mele îmi spuneau despre un bărbat. Împreună am făcut o diferență în viața fiecăruia.

A fost o prietenie pe care o voi prețui pentru totdeauna.

Capitolul 18

Lui Truman i s-a întors stomacul pe dos.

Cine l-a ucis pe Rob Murray? Știe criminalul că am fost acolo?

A mărșăluit pe scara nesigură până la apartamentul lui Rob, cu Mercy chiar în spatele lui. Ofițerul din față îi înregistrase, fără să întrebe de ce un agent FBI se afla la fața locului. Mercy era pricepută să pretindă că se afla acolo unde trebuia să fie și puțini oameni o puneau la îndoială.

Mintea îi trecu prin conversația anterioară cu Murray, căutând un indiciu că omul se temea pentru viața lui.

Nu i-a venit nimic în minte.

Detectivul Evan Bolton din Deschutes County i-a întâmpinat în fața apartamentului. Truman era ușurat că îl întâlnise deja pe bărbatul de la locul morții Oliviei Sabin. O față cunoscută. Expresia lui Bolton s-a îngustat când a strâns mâinile lui Truman și ale lui Mercy.

„De ce sunteți aici?" a întrebat-o Bolton fără menajamente pe Mercy.

Mercy a schimbat o privire cu Truman. „Această crimă ar putea fi legată de cea a Oliviei Sabin", a spus ea.

Truman a admirat felul în care chipul lui Bolton nu s-a clătinat.

„Explică", a ordonat detectivul.

„E complicat", a ezitat Mercy.

Asta era puțin spus.

„Nu mă grăbesc.” Privirea detectivului a trecut de la Truman la Mercy. „Voi preda acest caz și FBI-ului?”

„Este foarte posibil.”

Bolton a arătat în sfârșit o emoție: resemnare. „Spune tot.”

Mercy a dat o versiune prescurtată, trasând legăturile de la Olivia Sabin la Malcolm Lake, la Christian Lake și apoi la Rob Murray.

În ochii detectivului a răsărit realizarea, iar Truman a sărit pe ea. „Ce? Te gândești la ceva.”

Detectivul a respirat adânc. „Nu e chiar la fel, dar Murray a fost ucis cu un fel de lamă. Nu văd modelul deliberat de tăieturi pe care l-am văzut pe Olivia Sabin, dar nu pot ignora asemănările.” Bolton și-a îndreptat privirea gânditoare asupra lui Truman. „Ai apărut la două dintre locurile crimelor.”

„Și eu”, a intervenit Mercy.

„Nu înainte ca acest tip să fie ucis”, a subliniat Bolton.

Truman nu spuse nimic. Nu voia să-l lase pe detectiv să-i intre pe sub piele. „Spune-mi din nou ce te-a adus la Rob Murray mai devreme în această dimineață?”, a întrebat detectivul.

Truman și-a explicat curiozitatea față de vehiculul abandonat după ce a aflat că Murray lucra pentru fiul judecătorului ucis.

„Cum părea Murray?”, a întrebat Bolton.

„Moale. Era pe cale să plece la o lucrare de vopsitorie și nu era îngrijorat că lăsase vehiculul scump al șefului său pe marginea drumului. Eu aș fi fost mai contrariat în legătură cu un SUV care costa probabil de trei ori salariul meu.” Un gând l-a lovit, iar Truman s-a întors spre parcare. „Să înțeleg că asta e camioneta lui Rob?” A arătat cu degetul spre un Chevrolet ponosit care era fotografiat de un tehnician de la locul crimei în partea cealaltă a parcării.

„Ești isteț.”

Truman a ignorat aluzia. „Era parcată chiar lângă scări în dimineața asta. A trebuit să o ocolesc. Îmi amintesc din cauza capacului odios al cârligului.”

„Ce are capacul cârligului pe el?” a întrebat Mercy.

„O pereche de boașe atârnând.”

„Dezgustător - oh. Nu contează”, a terminat ea.

„Ideea mea este că a mutat camionul la un moment dat *după ce am plecat*”, a afirmat Truman, știind că nu avea cum să dovedească faptul că camionul fusese parcat lângă scări. „Cine a raportat crima?”

„Asta nu înseamnă că Murray a fost cel care a mutat camionul”, a spus Bolton. „Prietenul său pictor a anunțat. Tipul era supărat că Murray nu s-a prezentat și a venit să-l înjure. A spus că ușa era ușor deschisă când a ajuns el.”

„Și?” a întrebat Mercy.

O mânca să vadă înăuntru.

Bolton tăcu, o luptă în privirea lui, iar Truman văzu momentul în care cedă. „Veniți”, a ordonat el. „Asta e împotriva judecății mele, dar din moment ce ai văzut scena Sabin, aș aprecia orice perspectivă.”

Truman și Mercy au primit cizme și mănuși de la un ofițer. Pe Mercy o cuprinse aprehensiunea și el se întrebă dacă nu cumva își reconsidera dorința de a vedea locul faptei. Știa că găsirea ucigașului Oliviei Sabin era un obiectiv personal al ei, dar se îndoia că dorea să vadă o altă scenă a crimei.

Deloc surprinzător, interiorul apartamentului lui Murray duhnea a fum de țigară. O scrumieră revărsată stătea pe măsuța de cafea, în fața unei canapele pe care bucăți de umplutură își făceau apariția prin găurile pernei. Un televizor cu ecran plat de aproape două ori mai mare decât al lui Truman atârna pe perete.

Priorități.

Cei doi au aruncat o privire în bucătăria minusculă, iar Mercy a strâmbat din nas la dezordine. Bolton i-a condus pe un hol scurt și a trecut pe lângă o baie mică, unde Truman a zărit cum în duș creștea mâzgă neagră.

„Iisuse”, mormăi Mercy. „Bărbați.”

„Hei.” Bolton s-a uitat peste umăr. „Îmi frec dușul în fiecare săptămână. Cu înălbitor. Nu ne amesteca pe toți la un loc.”

„Îmi pare rău.”

Bolton s-a dat la o parte și a gesticulat spre ușa unicului dormitor. Truman a înghițit în sec și s-a oprit la ușă, cu Mercy lângă el. Ea și-a tras răsuflarea.

„Niciodată nu te poți pregăti pentru asta”, a spus ea încet.

Rob Murray stătea întins pe spate pe podea, iar ochii lui lipsiți de vedere se uitau direct la Truman. Bolton avusese dreptate cu privire la folosirea unei lame. Murray avea multiple tăieturi pe față și pe trunchi, dar lovitura mortală trebuia să fi venit de la cuțitul lăsat în gâtul lui. Uniforma lui albă de pictor era îmbibată cu sânge întunecat.

Mercy își apăsă dosul mâinii pe nări; mirosul din cameră amintea de canalizare.

„El a lăsat arma", a afirmat ea.

„El sau ea", corecta Bolton.

„Are un mâner destul de ornamentat", a subliniat Mercy.

„Posibil furat din casa Sabin?" a sugerat Truman, uitându-se înapoi la Bolton.

Bolton a dat din cap. „Și eu m-am întrebat la fel. Poate chiar aceeași armă folosită pe Olivia Sabin."

Truman a făcut un pas atent înainte și s-a ghemuit, privind mai de aproape și respirând pe gură. Nu a văzut modelul distinctiv pe care Mercy i-l descrisese de pe cadavrele lui Malcolm Lake și Olivia Sabin. Tăieturile din hainele lui Rob păreau aleatorii. Brutale. Furioase. Multiple tăieturi îi acopereau mâinile și brațele. Rob Murray încercase să se protejeze.

„Să înțeleg că medicul legist nu a fost încă aici?" a întrebat Truman.

„Nu încă."

Truman a observat că Mercy examina camera și a făcut la fel. Pereți goi și murdari, un pat fără cearșaf pe el, haine murdare lăsate pe podea. Dulapul deschis era aproape gol, câteva umerașe de sârmă atârnând. Se părea că Rob își lăsase majoritatea hainelor pe podea sau în coșul de rufe plin până la refuz. Mercy s-a uitat la un roman polițist de lângă o altă scrumieră plină de pe noptieră.

S-a întors în cerc, încruntându-se. „Nu văd nimic care să-mi amintească de celelalte crime, cu excepția folosirii cuțitului. Se pare că s-a luptat. Vecinii nu au auzit nimic?"

„Încă verificăm. Altceva?"

Truman observă tonul plin de speranță din vocea lui Bolton. Avea nevoie

de o pistă. „Nu văd nimic”, a spus Mercy. „Putem să ieșim acum?”

Nu o învinovățesc.

Truman terminase și el. Plecând, a observat un tehnician de la locul crimei scormonind sub chiuveta din baia lui Rob cu o cheie, îndepărtând capacul pentru a căuta dovezi pe care criminalul le-ar fi putut lăsa în urmă. Afară, a respirat aer curat și înghețat și și-a scos mănușile și cizmele, aruncându-le într-un sac pentru probe.

„Am auzit că mama lui Morrigan s-a întors”, a spus Bolton.

„S-a întors”, răspunse Mercy. „Morrigan a petrecut doar o noapte în îngrijire temporară.”

„Asta e bine. Urăsc să văd copii ținuți departe de părinții lor.” Ochii lui erau întrebători, iar Truman a auzit întrebarea nespusă despre Salome Sabin.

„Salome nu a fost arestată”, a afirmat el.

„Bine. Nu voiam să cred că mama lui Morrigan o va lăsa în urmă după acea crimă. Trebuie să fi fost achitată?” O altă întrebare conducătoare.

Truman se uită la Mercy. *Îi spunem?*

Ea dădu din cap, dar nu era încântată de asta. Niciun om al legii nu voia să admită că un suspect scăpase. „Nu a fost pe deplin lămurită.” Mercy și-a curățat gâtul. „A dispărut cu Morrigan noaptea trecută.”

„Pe bune?” Expresia lui Bolton a oscilat între amuzament și îngrijorare.

„Știu”, a spus Mercy. „Nu suntem încântați de asta. Fusese de acord cu un interviu în această dimineață și am avut încredere că va apărea. Grija ei pentru fiica ei ne-a făcut pe toți să credem că nu ar fi lăsat-o pe Morrigan într-o situație atât de oribilă. Am fost păcăliți.”

„Asta înseamnă că ar fi putut fi aici astăzi”, spuse Bolton încet.

Primul său instinct a fost să o apere pe Salome, dar Truman știa că Bolton avea dreptate. „Trei victime fac un criminal în serie. Aceasta este a treia?”

„De fapt, FBI-ul a definit-o recent ca fiind două, dar nu suntem siguri că aceeași persoană i-a ucis pe judecătorul Lake și pe Olivia”, a subliniat Mercy. „Murray ar putea fi complet fără legătură. Să nu facem presa să creadă că avem un criminal în serie în zonă.”

„Primele două scene de moarte similare nu pot fi ignorate”, a argumentat

Truman. „Sunt de acord că metoda de crimă folosită asupra lui Murray pare puțin diferită, dar cuțitul acela elegant care îi iese din gât mă face să cred că are cel puțin legătură cu cea a Oliviei Sabin.”

Mercy a urmărit un polițist care mergea din ușă în ușă, întrebând dacă rezidenții au auzit sau au văzut ceva neobișnuit. „Ai crede că într-o clădire de apartamente unde pereții sunt atât de subțiri, cineva ar fi auzit ceva. Nu pot să cred că Rob Murray a murit în tăcere. Aud o mulțime de gălăgie de la vecinii mei, iar clădirea mea are pereți destul de groși, dar sunt unele lucruri pe care nu le poți ignora.”

Cum ar fi țipetele morții?

„Încă un motiv pentru care vreau să mă mut de acolo”, a adăugat ea.

Truman a încremenit, întrebându-se dacă va aduce vorba despre noua ei vânătoare imobiliară. În schimb, ea și-a luat rămas bun de la Bolton, iar Truman a urmat-o pe scări. *De ce nu a vorbit cu mine despre asta?*

O greutate îl împovăra, iar pașii îi încetineau.

Poate că Mercy nu-i vedea locuind împreună în viitor. Sau ar putea fi supraprotectoare cu Kaylie, nevrând să dea un exemplu locuind cu iubitul ei. *Dar ea nu mi-ar fi spus?*

Și-a alungat gândurile paranoice din cap. Îi plăcea ce avea cu Mercy. Ea îl făcea să zâmbească și să aștepte cu nerăbdare să se dea jos din pat în fiecare zi. În cele șase luni dinaintea venirii ei în oraș, el se concentrase asupra slujbei sale, excluzând orice altceva. Acum lumea arăta și se simțea altfel pentru el. Îi plăcea asta.

S-a oprit la mașina ei când i-a sunat telefonul. „E mama.” Fruntea i s-a încrețit. „Am băut o cafea recent, nu știu de ce ar suna.”

Relația cu mama ei nu era atât de apropiată pe cât își dorea, iar Truman știa că Mercy tot încerca. Dar ea nu voia să intervină între tatăl și mama ei. În acest moment, prima loialitate a mamei ei era față de soțul ei, iar el nu o voia pe Mercy în viața lor.

„Mamă?”, a spus ea în telefon. În timp ce asculta, fruntea i s-a încrețit și mai mult și buzele i s-au întredeschis. „Ce a făcut? Ce i-a spus tata?”

Truman a așteptat.

„Iisuse Hristoase. Ești sigură că ar trebui să vin?” Mercy a întâlnit privirea lui Truman și a scuturat încet din cap, dându-și ochii peste cap.

Nu prea serios.

Ea a închis. „Tata este supărat pe Rose. Ceva legat de leagănul care i-a fost livrat. Mama crede că o pot calma.”

„Rose supărată? Asta nu sună bine. Ea e cea calmă din familia voastră.”

„Exact. Dacă ceva a declanșat-o, trebuie să fie destul de dur. Mă îndrept într-acolo.”

„Voi fi chiar în spatele tău”, a afirmat Truman.

Capitolul 19

Tatăl ei a deschis ușa, iar Mercy a făcut un pas înapoi.

El nu fusese niciodată genul care să arate emoții, dar ea a știut imediat că era frustrat și posibil furios. „Mama ta vrea să te vadă”, a spus el.

Mama ta. Nu eu.

Privirea i se îndreptă spre Truman și îi dădu șefului poliției un semn politicos din cap în timp ce le făcea semn să intre. În sufragerie, Mercy a zărit frumosul leagăn de la Nick Walker.

„E uimitor”, a spus Truman. „Walker a făcut asta?”

Mercy îi povestise pe scurt despre vizita ei la depozitul de cherestea. „A făcut o treabă incredibilă.”

Truman a trecut o mână de-a lungul lemnului lustruit. „Asta ar costa o avere într-un magazin.”

Mercy era de acord, întrebându-se unde erau mama ei și Rose. O ușă s-a închis la etaj și ea a recunoscut pașii mamei sale pe scările din lemn masiv. Ochii lui Deborah Kilpatrick erau roșii și genele umede. I-a dat lui Mercy o îmbrățișare scurtă și l-a salutat pe Truman.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Mercy. „Unde e Rose?”

„În camera ei”, a spus mama ei, aruncând o privire spre soțul ei, care stătea țeapăn la o parte. „Cred că am forțat prea tare.”

Mercy nu a crezut asta, știind că tatăl ei fusese cel care împinsese prea tare. „Iar e vorba de copil? Știi că nu o poți forța pe Rose să se stabilească într-o casă cu un gard alb cu un bărbat pe care abia îl cunoaște doar pentru că tu crezi că bebelușul are nevoie de un tată. Am crezut că am stabilit asta.”

„Nick Walker are intenții”, a afirmat tatăl ei.

Ce termen de modă veche.

„Am putut vedea asta când a adus leagănul”, a clarificat mama ei. „Era clar că e blând cu Rose. Desigur, ea nu poate vedea, și când i-am spus-”

„I-ați spus lui Rose că Nick este interesat de ea? Ai crezut că nu știe asta?”

„Ar fi un soț bun”, a intonat Karl Kilpatrick. „Solid. Stabil. Un bun furnizor. Nu ar găsi ceva mai mult.”

Are el o părere atât de proastă despre Rose? Mercy s-a luptat să-și găsească vocea. „I-ai spus că nu poate găsi mai mult?”

Părinții ei au rămas tăcuți.

Săraca Rose. Oare ei cred că e incapabilă să găsească dragostea?

„Ai făcut-o de râs înainte sau după ce a plecat Nick?” a bombănit Mercy.

Mama ei a pus o mână pe brațul lui Mercy. „Nu s-a supărat până nu a plecat Nick”, a clarificat ea. „Karl și cu mine am primit exact aceeași impresie când el a fost aici și credem că ar fi un bărbat bun pentru ea. Felul în care se uită la Rose nu poate fi negat... iar faptul că i-a făcut un leagăn arată că acceptă copilul ei.”

Ei cred că copilul ei este indezirabil? „Orice bărbat decent va accepta copilul lui Rose. Nu-mi spune că i-ai spus și asta.”

Părinții ei au schimbat o privire.

„La naiba! Ai fi putut s-o dărâmi și mai mult? Presupun că ai sugerat o nuntă în primăvară?”

„Trebuie doar să meargă în fața unui judecător...” a început tatăl ei.

„Nu mai vorbi!” Mercy a ridicat o mână. „Rose decide cu cine se va mărita și când se va mărita. *Dacă ea vrea să se mărite*. Nimeni altcineva. Unde

este?”

Deborah a arătat în sus pe scări, iar Mercy s-a concentrat să nu se împiedice în timp ce urca treptele. A bătut la ușa dormitorului pe care îl împărțise cândva cu Rose și Pearl. „Sunt Mercy.”

După câteva secunde de tăcere, ușa s-a deschis, iar Mercy a văzut temperamentul tatălui ei în expresia lui Rose. Frumoasa ei soră era livid㠄

„Sunt nebuni”, i-a spus ea lui Mercy. „Când se va termina asta? Cel puțin Owen nu mă mai bate la cap cu găsirea unui tată pentru copilul meu, dar tata nu a renunțat. Ei cred că nimeni nu m-ar putea dori vreodată!”

„Ce s-a întâmplat?”

Rose s-a mutat să se așeze pe pat și Mercy a urmat-o, așezându-se lângă ea. Paturile suprapuse din tinerețea ei dispăruseră, fiind înlocuite de un pat dublu. Un birou stătea sub fereastră, îngrămădit cu mai multe cărți Braille, iar altele umpleau un mic raft de cărți. Mercy știa că Rose asculta adesea cărți audio, dar ea spusese că preferă să citească singură. Camera era de un verde pal, înghețat. Pereții erau goi de picturi sau tablouri, dar câteva animale de pluș păreau acasă pe pat.

„Nick a lăsat leagănul. Aveam o conversație plăcută, iar mama și tata au stat și ei puțin de vorbă cu el. Imediat ce a ieșit pe ușă, tata a sărit la mine că nu am fost destul de amabilă cu Nick. Habar n-aveam despre ce vorbea. Îi mulțumisem lui Nick pentru leagăn de zeci de ori.” Sprâncenele ei s-au unit. *„Apoi* mi-a spus că trebuie să-l invit pe Nick la cină și să fiu mai cochetă.”

„Să flirtezi? Tata chiar a folosit acest cuvânt?” *Suntem în anii 1950?*

„Corect? Așa că l-am întrebat dacă i-ar fi înscenat lui Nick să construiască leagănul și să fie drăguț cu mine. El a negat, spunând că ar fi bine să nu-l las pe Nick să-mi scape, pentru că el e cel mai bun lucru pe care-l pot face, dar cred că tata a orchestrat totul.”

Rose s-a prăbușit, părând zdrobită, iar inima lui Mercy s-a frânt într-un milion de bucăți de plâns când și-a amintit de bucuria de pe chipul surorii ei la depozitul de cherestea. Fusese plină de fericire și speranță.

„Nu cred că tata i-a înscenat asta lui Nick.”

„Nu pot fi sigură. De câteva ori a încercat să mă convingă să mă întâlnesc

cu un bărbat despre care el crede că ar fi un soț bun. E exasperant. Acum a făcut același lucru cu Nick. Sincer am crezut că..."

„Știi când am văzut prima dată leagănul la depozitul de cherestea?" a început Mercy. „Am știut în acea zi că Nick era sincer interesat de tine. Era scris pe fața lui. Aș fi vrut să fi văzut cum se uita la tine, Rose. Era ca și cum ai fi fost o bijuterie strălucitoare; era hipnotizat."

Rose și-a ținut respirația. „Ce?" Speranța precaută a curs în expresia ei.

„Vorbesc serios, Rose. Rar văd un bărbat să se uite la o femeie așa cum s-a uitat Nick la tine. El nu a ascuns nimic." Fața i s-a încălzit când și-a amintit cum o privea mereu Truman. *Flămând, îndrăgostit, plin de speranță*. „Aș vrea să poți vedea fața unui bărbat când simte ceva puternic pentru o femeie. Nu e nimic asemănător."

„Crezi că e cu adevărat interesat de mine?" Vocea lui Rose era răgușită.

„Știu că este. Mă îndoiesc că până și tata l-ar putea speria."

Fața lui Rose a căzut. „Nu poate fi posibil." Mâna ei s-a dus la burta ei. „Toată lumea știe cum am rămas însărcinată. Niciun bărbat nu ne va lua pe amândouă."

Mercy și-a prins respirația, sfâșiată de durerea și îndoiala surorii ei. Relațiile nu erau punctul forte al lui Mercy. Și sfătuind-o pe sora ei despre dragoste, se simțea ca și cum ar fi stat în fața unei clase de fizică de la facultate, așteptându-se să predea o materie pe care nu o luase niciodată.

Dar ea urmase cursul intensiv.

I-a luat mâna lui Rose și și-a organizat gândurile. „Ce părere ai despre Nick?"

Rose a rămas tăcută.

Mercy a luat asta ca pe un semn pozitiv. „Omul ți-a făcut un leagăn. Ceva special pentru copilul tău. Cred că e felul lui de a-ți spune că e deschis. Ar fi putut să-ți facă... un scaun... sau o masă... ceva normal. Dar a sculptat un *leagăn*, Rose. E un tip tăcut, dar cred că asta vorbește foarte tare. Nimeni nu-ți spune să te măriți cu el. Ei bine, cu excepția tatei, dar el nu se pune, și cred că mama doar i-a urmat exemplul. Trebuie să-ți deschizi inima și să explorezi ceea ce îți oferă el. Asta e tot."

„Tata nu i-a înscenat asta?” a șoptit ea, încă nesigură.

„Pe naiba, nu. Nick era atât de încântat să-ți arate leagănul. Tata nu poate forța un bărbat să simtă așa - nimeni nu poate. Am văzut-o, Rose, clar ca lumina zilei pe fața lui, și cred că și tu ai simțit-o, nu?” Mercy și-a ținut respirația, urmărind chipul surorii sale în timp ce emoțiile îi fluturau prin față.

„Am sperat”, a recunoscut ea în cele din urmă. „Am crezut că mi-am imaginat acel sentiment din partea lui pentru că este atât de puțin probabil...”

„Oprește-te chiar acolo”, îi porunci Mercy. „Orice bărbat care te iubește va fi cel mai norocos om din lume. Să nu îndrăznești să renunți la tine.”

„Fac parte dintr-un pachet.” Vocea lui Rose avea o notă de amuzament. „Și nimeni nu știe ce se află în micul pachet. E ca și cum ai alege o cortină la un concurs TV. Cine știe ce vei primi?”

„Unii bărbați sunt fericiți să își asume riscuri”, a spus Mercy, amintindu-și de persistența lui Truman. „E un lucru bun că unii oameni își asumă riscuri, altfel specia noastră ar dispărea.”

Rose și-a aruncat brațele în jurul lui Mercy, îmbrățișând-o strâns. „Mulțumesc.”

„Nu am făcut nimic.”

„Ba da, ai făcut. Tata m-a făcut să gândesc în cerc.”

Mercy și-a amintit expresia uluită a tatălui ei când ea a ridicat mâna și i-a ordonat să nu mai vorbească. „Cred că tata se va reține pentru o vreme.”

„Ce ar trebui să fac în legătură cu Nick?”

„Ei bine, ce-ar fi să treci mâine pe la depozitul de cherestea înainte de prânz să-i mulțumești pentru leagăn. Și dacă el nu te invită la prânz, atunci fă-o tu.”

Rose a dat din cap, cu hotărârea pe față. „Pot să fac asta.”

Mercy a rămas în picioare, în parte mulțumită că își ajutase sora și în parte îngrozită că ar fi putut să o îndrume pe sora ei spre a i se frânge inima. *Nu e vorba doar de viața lui Rose. Este și cea a copilului.*

Dar Mercy se simțea bine în legătură cu Nick. Rose îl cunoștea de mult timp și îi cunoștea caracterul. Sora ei nu era genul care să-și arunce inima în joc fără să se gândească bine, iar Mercy știa că Nick nu i-ar face rău surorii ei

în mod deliberat.

Dar dacă Rose va fi rănită oricum?

Doar sora ei știa cât de mult risc îi convenea. Nu era locul lui Mercy să o protejeze.

Doar dacă știu că tipul e un adevărat ticălos.

„Ecografia ta e săptămâna asta, nu?" întrebă Mercy.

„Da. Abia aștept."

Rose era la jumătatea drumului, unde putea afla sexul copilului.

„Mă vei suna, nu?" a întrebat Mercy în timp ce întorcea clanța ușii.

„Absolut."

„Vii jos?"

„Încă nu sunt pregătită să am de-a face cu tata", a spus Rose. „Spune-le că voi fi jos mai târziu."

„Așa voi face."

Când Mercy a ajuns la baza scărilor, și-a amintit brusc că îl abandonase pe Truman cu părinții ei. Simțindu-se vinovată, a urmărit sunetul vocilor lor. Cei trei se mutaseră în bucătărie, unde Truman și tatăl ei stăteau la masă și mâncau plăcintă cu mere. Cu înghețată. Mama ei a turnat mai multă cafea în ceașca lui Truman și a radiat. Mercy se simțea ca și cum ar fi intrat în casa unui străin. Cine erau acești oameni amabili care stăteau și savurau plăcintă?

Truman i-a mulțumit mamei sale și apoi a întâlnit privirea lui Mercy peste marginea ceștii de cafea în timp ce lua o înghițitură. Ochii lui scânteiau de amuzament.

„Vrei o felie de plăcintă?" a întrebat-o mama lui Mercy. „Rose a făcut-o." Tatăl ei s-a concentrat asupra farfuriei sale, urmărind ultimele îmbucături cu furculița.

Stomacul lui Mercy a mârâit. Și apoi și-a amintit de cadavrul mutilat al lui Rob Murray. „Nu, sunt bine. Rose o să coboare în curând."

„E bine?" a întrebat-o mama ei.

„Da. Doar nu o presa." Ea s-a uitat la tatăl ei, dar el a continuat să mănânce, cu privirea în jos. „Rose va face ce e mai bine pentru ea și pentru copilul ei."

El și-a ridicat privirea la asta și a deschis gura să vorbească, apoi s-a gândit mai bine și s-a întors la farfuria lui aproape goală.

„Mă duc acasă”, le-a spus Mercy, ridicând o sprânceană la Truman. „Nu mă lăsați să vă îndepărtez de plăcinta voastră.”

El a terminat jumătatea rămasă din felie în două înghițituri, s-a șters la gură și s-a ridicat. „Spune-i lui Rose că plăcinta ei a fost fantastică, Deborah.”

Mama lui Mercy a radiat din nou, privind în sus la Truman. Acesta îi strânse mâna lui Karl și își luară rămas-bun.

Afară, a oprit-o pe Mercy înainte să urce în SUV-ul ei. „Cum se simte Rose?”

„E bine. Doar confuză.”

„Nick este un om bun și trebuie să aibă sentimente puternice pentru Rose.”

„De unde știi asta?”

„Am ochi. Ăsta nu e un cadou obișnuit în sufrageria părinților tăi. Sper că ea nu-l va evita.”

„Nu. Ea vrea să exploreze posibilitatea.”

„Bine.” Truman părea extrem de mulțumit. „Mama ta mă place”, a spus el cu un zâmbet. „M-a hrănit cu plăcintă.”

„Am văzut.”

El s-a sprijinit de vehiculul ei și a tras-o în brațele lui. Mercy a expirat, lăsând ziua lungă să se rostogolească de pe umerii ei în timp ce se afunda în îmbrățișarea lui. Niciun cadavru, niciun tată furios, niciun suspect dispărut.

Truman mirosea a bărbat, a solid și reconfortant. Și-a lipit buzele de gâtul lui Truman și tot corpul lui s-a încordat. Mulțumită de puterea ei asupra lui, ea a sărutat o linie până la urechea lui. „Kaylie își petrece noaptea cu un prieten”, a șoptit ea. El a închis ochii și a tresărit la senzația de la urechea lui.

„Nu mai spune nimic.” El a sărutat-o ferm și i-a dat un imbold spre ușa șoferului. „Voi fi chiar în spatele tău.”

Capitolul 20

Nu mi-am întâlnit niciodată tatăl.

Când am fost suficient de mare pentru a observa că copiii din cărțile mele aveau o mamă *și* un tată, am devenit curioasă. Timp de câțiva ani am acceptat răspunsul mamei mele că nu am avut niciodată unul. Când am împlinit treisprezece ani, mi-am dat seama că fizic era imposibil și am confruntat-o din nou.

Eram afară, mergeam pe cărarea din pădure spre locul ei preferat, unde se ruga în luminișul însorit dintre pinii înalți. De multe ori era plecată pentru câteva ore. „Armonizarea cu natura", îi spunea ea. Ea m-a învățat să caut miracolele din natură. Fiecare frunză, fiecare pasăre și chiar pământul de sub picioarele mele. Am studiat uimitoarea rețea de vene din frunze și m-am mirat de transformările lor colorate și de eventualele lor morți. Priveam păsările zburând și tânjeam să mă alătur lor, să fiu fără greutate, să mă înalț. Din ce s-a inspirat Dumnezeu pentru a crea creaturile fragile care zburau din copac în copac? Când am analizat un pumn de pământ, am descoperit noi galaxii, un cosmos format din diferite boabe, minerale și pietricele.

Erau multe de învățat dacă îți făceai timp.

Am ajuns la locul ei. Câteva cioturi vechi se aflau în centrul micii zone cu iarbă. Ea a așezat o lumânare groasă pe cel mai mare și mi-a făcut semn să mă așez pe unul dintre cele mai mici. A aprins lumânarea și a închis ochii, respirând adânc și uniform, inhalând aromele vieții din pădure. După un moment, a luat loc lângă mine și mi-a întâlnit privirea.

„Tatăl tău este în închisoare."

Nu știu la ce mă așteptam, dar nu asta a fost. „De ce?"

A rămas tăcută. „Este o poveste lungă."

„Nu de asta m-ai adus aici?"

S-a uitat la lumânarea ei. „Este."

Am așteptat, știind că nu o pot grăbi. Îmi va explica când va fi pregătită, dar sângele îmi curgea fierbinte prin vene. Tatăl meu era un criminal. Rușinea m-a inundat ca și cum un public imens ar fi auzit secretul murdar. Dar nimeni

nu auzise cuvintele ei, în afară de copaci și pământ.

Sau ceilalți oameni știau? Era tatăl meu unul dintre motivele pentru care mama era evitată când se plimba pe culoarele magazinelor? De ce nimeni în afară de clienții ei nu venea la noi acasă?

„Am fost tânără odată, știi. Eram frumoasă, iar ochii bărbaților mă urmăreau."

„Încă o mai fac." Niciodată nu m-am gândit la mama mea ca fiind bătrână, deși știam că avea aproape treizeci de ani când m-am născut.

Ea a râs. „Ei nu mă văd în același fel." Am așteptat.

„L-am întâlnit pe tatăl tău într-un club de dans..."

„Ce?" Nu mi-o puteam imagina pe mama mea închisă într-un astfel de mediu social.

„Taci și ascultă. Îți voi spune povestea asta o singură dată."

Mi-am strâns buzele; am crezut-o. Nu mai văzusem niciodată expresia ei actuală. Tristă, gânditoare și meditativă. Nu stătea la fel de dreaptă ca de obicei, iar liniile de pe frunte i se adânciseră. Am simțit o aură de bej pământiu în jurul ei; de obicei era un albastru calm, cu miros de ocean. Am ascultat.

„Era chipeș și fermecător. Ochii lui mă făceau să mă topesc pe dinăuntru, iar cuvintele lui erau meșteșugite de un maestru al seducției."

Mi-am încrețit nasul.

„Pe vremea aceea locuiam într-o căsuță la periferia orașului Bend. El locuia în oraș, dar curând și-a petrecut tot timpul la mine acasă. Ne-am căsătorit la trei luni după ce ne-am cunoscut." Un zâmbet lent i-a umplut fața în timp ce se uita la lumânarea ei. M-am agățat de fiecare cuvânt, încercând să mi-o imaginez pe mama îndrăgostită.

„Îmi vorbea rar despre munca lui. Știam că lucra pentru un om important și că era foarte apreciat în meseria lui. Își descria munca ca fiind „orice are nevoie șeful meu să fac". Mai târziu mi-am dat seama că asta includea frecvent o armă."

„O armă", am repetat în șoaptă. Armele erau un mister pentru mine, ceva ce pirații și soldații purtau în cărți.

„În timpul primului nostru an, dragostea noastră s-a destrămat. Era ade-

sea plecat din oraș, fără să-mi spună niciodată unde se ducea. „E vorba de muncă”, spunea el, și asta era singura explicație pe care o primeam.” Vârfurile degetelor i-au atins ușor marginea maxilarului, aproape de bărbie. „Am învățat să nu insist niciodată pentru mai multe răspunsuri.”

Am înghițit în timp ce o prezență de durere o înconjura, mirosul ei ascuțit arzându-mi nasul.

„Într-o dimineață am descoperit sânge împrăștiat pe cămașa și pantalonii lui. Venise acasă la trei dimineața, își schimbase hainele și se târâse fără cuvinte în pat, în timp ce eu rămâneam tăcută și țeapănă lângă el.” A făcut o pauză. „Mirosea a moarte, iar eu știam să nu pun întrebări. I-am udat hainele și i-am spălat petele, dar simțeam prezența lor de fiecare dată când le purta. Ca și cum un suflet ar fi rămas conectat la sânge. Cerințele meseriei sale au crescut, iar temperamentul său a devenit mai dur. Cel puțin o dată pe lună, moartea îl urmărea acasă, iar eu căutam în secret o cale de ieșire din căsnicie. Aflasem că șeful lui era un om de temut, un om care lua de la oameni sub pretextul că îi ajuta. Dacă aveai nevoie de bani, el te ajuta, dar prețul era dedicarea și fidelitatea ta absolută. Când oamenii sunt disperați, acceptă un târg de la diavol.”

Fascinată, am ascultat. Povestea ei părea desprinsă din unul dintre romanele mele. „Apoi s-a întors împotriva mea.”

Frica și tristețea ei m-au copleșit, iar vederea mi s-a întunecat, amețindu-mă.

„Detaliile nu sunt importante, dar a fost arestat. În timp ce stătea în închisoare, șeful său a umplut poliția cu dovezi ale crimelor soțului meu. Totul îl implica pe soțul meu; șeful său fusese meticulos în pregătirile sale și se distanțase de crimele mortale. Când a fost judecat, am depus mărturie împotriva lui. Am refuzat să îl privesc în ochi, în timp ce vorbeam cu maxilarul încleștat, și am simțit simpatia juriului în jurul meu. A mers la închisoare pentru trei crime și pentru abuzurile mele. Sentința lui a fost lungă”.

Am așteptat mai mult din poveste. Când a rămas tăcută, am întrebat: „Când va ieși?”

Ochii triști s-au întâlnit cu ai mei. „Asta nu se știe. Știu durata stabilită, dar de multe ori nu asta este ceea ce servesc. Se întâmplă anumite lucruri. Oamenii sunt eliberați mai devreme. În sala de judecată, a jurat răzbunare pe mine și pe copilul meu nenăscut.”

„Pe mine”, am răsuflat.

„Deși șeful său îl trădase, știam că rețeaua șefului său era de mare anvergură. Tatăl tău avea prieteni care nu erau de acord cu pedeapsa lui și care îl susțineau mereu. Eu nu aș fi fost niciodată în siguranță și nici tu.”

„De aceea ne ascundem”, am afirmat. Claustrofobia m-a înghițit în timp ce stăteam în soare. *Vom fi vreodată în siguranță?*

Privirea ei maro sumbră s-a întâlnit cu a mea. „A jurat să ne ucidă pe mine și pe tine. Nu voi lăsa niciodată să se întâmple asta.”

„Trebuie să plecăm”, am implorat. „Suntem prea aproape. Putem merge în Africa sau Canada.” Țări îndepărtate, care sună exotic, despre care citisem în cărți și pe care visam să le vizitez.

„El a crezut că am plecat. S-a răspândit povestea că m-am mutat departe.”

„De ce nu am plecat?”

„Nu pot să plec”, a șoptit mama. „Inima și sufletul meu aparțin acestor copaci și acestui pământ. Nu-i voi părăsi. La nevoie, ei mi-au dat putere. Ei sunt încă puterea mea.”

Cuvintele ei erau adevărate. Văzusem odată legătura: panglici albastre și verzi aproape invizibile, cât părul, care scânteiau în timp ce curgeau între ea și pădure. Mai des auzeam legătura în timp ce ea se mișca printre copaci. Un sunet subtil, sclipitor... ca un clopot îndepărtat.

„Nu uita niciodată că a promis să mă șteargă pe mine și pe copiii mei de pe fața pământului. Copiii tăi vor fi și ei în pericol.”

Astăzi privirea mea se îndreaptă spre Morrigan, care citește liniștită cărțile pe care le-am împachetat în grabă. Aceleași cărți care au adus lumea exterioară în casa mea izolată. Inima mi se prăbușește liniștită la auzul pericolului în care ne aflăm.

El a ieșit.

Mama mea nu va fi ultima lui victimă. Amenințarea a ieșit la suprafață după zeci de ani de hibernare. Îmi voi proteja fiica chiar dacă asta mă va ucide. Așa că ne ascundem. Mai adânc ca niciodată.

Ar trebui să-i spun lui Morrigan că știu cine i-a ucis bunica? E prea tânără.

Vina mă cuprinde și o implor în tăcere pe mama să mă ierte. De atâtea ori, în adolescență, am răbufnit la ea, furioasă pe regulile pe care mi le-a impus, furioasă pe bula în care m-a crescut. Amenințarea pe care mi-a împărtășit-o în acea zi în pădure mi s-a părut inexistentă mai târziu, după trecerea câtorva ani. Viața noastră calmă îmi dăduse o falsă siguranță, iar hormonii adolescenței îmi acaparaseră creierul.

Mi-am scuturat capul de adolescenta proastă care am fost.

Nu ar fi trebuit ca mama să fie anunțată dacă el a fost eliberat din închisoare? Am pufnit. Mă îndoiesc că închisoarea știa cum să o găsească.

Sau unul dintre asociații lui a făcut crima pentru el? Nu mai contează. Vom continua să fugim.

Capitolul 21

Mercy stătea la biroul ei în dimineața următoare. Furtuna de zăpadă prognozată trecuse peste noapte și căzuseră 20 de centimetri de zăpadă în Bend și un metru de puf alb în lanțul muntos Cascade. Toate trecătorile montane fuseseră închise, izolând Oregonul central de populara Willamette Valley. Acest tip de furtună de zăpadă era rar pentru zona Bend. Ningea în fiecare an, dar nu așa, iar orașul se străduia să țină pasul cu plugurile. Bend nu avea suficiente pluguri pentru a curăța toate drumurile principale. Trebuia să prioritizeze.

4WD-ul lui Mercy o făcuse să conducă la locul de muncă mai puțin periculos, iar Kaylie era mulțumită că școala fusese anulată în timp ce era

blocată la casa prietenei ei. A informat-o pe Mercy că planificaseră să se uite la filme și coacă cookie-uri toată ziua.

Îmi doresc să fi fost acasă făcând prăjituri.

Dimineața ei a constat într-o lungă despărțire de Truman, un drum riscant spre serviciu și câteva ore de lucru la calculator.

Zăpada continua să cadă, iar ea a petrecut câteva minute cu bărbia sprijinită pe mână, bucurându-se de priveliștea de la fereastră. Orașul era acoperit de o pătură albă magică, iar ea încerca să nu se gândească la ce ar putea însemna naveta ei de seară. Se anunțau mai multe ninsori în următoarele câteva zile. Se gândea la cabana ei și la noul sistem de pompare pe care ea și Truman îl instalaseră. Ar fi preferat să verifice locuința sa decât să bată pe tastele calculatorului.

Un mic nor de claustrofobie plutea deasupra capului ei. Incapacitatea de a ajunge imediat la cabana ei, plasa ei de siguranță, o împiedica să se relaxeze complet. Probabil că putea ajunge cu mașina. Avea lanțuri pentru mașina ei 4x4 și o lopată. Dar nu exista nicio urgență la orizont. Obișnuita ei scanare matinală a rapoartelor de știri naționale și internaționale nu ridicase niciun semnal de alarmă.

Se părea că lumea va fi stabilă până la sfârșitul furtunii de zăpadă.

Trebuie să fiu pregătită mental pentru a-mi asuma riscul pe o vreme ca aceasta.

Poate că această furtună ar fi un moment bun pentru un antrenament în cabană cu Kaylie. Ea nu făcuse niciodată unul în zăpada grea. De fapt, toate exercițiile ei au fost în vreme însorită. De două ori o sunase pur și simplu pe Kaylie și îi spusese că era timpul să plece din oraș. Adolescenta a reacționat minunat, lăsând baltă ceea ce făcea și întâlnindu-se cu Mercy la punctul lor de întâlnire. Nu erau necesare provizii, deoarece ambele vehiculele lor erau deja aprovizionate pentru a dura o săptămână în condiții dificile. Singurele lucruri necesare din apartament erau cele două arme de rezervă ale lui Mercy, în cutiile lor încuiate. Nu că nu ar fi existat suficiente arme la cabană.

Viteza era prioritară. Drumurile neasfaltate ar putea fi o problemă.

Kaylie avea un sedan mic cu tracțiune față care era fantastic în câțiva

centimetri de zăpadă. Era suficient? Mercy s-a gândit să schimbe mașina adolescentei cu ceva cu tracțiune integrală sau chiar AWD. În cazul în care Mercy nu putea ajunge la punctul de întâlnire la timp, instrucțiunile pentru Kaylie au fost de a conduce la cabana în munți pe cont propriu.

Trebuie cu siguranță să actualizez vehiculul ei.

Dintr-o dată, zăpada frumoasă de afară trecuse de la un tărâm al minunilor de iarnă la un obstacol periculos, iar ea se uită în altă parte, dirijându-și creierul să se concentreze asupra muncii. Mai exact asupra cazului cu care nu avea nicio legătură.

Noaptea trecută, șeful ei considerase că uciderea lui Rob Murray făcea parte dintr-un caz mai larg care includea cazurile Lake și Sabin. Truman se afla la biroul șerifului districtului, dând o declarație despre vizita sa la victima crimei. Criminaliștii analizau cuțitul lăsat în gâtul lui Murray, dar încă nu făcuseră o legătură oficială cu moartea Oliviei Sabin sau a lui Malcolm Lake. Mercy credea că provine din colecția de cuțite din casa Sabin, dar nu existau dovezi în acest sens.

Telefonul ei a sunat, iar Ava era la celălalt capăt al firului. Nu a pierdut timpul cu amabilitățile.

„L-am întrebat pe Jeff dacă ai putea să te duci să-l interoghezi pe Gabriel Lake acasă la Christian."

„De ce?", a întrebat Mercy. Și-a înăbușit entuziasmul din stomac, nerăbdătoare să profite de orice ocazie pentru a-și înfige dinții în cazul de crimă în curs.

„Agentul trimis de Jeff să conducă interviul a fost refuzat și i s-a spus să ia legătura cu avocatul lui Gabriel. Bineînțeles, nimeni nu s-a dus azi la serviciu din cauza zăpezii, așa că nu se poate lua legătura cu avocatul lui până mâine, cel mai devreme mâine. Nu am timp să aștept și cred că Christian te va lăsa să intri."

O veselie tăcută a izbucnit în creierul lui Mercy. „Nu pot garanta că fratele lui va vorbi cu mine. Iar drumurile de aici sunt un coșmar. Sunt surprinsă că primul agent a ajuns la casă."

„A spus că era cât pe ce să nu o facă. Dar eu știu că tu poți. Eforturile

mele de a ajunge la mama lor, Brenda Lake, s-au lovit de același obstacol de viteză al avocatului. A fost fericită să discute cu mine zilele trecute, dar a doua mea cerere de interviu a fost respinsă și am fost trimisă la avocatul ei."

„Având în vedere că Malcolm și Gabriel sunt amândoi avocați, asta nu mă surprinde deloc."

„Mă deranjează că familia este brusc necooperantă."

Mercy a înțeles. „Sunt sigură că doar își protejează drepturile, dar asta îi face să arate rău. Christian a fost informat de moartea lui Rob Murray? Din moment ce Christian a fost dispus să-i împrumute acel SUV, presupun că au o relație de lucru bună."

„Din câte știu eu, nici noi, nici Deschutes County nu am reușit să vorbim cu frații Lake de la vizita noastră. Dacă Christian știe, nu a fost de la noi. A existat acoperire mediatică?"

„Nu din câte am observat."

„Presupun că nu au fost văzute Salome sau fiica ei?" a întrebat Ava.

„Nu am auzit nimic. Jeff a menționat că poliția locală verifică hotelurile și au dat în urmărire vehiculul ei, dar ar putea fi la kilometri distanță până acum."

„La naiba. Sper că e încă aproape", a spus Ava.

„Te anunț dacă aud ceva și sunt fericită să-ți ofer orice ajutor ai nevoie."

„Poți să mergi la Christian acasă în dimineața asta?", a insistat Ava.

Mercy s-a gândit la drumurile acoperite de zăpadă. Șansa ca drumul ei spre casa lui Christian să fi fost curățat era extrem de mică. O provocare.

„Mă ocup de asta."

***

Mercy și-a desfăcut mâinile de pe volan, a oprit contactul și a expirat.

Fusese un drum al naibii de greu până la casa lui Christian Lake. Fusese nevoită să iasă cu lopata dintr-un morman de zăpadă când o mașină care venea

din sens opus nu rămăsese pe partea sa de drum. Să tragă de volan pentru a-l evita nu fusese o mișcare bună. Iar nemernicul a continuat să conducă, fără să-i pese că ea era blocată.

Lucrurile pe care le fac pentru dreptate. Și pentru propria mea curiozitate.

Reporterul ăla blestemat voise să se folosească de ea pentru a-l intervieva pe Gabriel. Se gândise să-l sune pe Michael Brody, pur și simplu pentru a avea pe cineva cu ea în timpul drumului înșelător, dar respinsese imediat această idee. Aceasta era o vizită oficială, nu un tur de presă. După apelul lui Ava, își schimbase hainele și apoi verificase proviziile din spatele mașinii sale Tahoe. Acum părea îmbrăcată ca pentru o cățărare pe gheață și nu pentru un interviu al FBI-ului. Luase câteva sticle de apă din sala de recreere, nevrând să apeleze la carafele de apă pe care le purta mereu. Un inventar rapid al rucsacului o asigurase că putea rezista o săptămână dacă rămânea blocată.

Pacea minții.

Dar, la naiba, drumul îi luase energia. În timpul iernii încetase să facă mișcare. Banda ei de alergat rămăsese tăcută câteva nopți la rând. Să rămână sănătoasă și în formă era o parte importantă a stilului ei de viață paranoic. Cine știa cum ar putea fi serviciile medicale după un dezastru? Devenise leneșă.

Inacceptabil.

S-a uitat la casa măreață a lui Christian și a suspinat. Era la fel de glorioasă cum își amintea. O parte din ea credea că o construise în mintea ei de la ultima ei vizită. Nu.

Nu se vedea niciun vehicul și se întrebă dacă Ava obținuse mandatul pentru a lua amprentele de pe cauciucurile vechiului Hummer. Presupunea că astăzi era ascuns în siguranță în garajul lung. Mercy habar nu avea cum se iau amprentele anvelopelor, dar poate că o fotografie a benzii de rulare ar putea fi de ajutor. Acum trebuia să găsească o scuză pentru a intra în garaj.

A venit Gabriel Lake cu mașina până aici? Sau Christian trimisese o mașină să-l întâmpine la aeroport?

O căutare a lui Gabriel Lake a scos la iveală un bărbat care semăna cu Christian. Atractiv și înalt. Gabriel conducea o firmă de avocatură de succes,

iar ea descoperise multe articole care cântau despre priceperea lui în sala de judecată.

Un bărbat apăru pe veranda din față. Brent Rollins.

Mercy a mormăit. Sperase să evite câinele de pază și să ajungă mai întâi la Christian.

El a coborât în pas alergător scările proaspăt curățate și s-a îndreptat spre mașina ei, cu o expresie sumbră sub borurile pălăriei. Mercy s-a dat jos din Tahoe și a închis portiera, indicând că nu avea de gând să plece.

„Christian și Gabriel nu se văd cu nimeni astăzi", a anunțat Rollins în timp ce se apropia. Recunoașterea i-a strălucit în ochi când a ajuns la ea.

„Cred că Christian se va întâlni cu mine."

„Nu. Le-am spus deja celor de la FBI să treacă prin avocați."

Mercy a gesticulat spre zăpadă. „Niciun avocat nu lucrează astăzi. În Bend sau în Portland. Pierdem timp pentru a afla cine le-a ucis tatăl."

„Ei nu sunt disponibili." Privirea lui era de gheață în timp ce o studia din cap până în picioare. „Nu arăți ca un agent FBI."

„Nu știam că există un standard. Și nu aveam de gând să abordez acest drum fără să mă îmbrac corespunzător. Sunt norocoasă că a trebuit să-mi scot camioneta dintr-o singură derivă."

Respectul i-a străfulgerat pe față.

Mercy a profitat de momentul în care a renunțat la apărarea lui. „L-ai întâlnit vreodată pe Malcolm Lake?", a întrebat ea. „Știu că el și Christian erau înstrăinați."

„Asta nu e treaba ta." El și-a continuat imitarea unei statui.

„De ce încerci să tragi de timp în acest caz? Tatăl lor a fost ucis. Unii te-ar putea acuza chiar de obstrucționarea justiției." Era confuză cu privire la aspectele legale ale declarației sale, dar nu-i păsa.

El și-a încrucișat brațele pe piept. „Cheamă avocatul."

Mercy a jucat cartea ascunsă. „Ai auzit despre Rob Murray?"

Bărbatul voinic nu s-a arătat surprins. „Ce-i cu el?"

Ea a rămas tăcută, dar a ridicat o sprânceană și a schițat un jumătate de zâmbet. *Eu știu ceva ce tu nu știi.*

„Ce-i cu el?” repetă Rollins.

„Cred că ar trebui să-i spun șefului lui ce s-a întâmplat cu el.”

Iritarea îi strălucea în ochi în timp ce își cântărea opțiunile. Decizia i-a fost smulsă când Christian a ieșit pe verandă și i-a făcut cu mâna. „Hei, Mercy!”

Ea îi dădu lui Rollins un zâmbet satisfăcut. *Intru.*

El și-a controlat abil emoțiile și i-a făcut cu mâna spre scări.

Christian a salutat-o ca pe o prietenă de mult pierdută și a împins-o în bucătăria lui, oferindu-i cafea și ceva de mâncare. Mercy s-a holbat la bucătăria luxoasă, care era de mărimea apartamentului ei. O sală de vin două frigidere uriașe din oțel inoxidabil, un aragaz cu suficiente arzătoare pentru un mic restaurant, o insulă suficient de mare pentru o saltea king-size și un aparat de espresso încorporat de mărimea bordului SUV-ului ei. „Doamne, Christian. Funcționezi ca un restaurant în weekenduri?”

El și-a aplecat ușor capul. „Constructorul a spus că trebuie să se potrivească cu restul casei.”

„Cu siguranță.” Ea a privit aparatul de espresso. „Poți să-mi faci un Americano?”

„Nici o problemă.”

Ea s-a sprijinit de insulă și l-a privit apăsând butoane și zăngănind metal.

„De ce ești aici, Mercy?” El i-a întâlnit privirea în timp ce mâinile lui făceau automat espresso-ul. „Presupun că aceasta nu este o vizită între prieteni?”

Și-ar fi dorit să fie. „Avem nevoie de o declarație de la fratele tău.” El a dat din cap și i-a terminat băutura. „Frișcă?”

„Frișcă grasă, dacă ai.”

„Am.” El a adăugat lichidul alb și luxuriant și a amestecat cu o linguriță subțire. I-a înmânat cana, ținându-i privirea. „Gabriel nu vrea să vorbească cu poliția fără ca avocatul lui să fie prezent.”

Suna ca o înregistrare.

Mercy a luat o înghițitură, cântărindu-și următoarea mișcare. „Sunt surprinsă că este în casa ta. La ultima noastră vizită ai dat de înțeles că nu vă

înțelegeți.”

Christian și-a turnat o ceașcă de cafea dintr-o cafetieră gata pregătită.

„Avem divergențele noastre, dar este fratele meu.”

„Și este vorba despre tatăl tău. A fost ucis, Christian. În mod oribil. Trebuie să ne mișcăm repede, și au trecut deja prea multe zile.”

O luptă i-a umplut chipul chipeș. Mercy a rămas tăcută, lăsându-l să se lupte cu propriii demoni. Era îmbrăcat în pantaloni cargo și un hanorac cu jumătate de fermoar, părând gata de drumeție, cu excepția papucilor grei din picioare. Își purta averea cu dezinvoltură, fără niciun os pretențios în corp, iar ea se întreba cum de era încă singur.

„Ce ți-a spus Brent afară?”

Trage de timp? „Mi-a spus să mă duc acasă și să sun avocatul.”

„Cine are nevoie de un avocat?”

Mercy l-a identificat imediat pe Gabriel Lake când acesta a pășit în bucătărie și și-a reumplut cana de cafea. A luat o înghițitură lungă și a studiat-o pe Mercy, cu curiozitatea pe față.

„Aceasta este Mercy Kilpatrick, Gabriel. Ne cunoaștem de mult timp.”

De ce nu m-a identificat ca agent?

„Mă bucur să te cunosc.” Gabriel i-a întins o mână, iar Mercy i-a strâns-o, reluându-i afirmația.

„Ai condus până aici în condițiile astea?”

„Nu a fost prea rău”, a spus ea. „Cât timp îl vei vizita pe Christian?”

„Nu m-am hotărât încă. Cu trecătorile închise, nu are rost să încerc să ajung acasă la Portland.”

Mercy a scos o carte de vizită din buzunarul hainei sale. Întinzându-i-o, a spus: „Sunt de la biroul FBI din Bend.”

Degetele lui au luat automat cartea ei de vizită, dar s-a crispat; surpriza i-a umplut fața, dar a fost rapid înlocuită cu iritarea. „No comment.”

„Eu nu sunt din presă”, a subliniat Mercy. „Sunt aici pentru că tatăl tău a fost ucis. Este procedura standard de operare pentru a intervieva familia. Tu ne-ai evitat.”

„Sună-mi avocatul.” I-a aruncat o privire supărată lui Christian și s-a

întors să plece.

„Gabriel”, a răbufnit Christian. „Ce naiba te împiedică să ajuți poliția?”

Fratele său s-a oprit sub glorioasa boltă de stâncă aspră care separa bucătăria de un hol din spate. „Știu cum funcționează procedura standard de operare. Fiecare membru al familiei este privit ca un suspect până când este exonerat. Nu am nevoie să fiu tratat așa.”

„Atunci lămurește-te singur! Prelungești inevitabilul. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?”

„Ce-ar fi să răspunzi doar la întrebările cu care te simți confortabil?” sugeră Mercy, disperată să nu-l lase pe fratele mai mare să-i scape. „Încercăm să ne facem o imagine a ultimelor zile ale tatălui tău.”

Gabriel a rămas tăcut, privirea lui plimbându-se între ea și Christian.

„Nu mușcă”, a adăugat Christian.

„Îți dau douăzeci de minute”, a afirmat Gabriel, uitându-se la ceas pentru a sublinia.

„Pleci undeva?” Mercy nu și-a putut stăpâni replica.

„Să zicem cincisprezece minute”.

„Hai să ne așezăm”, a sugerat Christian și a scos un scaun de bar de la insulă pentru Mercy.

S-a așezat și a scos un carnețel. Gabriel s-a așezat încet, acordându-i atenția sa.

Vai, ce distractiv va fi.

Capitolul 22

Truman a deschis ușa micuței biblioteci de la Eagle's Nest, observând că cineva curățase deja zăpada de pe trepte și de pe câțiva metri de alee și apoi împrăștiase sare. Mirosul de cărți vechi, praf și o atingere de mucegai i-a ajuns la nas. Iluminatul fluorescent, mesele vechi cu scaune rigide și rafturile cu cărți

l-au întâmpinat. Era cu siguranță într-o bibliotecă.

„Ruth?” A vorbit tare. „Sunt Truman.” Nu i-a răspuns nimeni.

S-a îndreptat spre tejgheaua înaltă unde bibliotecarul procesa cererile de împrumut. Ghișeul era singura piesă de lux din bibliotecă. Fusese inițial un birou de primire într-un hotel de lux care fusese demolat în anii 1950. După ce fusese găsit în garajul cuiva cu patru decenii mai devreme, fusese transferat în bibliotecă, unde stătea de atunci ca o santinelă tăcută. Era din stejar masiv și decorat cu scene din natură sculptate manual, a căror realizare trebuie să fi luat luni de zile meșterilor. Cântărea cu ușurință cinci sute de kilograme.

Ruth Schultz apăru pe o ușă din spatele tejghelei. „Truman! Mă bucur să te văd. Ina îmi dă rapoarte despre tine ca și cum ai fi un nepot favorit.”

Dacă Truman ar căuta *bibliotecară* într-un dicționar, acolo ar fi o poză cu Ruth Schultz. Arăta ca și cum un studio de la Hollywood ar fi echipat-o pentru a juca rolul unei bibliotecare irascibile. Păr grizonat într-un coc. Ochelari de citit pe un lanț în jurul gâtului. Cardigan, pantaloni, pantofi plictisitori. Dar era una dintre cele mai amabile femei pe care le cunoscuse vreodată. Mereu în mișcare, plină de conversații și o fântână de cunoștințe pe orice subiect.

„Sunt surprins că sunteți deschiși astăzi”, a spus Truman după îmbrățișarea ei. „Două treimi din întreprinderi sunt închise din cauza zăpezii”.

Ruth a respins ideea cu un gest al mâinii. „Bineînțeles că sunt deschisă. Primăria mă plătește să fiu disponibilă, așa că voi fi aici. Puțină zăpadă nu mă va opri.”

„Ai curățat treptele?”

„Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns aici. Avem o mulțime de clienți mai în vârstă. Nu vreau ca cineva să alunece și să-și rupă șoldul.” Ochii ei albastru pal au sclipit. „Ar fi greu să-l duc la spital astăzi.”

„Data viitoare sună la secție. Îi voi trimite pe Lucas sau Royce să aibă grijă de zăpada ta.”

„Acum nu ești politicos.” Ea a dat din cap în semn de aprobare și s-a aplecat în față pentru a șopti: „Ce zici să-l trimiți pe Ben Cooley? Nu am mai vorbit cu el de o veșnicie.”

Truman știa de ce nu-l văzuse pe ofițerul său superior. Ben era îngrozit de Ruth. Chiar dacă era căsătorit de peste cincizeci de ani, Ruth încă flirta cu el ca și cum ar fi fost adolescenți. El îngheța și tăcea de fiecare dată când o vedea. Un Ben Cooley tăcut era o minune de văzut.

„Am auzit că ai avut o problemă.” Truman știa că era timpul să schimbe subiectul.

„Categoric. După ce am făcut treptele în dimineața asta, m-am dus să curăț cu lopata placa de beton de la ușa din spate și am descoperit că lacătul era spart. Ușa era închisă, dar oricine o putea deschide.”

„Lipsește ceva?”

„Am verificat imediat mica mea cutie de bani. Nu ține prea mult. Doar cât să am mărunțiș când cineva își plătește taxele restante. Nu fusese atinsă.” S-a încruntat. „Nu sunt prea multe lucruri de valoare de furat aici. De ce să furi o carte când o poți împrumuta? Mi se pare mult de lucru să spargi o bibliotecă când ai putea intra direct.”

„Vreo cameră?”

Ruth pufni.

„Știu. Bugetul tău”, a recunoscut el. „Dar a trebuit să întreb. Asta s-a întâmplat noaptea trecută? Sau cel puțin la ceva timp după ce ai închis ieri?”

„Nu am fost deschiși ieri. Avem un program redus și acum deschidem doar trei zile și jumătate pe săptămână. Reduceri de taxe, știi tu”, a spus ea cu dispreț. „Dar știu că ușa era încuiată când am plecat alaltăieri seară. Face parte din rutina mea de închidere să o verific.”

Truman aruncă o privire înceată prin bibliotecă. Ruth avea dreptate. Nu vedea nimic care să motiveze pe cineva să spargă ușa. Creierul lui nu-l lăsa să ignore faptul că, cu două nopți înainte, cineva intrase prin efracție în biserică. Cineva care probabil conducea o mașină asemănătoare cu a lui Salome Sabin. *A intrat ea și aici?*

Sărea la concluzii pripite. „Dar cărțile rare?” a întrebat el.

„Le-am trimis la biblioteca comitatului. Ei au facilitățile necesare pentru a le îngriji cum se cuvine.”

„Mă întreb dacă cineva căuta un loc unde să scape de frig.”

„La asta m-am gândit și eu, odată ce nu am văzut că lipsește ceva.” Ea făcut o pauză. „Dar am observat un lucru neobișnuit... dar este posibil să nu mă fi ocupat de el înainte de închidere.”

Truman a așteptat.

„Două role de microfișe lăsate lângă aparatul nostru.” O sprânceană îi flutură pe față. „Jur că am verificat masa aia înainte să închidem.”

„Microfișe? Oamenii mai folosesc asta?” Truman își amintea de vechiul sistem de la biblioteca liceului său. O tehnică învechită de păstrare a ziarelor și revistelor pe film.

Ruth a pufnit. „Nu avem bani să transferăm înregistrările de pe film la un sistem digital. Nu voi înlocui ceva care nu este stricat.”

„Unde sunt?”

L-a condus la capătul îndepărtat al bibliotecii, unde o masă pe care se afla ceea ce părea a fi un monitor de computer vechi stătea deasupra unui alimentator de filme. Lângă masă se afla o unitate lungă de depozitare din lemn cu zeci de sertare mici. „Acolo sunt depozitate filmele?” El a observat că sertarele nu se încuiau.

„Da.”

„Ce publicații sunt pe film?”

„Ei bine, am zeci de ani din *The Oregonian,* care datează din secolul al optsprezecelea, dar odată ce au început să-și digitalizeze înregistrările, nu am mai primit altele noi. De asemenea, am *Bend Bulletin* până în urmă cu aproximativ douăzeci de ani și propriul nostru ziar local, care datează de la mijlocul secolului. Obișnuia să fie publicat în fiecare zi, să știți. Dar în urmă cu aproximativ cinci ani, a scăzut la un ziar săptămânal. Destul de curând, probabil că acesta va fi programul bibliotecii mele.”

„Sper că nu”, i-a spus Truman. „Știu că faci un serviciu important.”

„Nimeni nu mai face cercetări în cărți. Totul este disponibil online. Chiar și tirajul nostru de ficțiune a scăzut. Oamenii trec de la serviciile de abonament la cărți digitale.”

„Va exista întotdeauna un loc pentru biblioteci.” Truman ura privirea tristă din ochii ei.

„Încă mai văd câțiva obișnuiți în fiecare săptămână, iar mamele își aduc copiii mici la ora poveștilor, dar nu văd niciodată adolescenți.”

„Ai spus că unele role de film au fost lăsate afară. Îți amintești care dintre ele?”

Ruth a luat o cutie mică din partea de sus a unității de depozitare. „Nu le-am reîndosariat încă.”

Truman a luat cutia și a împins rolele cu pixul, citindu-le etichetele. „Aceasta conține câteva luni din *The Oregonian* de acum patruzeci de ani, iar cealaltă este ziarul nostru local din aceeași perioadă.” A zâmbit. „Dar se potrivește un an întreg din ziarul orașului nostru pe o singură rolă.” I-a întâlnit privirea. „Ești sigură că acestea nu au fost omise din greșeală?”

Fața lui Ruth era un spectacol. El știa că ea era convinsă că nu fusese uitat nimic când a închis, dar exista o șansă infinitezimală să le fi ratat. „Sunt nouăzeci și nouă la sută sigură că masa asta era curată.”

„Te superi dacă iau astea pentru puțin timp?”

Fața ei spunea că se supără foarte mult. „Cred că nu.”

Le-a aruncat într-o pungă de plastic din buzunar, întrebându-se dacă ar avea vreun rost să le ia amprentele. Ar fi avut patruzeci de ani de amprente. Conținutul filmelor era cheia. Dar cum ar fi știut ce căutase suspectul? Și la ce i-ar fi folosit această informație? În timp ce sigila punga, își dădu seama că avea nevoie de uriașul aparat de citire pentru a se uita la probe.

„Aș prefera să nu-mi iei singurul aparat”, a afirmat ea, citindu-i gândurile.

„Nu vreau să îl iau”, a recunoscut el. „O să mă întorc și o să-l folosesc când o să am timp să mă uit prin aceste role.”

„În acest caz, am nevoie de tine să verifici rolele. Acest lucru este foarte neregulamentar”, a subliniat ea. „Le permit oamenilor să vadă rolele doar aici.”

Truman și-a semnat numele pe cartonașele produse de ea, amuzat de meticulozitatea ei. Exista un motiv pentru care ea fusese bibliotecară în ultimii treizeci de ani. „Nu te mai atinge de ușa din spate sau de acest aparat. Am să trimit pe cineva să caute amprente.”

„Atâta timp cât curăță după ei. Am auzit că praful face o mizerie oribilă.”

I-a promis că nu-i va pierde rolele și s-a întors la birou.

În mașină a stat câteva clipe, creierul său conectând punctele. Nimeni din oraș nu raportase o spargere de luni de zile. Dintr-o dată avea două, posibil în aceeași noapte. Logica îi spunea că era vorba de aceeași persoană, motiv pentru care urma să colecteze amprente.

Într-o lume perfectă, ar fi găsit o amprentă care se potrivea cu cea pe care o luase de la biserică, iar un suspect ar fi apărut la o căutare în prima sa bază de date de amprente.

Rareori lucra într-o lume perfectă. Dar merita o încercare.

Este Salome Sabin?

Interogase martorul care afirmase că văzuse o femeie brunetă conducând o mașină verde la biserică în noaptea spargerii. Fred locuia la colțul bisericii și luase o gustare târzie când a zărit mașina în jurul orei 2:00 a.m. Nu văzuse mașina oprind sau pe cineva coborând, dar jura că a înconjurat încet strada de trei ori, atrăgându-i imediat atenția.

Truman încercase să nu se holbeze la lentilele sticlei de Coca-Cola de pe ochelarii lui Fred. Erau pătate și zgâriate, așa că l-a întrebat când și-a verificat Fred rețeta. Ofensat, cetățeanul în vârstă a spus că fusese actualizată cu trei luni înainte. Truman avea îndoieli. Cu excepția cazului în care Fred folosea pânză de sac pentru a-și curăța lentilele, acestea nu ar fi trebuit să fie înceţoşate cu zgârieturi minuscule într-un timp atât de scurt.

Declarația lui Fred era șubredă. Dar între descrierea șoferului și faptul că știa că Salome și Morrigan dispăruseră în acea noapte, continua să stea pe radarul lui Truman.

Truman se concentră pe punga cu role de film pe care o așezase pe scaunul pasagerului. Cineva căutase articole din urmă cu patruzeci de ani. El nu se născuse încă. A tastat „Eagle's Nest” și anul corespunzător în Google de pe telefonul său și a derulat căutările. Majoritatea se refereau la absolvenții de liceu sau la numărul de locuitori ai orașului.

Cele două spargeri sunt cazurile mele. Orașul meu. Trebuie să investighez.

Nu era ca zona gri a implicării sale în uciderea lui Rob Murray.

A pornit mașina, amintindu-și frustrarea detectivului Bolton în timpul interviului de dimineață al lui Truman despre vizita sa la apartamentul lui Rob Murray. Truman nu prea avusese ce să-i spună detectivului. Îl vizitase pe om și plecase. Nu văzuse pe nimeni prin preajmă, iar Rob nu păruse să se teamă pentru viața lui. Truman era încă convins că cineva - spera că fusese Rob - îi mutase camioneta înainte să moară. Nu vedea niciun motiv pentru care criminalul să o fi mutat după aceea. Ucigașul ar fi putut scormoni prin ea, căutând ceva de valoare pe care să-l fure, dar de ce s-o mute?

Rob trebuia să fie acela.

Știa că niciuna dintre agenții nu se uita serios la el pentru uciderea lui Rob Murray, dar tot îl deranja că era implicat. Era ca și cum ar fi avut un mare X negru pe cazierul său perfect curat. Voia să-l șteargă. Și totul pentru că se băgase într-un caz în care nu avea nicio treabă.

Asta primesc pentru că mi-am satisfăcut curiozitatea.

Capitolul 23

În vara de după ce am absolvit liceul, am trecut pe la Christian acasă. Avusesem o ceartă cu mama și aveam nevoie de cineva care să mă asculte cum mă plâng. Christian și cu mine devenisem apropiați în ultimele șase luni și ne sprijineam unul pe celălalt când ne simțeam triști.

El era cel mai bun prieten al meu. Singurul meu prieten.

Părinții lui divorțaseră cu zece ani în urmă, iar el îmi spusese că mama lui încă purta multă amărăciune. Eu încă nu o întâlnisem. Locuiau într-un ranch impresionant, în cel mai frumos cartier. Știam că tatăl lui era un avocat șmecher din Portland și am presupus că încă îi trimitea bani fostei sale soții. Eleganța casei a atins o coardă sensibilă în mine. Asta era ceea ce visam. Un garaj pentru două mașini, un hectar de gazon verde îngrijit și vecini ale căror case erau la fel de demne ca a mea. Am vrut să mă integrez.

În schimb, am avut cabana noastră ciudată adânc în pădure. Ne ascundeam de lume.

Am sunat la ușă și am așteptat, admirând ghivecele de teracotă pline cu petunii. Ușa s-a deschis și m-am trezit pentru prima dată față în față cu mama lui. Brenda Lake era mică, blondă și subțire ca o greblă. Tot ce nu eram eu. Bogăția strălucea în părul ei perfect, inelele de aur și degetele de la picioare îngrijite.

Am spus cine sunt și am întrebat de Christian. Privirea ei mi-a ars în ochi. Am expirat și am adulmecat subtil. Roșu-portocaliu. Furie. Durere. Ură.

Christian avea dreptate. Încă purta multă amărăciune. Am forțat un zâmbet și am întrebat din nou de Christian.

„Ce vrei de la fiul meu?" Tonul ei era rece, dar am simțit undele de furie de sub suprafață. Fața ei a format o mască dură și nu s-a dat la o parte să mă primească înăuntru.

Eram zguduit. „Mă așteaptă. Ieșim să luăm prânzul."

Buzele ei s-au strâns într-o linie dură. „El nu are nevoie de..."

„Salome?"

Mi-a zâmbit peste umărul mamei sale, iar eu m-am concentrat asupra acelui chip ca și cum mi s-ar fi aruncat un colac de salvare.

„Unde te duci?", a răbufnit mama lui.

„La prânz", a declarat Christian. Zâmbetul lui frumos s-a estompat și a pus o mână pe brațul superior al mamei sale pentru a se împinge ușor pe lângă ea. Ea păzea ușa ca o statuie.

„Am nevoie de tine pentru două minute mai întâi", i-a spus ea. Brenda a aruncat o privire în direcția mea. „O să iasă imediat." Mi-a închis ușa în nas.

Nu puteam să respir. Am stat acolo ca o idioată, uitându-mă la ciocănitoarea de fier, ca și cum aș fi crezut că va deschide ușa înapoi, râzând și spunând că a fost o glumă. Nu s-a deschis. Am coborât cu spatele de pe verandă și aproape am căzut când am ratat o treaptă.

De ce este atât de nepoliticoasă?

Apoi am știut. Când ușa s-a deschis pentru prima dată, în ochii ei a strălucit recunoașterea. Am atribuit aura ei furioasă amărăciunii constante

despre care îmi vorbise Christian, dar izbucnise pentru că știa cine sunt.

Știa că eu eram vrăjitoarea. Curva. Târfa.

M-am întors să mă duc la mașină, furia încălzindu-mi membrele. De cele mai multe ori îmi îmbrățișam titlurile notorii, dar disprețul acestei femei m-a lovit adânc în inimă. Sperasem ca mama celui mai bun prieten al meu să fie diferită.

Vocile lor s-au auzit pe fereastră și m-am oprit, incapabilă să nu trag cu urechea.

„Ai fost nepoliticoasă!" Nu-l mai auzisem niciodată pe Christian atât de furios.

„Știu cine este", a șuierat mama lui. „Știu ce fel de viață duce, iar fiul meu nu va avea parte de așa ceva!"

„Tu nu știi nimic. Sunt doar bârfe amare."

„Mama ei a fost o curvă și fiica ei este exact ca ea. Târfe fără bani și murdare."

„Și tu ești o snoabă! Nu poți vedea dincolo de hainele și mașina cuiva", a exclamat Christian. „Salome este grozavă și îmi place să petrec timp cu ea."

Inima mea s-a încălzit.

„Te va târî prin noroiul ei. Noi suntem mai buni decât cei ca ei. Știu că sunt vrăjitoare." Ultimul cuvânt a sunat ca și cum ar fi fost pe cale să vomite.

A urmat un moment lung de tăcere.

„Ești o persoană oribilă." Mânia lui Christian era sub control, dar vibra prin fiecare cuvânt.

„Unde te duci? Vino înapoi *aici*." Mama lui părea disperată. „Vezi? Ți-a făcut un fel de vrajă."

„Lasă-mă naibii în pace." Vocea lui s-a apropiat brusc de ușă, iar aceasta s-a deschis o clipă mai târziu. Mi-a zâmbit, dar ochii lui erau furioși.

„Nu trebuie să pleci", i-am spus. „Putem face asta în altă zi."

„Ignor-o. Nu suportă faptul că nu o mai las să-mi spună ce să fac." A trecut pe lângă mine spre stradă și apoi s-a întors când a observat că nu l-am urmat. „Vii și tu?"

„Nu vreau să fiu o problemă între tine și mama ta." Certurile mele cu

mama mi-au frânt inima. Nu voiam asta pentru el.

O mașină sport a intrat pe alee. Nu știam nimic despre mașini, un blestem al traiului în pădure, dar am știut instinctiv că aceasta era scumpă. Un oftat mi-a părăsit plămânii când l-am recunoscut pe șofer. Fratele mai mare al lui Christian.

Christian s-a apropiat de mine, privindu-și fratele când a coborât din mașină și a venit spre noi, cu un zâmbet pe față în timp ce își desfăcea cravata. „Bună, frățioare." Privirea lui Gabriel s-a întors la mine și nu am văzut nicio recunoaștere.

Omul care mă drogase și aproape mă violase nici măcar nu-și mai amintea de mine.

„Cine e?", a întrebat el cu un zâmbet amabil.

„O prietenă. Mergem să luăm prânzul." Christian m-a apucat de mână și m-a târât departe.

Amorțită, l-am lăsat să-mi deschidă portiera mașinii și am stat uitându-mă prin parbriz. Nu ar fi trebuit să vin.

O clipă mai târziu s-a urcat pe scaunul șoferului. „Hei." Mi-a luat mâna și a tras de mine până i-am întâlnit privirea. „Familia mea e naspa. Îmi pare rău că mama și fratele meu sunt oribili."

„E în regulă", i-am răspuns automat.

„Nu, nu e în regulă. Nimeni nu-și merită rahaturile. El nici măcar nu te-a recunoscut, nu-i așa?"

Am scuturat din cap.

„Nenorocitul."

„Mama ta nu vrea ca tu să ai de-a face cu mine." Forța mi-a revenit în șira spinării. „Ea *chiar* crede că te-am vrăjit?" Absurditatea cuvintelor ei m-a amuzat în cele din urmă. Eram obișnuită ca oamenii să mă evite și să șoptească în spatele mâinilor. Nu dădeam doi bani pe ce credeau alții, dar sperasem ca mama lui Christian să fie mai mult ca el. În schimb, semăna mai mult cu fiul ei cel mare.

„E clar că a auzit bârfele", a recunoscut Christian, "dar nu am crezut niciodată că va reacționa așa."

„A știut imediat cine sunt. Ce i-ai spus despre mine?”

„Nu am discutat niciodată despre tine.”

Am pufnit. „Asta nu mă face să mă simt mai bine.” Dar am spus-o cu un zâmbet.

Mama lui mă prinsese cu garda jos și își croise drum prin scuturile mele. Nu se va mai întâmpla.

„Nu ești vrăjitoare, nu?” a glumit el în timp ce își pornea mașina.

„Eu doar îi ajut pe alții”. Am abordat acest subiect de mai multe ori. I-am arătat unguentele și ceaiurile pe care le vindeam și i-am explicat ce conțineau. Mi-a ordonat să nu mai vând poțiuni cu alcool, îngrijorat că cineva ar putea fi rănit. I-am înțeles punctul de vedere și m-am oprit. Oricum, de când se terminase școala, cererea scăzuse. Nu i-am spus niciodată despre talentele mele senzoriale. Era prea greu de explicat.

„Îmi pare rău că a fost o cățea”, mi-a spus el.

Parfumuri de regret și jenă au umplut mașina. I-am atins mâna. „Nu contează.”

„Abia aștept să plec de aici pentru facultate.”

Se ducea în California. Pentru scurt timp m-am gândit să-l urmez, dar cifrele financiare pur și simplu nu se potriveau. De asemenea, nu am vrut să sperii nicio potențială prietenă. Prietenii lui se simțeau stânjeniți când eram în preajmă, așa că știam că nicio prietenă nu ar fi fost de acord cu prietenia noastră apropiată.

Mi-ar fi fost foarte dor de el.

Capitolul 24

Ochii ca ai lui Christian o priveau pe Mercy de pe chipul lui Gabriel și o nelinișteau. Frații își înclinau și capul în același mod curios și aveau voci identice.

Gabriel își recita cu atenție răspunsurile la întrebările ei. Ea se uita frecvent la Christian, întrebându-se dacă el știa cât de mult seamănă.

„De ce ai venit aici în loc să mergi la casa ta din Portland?" a întrebat Mercy.

„Presa a fost peste tot în legătură cu crima", a spus Gabriel. „Vecinii mei mi-au spus că reporterii au campat pe strada mea. Știam că locuința lui Christian era izolată. În plus, familia este importantă într-un moment ca acesta."

Christian și-a mișcat picioarele și s-a uitat pe fereastră.

Nu prea există afecțiune în camera asta.

„Ai vorbit cu mama ta?"

„Bineînțeles", a spus Gabriel. „Chiar dacă au divorțat de zeci de ani, mama încă avea grijă de tatăl meu."

Fratele mai mic și-a mișcat din nou picioarele.

Semnalele erau evidente. De fiecare dată când Gabriel spunea ceva cu care Christian nu era de acord, acesta nu putea sta locului. Își ținea gura închisă, dar energia obiecției sale ieșea la iveală prin mișcările sale. Mercy se întreba dacă neînțelegerile lor se datorau divorțului. Se părea că amândoi fuseseră lăsați în urmă cu Brenda Lake, legăturile lor cu tatăl lor fiind rupte. Dar angajamentul lui Gabriel față de mama lui continuase, în timp ce Christian părea să se fi îndepărtat încet de ambii părinți.

Gabriel zugrăvea o imagine a familiei sale, dar Mercy nu știa dacă era o imagine exactă sau pur și simplu cea pe care credea el că ar trebui să o aibă anchetatorii.

„Când ai vorbit ultima dată cu tatăl tău?"

Umerii lui s-au prăbușit. „Cu două zile înainte să moară, am vorbit cu el la telefon. Dacă aș fi știut că nu voi mai vorbi niciodată cu el, aș fi spus ceva mai semnificativ."

„Ce *ai* discutat cu el?"

„Ummm... Nu-mi prea amintesc. A fost doar un apel de verificare. Știi tu... 'Ce se întâmplă? Ce mai faci?'"

„Nu-ți amintești ce a spus că a făcut?"

„Nimic nu mi-a rămas în minte, așa că trebuie să fi fost rapoartele obișnuite despre strângerile lui de fonduri și excursiile la golf.”

„Îl suni des?”

Gabriel a ridicat un umăr. „Sunt mai bun decât eram înainte. Am fost supărat pe el multă vreme după divorț, dar am trecut peste asta în ultimii cinci ani sau cam așa ceva.” Fața i s-a luminat. „Acum îmi amintesc despre ce am vorbit!” Gabriel s-a lansat în detalii despre un caz pe care îl împărtise cu tatăl său și despre unele dintre restaurantele la care menționase că mâncase în ultima sa călătorie la Palm Springs.

Timpul îi trecea. Se uitase la ceas de câteva ori în timp ce vorbeau, marcând clar minutele până când putea evada.

Cum pot să-l fac să vorbească?

„Ai auzit despre Rob Murray?”, îl întrebă ea pe Christian. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Gabriel ridicându-se.

„Cine e ăsta?”, a întrebat el.

„Un tip care face niște treburi pentru mine”, a spus Christian. „Ce s-a întâmplat cu Rob? I-am spus că nu sunt supărat pentru Lexus.”

„A fost ucis ieri.” Mercy îi privea pe ambii bărbați.

Christian o privea fix, cu sângele scurgându-i-se de pe față. Gabriel și-a înclinat capul și s-a încruntat. El a vorbit primul. „Asta e oribil. L-ai cunoscut bine, Christian?”

Christian a înghițit în sec. „Stai un pic. L-am văzut ieri.” Vocea lui era răgușită. „A venit să își ceară scuze pentru SUV.”

Mercy s-a aplecat spre el, uitând de Gabriel momentan. „La ce oră a fost asta?”

S-a holbat la podea în timp ce se gândea. „Chiar înainte de prânz. Tocmai terminasem la sală și eram mort de foame când a venit el.”

Truman îl vizitase pe Rob dimineața. *Deci Rob a mers undeva după vizita lui Truman.* Ea știa că informația îi va ușura o parte din anxietatea lui Truman.

„Trupul lui a fost descoperit nu mult după prânz”, a spus Mercy.

„Ce s-a întâmplat cu el?” a întrebat Gabriel, cu privirea iscoditoare.

„A fost ucis în apartamentul său. Chiar nu pot discuta mai mult de atât.”

„Ești sigură că e vorba de crimă?”, a întrebat Christian.

„Da.”

„Nu mă pot gândi la cineva care ar fi vrut să-i facă rău”, a spus Christian. „De obicei era ușor de manipulat, dar cred că nu l-am cunoscut prea bine. Știu că făcea ceva zugrăveli când nu lucra aici. Asta e tot. Asta mă face un șef de rahat?”

„Ușurel cu tine”, a sugerat Gabriel cu simpatie. „Nu poți cunoaște pe toată lumea.”

Christian și-a îndreptat privirea gânditoare asupra fratelui său. „Încerc din greu să-i cunosc pe oamenii care lucrează pentru mine. Cred că este important. Dar m-am concentrat pe angajații mei de la birou. Nu aici, la casă. Au vreun suspect?” a întrebat Christian.

„Nu știu încă. Dar îi voi spune detectivului că l-ai văzut ieri, așa că probabil vei mai primi o vizită.”

El a suspinat, dar a dat din cap. „Rob avea familie?”

„Nu știu. Dar locuia singur.”

„Asta e bine... Cred.”

„Anchetatorul va dori să vorbească cu managerul tău, Brent Rollins.”

„Asta nu ar trebui să fie o problemă”, a spus Christian.

„L-am văzut în dimineața asta lângă garaj”, a adăugat Gabriel. „Dădea cu lopata pe alee.”

Christian s-a aplecat un pic. „Îi voi spune lui Brent despre deces. Nu aș spune că el și Rob erau prieteni, dar tot va fi șocat.”

„Ai terminat cu mine?” a intervenit Gabriel.

Mercy s-a întors mental la interviul ei cu Gabriel. „Nu. Ți-a spus vreodată tatăl tău că era îngrijorat pentru viața lui? Și-a exprimat vreodată îngrijorarea pentru siguranța sa în timpul unui caz? A menționat vreodată scrisori de amenințare, telefoane sau îngrijorare cu privire la un vizitator?” Mercy a înșirat întrebările.

„Nu, da, și da.” El nu s-a extins. Mercy a așteptat.

„Haide, Gabriel”, l-a îndemnat Christian.

Gabriel i-a aruncat o privire fratelui său. „A avut parte de multă publicitate în timpul procesului lui D'Angelo. Oameni din toată lumea i-au trimis scrisori și au încercat să-l sune. Unele contacte au fost pozitive, dar multe nu au fost. Oamenilor le-a plăcut că el a vorbit cu D'Angelo, dar nu le-a plăcut că nu a fost condamnat. Tata a primit amenințări, dar nu cred că vreunul dintre expeditori s-a apropiat fizic de el. Oamenii se simt confortabil să se ascundă în spatele unui telefon sau al ecranului unui computer pentru a spune prostii. Să stai față în față este diferit."

„Și asta a fost acum o duzină de ani, nu?"

„Da."

„De atunci, nu au mai existat consecințe ale cazului?" Mercy l-a inclus pe Christian în întrebare.

El s-a uitat rapid la fratele său și a scuturat din cap. „Nu din câte știm noi."

„Acesta este singurul caz de care îți amintești în care oamenii l-au deranjat pe tatăl tău?

Gabriel a ridicat mâinile în sus. „Noi nu știm. El nu ne-a spus nimic. Niciunul dintre noi nu a mai locuit cu el de când eu aveam doisprezece ani și Christian opt."

„Mama ta nu s-a recăsătorit niciodată", a afirmat Mercy, sărind la un alt subiect. „Și tocmai ai spus că încă îi pasă de tatăl tău. Treizeci și doi de ani este o perioadă lungă de timp pentru a purta o torță pentru cineva."

„Ea nu este îndrăgostită de el", a spus Gabriel. „Nu după ce i-a făcut ei și nouă. Pur și simplu recunoaște că el a ajutat să aducă pe lume copiii lor."

„Ea nu suportă să fie în aceeași cameră cu el", a clarificat Christian. „Sau în același oraș."

„Să-ți părăsești soția și copiii pentru o altă femeie este un lucru destul de josnic", a spus Mercy. „Trebuie să fi fost foarte supărată."

Gabriel a rânjit. „Înțeleg ce faci. Sunt avocat, să știi."

„Este o afirmație corectă", a spus Mercy. „Nu poți să-mi spui că au fost curcubeu și ponei în timpul divorțului lor."

„Mai degrabă uragane și aligatori", a spus Gabriel. „Mama noastră nu ar

fi așteptat peste treizeci de ani pentru a-l ucide pe tatăl nostru. Ar fi făcut-o atunci. Și l-ar fi făcut să sufere."

Chiar a suferit.

„FBI-ul este pregătit să înceapă să-l caute pe adevăratul criminal?" a întrebat Gabriel. „Ați terminat cu hărțuirea familiei noastre?"

Mercy i-a zâmbit. „Înțeleg ce faci. Sunt un investigator, să știi."

Christian a râs. „Te-a prins, Gabriel. Acesta este primul pas și tu știi asta."

Gabriel a respirat adânc și a închis ochii. „Ai dreptate." A deschis ochii și o privire contrariată a întâlnit-o pe cea a lui Mercy. „Am fost un nesimțit. Nu am dormit de trei zile și răbdarea mea e pe sfârșite. Știu că doar îți faci treaba."

Ea a fost de acord că el părea epuizat. Ochii îi erau injectați cu sânge, iar cămașa îi era moale și încrețită. Nu părea genul de om care să se lase să apară atât de dezordonat.

„Putem să o luăm de la capăt? Voi coopera."

Ea a ridicat o sprânceană la el, ușor sceptică.

„Adevărat. FBI-ul a fost implicat într-un caz de-ale mele acum câteva luni. Ai putea spune că am fost dat pe spate. Când ai spus că ești de la FBI, orice apărare pe care o aveam a sărit în aer."

Christian a dat din cap. „Sunt surprins că Gabriel mai avea fund după acel proces."

„Nu te lupta cu noi", a spus Mercy. „Încercăm să-l găsim pe ucigașul tatălui tău."

„Știu." El și-a îndreptat spatele, cu privirea clară. „Tot ce v-am spus este corect. Și din nou, îmi cer scuze pentru atitudine."

„O cunoști pe Olivia Sabin?"

Privirea lui Gabriel s-a intensificat. „Christian mi-a spus că tu crezi că uciderea ei ar putea fi legată de cea a tatălui nostru. Cine este ea? Care este legătura lor?"

„Asta e ceea ce încercăm să aflăm."

El a rămas tăcut în timp ce îi ținea privirea, iar ea aproape că putea vedea

rotițele învârtindu-se în spatele ochilor lui. Fiind avocat, nu ar fi tras concluzii pripite - ceea ce ea aprecia. El ar fi vrut să cunoască toate faptele odată ce FBI-ul le-ar fi avut.

„Ai planificat o slujbă pentru tatăl tău?" a întrebat Mercy.

Frații schimbară o privire. „Sperăm să o ținem peste trei zile în Portland. Nu am făcut un anunț oficial pentru că ne uităm la vreme."

Mercy a simțit o afinitate curgând între fiii lui Malcolm Lake. Erau îndurerați în moduri diferite, dar erau totuși fiii unui om ucis. Bănuia că acesta era primul lucru din ultima vreme care îi aducea împreună.

Timp pierdut.

Propria ei relație tensionată cu familia i-a venit în minte.

Mă bucur că nu mai pierd timpul.

Capitolul 25

„Nu spune nimănui."

Avertismentul detectivului i-a trecut prin cap lui Truman în timp ce se îndrepta spre spitalul din Bend. Noaptea trecută, Michael Brody fusese împușcat într-un parc din Bend. Nimeni nu a știut cine era până când s-a trezit astăzi. Portofelul îi dispăruse, iar vehiculul îi dispăruse. Dacă niște petrecăreți din timpul furtunii de zăpadă nocturne nu ar fi dat peste el în timpul plimbărilor lor în stare de ebrietate, ar fi fost mort.

Un detectiv din Bend îl sunase pe Truman pentru că Michael îi ceruse asta. El i-a spus lui Truman că Michael ceruse mai întâi ca soția sa să fie sunată și apoi a ordonat ca împușcăturile sale să nu fie mediatizate. A treia sa cerere a fost ca detectivul să îl sune pe Truman.

„Ce s-a întâmplat? Este bine?" l-a întrebat Truman pe detectiv.

„O să trăiască. Va avea o cicatrice de arătat lângă claviculă și și-a pierdut

partea de sus a unei urechi și o parte din scalp când tipul a încercat să-l împuște în cap.”

„Iisuse Hristoase.”

„Tipul l-a împușcat în timp ce era jos, în zăpadă, și bănuiesc că a crezut că i-a băgat una în creier.” Detectivul a făcut o pauză. „Brody nu a vrut să-mi spună de ce vrea să te vadă, dar tot sublinia să nu spui nimănui.”

Nici Truman nu înțelegea. Ar fi fost mai logic ca Michael să dea un telefon Avei sau lui Jeff. Dar Truman credea că mesajul de tăcere al lui Michael era un ordin ca el să nu-i anunțe pe agenții Bend. Inclusiv pe Mercy. Ar fi respectat dorința lui Michael până când ar fi aflat motivul.

Reporterul făcea lucrurile în felul lui.

„Nu am un răspuns pentru tine”, i-a spus Truman detectivului. „Dar am de gând să aflu. Tocmai l-am întâlnit pe tip săptămâna asta.”

„Hmmph. Știai că tipul ăsta este fiul lui Maxwell Brody?”

Truman și-a căutat în memorie numele familiar. „Fostul guvernator - nu, el a fost senator al Statelor Unite. Asta e o noutate pentru mine.” Brody era plin de surprize.

„Unchiul lui a fost guvernator. Acum stă în închisoare.”

O amestecătură de știri vechi a trecut prin creierul lui Truman. Ceva despre moartea celuilalt fiu al senatorului și despre faptul că guvernatorul ar fi fost în spatele ei. Familia Brody nu era o familie obișnuită.

„Va trebui să îl întreb despre asta”, a spus Truman.

„Nu recomand asta”, a spus detectivul. „Aproape că m-a mușcat de cap când l-am întrebat despre unchiul lui. Pentru un tip care a fost împușcat de două ori și aproape a sângerat până la moarte, încă mai are gură”.

„Am notat.” Truman nu era surprins.

La spital, Truman a arătat de două ori legitimația pentru a ajunge la etajul lui Michael Brody. Apoi a arătat-o a treia oară ofițerului Bend de la ușa lui Michael, care părea serios nemulțumit că stă de pază pe holul unui spital.

Înăuntru, privirea verde a lui Michael s-a fixat imediat pe Truman. Capul lui era acoperit de bandaje, la fel ca jumătate din piept și umărul stâng.

„I-ai spus lui Mercy?”

„Și eu mă bucur să te văd, Brody.”

Supărarea îi strălucea în ochi. „Aceasta este o oportunitate și nu am vrut să risc ca vreo scurgere de informații să ajungă în presă de la biroul FBI din Bend.”

„Nimeni de la biroul FBI nu ar scăpa ceva.”

„*Nu cunosc* pe toată lumea de acolo. Ei au personal de sprijin care ar putea vorbi”, a afirmat Michael. „Dacă presa nu primește nicio informație despre împușcarea mea, atunci trăgătorul va presupune probabil că sunt mort.”

Truman nu înțelegea gândirea reporterului. *Poate că e vorba de rana de la cap?* „Și?”

„Îl făceam să devină nervos.”

„*Pe cine?”* Se întrebă cât de multe medicamente lua reporterul.

„Singurul lucru la care lucrez sunt morțile lui Lake și Sabin. Cuiva nu i-a plăcut că-mi băgam nasul prin preajmă.”

„Și așa te-au împușcat? Crezi că cel care i-a ucis pe cei doi a decis să te împuște și pe tine?”

„Mi se pare logic.”

„Cuțitele au fost armele crimei în ambele cazuri”, a subliniat Truman. „Și știai că unul dintre angajații lui Christian Lake, Rob Murray, a fost găsit ucis ieri dimineață? Ghici care a fost arma? Nu a fost la fel de orchestrat ca celelalte două decese, dar există suficiente asemănări încât să nu poată fi ignorat.”

Ochii reporterului s-au mărit. „Nu mi-a spus nimeni.” Sprâncenele i s-au unit într-o concentrare profundă.

„Acum se hotărăște să o schimbe și să te împuște? Ce fel de probleme ai mai creat pe aici?”

„Vreau să creadă că sunt mort. Îl va face să se simtă confortabil și poate o va da în bară sau va deveni încrezut. Detectivul a cerut spitalului să-i anunțe dacă sună cineva și întreabă de o victimă împușcată din parc. Și Departamentul de Poliție Bend păstrează tăcerea. Există încă o anchetă la fața locului, dar polițiștii au primit ordin să nu împărtășească nicio informație curioșilor. Nici măcar să spună dacă cineva a murit sau a supraviețuit.”

Brody închise ochii, părând dintr-o dată palid. „Afurisita de cameră se învârte.”

Truman a căutat... ceva și a luat o carafă de apă goală. „Te-am acoperit dacă o să vomiți.”

Brody a respirat adânc, a deschis ochii și a încercat să se concentreze asupra lui Truman. „Am dat o duzină de telefoane în orele dinainte să fiu împușcat. Am dat o listă cu apelurile detectivilor din Bend în dimineața asta. Poți obține numerele de pe telefonul meu - la naiba. Tot uit că mi-a fost furat telefonul.”

„Împreună cu portofelul și camionul tău.”

„Corect... dar le-au găsit. Chiar înainte să intri, mi s-a spus că camionul meu a apărut în parcarea Walmart cu portofelul pe banchetă. Desigur, banii și cărțile de credit lipseau. Poliția nu a știut să-mi caute mașina până nu le-am spus eu.”

„Un lucru pozitiv.”

„Încă respir. Aș numi și asta un lucru pozitiv. Deși după cum a reacționat soția mea când am vorbit cu ea astăzi, ai crede că mi-ar fi mai bine mort.”

„Un pic supărată?”

„Furioasă.” El a rânjit. „Jaime a susținut mereu că voi supăra persoana nepotrivită și voi fi împușcat într-o zi.”

„Deșteaptă doamnă. Acum, pe cine ai sunat ieri?”

El a închis ochii din nou și a recitat: „Am sunat-o pe Ava, am sunat la biroul FBI din Bend, la Departamentul de Poliție din Portland, la detectivul Bolton de la Deschutes County, biroul poliției de stat din Bend și asistentul judecătorului Lake din Portland. Am sunat-o pe Brenda Lake și am încercat să dau de Gabriel Lake...”

„Ce ai obținut de la Brenda Lake?”

„Mi-a spus să nu mai sun sau își va suna avocatul.”

„Care presupun că este Gabriel Lake.”

„Cel mai probabil.”

„Dar nu a ieșit nimic din acele apeluri telefonice care crezi că ar face pe cineva să vrea să te împuște?”

„Nu din câte știu eu.”

„Atunci poate că ai fost victima unui jaf, din moment ce banii și cardurile tale au dispărut. Nu putem exclude această posibilitate.”

„Prea rezonabil”, mormăi Michael. „Nu-mi place asta.”

„Nu pare probabil, dar nu pot ignora posibilitatea. De ce ai fost în parc?”

„N-am nicio idee.”

„Ce?”

Michael a făcut o grimasă și și-a deplasat picioarele sub pătura de spital. „Nu-mi amintesc să fi mers acolo. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am condus în oraș.” A arătat spre bandajul de pe capul lui. „Bănuiesc că asta are de-a face cu pierderea memoriei pe termen scurt. Sunt uimit că îmi pot aminti fiecare apel telefonic de ieri, dar nu-mi pot aminti nimic din ce am făcut după ora patru.”

„Deci identitatea trăgătorului s-ar putea să fie îngropată în creierul tău.”

„Ei spun că am fost împușcat din spate, așa că poate nu l-am văzut.”

„Sau pe ea.”

„Sau pe ea”, a fost de acord Michael. „Se pare că am un craniu tare. Destul de tare încât să deviez un glonț... un glonț prost țintit.”

„Ceva cu care să te lauzi soției tale.”

„Cred că știe deja. Doctorul a spus că, deși glonțul nu a fisurat osul, impactul deviat a fost suficient pentru a provoca umflături în interiorul craniului meu. Să sperăm că după ce umflătura va scădea, îmi voi recupera acea bucată de memorie.”

„Cât de mult te doare?”

„Foarte mult. Urechea îmi țiuie constant și, de fiecare dată când întorc capul, se declanșează artificii în creier. Încearcă tu să fii împușcat în cap.”

„Am avut partea mea de experiențe aproape de moarte.”

„Așa este. Îmi amintesc că ți-am citit istoria.”

„Încearcă să-ți amintești cine te-a împușcat.”

O privire enervată a fost răspunsul lui.

Întrebările ricoșau în creierul lui Truman. *Are vreo legătură împușcarea lui Michael?* L-a zornăit el pe ucigașul lui Lake și Sabin? Întreaga situație îl

făcea să se simtă foarte inconfortabil și știa că FBI-ul ar fi vrut să știe cât mai repede.

„Ești de acord să-i anunț acum pe Mercy, Ava și Jeff? O să le dau motivele tale pentru a păstra secretul."

„Da, anunță-i. Cred că ucigașul nostru a încercat să adauge încă o victimă pe lista sa."

***

Cine l-ar fi împușcat pe reporter?

Mercy înțelegea cum Michael Brody putea enerva o mulțime de oameni, dar suficient cât să-l omoare? În timp ce se întorcea de la casa lui Christian, mintea ei încerca să înțeleagă de ce criminalul lor l-ar împușca pe Michael. Conform convorbirii telefonice pe care tocmai o avusese cu Truman, Michael credea că a supărat pe cineva cu investigația sa asupra deceselor.

S-ar putea să fi fost foarte aproape de un răspuns.

Intrând în biroul ei, și-a scos haina și eșarfa și i-a sunat telefonul mobil. Ava.

„Ai auzit despre Michael?" au fost primele cuvinte care au ieșit din gura Avei. În tonul ei a răsunat o mare îngrijorare.

„Am auzit. Am vorbit cu Truman acum câteva minute."

„Michael are dreptate când spune că trebuie să păstrăm tăcerea asupra împușcăturilor", a recunoscut Ava. „Îmi place gândul că ucigașul nostru devine încrezut, crezând că a curățat în urma lui. Poate că va face mai multe greșeli. Faptul că l-a împușcat pe Michael în loc să-și ia timp cu un cuțit ar putea însemna că devine nerăbdător."

„Rob Murray a fost ucis pentru că i-a provocat și el o problemă?" a întrebat Mercy.

„Cred că da. Fie Rob a văzut, fie știa ceva despre una dintre primele două morți. Bănuiesc că a fost moartea Oliviei Sabin, din moment ce a ei era în

apropierea lui. Sunt surprinsă că nu a spus nimic când Truman a apărut la ușa lui."

„Cred că asta indică faptul că Rob nu era conștient că a văzut ceva important pentru criminal."

„Ar fi putut fi Rob implicat în crime?" s-a întrebat Ava.

Ambele femei au tăcut o clipă în timp ce procesau teoriile.

„Medicii spun că Michael va fi bine." Ușurarea a umplut tonul Avei. „S-ar putea să nu recupereze niciodată acea bucată de memorie pe termen scurt, dar se pare că lipsește o perioadă mică de timp. Se poate descurca cu asta."

„S-a apropiat prea mult", a afirmat Mercy. „La fel ca Rob."

„Sunt de acord. I-am spus detectivului anchetator că FBI-ul este interesat de împușcăturile lui și mi-a dat o listă cu apelurile telefonice pe care Michael le-a făcut ieri. Sper să pot să scutur ceva. Ancheta asta durează prea mult."

Mercy și-a amintit de mâna Oliviei Sabin în a ei și a tresărit. „Sunt de acord cu tine. Nimeni nu-și dorește mai mult decât mine ca acest criminal să fie găsit."

„Cum a fost discuția ta cu Gabriel Lake?"

Ea îi făcu o prezentare generală Avei, rezumând că Gabriel nu avea nicio informație despre activitățile tatălui său înainte de moartea sa.

„Ai vorbit deja cu asistenta judecătorului Lake?" a întrebat Mercy cu speranță.

Era sătulă de fundături.

„Am făcut-o în această dimineață. A jurat că nu au existat vizite neoficiale și că fiecare vizitator și întâlnire au fost înregistrate."

„Poate că informațiile lui Michael erau greșite", a spus Mercy. „Nu avea nimic care să susțină afirmația lui despre un oaspete misterios."

„Adevărat, dar mă bazez pe instinctul meu că e ceva aici. Eddie a reușit în sfârșit să vadă înregistrarea video de pe holul din fața ușii biroului judecătorului și să compare persoanele cu lista de vizitatori."

„Sună plictisitor."

„El a făcut asta foarte clar." Amuzamentul a răsunat în vocea Avei. „Mi-a spus că nu este atât de simplu pe cât pare. Diferiți funcționari din toată

clădirea mare intră și ies non-stop din birou și, bineînțeles, nu sunt înregistrați. A trebuit să recruteze un angajat de la unul dintre celelalte birouri pentru a-l ajuta să-i identifice. Oamenii care fac livrări cauzează și ei probleme. Eddie a fost momentan entuziasmat de un vizitator la prânz, cu păr lung și negru, care nu era înregistrat, până când ajutorul său a identificat geanta de livrare thailandeză din mâna femeii misterioase."

„Ugh. Crezi că asistenta judecătorului minte?"

Ava a tăcut pentru o clipă. „Nu sunt sigură. Aș vrea să îi acord beneficiul îndoielii."

„Ar putea fi în pericol?" a întrebat Mercy. „Știu că atacul lui Michael a fost destul de diferit de cele trei crime, dar dacă ucigașul nostru devine disperat și își curăță urmele, ea ar putea fi o țintă."

„La naiba. Nu m-am gândit la asta. Voi implica poliția locală. Cel puțin se pare că ucigașul nostru se află în prezent de partea voastră a lanțului muntos. Nu se va întoarce la Portland prea curând."

„Am auzit că mâine ar trebui să fie cel puțin una dintre trecători deschisă", i-a spus Mercy.

„Și eu am auzit prognoza meteo a săptămânii. Își irosesc eforturile, deoarece zona va fi lovită din nou."

„Se pare că Eddie nu se va întoarce pentru o vreme."

„S-ar putea să-l păstrez. E un tip isteț. Încerc să-l conving să se întoarcă la biroul din Portland."

Posesivitatea a trecut prin Mercy, surprinzând-o. I-ar fi lipsit glumele și prietenia lui. „Mult noroc cu asta. E convins de filiala din Bend."

„Pentru moment", a declarat Ava.

Câteva momente mai târziu, Mercy a încheiat convorbirea, încă zguduită de gândul că îl va pierde pe Eddie înapoi în marele oraș. *Nu are cum. Îi place aici.*

O bătaie în tocul ușii i-a atras atenția și starea ei de spirit s-a îmbunătățit imediat la vederea bărbatului înalt care ținea în mână o pălărie de cowboy. S-a simțit ca singura femeie din lume când privirea intensă a lui Truman s-a concentrat asupra ei. Ochii lui negri erau expresivi, reflectându-i gândurile

imediate. Și chiar acum părea să se gândească la timpul petrecut aseară în apartamentul ei.

Căldura i-a inundat fața, iar el a rânjit. „Și tu, nu?", a întrebat el, ridicând o sprânceană.

„Nu știu despre ce vorbești."

El a aruncat o privire peste umăr și apoi a făcut doi pași rapizi și și-a afundat mâinile în părul ei în timp ce îi acoperea gura, indicând că nu văzuse pe nimeni privind. Având încredere în el, ea s-a topit în atingerea lui.

Cum reușește să-mi facă asta?

De fiecare dată când el apărea, ea devenea întreagă. În momentul în care își încrucișau ochii, ea simțea schimbarea fizică. O piesă de care nu își dăduse seama că îi lipsește se potrivea la locul ei când el era aproape. În. Fiecare. Moment.

Acum, că el era în viața ei, ea nu ar mai fi fost întreagă fără el.

Cum de nu mi-am dat seama că lipsește o parte vitală din mine?

Dar ea *știa* că ceva îi lipsea. A pus-o pe seama poverii de a fi o introvertită. Orele petrecute singură la școală, dezvoltându-și singură cabana pentru liniștea sufletească și terminând sarcină după sarcină la serviciu. A fost determinată, hotărâtă să umple acel gol cu satisfacția muncii și a activității. În tot acest timp, urmărise pistele greșite.

S-a retras și a zâmbit, simțind fericirea din pieptul ei crescând ca și cum el ar fi presărat-o cu Miracle-Gro, ploaie și soare. Respirația i s-a oprit la o umbră în privirea lui. „Ce s-a întâmplat?"

Umbra a dispărut.

„Nimic. Cu excepția crimelor și a victimelor împușcate."

Nu spune adevărul.

„Cât timp va sta Michael în spital?" întrebă ea, simțindu-se dezechilibrată de discordanța dintre ochii lui și răspunsul lui.

„Nu știu încă. Cel puțin câteva zile. Am venit aici înainte să mă întorc la Eagle's Nest pentru că am vrut să aflu părerea ta despre ceva. Mă gândesc că ar putea fi legat de cazul tău."

„Nu cazul meu", a spus ea automat, știind că era implicată până peste

cap în el.

O răsucire a buzelor i-a recunoscut afirmația slabă și i-a povestit despre o vizită la bibliotecarul de la Eagle's Nest.

„Nu ești sigur că s-a întâmplat în aceeași noapte cu spargerea bisericii?” a întrebat ea.

„Există o șansă de cincizeci-cincizeci să fi fost așa.”

„Când ați avut ultima dată o afacere care a raportat o spargere?”

„Acum câteva luni.”

„Te-ai uitat prin film?”

„Nu am avut timp, dar când o voi face, voi începe cu filmul ziarului local și mă voi concentra pe lunile care corespund rolei de *The Oregonian*.”

„Ce luni sunt pe rola *The Oregonian*?”

I-a spus el, iar ea a făcut niște calcule rapide. „Asta înseamnă patruzeci și unu de ani în urmă.”

„Aproape exact.”

„Salome nu are în jur de patruzeci de ani? Ea este încă principalul suspect pentru prima spargere, nu? Ar fi putut să caute ceva în jurul datei nașterii ei?” Mercy știa că era un salt uriaș de logică.

„Și eu m-am gândit la asta și am verificat data nașterii ei. S-a născut la un an după cel de pe liste. Încă nu sunt convins de afirmația că a fost o femeie în acea noapte la biserică. Martorul nu are cea mai bună vedere.”

„Ei bine, bisericile nu păstrează registre? Mai ales bisericile din orașele mici? Nașteri, botezuri, căsătorii. Poate evenimente din orașe mari? Ar fi putut cineva să caute aceeași perioadă de timp la biserică?”

S-a liniștit. „De ce nu m-am gândit la asta?”

„Pentru că ești un păcătos care nu a călcat niciodată într-o biserică?”

„Nu e adevărat. Părinții mei m-au târât la biserică până când m-am mutat. Dar era o biserică mare de oraș.” I-a dat un sărut pe buze. „Mulțumesc pentru idee. O să trec pe acolo și o să vorbesc din nou cu David Aguirre, deși nu știu ce să caut în acea perioadă.”

„Te-aș ajuta, dar nu pot pleca în după-amiaza asta. Te-ar lăsa bibliotecarul tău să folosești microfișele după program?”

Fața lui arăta că se îndoia sincer de asta. „O să verific.”

Capitolul 26

Truman a decis să meargă pe jos până la biserică de la biblioteca Eagle's Nest. Ruth îi dăduse cu greu o cheie de rezervă, promițându-i că îi va face viața un iad dacă va uita să închidă.

Își spuse că plimbarea era o șansă de a vedea de aproape cum se descurca orașul său cu furtuna de zăpadă. Dar adevărul era că avea nevoie să exorcizeze o amintire pe care o suprimase timp de câteva zile. Refuzase să-și lase mintea să exploreze calea pe care Salome Sabin îl condusese cu aproape două decenii în urmă. Când David Aguirre recunoscuse că se întâlnise cu Salome în trecut, Truman văzuse în privirea lui David aceeași teamă precaută pe care Salome o declanșase în măruntaiele lui Truman.

Respirația i s-a încețoșat în aerul rece când a expirat și s-a gândit la acea noapte.

Fusese o noapte fierbinte de vară când Salome îl scosese din petrecere ca pe un câine din lesă. Avertismentul lui Mike Bevins era o voce stinsă în mintea lui în timp ce Truman o urma pe ușă, cu privirea lipită de fundul ei de sub fusta scurtă și strâmtă. Amândoi purtau pahare de bere, cu celelalte mâini împreunate, iar ea se uită peste umăr la el, ochii negri dansând cu promisiuni de plăcere. Truman s-a împiedicat de propriile picioare în timp ce ofta după ea.

Afară, ea l-a condus pe lângă piscină până la un șezlong de lângă groapa de foc. Cineva aprinsese un foc, dar acesta ardea slab deoarece petrecăreții rămăseseră în casa cu aer condiționat, evitând căldura sufocantă. Luminile de afară erau stinse, cu excepția luminilor subacvatice ale piscinei, iar flăcările joase ale focului sporeau atmosfera excitantă. Fără să-i dea drumul la mână, Salome s-a întins pe șezlong și l-a tras pe Truman deasupra ei. Paharul lui de bere a lovit solul în timp ce mâna lui a sărit să nu se izbească de pieptul ei. Ea

a râs, un sunet scăzut, plin de sex, care i-a făcut mușchii să se încordeze până jos.

Fiecare celulă din corpul lui o dorea.

Ea și-a așezat berea pe o măsuță, și-a înfipt mâinile în părul lui și l-a tras aproape. Unghiile false îi treceau de-a lungul scalpului și îi amplificau dorința. Flăcările joase îi aruncau umbre dansante pe față, făcându-i ochii ciocolată lichidă în lumina slabă. Ea și-a lins buzele, iar gura lui a fost imediat pe a ei.

Nu putea să gândească.

O arsură rapidă îi străbătea venele în timp ce o săruta. Ea era pricepută, cu experiență și încredere în fiecare atingere a limbii și buzelor ei. Truman nu era virgin, dar amețeala care îi cuprinsese creierul îl făcea să se simtă ca și cum ar fi fost în pragul a ceva cu totul nou. Presiunea a crescut și el și-a apăsat șoldurile pe coapsa ei, declanșând un alt râs scăzut care i-a vibrat pe buze. Plăcerea i-a deschis o cale spre cap, mai bună decât orice amețeală provocată de alcool.

Și-a strecurat mâna pe sub maioul ei, iar ea s-a arcuit, apăsându-și sânul plin în mâna lui.

Fără sutien.

Pielea ei era la fel de mătăsoasă ca limba ei. *Trebuie să văd.*

El s-a îndepărtat de gura ei și i-a dat jos bluza, expunându-i un sân. Și-a ținut respirația la vederea unui tatuaj lângă sfârcul ei. „Te-a durut?”

„Doare de parcă diavolul însuși l-a sculptat.” Ea s-a uitat la el, cu ochii ei negri provocatori.

„Ce înseamnă asta?” Erau trei petale de flori ale căror vârfuri se întâlneau în centru, suprapuse de un cerc.

„Este protecția mea.”

„Protecție față de ce?”

Privirea ei senzuală a curs de la ochii lui până la talie, înțelesul ei fiind clar.

Ca și cum ar avea nevoie de protecție din partea mea.

El și-a coborât capul și și-a trecut încet limba peste tatuaj, iar ea a oftat. Avea un gust ușor sărat și mirosea a un parfum pământesc ușor amestecat cu

hamei și grâu. Șoldurile ei s-au strâns și capul i s-a înclinat pe spate, cu gura deschisă, buzele strălucind în lumina focului. El s-a mutat înapoi la acea gură și ea i-a atins cureaua.

Da!

„Așteaptă o secundă.”

El s-a tras înapoi la cuvintele ei. Ea și-a pus bluza la locul ei și s-a întins după poșeta mică pe care o lăsase lângă bere. A căutat înăuntru. „Lasă-mă să mă ridic un minut.”

El și-a desprins picioarele de ale ei și s-a așezat pe șezlong, cu privirea fixată pe geanta ei, așteptându-se la un prezervativ. În schimb, ea a scos un flacon mic și s-a dus la groapa de foc. S-a uitat înapoi la el, ochii ei fiind invizibili în întuneric. „Vino să stai lângă mine.”

El s-a supus, excitarea lui încă mergea cu viteză maximă.

Ea a deschis fiola, a închis ochii și a cântat încet, cuvintele ei neputând fi distinse. Cu o mișcare a încheieturii mâinii, a aruncat o pulbere din fiolă în foc. Flăcările s-au aprins în întuneric cu trosnituri ascuțite și s-au stins încet în timp ce un parfum exotic i-a umplut nasul lui Truman și i-a transformat picioarele în cauciuc.

Un firicel de frică i-a coborât pe șira spinării. „Ce a fost asta?”, a întrebat el.

Aerul din jurul lor se îngroșa de mirosul bogat în timp ce ea se întoarse, cu ochii sclipind în anticipare.

„Ce recitai?” Groaza i s-a strecurat în creierul condus de hormoni. Ea nu i-a răspuns la niciuna dintre întrebări, iar excitația lui a început să să dispară.

„Ai gustat vreodată sângele altei persoane?” a întrebat ea, cu o provocare în tonul ei scăzut.

El a înghițit în sec în timp ce excitația i se evapora complet. „Nu.”

Aerul nopții devenea opresiv în timp ce căldura zilei continua să radieze de pe puntea de beton. Mai multă căldură se scurgea din foc și din pielea ei, iar sudoarea îi curgea pe spate.

Apoi a văzut lama din mâna ei. Era mică și delicată, perfectă pentru strânsoarea ei feminină, iar lumina focului strălucea pe marginea ascuțită. Ea

a trecut-o rapid peste încheietura mâinii și sângele i-a curs pe palmă. „Intensifică excitarea”, i-a spus ea.

El nu mai avea nici o excitare de amplificat.

Truman nu putea să nu se uite la lamă. Parfumul greu îi înfundase creierul și se străduia să își facă mușchii să se supună.

Ea i-a luat mâna și a ținut-o cu palma în sus între ei, așezând lama pe pielea încheieturii lui. El s-a holbat la mâna lui, dorind să se miște. Dar nu voia. „Ai încredere în mine”, a șoptit ea.

„La naiba, nu.” Cu un efort herculean, el și-a smuls mâna din strânsoarea ei, iar vârful degetului îl ustura de la tăietură. „*Ce faci?”*

„Ai încredere în mine”, a repetat ea, întinzându-i din nou mâna.

Truman a făcut un pas înapoi, inima bătându-i în piept, iar arsura tăieturii i-a limpezit capul. *„Ești nebună?”*

Furia îi scânteia în ochi în timp ce ea îngheța. „Speriat?”

„La naiba, nu, dar nu sunt atât de prost încât să fac schimb de sânge cu tine. Nu am nevoie de vreo boală nenorocită.”

„Ar fi trebuit să știu că ești prea tânăr.” Lama a dispărut în poșeta ei.

Mândria lui a fost zdruncinată, dar nu îndeajuns încât să-și dea încheietura înapoi. „Mike a spus că ești o vrăjitoare.”

Zâmbetul i s-a răspândit încet pe față în timp ce își înclina capul și îl privea printre genele groase. Alura unei sirene. „Asta nu te-a împiedicat să mă urmărești.”

„Ești?”

Din nou zâmbetul ispititor. „Ce crezi?” Ea a alunecat mai aproape, punându-și mâna în centrul pieptului lui. „Un pic de pericol poate fi foarte distractiv.”

Truman a dat înapoi încă un pas. „Cred că am terminat.”

Ea s-a oprit, iar Truman a jurat că ușurarea i-a strălucit în ochi o fracțiune de secundă înainte ca ispita să revină. „Ar fi putut fi cea mai frumoasă noapte din viața ta”, a șoptit ea. „Nu vei ști niciodată ce ai pierdut.” Limba ei i-a atins centrul buzei superioare.

Pofta s-a aprins pentru scurt timp, dar el a înăbușit-o. *La naiba, nu*.

„Pentru mine e în regulă.” I-a întors spatele și s-a întors la petrecere. La ușă s-a uitat înapoi; ea îl privea. Nu-i putea vedea ochii, dar îi simțea atracția. Focul îi încadra corpul, iar silueta luxuriantă îl tenta din nou.

Pericol.

A deschis ușa brusc și a salutat suflul de aer condiționat pe fața lui înfierbântată.

Tocmai am evitat o greșeală neplăcută.

Vechea amintire i-a făcut pielea de găină lui Truman în timp ce se apropia de biserică. *Eram tânăr și prost*. Din fericire, hormonii beției lui nu-i învinseseră bunul simț.

Ce s-ar fi întâmplat?

Își aruncă gândul afară din minte. *Nu te duce acolo.*

În interiorul bisericii a experimentat un deja vu în timp ce se îndrepta spre biroul lui David. *A doua oară aici în această săptămână*. În față, un bărbat pășea pe hol, cu pălăria de cowboy în mână. S-a întors să dea mâna cu cineva pe care Truman nu-l putea vedea. „Mulțumesc, David. Ne vedem la cină săptămâna viitoare.” S-a întors spre Truman.

Karl Kilpatrick. Tatăl lui Mercy.

Tot pentru a doua oară într-o săptămână. Truman l-a salutat pe Karl și i-a strâns mâna și apoi pe cea a lui David. Curiozitatea strălucea din ochii ambilor bărbați. A existat un moment stânjenitor în care Karl a așteptat, privindu-l, iar Truman știa că spera să audă scopul vizitei sale. „Spune-i lui Deborah că-i mulțumesc din nou pentru plăcinta de aseară.”

„Va trebui să o mai facem o dată”, i-a răspuns politicos Karl. El a înțeles mesajul și a trecut pe lângă Truman spre ușă.

„Data viitoare mă voi asigura că Mercy ni se alătură”, spuse Truman în spatele lui Karl.

Pasul lui Karl s-a clătinat, dar nu s-a oprit. Pur și simplu a ridicat o mână în semn de recunoaștere.

Am încercat. S-a întors și l-a găsit pe David urmărindu-l îndeaproape.

„Mai sunt probleme între cei doi?”, a întrebat David.

„Încă nu s-a spart gheața. Ea încearcă. Eu fac ce pot.”

„Într-una din zilele astea se vor împăca. Karl Kilpatrick este unul dintre cei mai încăpățânați bărbați pe care îi cunosc, dar cred că este mândru de Mercy... chiar dacă are o problemă cu profesia ei.”

„Este mai mult decât atât, David. Există o istorie amară între ei. Ea este supărată că el a exclus-o din familie când ea avea 18 ani, iar el este supărat că ea nu a urmat calea vieții pe care el a ales-o pentru ea.” Aceasta era versiunea CliffsNotes. Înstrăinarea lor de cincisprezece ani se născuse din neîncredere, trădare și inima frântă a lui Mercy.

„Într-una din zilele astea, iertarea le va vindeca rănile.”

„Nu-mi spune că Karl a venit să vorbească despre Mercy.” *Poate că în sfârșit își revine.*

„Conversațiile noastre sunt confidențiale.”

Truman a tresărit. Acolo era tonul acela pios în care David se afunda la întâmplare. „Ce pot face pentru tine?”, a întrebat David cu vocea lui normală. „Ai o pistă în legătură cu spargerea?”

„Da și nu. Ceea ce am este o teorie pe care o explorez. Ce fel de înregistrări țineți aici la biserică?”

„Te referi la finanțele noastre? Există..”

„Nu. Pentru locuitorii orașului. Cum ar fi decesele sau căsătoriile.”

Fața lui David s-a limpezit. „Oh. Este o tradiție să păstrăm o înregistrare scrisă a ceremoniilor desfășurate aici, la biserică. Cum ai spus tu, înmormântări și căsătorii, dar și botezuri.”

„Dar nașterile?”

„Nu, doar botezul. La fel și cu decesele. Le înregistrăm doar dacă înmormântarea are loc aici. La începutul secolului al XIX-lea, aproape orice eveniment se petrecea aici și era înregistrat. Aceste înregistrări vechi sunt destul de interesante, dar sunt depozitate într-o instalație care are temperatura și umiditatea potrivite pentru a proteja acest tip de înregistrare scrisă. În ultima jumătate a secolului al XX-lea, oamenii au început să se căsătorească în alte locuri, iar botezurile noastre au scăzut.”

„Nu știam că biserica ține evidența acestor lucruri.”

„Majoritatea bisericilor din orașele mici o fac. Noi folosim registre scrise

de mână.” El a zâmbit. „Sună de modă veche în aceste zile în care totul este digital, dar este ceva în a vedea evenimentele înregistrate pe o pagină pentru istorie.”

„Deci nu aveți înregistrări mai recente?”

„Avem ultimii cincizeci de ani sau cam așa ceva. Ar trebui să trimit registrele mai vechi pentru o conservare corespunzătoare.”

„Pot să văd câteva?” I-a spus lui David lunile de pe microfișe.

„Urmează-mă.”

Întors într-o cameră prăfuită, David a deschis un sertar al unui dulap de dosare. Înăuntru era o grămadă de aproximativ o duzină de registre - de tipul celor care îi aminteau lui Truman de cărțile de notare cu coperți cartonate de modă veche. „După cum poți vedea, acesta nu este un depozit optim pentru înregistrările pe hârtie.”

„Mă așteptam la mult mai multe registre decât atât.”

David a ridicat din umeri. „Cuibul Vulturului nu este atât de mare. Zeci de intrări pot încăpea pe o pagină. Cele mai multe ocupă un rând.” A scos un registru care corespundea lunilor cerute de Truman. L-a așezat pe un birou și a răsfoit ușor paginile. Truman a fost impresionat de liniile impecabile de scriere. Se potriveau cu cursivele perfecte din cărțile de învățat scrisul de mână din anii de școală primară. Scrisul frumos al cuiva înregistrase istoria orașului. Câteva pagini mai târziu, scrisul de mână s-a schimbat. Nu atât de perfect, dar totuși mai îngrijit decât al lui Truman.

„Pe atunci, exista un secretar al bisericii care se ocupa de acest gen de lucruri”, a spus David. „Acum nu mai este destul de mult de lucru pentru a justifica o secretară.”

Truman se întreba dacă registratorul cu cursivitatea perfectă murise sau pur și simplu se mutase. Schimbarea scrisului de mână era o altă notă istorică. Una fără un nume atașat.

„Aici sunt datele tale.”

Erau mai puțin de o pagină de înregistrări. Truman își trecea degetul pe pagină, oprindu-se la numele de familie familiare care îi arătau că era cu

adevărat un străin în Eagle's Nest. Orășenii lui aveau rădăcini adânci; ale lui erau abia plantate.

Degetul i s-a oprit pe un nume. *Kilpatrick.*

Henry James Kilpatrick. Copilul avea o zi la moartea sa.

Părinții Karl și Deborah.

„Știai despre asta?" l-a întrebat Truman pe David. Mercy nu scosese un cuvânt.

„Nu știam. Ce povară trebuie să poarte."

Simpatia lui Truman s-a aprins pentru părinții lui Mercy. „Cred că acest copil s-a născut între Owen și Pearl."

„Groaznic."

Oare Mercy măcar știe? Părinții ei erau genul care treceau peste o tragedie din viața lor și nu priveau niciodată înapoi.

Degetul i-a alunecat pe restul paginii și s-a chinuit să se concentreze pe nume, cu mintea ocupată. *Să o întreb despre asta?* Nu voia să fie ticălosul care expunea un eveniment dureros din trecutul părinților ei. Era locul lor să împărtășească informația, nu al lui. Aș putea vorbi mai întâi cu Deborah.

Niciun alt nume nu i-a sărit în ochi. A verificat pagina de dinainte și pagina de după lunile lui.

M-ar ajuta dacă aș știi ce naiba caut. A fotografiat înregistrările cu telefonul, în caz că avea nevoie să se întoarcă la ele. Sau să i le arate lui Mercy.

Din curiozitate, a deschis registrul pentru anul în curs. Scrisul de mână al lui David era atroce. O învălmășeală înghesuită de litere tipărite și italice.

Istorie păstrată.

I-a mulțumit lui David și a plecat, cu creierul învârtindu-i-se. Următorul pas era să citească filmele de la bibliotecă. Își aminti de oferta lui Mercy de a-l ajuta să parcurgă filmul.

Un băiețel. În vârstă de o zi.

Pot să stau lângă ea și să-mi țin gura?

***

Chat?

Mesajul de la Rose a sosit în timp ce Mercy părăsea biroul. S-a grăbit la Tahoe-ul ei, a curățat noul centimetru de zăpadă și și-a sunat sora când a ieșit din parcare.

„Am sugerat prânzul, așa cum ai spus.” Rose nu s-a obosit cu un salut. „Nick a spus că nu poate.”

Tonul rănit al surorii ei a sfâșiat inima lui Mercy.

„A spus de ce?” A condus încet; drumul nu mai fusese arat de câteva ore și noul centimetru de zăpadă se compactase deja într-o suprafață alunecoasă. Soarele apusese și era recunoscătoare că erau puține mașini pe șosea în timp ce conducea spre biblioteca Eagle's Nest pentru a se întâlni cu Truman.

„A dat vina pe zăpadă.”

„Ei bine, e logic. Fără îndoială că unii dintre angajații lui nu pot ajunge la muncă, lăsându-l fără personal. Și trebuie să fie îngrijorat de tine pe drumuri.”

„Nu a menționat niciunul dintre aceste lucruri.”

„Ce a spus atunci?”

„Nu a dat nicio explicație, în afară de faptul că zăpada a făcut-o o idee proastă.”

Chipul tânguitor al lui Nick în timp ce o privea pe Rose atingând leagănul a trecut prin mintea lui Mercy. *Nu mă înșel în privința sentimentelor lui.*

„Știi că e un om cu puține cuvinte. Pentru el probabil că a fost suficient.”

„Crezi că e din cauza cicatricilor de pe fața mea?” a șoptit Rose.

Pieptul lui Mercy s-a deschis larg. „Nu, dragă. Nu cred că e vorba de asta deloc. Și într-adevăr... s-au vindecat atât de bine. Cicatricile devin mai slabe în fiecare săptămână.” *Adevărul.*

Furia se aprinse împotriva criminalului care o ținuse ostatică pe sora ei și o tăiase.

Fizic și emoțional. *Sper să putrezească în iad.*

„Le pot simți. Sunt uriașe.”

„Sunt sigură că așa le simți până la vârful degetelor. Nu mint ca să te fac să te simți mai bine, Rose. Pentru ochi nu sunt atât de evidente.”

Sora ei expiră. „Poate că m-am înșelat în privința lui. Ar trebui doar să mă bucur de leagăn și să mă concentrez asupra copilului.”

„Te duci la ecografie?” a întrebat Mercy.

„A fost anulată din cauza vremii.”

„Îmi pare atât de rău! Te-ai hotărât dacă să afli sau nu sexul?”

„Mă răzgândesc în fiecare zi.”

Mercy abia aștepta să știe, dar refuza să influențeze decizia lui Rose.

„Volane roz sau bărci cu pânze albastre”.

„Corect?” a spus Rose, vocea ei căpătând un ton visător. „Tot îmbrac copilul din mintea mea. Într-o zi sunt tutu-uri și panglici, iar a doua zi sunt cizme de ploaie cu fețe de cățeluși.”

„Fetele le pot purta pe amândouă”, a subliniat Mercy.

„Adevărat.”

„Nu-ți face griji pentru Nick”, a adăugat Mercy. „E genul de tip care are nevoie să se simtă în siguranță înainte să facă o mișcare. Ne vom asigura că va avea acea siguranță.”

„Vorbești de parcă ar fi un lucru sigur”, mormăi Rose. „Nu sunt disperată după un soț, să știi. Nu voi fi o hărțuitoare nebună.”

„Știu. Dar această cale cu Nick ar trebui explorată.”

„Exact așa simt și eu”, a recunoscut ea. „Nu mă voi ierta niciodată dacă îl las să dispară fără să îl cunosc mai bine.” Rose a suspinat. „Spune, vreo veste despre Morrigan și mama ei? Nu-mi place să mă gândesc la fetița aia afară în zăpadă.”

„Sunt sigură că Salome își ține fiica cât mai în siguranță posibil.” Posesivitatea de pe chipul lui Salome din noaptea în care își luase fiica din orfelinat îi trecu prin minte lui Mercy. Aceea era o mamă hotărâtă să își protejeze copilul.

Rose și-a coborât vocea. „Dar ele ar putea fi următoarele ținte, nu?”

„Nu știu”, a recunoscut Mercy. „Nu ne-am dat seama de motive sau nu am găsit o legătură între celelalte crime. În mod clar, Salome știe ceva. Era îngrozită pentru siguranța fiicei ei.”

„Atât de speriată încât să fugă de poliție”, a spus Rose. „Ce ar putea fi

de nu are încredere în poliție sau în FBI?”

„Asta e marea întrebare.”

„Nu arată bine că și-a luat fiica și a fugit. Credeți că ea a comis vreuna dintre crime?”

„Nu știm.” În inima ei, Mercy credea că mama era o victimă. Dar se mai înșelase și înainte.

Mercy a pus capăt convorbirii după ce a promis că va verifica a doua zi. O jumătate de oră mai târziu, a parcat în lumina slabă de la biblioteca Eagle's Nest din spatele mașinii lui Truman. Orașul era tăcut; singurele alte mașini erau parcate la restaurant. Semnul neon al restaurantului făcea ca zăpada de pe acoperiș să fie de un roșu aprins. Un plug trecuse recent pe strada principală, lăsând grămezi de zăpadă pe fiecare parte a drumului, dar un praf ușor de zăpadă continua. Doar atât cât să păstreze lumea proaspăt albă.

A coborât din camionetă și a rămas în stradă, savurând liniștea lumii, în timp ce fulgii mici de gheață îi băteau ușor pe jachetă. Felinarul străzii evidenția un halou de fulgi care cădeau. Și-a ridicat fața spre rafalele blânde și bucățile de gheață i-au gâdilat genele.

„Frig?”, a întrebat Truman.

Pașii lui au răsunat cu două secunde înainte să vorbească. Ea știuse că era el și nu se speriase la sunetul cizmelor lui în zăpadă. Nu trebuia să-l vadă ca să știe că era aproape. Când s-a întors, pieptul i s-a încălzit la vederea lui; el o împământenea. El era solid când ea era capricioasă. El era direct în timp ce ea se mișca uneori în umbră. Și, dintr-un motiv nebunesc, el o dorea. La trei metri distanță, se priveau unul pe celălalt în ceața pudrată.

„Doamne, ești frumoasă.”

Nevoia din vocea lui i-a sfâșiat sufletul.

„Zăpada din părul tău negru strălucește ca diamantele.” El a râs. „Doamne, par un idiot sentimental.”

„Așa e. Nu-l aud des pe șeful poliției devenind sentimental și poetic.”

„Vrei mai mult din asta?”

Mercy s-a gândit la asta. „Nu. Cuvintele înflorate nu mă impresionează. Trebuie să văd dedicarea și devotamentul cu proprii mei ochi.” Chiar acum, ea

vedea un bărbat flămând după ea în liniștea căderii de zăpadă. Căldura și adorația din privirea lui i-au expus inima mai mult decât orice cuvinte.

„Știi că te iubesc, nu-i așa?” El nu a făcut nicio mișcare spre ea.

„Știu.” Știa. El nu avea nevoie să o spună frecvent; acțiunile și afecțiunea lui îi spuneau asta în fiecare zi. Rupând vraja din globul lor de zăpadă, ea s-a apropiat de el. Găsindu-i gura, l-a sărutat lung și adânc. „Și eu te iubesc”, a spus ea pe buzele lui.

„Clar”, a mormăit el, sărutând-o și el și trăgând-o strâns la el.

Era o scenă dintr-un film. Căderea zăpezii. Îndrăgostiții. Tăcerea.

Mercy dorea să meargă acasă cu el și să doarmă în brațele lui. Nu să se holbeze la microfișe.

„Am putea să ne uităm la film mâine”, i-a spus el la ureche, trimițându-i fulgere de excitare de-a lungul membrelor. „Nu cred că douăsprezece ore vor face diferența.”

„Acasă la tine”, a ordonat Mercy. Era cel mai aproape. El i-a dat un ultim sărut.

„Ne vedem în cinci minute.”

Capitolul 27

Truman se zvârcolea și se întorcea, adormind în timp ce întindea mâna și găsea așternuturi goale. Se trezea brusc la spațiul gol de la vârful degetelor și se uita fix la tavan încă douăzeci de minute. Mercy îi părăsise patul chiar înainte de miezul nopții.

Kaylie se întorsese în sfârșit la apartamentul lor, iar Mercy voia să fie acolo. El se întreba dacă adolescenta observa efortul depus de Mercy în a fi prezentă. El sigur observa. *Nu mă pot plânge de dedicarea lui Mercy.*

Simon s-a plimbat în dormitorul lui Truman, a sărit pe pat și s-a ghemuit lângă șoldul lui. El a fost atins de atenția pisicii și i-a mângâiat blana moale.

Un substitut slab pentru pielea lui Mercy. Pisica dormea rar în camera lui, dar poate că știa că el avea nevoie de companie.

Sau poate că îi era frig.

În cele din urmă s-a trezit cu câteva ore mai devreme decât trebuia și a băut o cană plină de cafea în timp ce urmărea primele știri de pe Coasta de Est. Dimineața lui se târâse într-un ritm letargic.

Acum o aștepta pe Mercy la bibliotecă, călcându-și picioarele în aerul înghețat al dimineții și privind cum afacerile din oraș prind viață. Proprietarii își curățau trotuarele și își salutau vecinii. O vibrație agitată umplea orașul. Oamenii care doreau să se aprovizioneze înainte de următoarea furtună se mișcau rapid, cu gândul la comisioanele lor.

Mercy a sosit. În timp ce se îndrepta spre el, expresia mâhnită de pe chipul ei i-a spus că lumea nu mai era tărâmul de minuni romantic pe care îl trăiseră noaptea trecută.

El a înțeles. Se simțea diferit în dimineața asta. Soarele ieșise și cerul era de un albastru intens, dar norii joși și întunecați amenințau la vest. S-au sărutat rapid și au schimbat o privire mai lungă, amintirile nopții învârtindu-se între ei. El voia să se trezească cu acele amintiri în fiecare zi. O creștere inexplicabilă a urgenței care nu avea nimic de-a face cu nevoile fizice l-a cuprins și s-a întrebat cum de ajunsese în acest punct. La un moment dat fusese mulțumit cu pisica lui. Acum nu va mai fi niciodată mulțumit până când viața lui nu va fuziona complet cu a ei.

Asta e ceea ce vrea ea?

Nu ar fi grăbit-o. Nu avea decât timp.

„Nu pot sta mult”, i-a spus Mercy. „Trebuie să ajung la birou.”

Truman a deblocat ușa din față a bibliotecii și i-a ținut-o deschisă. Era una dintre zilele de reducere a bugetului, așa că clădirea era închisă. O ușoară aromă de lămâie i-a ajuns când Mercy a trecut pe lângă el. Parfumul ei obișnuit. Îi plăcea, dar nu era la fel de amețitor ca mirosul cald al pielii ei după ce se rostogolea în pat cu el. Ăsta era preferatul lui.

„E frig aici”, a exclamat Mercy, prinzându-și haina.

„Ea oprește căldura când nu e deschis.”

„Trebuie să dureze ore întregi ca să ajungă din nou la o temperatură suportabilă.”

„Poate că ăsta e unul dintre motivele pentru care patronajul a redus.” El a condus-o la aparatul de microfișe și l-a pornit în timp ce scotea din buzunar cele două role de film. Le șterse de praf pentru amprente, dar nu găsise nimic util.

„Există un singur aparat? Nasol.” Mercy se așeză pe scaunul unității în timp ce el luă un altul de la o masă de citit.

„Cred că două perechi de ochi tot vor fi mai bune decât una.”

„Nu înțeleg ce căutăm.”

„Asta înseamnă că suntem doi. Tot ce știu este că cel care a intrat prin efracție a căutat ceva anume în aceste luni.”

„Salome?”

„Posibil. Vreau să știu ce căuta. Dacă a fost ea, logica spune că are legătură cu moartea mamei sale. Altfel de ce ar fi riscat să intre în clădiri într-un moment ca acesta? Nu cred că căuta rețete.”

Truman a scos tava de sub monitorul uriaș și a înșirat filmul ziarului local prin zona de vizionare, apoi a înfășurat capătul gol în jurul unei alte role. A împins tava la loc, a derulat rapid la prima imagine laterală și apoi a rotit un buton pentru a o roti pe partea dreaptă.

„Pentru o secundă am crezut că va trebui să ne înclinăm capul și să o citim în lateral.” Mercy s-a uitat la butoane. „Fără zoom?”

„Aici.” El a rotit un alt cadran și vechea primă pagină a devenit dintr-o dată lizibilă. Articolul principal, vechi de patruzeci de ani, era un reportaj despre șeful de promoție al liceului. „Îl cunoști?”

„Nu-i recunosc numele. Probabil a fost deștept și s-a mutat.” A chicotit.

„Îmi place Eagle's Nest.”

„Crede-mă, ca adolescent, tot ce vroia cineva era să plece.” Ea a trecut la următoarea poveste. „Acum nu mă mai deranjează.”

Au trecut în viteză prin povești despre animale, târguri județene și înecuri. Povești tipice de vară. Știrile naționale se aflau într-o coloană mică în extrema dreaptă a primei pagini, aproape ca un gând secundar. Reportajele

locale aveau întâietate.

Truman apăsa butonul FORWARD de fiecare dată când Mercy dădea din cap pentru a arăta că a terminat de citit. Împreună parcurgeau fiecare pagină, iar Mercy îi arăta frecvent numele pe care le recunoștea. Truman a apăsat din nou butonul, iar inima i s-a oprit când o fotografie a lui Jefferson Biggs a umplut ecranul monitorului. Unchiul său. Bărbatul avea în jur de douăzeci de ani și zâmbea într-un mod pe care Truman nu-l mai văzuse niciodată. Jefferson câștigase premiul cel mare la rodeo-ul comitatului.

„Cât de tare este asta?" a exclamat Mercy.

„N-am știut niciodată că a făcut rodeo." S-a holbat la fotografie. *Ce altceva nu mai știu?*

Ea s-a întors spre el, cu privirea îngrijorată. „Te simți bine văzând poza asta?"

Cu patru luni mai devreme își descoperise unchiul mort, ucis cu brutalitate de un criminal în serie local. Truman a înțepat mental locul trist în care moartea unchiului său trăia în creierul său; nu mai durea așa cum o făcea înainte. „Da, așa este. Doar că nu l-am mai văzut până acum." Șocul inițial dispăruse, iar el își dorea să aibă o copie a fotografiei.

„Există o opțiune de imprimare", îi spuse Mercy, citindu-i gândurile. După câțiva pași greșiți cu imprimanta, Truman avea copia lui.

„Îți pare rău că i-ai vândut casa?", a întrebat ea.

„Nu. Mă bucur că i-ai luat o mulțime de provizii și îmi place familia tânără care a cumpărat-o."

„Era prea multă casă pentru tine." Ea a continuat să răsfoiască, aplecându-se mai aproape de monitor, citind fiecare titlu.

Acum?

„Cauți o casă pe care să o cumperi?" a întrebat el fără menajamente. Întrebarea i-a ieșit din gură ca și cum ar fi fost îmbuteliată sub presiune.

Ea s-a așezat înapoi de lângă monitor și s-a întors spre el, cu privirea precaută. „M-am gândit la asta. Apartamentul a fost bine pentru mine, dar mi-ar plăcea ca Kaylie să aibă o casă. Dacă pleacă la școală, vreau ca ea să simtă că are întotdeauna un loc în care să se întoarcă."

Ceva ce Mercy nu a avut niciodată.

Și-a formulat cu grijă următoarea afirmație, nedorind să sune ca și cum ar fi făcut presupuneri. „Am sperat ca într-o zi să locuiesc cu tine.”

Expresia ei s-a înmuiat. „Știu.” El a așteptat.

„Nu văd cum cumpărarea unei case interferează cu aceste planuri.”

Ea avea dreptate. Dar stomacul lui încă se răsucea și se agita. „Am vrut să o cumpăr cu tine. Să facem asta împreună.”

„Asta e o idee bună. Kaylie nu este interesată de asta. Spune că e plictisitor.”

Nu suna plictisitor pentru Truman. A sunat minunat. El a fost ușor uimit că ea a salutat imediat ajutorul său. Subiectul îl frământa în stomac de două zile. *De ce am așteptat să întreb?*

„Mi-ai spus că mai ai un an de chirie, nu?” a întrebat Mercy.

„Da.”

„Atunci nu e nicio grabă.” S-a întors la monitor.

Ba da, este. O dispoziție morocănoasă se instalase peste el. Se săturase să doarmă singur și să dea telefoane pentru a programa timpul lor împreună. Voia să împartă o casă cu ea. Să-și împletească viețile. Să o vadă în fiecare zi. „Pot rupe contractul de închiriere.”

De data asta, ea și-a întors scaunul cu fața la el. „Ce încerci să-mi spui?”

Nu e evident? „Vreau să cumpăr o casă cu tine.” *Trebuie să fac un semn?*

În ochii ei a apărut precauția. „Vrei?”

„Nu te-ai prins de asta?”

„Dar noi nici măcar nu suntem...”

Dacă ea nu ar fi spus-o, el ar fi făcut-o. „Căsătoriți? Logodiți?”

„Da.”

„Dar vom fi.”

„Care dintre ele?”

„Amândouă.” El i-a luat mâinile. „Am știut de mult timp că am nevoie de tine în viața mea. Permanent. Dar mai știu și că îți place să iei lucrurile mai încet.” Ea a deschis gura, și el a adaugat rapid, „Și e și Kaylie de luat în considerare. Dar sincer, cred că dacă i-ai spune, ar fi entuziasmată și fericită

pentru noi.”

Valuri de emoții diferite i-au traversat fața. De obicei, Mercy era o maestră în a-și păstra gândurile pentru ea. Dar în acest moment toate zidurile ei erau căzute, iar lui Truman îi plăcea ce vedea.

Și ea își dorește asta.

S-a aplecat în față și a sărutat-o, îndoielile lui din ultimele zile dispărând. „Nu trebuie să spui nimic chiar acum. Nu e nicio grabă. Am vrut doar să fiu sigur că mergem în aceeași direcție.”

Ea a expirat. „Mergem. Dar tu sprintezi, iar eu mă grăbesc.” Ea numește asta un sprint?

„O să te aștept răbdător la linia de sosire.”

„Bun. Acum, continuă să citești. Nu mai am mult timp.”

Înapoi la treabă. El respecta asta. Ea era unul dintre cei mai motivați oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Își stabilea obiective și le depășea cu brio.

Facultatea pe cont propriu? A absolvit prima din clasa ei.

A fost acceptată la FBI? Din nou, a absolvit prima din clasă. Să-i ofere nepoatei ei orfane o casă? Boom... gata.

Să găsească un criminal? Nu a avut nicio reținere.

Truman și-a apropiat scaunul de al ei și i-a sărutat tâmpla. „Cum spui tu.” El s-a concentrat pe ecran, iar ei au căzut din nou în ritmul lor de scrutare și avansare. „Rose a fost bine după artificiile cu tatăl tău de noaptea trecută?”

Mercy și-a păstrat privirea pe ecran. „Este bine. Programarea ei pentru ecografie de azi a fost anulată din cauza vremii, așa că e dezamăgită.”

„Știe dacă vrea un băiat sau o fată?”

„Nu cred că-i pasă. Are nume pregătite pentru amândoi. Iris Joy dacă e fată și Henry James dacă e băiat.”

Lui Truman i s-a tăiat respirația. „Henry James?”

„Este numele unui copil pe care părinții mei l-au pierdut. S-a născut mort la un an după Owen.”

Mercy știa. „Îmi pare atât de rău. Nu ai mai menționat asta până acum.”

Ea a dat din cap la condoleanțele lui. Privirea ei era încă ațintită asupra

ecranului, dar vocea i se poticnea când vorbea despre copil. „A fost cu mult timp în urmă. Nici măcar nu mă născusem. Dar părinții mei știau că bebelușul era mort. Bătăile inimii lui se opriseră devreme în al treilea trimestru, iar ea l-a purtat până la termen."

„Ce oribil pentru părinții tăi". Truman s-a simțit rău.

„Da, dar cred că asta a îndrumat-o pe mama spre moașă."

Respectul lui Truman pentru Deborah s-a triplat. „Mama ta este uimitoare."

„Uită-te la asta." Vocea lui Mercy era plină de entuziasm în timp ce atingea ecranul monitorului.

Truman a răsfoit articolul indicat de ea. Era despre un proces local care tocmai se terminase. Antonio Ricci fusese condamnat pentru trei capete de acuzare de crimă de gradul întâi și patru capete de acuzare de violență. Fotografia care însoțea articolul era cea a unui bărbat furios de vreo treizeci de ani. „Nu văd ce ți-a atras atenția."

„Soția lui a depus mărturie împotriva lui", a citit Mercy. „Descriind atacurile lui frecvente. Juriul s-a chinuit să o înțeleagă în timp ce vorbea printr-un maxilar cu sârmă, care se pare că fusese rupt de soțul ei." A făcut o pauză. „Numele soției era Olivia Ricci."

Ar putea fi Olivia Sabin?

„Și uită-te la numele judecătorului care a prezidat aproape de partea de jos a articolului."

„Malcolm Lake." Mintea lui Truman a început să se învârtă. „Sfinte Sisoe. Dacă asta e Olivia noastră, iată o legătură cu judecătorul."

„O sun pe dr. Lockhart. Ea ar ști dacă maxilarul Oliviei a fost rupt." Mercy a tastat numere pe telefon.

Truman a citit din nou articolul. Încet, de data asta. Nu se spunea niciodată clar, dar din deducțiile reporterului a înțeles că Antonio Ricci era un fel de executant. Cineva care făcea munca murdară pentru șeful său. Dar șeful nu a fost niciodată numit în articol. Soprano în Oregonul Central? Truman a scuturat din cap. Nu era posibil.

„Mulțumesc, Natasha." Mercy și-a încheiat convorbirea. „Olivia Sabin

prezintă dovezi ale unei fracturi vechi la mandibulă. Natasha a adăugat că existau mai multe fracturi vechi vindecate în celelalte oase ale feței ei. Ea trebuie să fie Olivia din acest articol."

„Asta e îngrozitor." Truman a mărit fotografia veche a bătăușului de soții, văzând răul din ochii lui. *Ce fel de bărbat trebuie să bată o femeie?* „Cred că a fi trimis la închisoare este un motiv pentru uciderea lui Malcolm Lake și a fostei sale soții. Tipul ăsta e încă închis?"

„Hai să aflăm."

Capitolul 28

Morrigan nu seamănă deloc cu mine.

Nu-mi pasă. Fiica mea este zveltă și subțire, în timp ce eu sunt curbată peste tot. Ea nu va fi niciodată descrisă ca fiind voluptoasă. Pielea mea este de un moka palid, iar a ei este aproape transparentă, cu o atingere de trandafir. Structura osoasă a feței ei este delicată și eterică, aproape opusul pomeților și sprâncenelor mele pline. Eu port genele oamenilor care au îmbrățișat soarele și au muncit în căldura lui. Nu-i cunosc istoria.

O văd pe adevărata ei mamă în ochii ei palizi și în părul ei fin. Dar ea este fiica mea în toate privințele.

Există multe modalități de a întrerupe o sarcină, iar mama mea le știa pe majoritatea. Era pricepută la ierburi... otrăvuri... Știa cât de mult ar putea face corpul unei femei să respingă noua viață din el. Refuza să îndepărteze fizic un copil; poțiunile erau singurele ei instrumente. Dar era fermă în a oferi acest serviciu. Singura ei regulă era ca sarcina să nu se vadă încă.

Femeile care veneau cu cele mai mici umflături de bebeluș erau îndepărtate, spunându-le să vorbească cu doctorii lor. Aceste femei erau adesea furioase, țipau la ea, o învinuiau pentru situația lor. Mama rămânea fermă.

Am fost acolo când o femeie și-a adus fiica peste munte, din Salem, într-

un februarie. Le-am mirosit indecizia înainte să intre în casa noastră.

„Sunt nehotărâte”, i-am șoptit mamei în timp ce le priveam în apropierea ușii noastre. „Fata este îngrozită că face o greșeală, iar mama este confuză”. Am făcut o pauză. „Este împotriva inimii lor.”

Femeile au intrat și am aflat că fata avea șaptesprezece ani, era în ultimul an de liceu, o elevă de top și fusese acceptată la facultate cu o bursă completă. O binecuvântare, a spus mama ei, pentru că erau extrem de sărace; colegiul ar fi ieșit din discuție. Ea ar fi fost prima din familie care urma să meargă la facultate.

Două teste de sarcină au confirmat suspiciunile fiicei, care credea că este însărcinată în trei luni. A jurat că s-au protejat și a fost șocată să descopere o lună mai târziu că era însărcinată. Mai erau șapte luni până să plece la școală.

Mama le-a adus ceai, iar eu am mirosit planta calmantă pe care o adăugase. Fata nu voia să-și ridice ceașca și se holba la ea ca și cum ar fi conținut otrava.

„Este sigur”, i-am spus, mirosindu-i teama. „Vom vorbi mai întâi.” Mâinile ei tremurau în timp ce ea bea cu timiditate.

Ochii ei albaștri erau mari și inocenți; era încă un copil, indiferent de performanțele ei incredibile la școală. I-am studiat părul blond și drept cu un pic de gelozie. Era fata cu care mi-am dorit întotdeauna să semăn. Chiar și la vârsta coaptă de treizeci de ani, eram geloasă pe perfecțiunea ei adolescentină. Totuși, lipsa lor de bani se vedea. Mașina lor era aproape la fel de veche ca a mamei mele, iar hainele lor arătau uzură și cusături atent reparate. Un miros acru de disperare plutea în jurul amândurora.

La un ceai, le-am ascultat vorbind. Mama vorbea întotdeauna mai întâi cu „pacienții” ei. Avea nevoie să știe că s-au gândit bine la decizia lor. În câteva clipe am știut că aceste două femei nu erau pregătite.

Mama a ridicat o sprânceană la mine și am întrebat-o pe fiică dacă ar dori să vadă caprele. Le-am separat pe cele două. Mama a ținut-o pe mamă să bea ceai, iar fiica m-a urmat în hambar, unde doi pui de capră sugeau de la mamele lor. A fost fermecată, așa cum știam eu că va fi. Puii de animale și fetele umane erau una dintre cele mai perfecte perechi din lume.

„Ți-e frică să faci asta”, i-am spus în cele din urmă, privind-o cum mângâie mamele.

„Nu vreau”, a răspuns ea cu o voce scăzută. „Dar nu văd nicio altă opțiune. Nu pot lăsa ca asta să schimbe direcția vieții pe care mi-o doresc.”

„Omul propune”, am spus eu încet.

„Ce?” O privire albastră confuză a întâlnit-o pe a mea. O înconjurau nuanțe suave de galben și lavandă. Am simțit miros de trandafiri și liliac nou: inocență.

„Vorbeam singură.”

Fata și-a pus ambele mâini pe burtă. „Nu simt nimic. Nu am văzut nicio schimbare. Totuși, știu că există o viață în mine.”

„Pot?” Am întrebat-o, arătându-i stomacul. Era ezitantă, dar a dat din cap.

I-am zâmbit și m-am mișcat încet, nevrând să o sperii. Mi-am așezat ușor vârfurile degetelor pe burta ei plată și am închis ochii.

Iarbă proaspăt cosită, violete, lămâi tăiate. Mirosurile m-au asaltat. Mă așteptam la subtilitate, dar prezența vieții copilului era puternică. Rozul pal mi-a trecut prin minte și am știut că era o fetiță.

A mea.

Ochii mi s-au deschis brusc și mi-am îndepărtat mâinile.

„Ce este?” a strigat fata.

„Nimic”, i-am spus. „Am crezut că te-am șocat”, am mințit.

„Nu am simțit.” Suspiciunea plutea în adâncurile ei albastre.

„Te-ai gândit la adopție?” Mi-am simțit genunchii ca apa și m-am agățat de marginea țarcului de capre pentru echilibru.

„Da, dar pare complicat.”

„Pot plasa copilul pentru tine. Fără acte. Nu e nevoie de nimic.”

Fața i s-a limpezit. „Poți?”

„Nu vrei să pui capăt sarcinii, nu-i așa?” Am întrebat-o cu blândețe. „Există o altă opțiune.”

Cele două femei au plecat cu mașina treizeci de minute mai târziu. Un plan fusese pus în aplicare. Era îndoielnic că sarcina ei se va vedea prea mult

în restul anului școlar. Olivia urma să nască la sfârșitul verii.

Iar eu o voi păstra.

Lunile de sarcină s-au scurs pentru mine. Eram nerăbdătoare și îngrijorată că se va răzgândi. Nu am avut liniște până când mașina lor a parcat în fața casei noastre, în acea vară.

Prima dată când am ținut-o pe Morrigan în brațe, am devenit întreagă. Nu știam că există un spațiu gol în formă de copil în inima mea.

Ea era inocența. Spre deosebire de mine, cu sângele unui ucigaș curgându-mi prin vene.

Iarba proaspăt tăiată a rămas mirosul ei principal, iar ochii ei reflectau cea mai frumoasă nuanță de albastru pal care îi compunea aura.

Am fost îndrăgostită.

Mama mea m-a îndrumat și m-a privit cum o cresc. Fără îndoială că era amuzată de schimbarea pe care Morrigan o adusese în viața mea sălbatică. Nu mai căutam stimulente, străduindu-mă să mă ridic la înălțimea moștenirii periculoase înrădăcinate în oasele mele.

Acum lumea mea era învelită într-o pătură roz.

Capitolul 29

Mercy și-a verificat oglinda retrovizoare de mai multe ori.

Am senzația că Antonio Ricci va apărea în orice moment.

Fotografiile bărbatului ocupau o mare parte din gândurile ei, alături de moartea îngrozitoare a Oliviei. Viziunea ei despre Antonio era aceea a unui bărbat tânăr și puternic, în timp ce Olivia fusese bătrână și fragilă. Se răzbunase pe soția lui? Olivia trebuie să-i fi văzut chipul, să fi știut că trecutul ei se întorsese să o bântuie. Și să facă și mai rău.

Mila și furia o cuprinseră.

Ea și Truman petrecuseră încă o jumătate de oră răsfoind restul microfi-

șelor, căutând alte mențiuni despre Antonio sau Olivia Ricci, dar nu găsiseră nimic. Căutaseră, de asemenea, orice altceva care ar fi putut indica de ce fusese ales acel film, dar la sfârșitul căutării, amândoi erau convinși că procesul Ricci era cheia. Mercy l-a sunat pe Jeff pentru a-l ruga să găsească locația actuală a lui Antonio Ricci, iar el i-a promis că o va contacta cât mai curând posibil. Ea și Truman s-au despărțit la ușa din față a bibliotecii, îndreptându-se spre birourile lor pentru a-și începe oficial ziua.

A sunat-o pe Ava din mașina ei pentru a-i împărtăși descoperirile lor.

În timp ce asculta telefonul Avei sunând, se gândea la conversația ciudată cu Truman despre căutarea casei.

Există un motiv pentru care calul merge înaintea carului. Mai ales într-o relație în creștere. Pentru ea, cumpărarea unei case împreună nu avea sens decât dacă erau căsătoriți. Bănuia că Truman i-ar fi căsătorit până acum dacă ea nu ar fi menținut lucrurile la un progres decent. Învățase că odată ce Truman lua o decizie, se ținea de ea.

O trăsătură bună de avut.

Dar cine ia o decizie pe viață pe baza a câteva luni de întâlniri?

O mulțime de oameni.

Eu nu sunt majoritatea oamenilor.

Dar ea făcea planuri pe termen lung pentru majoritatea lucrurilor. Banii. Proviziile.

Siguranță. Se pregătea pentru orice, mai puțin pentru viața ei personală. *Dar de ce?*

„Mercy? Care-i treaba?” Vocea Avei a venit prin difuzoarele din Tahoe-ul ei.

Mercy i-a dat o versiune prescurtată a descoperirii lui Antonio Ricci.

Linia a rămas tăcută pentru un moment lung. „Sfinte Sisoe. Tatăl lui Salome ar putea fi criminalul nostru? Asta nu are niciun sens.”

„De ce nu?” întrebă Mercy. „Malcolm Lake a prezidat procesul, iar mărturia Oliviei a contribuit la trimiterea lui la închisoare. Văd un motiv perfect.”

„Chiar pare un motiv bun, dar Eddie l-a reperat pe vizitatorul misterios

pe înregistrările video de la biroul judecătorului Lake.”

„Cine?” Mercy și-a ținut respirația.

„A fost Salome. L-a vizitat în ziua morții lui.”

Mintea lui Mercy se chinuia să facă piesele să se potrivească. „I-ați arătat asistentei caseta video?”

„I-am arătat. A cedat și a mărturisit că judecătorul îi ordonase să părăsească biroul cu o jumătate de oră înainte de prânzul ei din acea zi. A zăbovit pe hol, curioasă de ce judecătorul nu o voia prin preajmă, și a văzut o frumoasă femeie misterioasă intrând în biroul lui.”

„De ce naiba nu ne-ar fi spus asistenta?”

„Se temea că era vorba de o aventură care trebuia să rămână privată. A presupus că femeia era căsătorită sau implicată cu un alt oficial guvernamental și nu a vrut ca numele judecătorului Lake să fie târât prin noroi după ce a fost ucis. Cred că ea însăși a avut o mică pasiune pentru el și a crezut că îi protejează onoarea.”

„Ceea ce a făcut ea a fost să întârzie o anchetă de crimă.”

„I-am spus foarte clar că FBI-ul nu era mulțumit.” Ava a făcut o pauză. „S-ar putea să o fi făcut să plângă.”

Mercy a pufnit. „Pun pariu că ai făcut-o.”

„Cred că trebuie să ne uităm cu atenție la Salome ca la criminalul nostru”, a afirmat Ava. „A fost în locul potrivit la momentul potrivit.”

„Dar de ce era la biroul lui?”

„Am întrebat-o pe asistentă despre asta, iar ea jură că nu existau documente de la vizita femeii care să indice că era acolo din motive legale. Ea a spus că șeful ei era într-o dispoziție foarte fericită după vizită.”

„Poate că aveau o aventură.” Mercy și-a încrețit nasul. Judecătorul fusese un bărbat atrăgător în vârstă de șaptezeci de ani, dar diferența de vârstă era prea mare pentru gustul ei personal. „Acesta ar putea fi scopul călătoriilor frecvente ale lui Salome despre care ne-a vorbit Morrigan.”

„Eddie crede că era în Portland pentru a se întâlni cu niște furnizori și pentru a participa la un seminar de afaceri pe internet. El a găsit apeluri telefonice către furnizori în înregistrările telefonului ei mobil, iar când a vorbit

cu ei, unul a spus că Salome a vorbit despre seminar. Eddie a spus că toți furnizorii păreau foarte atașați de ea.”

„Furnituri pentru construirea caselor ei de zâne?” a întrebat Mercy, amintindu-și de camera uimitoare din hambar.

„Da. Eddie i-a localizat magazinul Etsy și site-ul web. Cercetând lucrurile, el crede că se descurcă destul de bine pentru o afacere la domiciliu. Comenzile de aprovizionare pe care le-a făcut indică o mulțime de construcții viitoare și au spus că întotdeauna a plătit cu promptitudine.”

„Un client de vis.” Mercy a încercat să îmbine perspicacitatea în afaceri a lui Salome în linia ei de gândire. „Dar de ce l-ar ucide pe judecător?” Se bucura de sesiunea de brainstorming cu Ava. Amândouă lansau idei, căutau conexiuni, scoteau în evidență falsurile. Nu conta cât de ciudate erau unele dintre sugestii. Nu existau teorii incorecte în acest moment.

„Primul meu gând după ce am auzit povestea ta cu Antonio Ricci a fost că tatăl ei a pus-o să facă asta. Dar de ce și-ar fi ucis mama?”

„Asta e partea care nu are sens pentru mine. Chiar și rapoartele care spun că relația lor a fost tumultoasă nu oferă o motivație bună.” Mercy s-a gândit la teoria Avei. „Nu este imposibil ca Antonio să o fi pus pe Salome să comită crimele, dar bănuiesc că vom afla că a fost eliberat. Cred că este mai probabil să fie suspectul nostru și mă aștept să aflu locația lui de la Jeff în orice moment. Cum rămâne cu amprentele de cauciuc de la cabana Oliviei? Ai obținut mandatul pentru a lua amprentele de cauciuc ale lui Christian?”

„Nu. Mi s-a spus că nu există suficiente motive.” Ava a înjurat în sinea ei. „Și nu au fost văzute Salome și Morrigan.”

„Corect. Nimic de pe aeroporturi sau de pe BOLO-ul ei.”

„La naiba. Simt că asta nu se mișcă destul de repede.”

„Nu sunt de acord”, a spus Mercy. „Să afli că tatăl lui Salome face legătura între Olivia și judecător este enorm.”

„Nu mă pot abține să nu simt că Salome însăși are un rol important în asta.”

„Continui să subliniez singurul lucru care aruncă în aer această teorie”, a spus Mercy. „Fiica ei a fost lăsată în urmă. Nu ar fi lăsat-o pe Morrigan la

locul unei crime. Amândouă i-am văzut disperarea de a-și scoate fiica din orfelinat.”

„Poate că Salome o voia pe Morrigan înapoi pentru că îi era teamă că ea ar fi spus că Salome a ucis-o pe bunică.”

Mercy a înghețat la sugestie. „Rahat.” Apoi a scuturat din cap. „Nu. Eu nu cred asta. Dacă ar fi așa, de ce ar fi lăsat-o în urmă?”

„Este o exagerare, dar știm că Salome are genetica unui criminal. Tatăl ei a fost închis pentru trei crime de gradul întâi și pun pariu că a comis mai multe decât atât.”

Discuția despre Antonio Ricci îi făcu pielea de găină. Mercy s-a uitat din nou în oglinda retrovizoare. „Mă simt claustrofobică. Poate din cauza zăpezii, a trecătorilor montane închise și a dificultăților cu care se circulă prin oraș acum. E ca și cum ar exista o barieră invizibilă în jurul acestei zone. Nu-mi place gândul că tatăl ei este în oraș”. O nevoie copleșitoare de a ieși din oraș îi clocotea sub piele.

„Asta e de înțeles. Cu uciderea lui Rob Murray și atacul asupra lui Michael, și eu m-aș simți închisă.”

„Vreo veste despre Michael?” A întrebat Mercy.

„Am vorbit cu el în dimineața asta.” Vocea lui Ava era plină de ușurare. „Mi-a vorbit la telefon, așa că știu că se simte mai bine. Îl vor lăsa să plece acasă de îndată ce se deschid permisele, astfel încât soția lui să-l poată lua. Încă nu-și amintește ce s-a întâmplat chiar înainte să fie împușcat.”

Două bipuri au răsunat prin difuzoarele lui Mercy. „Sună Jeff. Te sun eu imediat.” A apăsat pe un buton de pe volan și a întrerupt legătura cu Ava. Emoția a cuprins-o pe Mercy. *Știu exact ce are de gând să-mi spună Jeff.*

„Ce ai aflat?”

„Antonio Ricci este încă în închisoare”, a afirmat Jeff.

„Ce? Ești sigur?” *Eram atât de sigură că a ieșit...*

„Sigur. Am insistat pentru o verificare vizuală înainte să te sun înapoi.” Jeff părea la fel de frustrat cum se simțea ea.

„La dracu'.”

„Exact.”

„Și acum ce facem?” Mercy s-a dezumflat, iar oasele o dureau de dezamăgire.

„Am aranjat o convorbire telefonică cu Ricci. Poate că el poate face puțină lumină în această situație. Nu știu cât de îngăduitor va fi, din moment ce a stat în închisoare patruzeci de ani. S-ar putea să nutrească ceva mânie împotriva forțelor de ordine.”

Mercy a pufnit. „Crezi?”

„Vreau să faci tu interviul telefonic.”

Da! „Pot să fac asta.” Efervescența i-a alungat oboseala în timp ce întrebările pentru tatăl lui Salome ricoșau în capul ei. „Când e telefonul?”

„Mă sună ei înapoi. Având în vedere că vineri este aproape la jumătate, am subliniat că nu vreau să aștept până la sfârșitul săptămânii. Să sperăm că se vor aduna și vor aranja totul pentru astăzi.”

„Ai auzit că Salome a fost văzută vizitându-l pe judecător?” a întrebat Mercy.

„Eddie tocmai m-a sunat. Și acum că știm că tatăl ei este încă în închisoare, acest nou fapt luminează înapoi asupra ei pentru ucideri.”

Mercy își închise gura, emoțiile ei fiind în război cu faptele. *Nu o pot exclude pe Salome ca ucigașă doar pentru că am un presentiment.* Trebuia să ia în considerare toate opțiunile. „Vorbeam cu Ava când ai sunat. Altceva?”

„Nu. Spune-i despre Antonio Ricci.”

„Așa voi face.” Mercy a încheiat convorbirea și a sunat-o pe Ava, care a răspuns la prima sonerie. Mercy nu a pierdut timpul în a-i spune despre locația lui Ricci și despre încercarea lui Jeff de a-i obține lui Mercy o convorbire telefonică cu deținutul.

„Nu sunt surprinsă că este încă în închisoare”, a declarat Ava. „Acum să ne dăm seama de ce problemele nu au început decât la patruzeci de ani după procesul lui.”

Mercy o auzi pe Ava bătând rapid cu creionul pe birou. Bătăile staccato erau ca un ticăit de ceas.

„Întreaga familie Lake susține că nu a auzit niciodată de Olivia Sabin”, a spus Mercy încet. „Poate că au auzit de Olivia sau de Antonio Ricci.” Nu

uitase fața lui Christian când îl întrebase despre Salome Sabin. *El știa ceva.*

Trebuia să vorbească din nou cu Christian.

„Toată familia Lake mă enervează”, a spus Ava. „Ne blochează la fiecare pas. Asta înseamnă de obicei că încearcă să ascundă faptul că cineva este vinovat.”

„Nu e Christian”, s-a apărat Mercy.

„De unde știi tu?”

Ea nu a răspuns; nu avea fapte care să îi susțină afirmația.

„Nu lăsa vechea ta relație să-ți afecteze acțiunile în cadrul anchetei, Mercy. Amândouă știm că acelea erau urmele Hummer-ului lui de la cabana lui Sabin.”

„*Nu știm* asta”, a spus Mercy. „Și până când nu vom avea dovezi care să spună că era al lui, nu voi accepta asta ca un fapt.”

„Înțeleg.”

„Vreau să îi întreb pe Lake despre Ricci”, a spus Ava.

„Cred că nu mai suntem binevenițI cu ei... sau cel puțin cu Gabriel și mama lui.”

„Nu-mi pasă. Îi voi suna din nou. Anunță-mă când vorbești cu Antonio Ricci.”

„Îți voi spune.”

„Și uită-te la vreme. Se spune că cea mai mare ninsoare ar trebui să lovească zona ta în această seară.”

„Bineînțeles”, mormăi Mercy. „E weekend.” A încheiat convorbirea, avertismentul Avei cu privire la zăpadă acaparându-i gândurile. *Weekendul ăsta ar putea fi o ocazie bună...*

S-a hotărât să treacă pe la magazinul alimentar și să ia câteva cutii de apă îmbuteliată.

Niciodată nu poți avea prea multă.

***

Mercy își împinse căruciorul pe raionul cu dulciuri.

Luase patru baxuri de apă îmbuteliată și se hotărî să ia și bomboanele preferate ale lui Truman, din lemn dulce negru. Și poate niște ciocolată. Era deja destulă mâncare în apartamentul și cabana ei. Avea tot ce ar fi putut avea nevoie în cazul în care ar fi rămas înzăpeziți sau fără curent electric. Lista ei mentală de verificare era complet bifată.

Ciocolata cu unt de arahide i-a atras atenția și a aruncat cu vinovăție o pungă de mărimea Halloween-ului în coșul ei. Simțindu-se urmărită, și-a ridicat privirea și a întâlnit privirea surprinsă a lui Brent Rollins.

Avea o pungă uriașă de ursuleți de gumă în mână. Patru cutii de apă, identice cu ale ei, erau stivuite în căruciorul lui, împreună cu multe pungi de cafea gourmet, sticle de vin, pâini, câteva fripturi și câteva cutii de cereale zaharoase pentru micul dejun.

Și altcineva este îngrijorat de vreme.

„Vine mai multă zăpadă”, a spus Mercy conversativ.

„Am auzit”, spuse el făcând un gest spre proviziile sale.

„Gabriel mai rămâne acolo?”

„Da.” Pe chipul lui se citea enervarea, ceea ce a făcut-o să nu schițeze un zâmbet.

Nu cred că-i pasă de musafirul lui Christian.

Se întrebă cine gătea. Brent era în mod clar un tip capabil, dar își închipuia că nu-i place să lucreze în bucătărie. S-au despărțit ciudat, dând din cap unul altuia, iar Mercy s-a îndreptat spre casă.

Ieșind afară, și-a dat seama că în parcările neamenajate cărucioarele de cumpărături nu se rostogolesc. Și-a adus Tahoe-ul în fața magazinului și l-a încărcat.

Tocmai terminase când a sunat Jeff. „Cei de la închisoare nu pot aranja apelul astăzi. Luni este cel mai bun lucru pe care îl pot face.”

„Telefoanele lor nu funcționează în weekenduri?”

„Exact asta am întrebat. Nimeni nu a fost amuzat. Unde ești chiar acum?”, a întrebat el.

„Tocmai plecam de la magazinul alimentar.”

„Au devansat furtuna de zăpadă cu câteva ore și am auzit că școlile și-au lăsat deja elevii afară. De ce nu-ți iei liber după-amiaza?”

„Cum rămâne cu cazul?”

„Ai alte piste de urmat acum?” s-a gândit Mercy.

„Nu chiar. Ava și Eddie par să fie deasupra cazului”.

„Atunci du-te acasă. Fii pregătită să vorbești cu Antonio Ricci luni.”

A încheiat convorbirea. *Ei dorit pentru oportunitatea tocmai a prezentat în sine, și ea a luat o decizie.*

I-a trimis mesaj lui Kaylie.

Pleacă repede de unde ești #3

Telefonul ei a fost tăcut pentru un moment lung. Apoi a venit textul înapoi.

Am înțeles

Mercy și-a lăsat telefonul jos, adrenalina trecându-i prin vene în timp ce pornea mașina. Creierul ei se simțea ascuțit și energizat, dornic de provocare. Ea nu știa unde se afla Kaylie, dar adolescenta știa să renunțe la orice făcea și să se întâlnească cu Mercy în locația numărul trei, benzinăria abandonată la două mile în afara Bend. De acolo ar urma un traseu ocolitor la cabana ei ca și cum drumurile principale au fost înfundate cu trafic ca într-o urgență reală. Mercy a planificat să lase masina lui Kaylie ascunsă în spatele stației. Tahoe-le ei era cel mai potrivit pentru vremea actuală, iar ea ar putea pune lanțurile, dacă era necesar.

Trebuiau să facă o cursă uscată de urgență, iar furtuna de zăpadă a adăugat un element de dificultate pe care nu-l putea crea singură. Plecarea din oraș pe vreme bună era floare la ureche. Partea importantă era testarea proviziilor de la cabană. Trăind acolo pentru câteva zile îi arăta lui Mercy ceea ce lipsea și unde trebuia să se îmbunătățească. Data trecută, plictiseala lui Kaylie o înnebunise puțin, iar ea adăugase mai multe cărți și jocuri la stocul ei.

Într-o situație reală, nu ar fi non-stop treburi pentru a le atribui nepoatei ei.

Ca întotdeauna, geanta ei de rezervă era în spatele mașinii Tahoe. Avea o mulțime de muniție în geantă, dar nu mai depozita o armă în ea, pentru că nu dorea ca aceasta să cadă în mâinile cui nu trebuie dacă cineva pătrundea în vehicul. Avea arma de serviciu și o mulțime de arme de rezervă la cabană. Rezervorul de benzină era plin; niciuna dintre ele nu lăsa niciodată nivelul de benzină al vehiculului să scadă sub jumătate de rezervor. Regula lui Mercy era să aibă întotdeauna suficient pentru a ajunge la cabană. Vehiculul lui Kaylie era, de asemenea, pregătit cu provizii pentru o săptămână, iar cabana era aprovizionată cu un minim de șase luni de alimente. Pentru unele elemente non-alimentare ea avea ani de provizii, eventual decenii.

Pregătire.

Nu era nevoie în ultimul moment să facă o vizită de urgență la magazinul alimentar sau să cumpere muniție.

Prioritatea lor era să părăsească orașul cât mai repede posibil.

Să-i trimit un mesaj lui Truman?

A decis să îi trimită un mesaj mai târziu. El voia să meargă la una dintre cursele ei de antrenament, dar ea știa că el era de serviciu astăzi și mâine.

A scos din torpedou o stație de emisie-recepție portabilă cu aspect militar. O măsură de rezervă în cazul în care turnurile de telefonie mobilă nu mai funcționau. Kaylie avea o alta în vehiculul ei Ieșind din parcarea de la băcănie, Mercy nu și-a putut reține un zâmbet. Claustrofobia îi dispăruse. Ieșirea din oraș pentru weekend era lucrul cel mai bun de făcut. Două păsări cu o singură piatră. O cursă de antrenament și un weekend de sănătate mintală. Era entuziasmată.

Capitolul 30

„Ben a rămas blocat într-un munte de zăpadă”. Lucas și-a băgat capul prin ușa lui Truman. „A ajutat să scoată un camion din zăpadă pe autostradă și apoi și-a dat seama că și el era blocat.”

Truman a suspinat. „Trebuie să mă duc după el?”

„L-am trimis pe Royce. Nu era departe de acolo.”

„Știi că următorul apel va fi că amândoi sunt blocați.”

Lucas a rânjit. „Sper că da.”

„Oamenii trebuie să stea acasă astăzi”, a mormăit Truman. „Ei înrăutățesc situația pentru toți ceilalți.”

„Majoritatea cred că pot conduce perfect în zăpadă.”

„Știi de câte ori am auzit asta în timp ce le curățam cauciucurile cu lopata? Jur că oamenii o iau ca pe o provocare.”

„Se plictisesc stând acasă.”

Privirea lui Truman se ascuțise asupra lui Lucas. Tânărului său șef de birou atletic îi era greu să stea liniștit. „Când ajungi azi acasă, stai acolo. Fără patru roți.”

„Îmi sună telefonul.” Lucas dispăru fără să-i răspundă lui Truman.

„Să nu mă suni dacă ești într-o încurcătură în weekendul ăsta”, mormăi Truman către biroul său gol. O privire pe fereastră i-a arătat că începuse următoarea rundă de zăpadă. Era încă ușoară și frumoasă, dar avea să se intensifice în cursul după-amiezii.

Telefonul său mobil a sunat și numele lui Mercy i-a apărut pe ecran.

„Bună, frumoaso. Toată dimineața m-am gândit la noaptea trecută.”

„Ești pe difuzor, Truman. Kaylie este cu mine. ”

„Bună, Truman.” Râs a pătruns în tonul lui Kaylie.

„Bună și ție. Am auzit că toate școlile s-au închis devreme astăzi.”

„Da!” a exclamat Kaylie. „Un weekend extra-lung. Poate că vor anula și luni.”

Speranța fiecărui elev atunci când ninge.

„Conducem spre cabană,” a declarat Mercy.

„Ce?” Truman și-a lipit telefonul de ureche. „Nu știi cât de nasol este afară? Și o să fie și mai rău. Spune, nu ar trebui să fii la muncă?” S-a uitat la ceas. Era aproape ora unu.

„Jeff mi-a dat liber după-amiaza din cauza prognozei meteo. Oh! Și a aflat că Antonio Ricci este încă în închisoare.”

„Glumești.” Inima lui Truman s-a scufundat. Sperase că descoperirea lor va elucida cazul. „Și acum ce facem?”

„Am un interviu telefonic cu Ricci luni. Până atunci, lucrurile sunt un pic blocate. Majoritatea probelor nu au fost procesate la laboratorul comitatului pentru că jumătate din personal nu a putut ajunge la serviciu săptămâna asta.”

„Știu cum merge asta.” Micul departament al lui Truman era la mila programului laboratoarelor. „Dar de ce te duci *azi* la cabană? Aș fi putut merge cu tine weekend-ul viitor.”

„Abia așteptam să fac o cursă uscată. Iar furtuna de zăpadă este un test excelent.”

El a înțeles. Pentru liniștea ei sufletească, Mercy avea nevoie să știe că poate ajunge la cabana ei în orice condiții. „Nu-mi place asta. Am primit apel după apel de oameni care au rămas blocați.”

„Am lanțuri, iar lângă mine stă un spate tânăr și puternic care să mânuiască o lopată.”

„Hei!” a protestat Kaylie.

„De asemenea, vreau să verific sistemul fotovoltaic pe care l-am instalat toamna trecută. Trebuie să văd dacă zăpada blochează panourile solare.”

„Acoperișul tău este destul de abrupt. Zăpada nu ar trebui să se lipească”.

„Este”, a fost de acord Mercy. „Dar am avut o cantitate nebună de zăpadă în ultima vreme.”

„Ți-ai luat geanta de urgență?”, a întrebat el.

„Bineînțeles. Și cea din mașina lui Kaylie. Chiar ai nevoie să mă întrebi asta?”

„Am nevoie de propria mea pace a minții, știi. Încearcă să mă suni când ajungi acolo.” Truman se lupta să nu crâcnească, știind că serviciul celular era nesigur. Gândul la cele două femei care provocau furtuna îl făcea să se simtă

inconfortabil. Dar nimeni nu putea avea grijă de ea mai bine decât Mercy, și ea nu ar fi invitat-o pe Kaylie dacă nu se simțea sigură de abilitățile ei.

„Te iubesc," ea ia spus.

„Awwww," a spus Kaylie.

„Și eu te iubesc. *Te rog* să fii atentă."

„Desigur." Tonul ei era relaxat, încrezător.

El a încheiat apelul și a privit la ceas. Având în vedere condițiile proaste, avea să treacă cel puțin o oră până când avea vești de la ea.

Cum o să mă concentrez?

„Șefule?" a strigat Lucas de pe hol. „Detectivul Bolton pe linia unu pentru tine."

Bucuros de distragere, Truman a ridicat receptorul și l-a salutat pe investigatorul districtual. „Nu-mi spune că ești blocat undeva într-un morman de zăpadă", a spus el.

„Și departamentul tău?"

„Toată dimineața. Și nu mă aștept să se oprească."

„Nope. Cel puțin zăpada ține în frâu marile infracțiuni", a răspuns Bolton.

„Cu ce te pot ajuta?", a întrebat Truman.

„Am vrut să îți spun ceva. Știi dacă FBI-ul au pus cap la cap șirul de tăieturi de pe primele două cadavre?"

„Din câte am auzit, nu au făcut-o. Mercy mi-ar fi spus."

„Ei bine, m-am jucat cu modelele și cred că am o idee." A făcut o pauză. „S-ar putea să nu fie nimic. Mă holbez la aceste semne de câteva zile și ochii mei obosiți au văzut de toate, de la elefanți de circ la avioane."

„Mă îndoiesc că sunt elefanți."

„Aveți o copie a modelelor?"

„Nu." Mercy îi spusese despre asemănări și creionase tăieturile pentru el, dar nu fusese de niciun ajutor.

„Stai puțin. Îți voi trimite pe e-mail câteva schițe de la ambele cadavre."

„Dar Rob Murray?", a întrebat Truman.

„Nu e la fel. L-ai văzut pe acela. Cred că a fost pur și simplu furie sau

panică și nu a fost planificat așa cum au fost primele două."

Truman și-a reîmprospătat e-mailul de pe desktop și a deschis un atașament. Acesta arăta contururile a două forme umane cu tăieturile trase în interior. Semnele erau aproape identice pe ambele corpuri, dar lui i se păreau aleatorii.

„Derulează la celelalte desene din partea de jos", i-a spus Bolton.

Truman a făcut-o. Cineva desenase linii punctate, conectând unele dintre tăieturi.

„Cred că este un pumnal sau o sabie", a spus Bolton.

Dintr-o dată, tăieturile aveau sens. „Văd asta", a spus Truman. „Există un mâner și o gardă și apoi o lamă lungă. Nu pot să nu văd acum. E aproape prea evident."

„Bine. Eram îngrijorat că am sărit la presupuneri desenând liniile punctate."

„Mie mi se par logice. Nu cred că faci salturi uriașe."

„Am schițat mult, conectând linii ici și colo. Aceasta este prima care a avut sens."

„Ce înseamnă?" a întrebat Truman. „Știu că erau o mulțime de cuțite și pumnale în casa Oliviei. Dar care este rostul sculptării simbolului în două victime?"

„Un pumnal poate reprezenta trădarea."

Truman a tăcut un moment lung. „Bănuiești că cineva vrea să demonstreze ceva. Eu cred că oamenii destinați să primească mesajul sunt morți. Mă întreb dacă are vreo legătură cu colecția de lame a familiei Sabin."

„Aș vrea să știu dacă acea cameră nebună de cuțite era colecția Oliviei sau a Salomei", a spus Bolton. „Uciderea Oliviei cu un fel de pumnal sau cuțit, când ea este colecționară, ar putea fi o palmă în față, dovedind că ucigașul este mai puternic. Dacă este colecția lui Salome, poate că ucigașul a trimis un mesaj de putere prin moartea Oliviei, folosind o armă semnificativă pentru Salome." Și-a limpezit gâtul. „Sabia este destul de proeminentă în Wicca."

Părul de pe brațele lui Truman s-a ridicat. „Ca armă a crimei? Din ceea ce am citit, Wicca este despre natură și energie. Nu despre violență."

„Sabia este în primul rând ceremonială.”

„Poate că modelele sunt pur și simplu pentru a te deruta”, a speculat Truman cu voce tare. „Să facă poliția să piardă ore întregi încercând să găsească semnificația.”

„Atunci au reușit.” Bolton a înjurat colorat, reluând starea de spirit a lui Truman.

„Dar ce ar însemna sabia în moartea lui Malcolm Lake? Ai auzit că Salome l-a vizitat în ziua în care a murit?”

„Am auzit. Și am revăzut deja înregistrarea video. Cu siguranță e ea.”

„Nimeni nu a plasat-o în apropierea casei judecătorului în acea noapte și nimeni nu a dovedit că a fost în altă parte.” Truman își trecu o mână prin păr, frustrat. „Cum naiba se leagă Rob Murray de asta?” Apartamentul trist al meșterului a trecut prin mintea lui Truman. „Legătura trebuie să fie prin Lake, dar nu prea pot să o văd. Nu a existat nicio legătură cu judecătorul, doar cu fiul său.”

Tăcerea a umplut linia.

„Nu există alibi pentru Christian Lake, corect?” a întrebat Truman încet. Îl plăcea omul, dar instinctele lui nu erau întotdeauna perfecte.

„A avut timp să ajungă la Portland, să-și ucidă tatăl și să se întoarcă pentru a o ucide pe Olivia”, a subliniat Bolton. „Și știu că urmele de cauciuc de la cabana ei nu au fost confirmate, dar se pare că el ar fi putut fi acolo.”

„Dar el a fost acolo după crime. Urmele s-au intersectat cu toate urmele vehiculelor poliției.”

„Asta nu dovedește că nu a fost acolo înainte. Ucigașii se întorc adesea la locul crimei.” Suspinul lui Bolton se auzi puternic la telefon. „Nu știu dacă acest telefon m-a ajutat sau a aruncat pe masă o duzină de alte posibilități.”

„Nu vreau să-ți scape nimic.” Truman înțelegea. Lipsa legăturilor se întâmpla frecvent. Era ușor să direcționezi toate eforturile către o pistă în detrimentul celorlalte piste. Concentrarea intensă îl făcea pe anchetator să rateze oportunități.

„Nici eu nu vreau să o fac.” Bolton a încheiat convorbirea.

De ce m-a sunat pe mine? Ar fi putut să treacă teoria lui pe la Ava sau

Eddie.

Truman s-a uitat din nou la desene. Liniile de legătură ale lui Bolton arătau cu siguranță ca o armă.

De ce?

Cizmele au răsunat în holul său, iar David Aguirre s-a oprit în fața ușii sale. „Ai un minut?” Preotul era acoperit din cap până în picioare cu un praf ușor de zăpadă. Și-a scos șapca tricotată, creând o minivreme de zăpadă în hol.

Truman s-a ridicat și a indicat un scaun. „Care-i treaba?”

David și-a răsucit căciula în mâini, cu o luptă pe față. „Nu știu dacă asta e treaba mea...”

„De ce nu mă lași pe mine să decid asta?”

„Când te uitai zilele trecute la acele luni anume din registrele bisericii, căutai un fel de legătură cu Salome Sabin, nu?”

„Sincer, David, nu sunt sigur. Din moment ce o femeie care semăna cu Salome intrase *probabil* în biserică și noi am avut o altă spargere la bibliotecă, am încercat să fac o legătură între cele două într-un fel. Rămâne de văzut dacă Salome a fost sau nu implicată.”

„Ei bine, am presupus că asta căutați. Știam că a fost cu un an în urma mea în liceu, așa că am estimat vârsta ei și m-am uitat din nou la înregistrări. M-am uitat la date mai târzii decât tine.” A scos un registru din haină, l-a deschis la o pagină și i l-a înmânat lui Truman.

Cartea era caldă de la căldura corpului lui David. Truman a observat că datele de pe pagină erau la aproape un an după lunile din filmul microfișei. Numele i-a sărit imediat în ochi. Salome Beth Sabin. În vârstă de două săptămâni. Olivia era singurul părinte listat.

„A fost botezată în biserică?” s-a întrebat Truman cu voce tare. „Asta mă surprinde un pic.”

„Nu știi niciodată ce înseamnă credința pentru oameni. Olivia și cu mine aveam diferendele noastre, dar aveam și o mulțime de credințe în comun. Bănuiesc că botezul a fost foarte simbolic pentru ea într-un fel.”

Truman s-a holbat la data botezului. S-a întors la computer, a accesat rapid o bază de date și a verificat dacă era corect. „Conform DMV, Salome s-

a născut cu șase luni înainte de această dată a botezului.” S-a uitat în sus la David. „Nu-mi pot imagina că preotul ar confunda un copil de șase luni cu unul de două săptămâni. Înregistrarea botezului trebuie să fie data corectă.”

„De unde ai știut că această dată a botezului nu se potrivește cu data nașterii ei?” David s-a încruntat.

„Când toată lumea o căuta, m-am uitat pe permisul ei de conducere. Am notat data nașterii pentru a vedea dacă avea vârsta pe care o credeam eu.”

„Care e problema cu câteva luni?”

„Tatăl ei, Antonio Ricci, a stat în închisoare în timpul celor douăsprezece luni dinaintea acestei date de botez.”

Fața lui David s-a limpezit. „Oh.” Truman a dat din cap. Este relevant?

Capitolul 31

Morrigan este neliniștită.

Este o luptă să o ținem ocupată. Locuim în același spațiu mic de trei zile, iar ea vrea să știe de ce. Nu-i pot spune că cineva vrea să mă omoare. Și pe ea. Astăzi ne-am jucat din nou în zăpadă. Am construit mai mulți oameni de zăpadă și am făcut mai mulți îngeri de zăpadă decât am făcut în toată viața mea. Am început să construim un iglu, folosind un coș dreptunghiular pentru a forma cărămizi. Este o provocare și consumă timp. Exact ceea ce îi trebuie.

Mâinile mele în zăpadă mă conectează cu energiile ei. Închid ochii, inhalez mirosul proaspăt și gust aerul curat. Ridic o mână de zăpadă și studiez structurile minuscule care alcătuiesc întregul.

„Ce faci?” mă întreabă Morrigan.

Îi arăt zăpada de pe mănușa mea. „Ce vezi? Uită-te adânc”.

Fiica mea scoate o mănușă și atinge timid puful alb. „Sunt atât de mici. Cristale micuțe.” Se uită la începutul igluului nostru. „Dar pot forma ceva atât de mare.” Îmi ia ușor pumnul de zăpadă și îl adaugă la o cărămidă din structura

noastră. Se dă înapoi și se uită la zăpada de pe pini, cu o expresie fascinată pe față. Am mai văzut asta la noi acasă. Ea este o fată de aer liber și îi place să se piardă în natura din jurul ei.

Sunt mândră de ea. Să o învăț să iubească și să respecte natura din jurul ei a fost unul dintre obiectivele mele de când Morrigan a devenit a mea. Un chip îmi strălucește în minte. Mama naturală a lui Morrigan. Îi doresc să aibă liniște. Nu va ști niciodată darul minunat pe care mi l-a oferit.

Mulțumesc naturii pentru abundența ei. Pentru frumusețea din jurul meu. Viața pe care mi-o dă. Pentru copilul meu.

În timp ce mă ascund, îmi petrec timpul gândindu-mă. Este clar că nu ne vom putea întoarce niciodată la casa noastră atâta timp cât tatăl meu ne va vâna. M-am gândit să spun poliției ceea ce știu, dar mă îndoiesc de capacitatea lor de a mă crede. Și ne pot proteja pe mine și pe Morrigan 24 de ore din 24? Bineînțeles că nu. E mai bine dacă rămânem în umbră, dar nu putem face asta la nesfârșit. Faptul că ne-a găsit în pădure îmi spune că resursele lui sunt încă vaste.

Trebuie să-l omor pentru a elimina amenințarea din viețile noastre. Din viața fiicei mele.

Nu văd nicio altă opțiune.

O durere ascuțită îmi sfâșie inima. Cum poate un copil să ucidă un părinte? Mi-ar înfige Morrigan un cuțit în piept dacă aș reprezenta o amenințare pentru ea? Dacă ar exista o amenințare la adresa fiicei ei? Îmi scutur capul. Trebuie să aibă propriul copil ca să înțeleagă cum o mamă ar muri pentru a-și proteja copiii.

Așa cum a făcut mama mea pentru noi.

„Mi-e foame”, anunță fiica mea.

„E aproape ora prânzului. Hai să ne întoarcem la cabană, să facem niște sandvișuri și apoi putem lucra mai mult la iglu.”

Morrigan se gândește la plan, dă din cap și apoi mă ia de mână. Ne croim încet drum prin zăpada adâncă înapoi la casa noastră temporară.

Micuța mea este atât de serioasă uneori, cântărind fiecare decizie. S-a schimbat de la uciderea mamei mele. Anxietatea o copleșește uneori și nu mă

scapă din ochi. A vărsat lacrimi pentru bunica ei; îi este dor de ea, dar știe că nu mai suferă. Se agață de mine în somn noaptea, refuzând să doarmă singură.

Îl blestem pe tatăl meu pentru că a creat această teamă în fiica mea. „Cine e ăsta?”

Îngheț și ridic privirea din cizmele mele acoperite de zăpadă. La o sută de metri distanță se află un bărbat îmbrăcat în echipament de iarnă albastru. Se holbează la noi și apoi se îndepărtează, cu pașii lui greoi în praf. Mirosuri roșii și negre îmi ajung la nas când el dispare. Furie și ură. Nu i-am putut vedea chipul, dar postura și poziția lui îmi lovesc creierul, declanșând alarmele.

Amenințarea era mult mai aproape decât mi-am imaginat. Știu unde se duce. Se va întoarce după noi.

Ascunzătoarea noastră nu mai este un secret.

Și îmi dau seama că m-am înșelat. Foarte, foarte mult.

Capitolul 32

„O să-ți rupi gâtul” strigă Kaylie. „Și nu știu destule chestii medicale pentru a te pune la loc!”

„Limbajul.” Mercy a încercat un punct de sprijin.

„M-ai împușca dacă aș face ce faci tu!”

Adolescenta avea dreptate. Mercy era cocoțată pe acoperișul abrupt al cabanei sale, cu o mătură într-o mână și o frânghie de siguranță în jurul taliei. O parte a acoperișului cabanei în formă de A era ideală pentru panouri solare, datorită expunerii sale spre sud, iar o deschizătură în pini crease poziția perfectă pentru ca locuința ei să absoarbă energia soarelui. Anul trecut doborâse câțiva copaci pentru a lărgi spațiul. Acum, lungimile acelor copaci erau niște movile nedeslușite sub zăpadă. Unii dintre copacii căzuți fuseseră tăiați cu grijă în lungimi de 40 de centimetri pentru soba ei cu lemne. În cele din urmă îi va despica cu toporul.

Se întinse și șterse zăpada de pe un panou. Fusese fericită să vadă că se lipise foarte puțină zăpadă de ele, dar le voia complet curățate. Surplusul de energie era stocat în baterii reîncărcabile. În prezent, cabana era ocupată doar câteva zile pe lună, iar ea avea energie din belșug, dar gândul că sistemul ar putea fi cât de cât ineficient fusese suficient pentru a o împinge pe acoperiș.

Trei dintre panouri nu erau la îndemâna ei. Strângând din dinți de frustrare, s-a întors la scară și a coborât.

„Slavă Domnului”, mormăi Kaylie când picioarele lui Mercy se afundară în sfârșit în zăpadă. „Mă antrenam cum să-i spun lui Truman că ai murit.”

„Sunt impresionată.”

„Nici unul dintre scenarii nu a mers bine.”

„Bine că am supraviețuit.”

„Da, dar tot felul de accidente ciudate se pot întâmpla aici. Urși, copaci care cad, explozii.”

„Explozii de la ce?”, a întrebat Mercy, amuzată de îngrijorarea nepoatei sale.

„Nu știu. Motorina și gazul din hambar? Rezervoarele de propan?”

Kaylie își flutura brațele în aer, o viziune drăguță într-o haină de zăpadă roz aprins, cu mănuși și căciulă asortate. Nu era tocmai îmbrăcată să se amestece în peisaj ca Mercy, în haina ei de culoarea pinului și pantalonii negri.

„Motorina se păstrează mai bine și este mai sigură decât benzina”, a recitat Mercy, auzind vocea tatălui ei în capul ei.

„Tu le depozitezi pe amândouă! Și vorbești exact ca tatăl meu.” Adolescenta s-a dezumflat, cu brațele la o parte și o urmă de lacrimi în ochi.

Biata copilă e îngrijorată că va fi singură.

Mercy a tras adolescenta aproape, blestemându-se pentru că a fîcut-o pe Kaylie să se teamă. „Și mie mi-e dor de tatăl tău. Îmi pare rău dacă urcarea mea acolo sus te-a făcut nervoasă.” Ea a șters o lacrimă rătăcită de pe obrazul lui Kaylie cu un deget înmănușat. . „Levi avea aceleași cunoștințe băgate în cap ca și mine. Tatăl nostru a fost tiranic în privința asta. Pun pariu că spun multe lucruri pe care le-a spus tatăl tău.”

„Doare”, a mormăit Kaylie.

„Știu.” Moartea lui Levi lăsase o rană și în inima lui Mercy. Una pe care a reparat-o delicat îngrijind-o pe fiica lui. „Hai să-ți strângem lucrurile pentru săpun. Ar fi un proiect bun pentru astăzi.” Kaylie avea o fascinație cu a face săpun care nu a surprins-o Mercy deloc. Experimentarea și amestecarea ingredientelor făceau ecou abilităților de cofetar ale lui Kaylie.

„Tu încerci să-mi distragă atenția.”

„Ai prefera să-ți plângi de milă tot restul zilei? Tatăl tău știe că îl iubești și ți-e dor de el.”

Mercy condus fata pe treptele spre casa ei, întrebându-se dacă a spus lucrul potrivit. Nu voia să treacă peste durerea lui Kaylie despre moartea tatălui ei, dar nu ar lăsa adolescenta să se întristeze toată ziua.

Drumul lor de după-amiază până la cabană fusese lin. Practic nu exista trafic pe drumuri, iar două treimi din traseul lor fuseseră recent arat. Mercy își înlănțuise Tahoe-ul ca măsură de precauție odată ce ieșiseră de pe drumul principal, iar vehiculul se descurcase frumos.

Într-o urgență reală, s-ar fi putut lupta cu oamenii care fugeau din oraș. Orașele mari ar fi avut cele mai mari probleme.

Noi avem o infrastructură fragilă și foarte independentă.

Prelegerile tatălui ei îi răsunau în creier. *Căderi de curent. Întreruperi ale apei municipale. Întreruperea distribuției alimentelor. Prăbușirea legii și a ordinii publice.*

Migrație în afara orașelor.

Nimeni nu va mai rămâne în centrul unui mare oraș odată cu dispariția acestor resurse. Oamenii se vor îndrepta spre țară, căutând surse naturale de apă și hrană.

Există un strat subțire de civilizație în societatea noastră. Situația va deveni urâtă.

„Am de gând să încerc zaț de cafea fin în următorul meu lot de săpun.” Comentariul lui Kaylie a scos-o pe Mercy din trecut. „Cred că va adăuga un parfum grozav și un pic de abrazivitate.”

Nu pierde abilitățile din trecut.

Într-o lume care s-a prăbușit, o abilitate simplă precum fabricarea săpu-

nului crea un obiect util pentru troc și curățenie.

„Sună ca o idee grozavă”, a spus Mercy. „Am stocat mai mult ulei de nucă de cocos și fulgi de ovăz, așa cum mi-ai cerut.” Ea a zâmbit. „Nu eram sigură dacă era pentru săpun sau pentru copt.”

„Ambele.” Kaylie a deschis un dulap în bucătăria mică. „Hei. Ce e asta? Când ai adus asta aici sus? ”

Ea a scos un aparat de espresso mic.

Mercy holbat. Nu era o mașină scumpă. De fapt, era probabil cel mai ieftin aparat de pe piață. Dar nu-l adusese la cabană.

Truman.

El a întrebat-o de ce bea cafea la cabană, când acasă era dependentă de espresso Americanos.

Un aparat de espresso era un răsfăț; prin urmare, nu făcea parte din proviziile ei.

A atins micul aparat și buzele i s-au curbat. Ar fi trebuit să fie supărată că el încălcase una dintre regulile ei, dar vederea i s-a încețoșat. Truman făcea tot felul de lucruri pe care nu trebuia să le facă. Îi verifica presiunea anvelopelor când credea că una pare scăzută. Păstrat întotdeauna smântâna ei preferată în bucătăria lui. A luat-o pe Kaylie de la școală când mașina ei nu pornea *și* a reparat-o înainte ca Mercy să iasă de la serviciu. Ea a găsit cărți noi pe surse alternative de energie și de apărare acasă pe raftul lui. Lucruri mărunte.

„Nu am pus-o acolo,” a spus Mercy încet.

Kaylie s-a încruntat. „Atunci cum-awww! El este atât de mare.” Un zâmbet mare i-a umplut fața. „Trebuie să te agăți de el, mătușă Mercy.”

„Nu e practic”, a mormăit Mercy. „Necesită cafea specială și consumă prea multă energie.”

Nepoata ei era amuzată. „Chiar și în show-ul TV Survivor au voie să împacheteze un singur obiect de lux.”

„Aia nu e viața reală.”

„Ei bine, nu strică să îl folosești cât de mult poți. Dacă vine ziua cea mare, îl poți distruge simbolic.”

Mercy a studiat mica mașinărie neagră.

Nu l-aș putea distruge niciodată.

Capitolul 33

Moartea curge din el.

Lângă mine, Morrigan aleargă cât de repede poate, dar e aproape imposibil să se împingă prin zăpadă cu picioarele ei scurte. Amândouă ne afundăm până la genunchi la fiecare pas, iar plămânii îmi ard din cauza respirațiilor scurte și superficiale. O îndemn să continue. Aș putea să o car, dar nu cred că ar fi mai rapid. În schimb, îi prind mâna cu mănuși în a mea și trag.

Ne regăsim pașii de mai devreme și viteza noastră crește pe măsură ce ne plantăm picioarele în găurile deja făcute.

„De ce?" bombăne Morrigan. Când i-am spus că trebuie să plecăm imediat, nu a pus întrebări. Dar acum ritmul nostru istovitor o face să se întrebe.

„Ai încredere în mine." Transpirația îmi curge pe spate.

„El a fost?" gâfâie între cuvinte și sunt mândră de ea în timp ce merge mai departe.

„Da", gâfâi eu.

„Cum ne-a găsit?"

„Am făcut o greșeală." Bătăile inimii îmi reverberează prin cap. „N-ar fi trebuit să ne jucăm în zăpadă?"

„Nu a fost asta. Am greșit în legătură cu locul unde să ne ascundem."

Acoperișul cabanei noastre se vede și aproape că plâng de ușurare. Îmi place cabana asta mică. Chiar dacă scopul ei este să ne ascundem de lume, eleganța și frumusețea ei rustică mă fac să mă simt ca și cum am locui într-o stațiune montană de lux. Nu a existat niciun moment în care să nu mă simt în siguranță. Până astăzi.

Intrăm pe ușă și mă opresc brusc la vederea unei figuri masculine în bucătăria mea. Brent se răsucește, mâna îi ajunge în interiorul jachetei

deschise, dar ușurarea îi umple fața, iar arma pe care o scoate este îndreptată în jos.

Desfăcea cumpărăturile. Timpul pare să se oprească când văd o cutie de cereale uscate, noua obsesie a lui Morrigan, și un val de recunoștință mă străbate. Am fost în mâini grijulii.

„Gabriel.” Forțez rostirea numelui și mă aplec, sprijinindu-mi mâinile pe coapse, temându-mă că voi vomita din cauza adrenalinei și a epuizării care mă lovesc în același timp. „E Gabriel.”

Vreau să țip. Vreau să plâng. Vreau să mă lovesc pentru că mi-am ascuns fiica sub nasul pericolului. Totul mi se pare cu susul în jos.

Cum am putut să mă înșel atât de tare?

Brent mă apucă de brațe. „Ce-i cu el?”

„M-am înșelat. Nu e vorba de tatăl meu. E Gabriel.” Sunt încă ametită de greșeala mea, iar numele lui îmi pare străin pe limbă. „E Gabriel”, repet, încercând mental să-mi înțeleg greșeala.

„Gabriel? Cum?” Tonul lui crește în confuzie.

„Nu știu... Nu știu de ce”, mă înec. „Dar ne-a zărit și a fugit înapoi la casa principală. Urmează să vină aici.” Îmi ridic capul pentru a-l privi pe Brent în ochi. „I-am simțit și i-am văzut ura. El mi-a ucis mama. Morrigan și cu mine suntem următoarele.”

Brent și cu mine am avut discuții lungi la cină. I-am spus că am simțit o tristețe profundă radiind din el când se uita la Morrigan, iar el a recunoscut că sora lui mai mică a murit cam la aceeași vârstă. Era blondă ca fiica mea. El nu prea crede în darul meu, dar a ajuns să aibă încredere în mine, iar eu în el. Brent a fost excepția de la ordinul meu ca Christian să nu spună *nimănui* când ne-a ascuns pe Morrigan și pe mine pe proprietatea lui. Nimic nu trece neobservat de Brent pe acest pământ. Mama m-a avertizat mereu că tatăl meu are o întindere mare. Asociații lui încă umblau în afara zidurilor închisorii. Cine știa ce va face un vechi prieten pentru el? Secretul absolut era o necesitate.

Dar nu tatăl meu i-a ucis pe mama și pe judecător. A fost Gabriel.

Scepticismul îi traversează fața lui Brent și îmi cercetează privirea. Simt schimbarea din aer când se hotărăște să mă creadă.

„Trebuie să îl sun pe Christian”. Își pune arma pe blatul de granit al bucătăriei și atinge ecranul telefonului.

„Trebuie să plecăm de aici”. Mă întorc spre Morrigan, care asculta, cu ochii mari. „Ia-mi geanta de urgență. E în dulapul meu”. Ea dispare ca să se supună. Eram pregătită. Am bani, pașapoarte, carduri de credit noi și toate hârtiile noastre importante, gata să le iau la un moment dat. Gata chiar pentru acest moment.

„La naiba. Am căsuța vocală.” Își curăță gâtul. „Christian, sunt la cabana lui Salome. Ea spune că Gabriel este cel care o urmărește, nu tatăl ei. A reperat-o și o să plecăm de aici.”

„Christian va fi bine?” Stomacul mi se răsucește la gândul că prietenul meu este în pericol.

„Poate să aibă grijă de el.”

„Dar e fratele lui.”

Buzele lui Brent se strâng într-o linie subțire. „Asta e problema lui Christian.”

„Aici, mamă.” Morrigan îmi aruncă geanta în mâini. Ochii ei sunt limpezi și gura hotărâtă. E curajoasă.

„Urcă în mașină”, îi ordon.

„Avem vehicule mai bune la casă”, argumentează Brent.

„Dar casa este la sute de metri distanță și Gabriel este acolo. Luăm Subaru-ul meu”.

„Dar pe zăpadă...”

„E bun pe zăpadă.” Vocea mea este la fel de puternică pe cât mintea mea este plină de îndoieli. Drumul lung spre cabană a fost ignorat timp de două zile, deoarece Brent a permis zăpezii să acopere urmele mașinii mele. O urmez pe Morrigan până la garajul minuscul și apăs butonul pentru a ridica ușa. Aceasta se încordează, scoțând un zgomot de măcinat, și se oprește.

„E prea multă zăpadă în față”, spune Brent. El trece pe lângă mine în garaj și ia o lopată de zăpadă. „Rămâi înăuntru.” Se repede înapoi în casă, își ia arma și iese pe ușa din față. Îl urmez până la ușă.

„Ai grijă”, strig după el. Închid ușa și rămân încremenită. Nu știu ce să

fac.

Împachetează mâncare.

Mă avânt spre bucătărie și încep să arunc lucruri în pungi. Lapte, sticle de apă, pâine, unt de arahide. Îi dau pungă după pungă lui Morrigan, care le duce la mașina mea. Timpul se târăște. *Ce durează atât de mult?* Alerg după pături, trăgându-le de pe paturi, și iau câteva haine pentru Morrigan.

Ușa din față se deschide și inima mi se oprește. Brent intră grăbit, cărând încă lopata. „Să mergem."

Ușa garajului urcă lin pe șine, iar eu îmi trag răsuflarea la adâncimea zăpezii. A săpat și o porțiune din alee unde zăpada formase troiene mari. Nu e de mirare că a durat atât de mult. „Mai departe drumul este mai bun", îmi spune el în timp ce aruncă lopata pe teancul de pături și mâncare din spatele mașinii mele.

Ne îndreptăm amândoi spre portiera șoferului și ne oprim, privirile noastre frenetice ciocnindu-se. Vreau să conduc, instinctul meu matern răbufnește pentru a-mi proteja copilul. Dar el întinde mâna și eu îi las cheia în palmă. Tigrul meu interior mârâie în semn de protest, dar știu, datorită profesiei lui, că abilitățile lui de șofer sunt probabil mai bune decât ale mele.

Iese cu spatele din garaj. Mașinuța mea protestează, dar se descurcă de minune. Se îndreaptă spre drumul principal al domeniului.

Cu coada ochiului, văd o pată de albastru printre copaci.

Geamul de la fereastra lui Brent se sparge când aud pocnetul puștii.

Un jet cald îmi acoperă fața și Morrigan țipă.

Brent se prăbușește în față, ținut în loc de centura de siguranță, iar mașina se oprește. Fruntea lui a dispărut. Fața îi este acoperită cu sânge care curge în poală.

El este mort.

Mă holbez, cu inima amorțită la vederea prietenului meu.

E vina mea. Nu ar fi fost mort dacă nu ne-ar fi ajutat.

Nu pot să respir. *Nu am timp să mă opresc. Nu am timp să jelesc. Continuă să mergi.*

Blochez țipetele lui Morrigan și privesc prin fereastra spartă a lui Brent.

La 50 de metri distanță, Gabriel stă în picioare. Picioarele îi sunt bine înfipte, iar pușca lui este îndreptată spre mine.

„Morrigan, la pământ!”

O altă împușcătură lovește geamul din spate, din partea șoferului, iar țipetele lui Morrigan sunt asurzitoare. Apuc volanul și împing corpul lui Brent împotriva portierei. Capul i se rostogolește lejer pe gât și atârnă pe geam. Cu stomacul zvâcnindu-mi, manevrez până când mă urc pe consola centrală și piciorul meu ajunge la pedala de accelerație. Împing piciorul lui Brent din calea mea și apăs ușor pedala de accelerație, luptându-mă cu un impuls copleșitor de a o călca în picioare. Mașina înaintează, iar eu conduc cu stângăcie.

Gabriel se deplasează paralel cu drumul, străduindu-se să alerge în zăpadă cu pușca lui. Mașina înaintează încet, iar inima care-mi bate în urechi îmi înecă plânsul fiicei mele. Ea este ghemuită pe podea, în spatele scaunului pasagerului. Apăs mai tare pedala de accelerație și unele dintre cauciucuri încep să se învârtă. Renunț, îngrozită să nu rămân blocată, și mă străduiesc să văd drumul.

Totul este acoperit de un strat gros de alb, iar marginile drumului nu sunt clare. Mă îndrept spre cea mai largă zonă plată și mă rog ca drumul să fie dedesubt.

Risc să arunc o privire în direcția lui. Este încă departe, dar mult mai aproape de șosea, iar teroarea mea îmi smucește volanul.

Mașina mea se răsucește și roata din dreapta față se scufundă, aproape că mă aruncă prin parbriz în timp ce mașina își îngroapă grila în zăpadă. Apăs pe accelerație; anvelopele se învârt și motorul turație strident. Nu ne mișcăm. Pun schimbătorul de viteze dintre picioarele mele în marșarier și apăs din nou pe accelerație. Mașina face un salt înapoi de 15 centimetri, se oprește, iar anvelopele se învârt din nou.

Niciodată în viața mea nu mi-am dorit mai mult o armă. „Mamă?”

„Stai jos. Nu te mișca.” Mintea mea se grăbește. *Să fugim?* Nu văd altă alternativă. Nu voi sta aici și voi aștepta să fiu împușcată. Mă arunc înapoi pe scaunul pasagerului și deschid ușa, rostogolindu-mă în zăpadă. Rostogolindu-mă pe mâini și genunchi, deschid portiera lui Morrigan și o trag în puful adânc.

„O să fugim pe acolo”, i-am spus, arătând departe de mașină. „Nu te uita înapoi.” Nu vreau ca ea să se uite la el.

Fiica mea dă din cap, iar ochii îi sunt umezi, dar începe să alerge și eu o urmez, punându-mi corpul între ea și Gabriel.

Ea este lentă. Prea lentă. Mă uit peste umăr și el aproape că a ajuns la mașina mea.

„Du-te, Morrigan. Continuă să fugi”, oftez eu. Simt o țintă pe spatele meu. Va trebui să treacă prin mine ca să-mi prindă fiica.

În stânga noastră se aude zgomotul unui motor, iar Hummer-ul vechi al lui Christian vine în viteză spre noi, cu zăpada zburând din cauciucuri. O trag pe Morrigan după un copac, strângând-o la mine. Risc să arunc o privire în jurul trunchiului și estimez că suntem la cincizeci de metri de mașină. Christian se oprește lângă Subaru-ul meu, în timp ce Gabriel aleargă în direcția opusă. *Laș.*

Christian sare jos de pe scaun, cu privirea fixată pe forma însângerată a lui Brent. Se uită la mine și eu arăt spre silueta care fuge, incapabilă să vorbesc, cu atât mai puțin să strig ca să mă audă. Când se întoarce, văd pușca în mâinile lui.

Mi se răcește sângele. Am făcut o presupunere greșită despre tatăl meu. Am făcut una și despre Christian? *Am schimbat un criminal cu altul?*

Își sprijină coatele pe capotă, țintind pușca după figura care fuge. Mă prăbușesc pe partea sigură a copacului și închid ochii. *Nu e Christian*. Aștept împușcătura, dar ea nu vine. Mă uit în jurul copacului din nou și îl văd pe Christian uitându-se la figura care se retrage. *De ce nu a tras?* El se uită înapoi la mine.

„Ești bine?”, strigă el.

Nu am energie să răspund. Dau din cap. Merge încet prin zăpadă până la noi, cu pușca pe umăr.

Pielea mi se încrețește când mă uit la armă. Incertitudinea îmi revine. Morrigan se zvârcolește în strânsoarea mea mortală. „Lasă-mă, mamă! Christian!” El ridică o mână în semn de recunoaștere, pașii lui apropiindu-l constant.

Vine să ne omoare? Înspăimântată de ceea ce aș putea mirosi, inhalez tremurând pe nas.

Mirosul cald al pământului ajunge până la mine. Sare din ocean. Mirosul lui obișnuit.

Plâng de ușurare. Există, de asemenea, o teamă și o furie acră, dar nu este îndreptată spre noi.

Se ghemuiește lângă noi în zăpadă, iar Morrigan se năpustește asupra lui, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui. Mă doare să fac la fel, dar nu mă pot mișca. Toată rezistența mea a dispărut. Ochii lui sunt serioși în timp ce mă studiază. „Ce s-a întâmplat cu Brent?"

„Gabriel l-a împușcat", șoptesc eu. „Noi am fi fost următoarele."

El tace, o luptă în privirea lui. Își scoate mănușile, topește puțină zăpadă în mâinile goale și apoi îmi aplică umezeala pe față, folosind mănușa pe post de cârpă. *Sângele lui Brent.* Mă uit la jacheta mea. Este neagră, dar petele strălucesc acolo unde sângele - și mai rău - a aterizat.

El continuă să-mi spele fața. „Îmi pare atât de rău, Salome."

„L-ai văzut?"

„L-am văzut. L-am văzut prin lunetă." A făcut o pauză. „Nu am putut trage."

„Înțeleg. E fratele tău. Dar trebuie să mergem mai departe. Nu mă pot opri."

„Nu-l voi lăsa să te găsească."

„Deja a făcut-o."

Îmi ia mâna și mi-o ține la inimă. „Nu am știut. Chiar nu am știut că a fost el. Nu te-aș fi adus niciodată aici dacă aș fi știut."

„De ce a făcut-o? De ce l-a ucis pe tatăl tău..."

„Nu știu."

Mirosuri de minciuni plutesc între noi, iar inima mi se scufundă.

***

Îl lăsăm pe Brent acolo unde a murit.

„Mă voi întoarce după el”, promite Christian. „Dar mai întâi trebuie să vă duc pe voi două în siguranță. Nu i se mai poate întâmpla nimic.”

Îi aud cuvintele nespuse. *Dar ție și lui Morrigan vi se pot întâmpla mult, mult mai multe.*

Știu că Christian are o idee de ce m-a vânat Gabriel, dar tace. Mergem cu mașina. Nu ne oprim la glorioasa lui casă. O lăsăm mult în urma noastră. Sperăm că și Gabriel a fost lăsat mult în urmă.

Hummer-ul merge pe zăpadă de parcă ar fi pavaj uscat. „Trebuie să mergem la poliție”, îmi spune el.

„Nu! Nu putem.”

„De ce naiba nu? Cum să explic că pe proprietatea mea se află un om mort cu *jumătate din cap*?”, strigă el la mine. Frica umple vehiculul. A lui și a lui Morrigan. Mă uit înapoi la fiica mea, care privește și ascultă, cu ochii mari.

Mă holbez cu pumnale la el. „Poliția ar putea fi compromisă.”

„Cum? Cum se poate întâmpla asta? Acesta nu este un film.” Articulațiile lui sunt albe în timp ce apucă volanul.

„Ți-am spus despre tatăl meu...”

„Da, mi-ai spus că a fost un ucigaș pentru o organizație criminală.” El zărește chipul lui Morrigan în oglinda retrovizoare și își îndulcește tonul.

Mă întorc și îi susțin privirea lui Morrigan, zâmbetul meu cald și iubitor în timp ce îi doresc să doarmă. Pleoapele ei coboară și ea se luptă cu greutatea lor, dar eu înving. Bărbia ei se sprijină de piept în timp ce doarme. Vinovăția mă copleșește. Nu am mai făcut asta de când era bebeluș și aveam nevoie disperată de somn, dar ea nu poate auzi această conversație.

„Această organizație avea ochi peste tot”, am spus liniștită. „Chiar dacă nu au făcut nimic pentru a-l băga pe tatăl meu să ajungă la închisoare, el ar putea avea în continuare prieteni loiali. Oriunde. S-ar putea să-l onoreze pentru că și-a ținut gura despre șeful lor.”

Neîncrederea îl învălui pe Christian.

„Vorbesc foarte serios, Christian. Acesta este motivul pentru care mama și-a schimbat numele și a trăit ca un pustnic în pădure. Tot ce am făcut vreodată

a fost cu conștiința că el m-ar putea căuta. Conturile mele bancare sunt pe alt nume, telefonul meu, cardurile mele."

„De ce naiba nu ați părăsit statul? Voi trei ați stat la mai puțin de treizeci de mile de locul unde opera el."

„Mama nu putea să plece. Nu pot explica asta, dar e adevărat." *Cum pot explica legătura ei cu pădurea?*

„Și acum știi că nu tatăl tău a fost cel care ți-a ucis mama." Se uită din nou la mine. „Te poți duce la poliție."

Gheața îmi urcă pe șira spinării. „Nu. Doar pentru că nu a fost el, nu înseamnă că oamenii lui nu ne caută."

„Au trecut patruzeci de ani!"

„Nu pot risca." Chipul lui Gabriel îmi umple mintea, iar eu îmi trag răsuflarea. „Și dacă l-a angajat pe Gabriel? Cum a ajuns la el? La cine altcineva a mai ajuns?"

„Nu cred că asta s-a întâmplat."

Îi miros din nou secretele. Studiez profilul lui Christian. Un bărbat atât de al naibii de frumos și de bun. Îi cunosc inima de când aveam optsprezece ani și mă simt îngrozitor că m-am îndoit de el pentru acele câteva minute în zăpadă. Dacă mă minte, e pentru un motiv bun. Îmi va spune când va fi momentul potrivit.

„Dacă nu vrei să mergi la poliție, atunci unde mergem?"

Îmi duc mâinile la ochi. Nu știu. Întotdeauna am fost gata să fug, dar niciodată nu am știut unde sunt în siguranță. Locațiile mi se învârt prin cap, iar eu le resping pe toate. „Cred că e mai bine dacă Morrigan și cu mine plecăm cu mașina. Vom continua să mergem până când voi găsi un oraș care mi se pare potrivit. Afacerea mea este online. O pot gestiona de oriunde." Va trebui să-mi răscumpăr proviziile și să-mi refac stocul. Este un preț mic de plătit. Îmi imaginez toată munca mea grea în magazia mea din hambar. Poate că Christian o poate împacheta și mi-o poate expedia... după ce îmi găsesc o nouă casă.

Capul mi se ridică brusc. „Trebuie să ne întoarcem acasă la mama".

„Ești nebună?"

„Nu pot pleca fără niște lucruri de acolo."

„De ce nu le-ai luat când ne-am dus să luăm celelalte lucruri? Nu a fost ușor să intru acolo între vizitele poliției.”

„Știu. Dar am uitat de inelele ei.” Îmi pun mâna pe umărul lui și îmi concentrez energia. „Sunt foarte importante pentru mine.” Abilitățile mele de manipulare sunt ruginite, și nu au fost niciodată puternice în primul rând, nu ca ale mamei mele. Urăsc faptul că le folosesc asupra celui mai apropiat prieten al meu, dar este necesar. E a doua oară în cinci minute când îi manipulez pe cei dragi. Un semn de cât de disperată este situația noastră.

„Bine. Vom merge acolo, dar doar pentru un minut. Apoi ne îndreptăm spre sud până ieșim din zăpadă, iar eu îți închiriez o mașină ca să poți pleca.”

„Nu. Morrigan trebuie să se odihnească și eu am nevoie de somn. Vom petrece noaptea acolo și vom pleca dimineața.”

„La locul unei crime? Ți-ai lăsa fiica să doarmă în casa aia?”, șuieră el. „Și dacă apare poliția?”

„Mă îndoiesc că s-au apropiat de ea de la ultimele două furtuni de zăpadă. Și o pot face bine pentru Morrigan. Ea nu va vedea.” Verific și văd că încă doarme.

Îl simt cum se uită în lateral la mine. Știe despre unele dintre abilitățile mele, dar nu despre toate. Trebuie să aibă încredere că voi face ce e mai bine pentru fiica mea.

„În mod clar, Gabriel știe locația cabanei”, afirmă el. „Dacă te urmărește, va căuta acolo.”

„Cred că el crede că eu nu m-aș duce acolo... la fel cum tu ai fost uimit că eu am vrut să merg.”

„Nu e destul de bine.” Se uită fix în față, furia și teama învăluindu-l.

„Nu pot sta într-un hotel. Nu sub numele tău sau al meu. El știe că suntem împreună. Nu am unde altundeva să mă duc.” El deschide gura, dar eu vorbesc prima. „Și nu-mi sugera casa unui prieten. Gabriel e prea periculos. Nu voi risca pe nimeni altcineva.”

„O noapte. Nu mai mult.” Vocea îi tremură. „Voi sta treaz toată noaptea să păzesc nenorocita de ușă. Și după ce te voi conduce, mă voi întoarce să mă ocup de Brent. Și cu Gabriel.”

Urăsc faptul că îl las într-o situație dificilă și mă întreb ce va face în legătură cu fratele lui.

Îl va raporta la poliție?

„Vino cu noi.” Chiar în timp ce o spun, știu că nu se va întâmpla niciodată. Afecțiunea noastră reciprocă este puternică, dar nu a fost niciodată o iubire romantică. Viața lui nu este menită să se contopească cu a mea.

„Nu pot.”

Îi simt durerea. Și îi simt zidul. Același zid pe care l-a mai ridicat între noi. Nu-i înțeleg sursa. Se întinde până în noaptea în care ne-am cunoscut, dar nu încerc să îl dărâm. Știu că este puternic și onorabil, nu este menit să fie distrus.

Dau din cap și mă întorc să privesc drumul.

Capitolul 34

Miaunatul lui Simon a crescut în volum.

„Iisuse. Stai puțin.” Truman a așezat bolul pisicii pe podea, în bucătăria sa. Fără să se uite a doua oară la el, pisica neagră a început cu delicatețe să își mănânce micul dejun, înfășurându-și coada până la picioarele din față.

Truman a privit-o pentru o clipă, conștient că era sclavul reginei feline. Ea îl alesese pe el, nu invers. A apărut la ușa lui în fiecare zi până când el a lăsat-o să intre. Dacă ar fi fost după el, nu ar fi avut niciun animal de companie, dar se pare că ea decisese ce era mai bine pentru el.

Telefonul mobil i-a sunat și el a verificat ora pe cuptorul cu microunde, întrebându-se dacă nu cumva a întârziat la serviciu. Spre ușurarea lui, nu era nici măcar șapte.

Detectivul Bolton îl întâmpină. „Cred că trebuie să vezi ceva.”

„Ce ai?” Truman și-a turnat cafea în obișnuita lui cană de călătorie.

„Sunt la locuința lui Christian Lake. Focuri de armă au fost raportate în

această zonă ieri, dar nu am putut să le verificăm până în această dimineață.”

A înghețat în timp ce înșuruba capacul pe cană. „Nimeni nu a răspuns la un apel de împușcături?”

„A venit un singur apel și nu este neobișnuit să auzi împușcături într-o zonă rurală.”

„Adevărat. Dar de ce mă suni pe mine? Casa din Lake nu este în jurisdicția mea.”

„Pentru că mai întâi am sunat la FBI, dar Ava și Eddie sunt încă în Portland. Jeff a spus că Mercy a acoperit cazul la nivel local pentru cei doi, dar am primit căsuța ei vocală când am sunat.”

Inima lui Truman s-a accelerat. „A plecat la cabana ei în weekend, iar serviciul de telefonie mobilă este slab acolo. Nu reușesc să vorbesc decât jumătate din timp. Jeff trimite un alt agent acolo?”

„O să încerce.” Nerăbdarea răsună în tonul lui Bolton. „Știu că ți-ai ținut nasul în acest caz și speram că perspectiva ta ne-ar putea ajuta să ne dăm seama ce naiba s-a întâmplat aici sus.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Am un cadavru. Brent Rollins. A fost împușcat în cap și e agățat de Subaru-ul lui Salome Sabin.”

Părul de pe brațe i s-a ridicat. „Îți bați joc de mine.”

„Aș fi vrut să fie așa. Casa Lake este pustie și pot spune că a fost o luptă aici.”

„Sunt pe drum.”

***

Un agent l-a escortat pe Truman pe jos până la locul crimei. Cel puțin zăpada se oprise și nu căzuse nimic nou peste noapte. După douăzeci de minute de efort, au ajuns la Bolton. Două vehicule ale districtului și SUV-ul lui Bolton erau parcate la cincizeci de metri de locul faptei. Probabil că au ajuns la locul

faptei înainte de a-și da seama că trebuie să țină alte vehicule - precum cel al lui Truman - în afara proprietății, pentru a păstra urmele în zăpadă.

Au avut noroc cu vremea.

De la distanță, Truman a văzut victima în mașină. Avea capul aplecat pe geamul șoferului. Truman l-a urmat pe Bolton până la Subaru, înghițind în sec când l-a recunoscut pe Rollins, chiar dacă îi lipsea o parte din craniu.

„Iisuse Hristoase".

„Amin", a răspuns Bolton.

„Cine l-a împușcat?"

„Asta e marea întrebare."

„Ai spus că ai verificat casa principală?"

„Da. E goală. Toate ușile erau descuiate și era mâncare lăsată pe blatul din bucătărie, ca și cum cineva ar fi plecat în grabă."

„Vreun vehicul dispărut?"

Bolton și-a răsucit buzele. „Sunt două spații goale în garajul ăla imens. Nu am văzut Hummer-ul, dar cine știe dacă mai lipsește ceva. Am dat în urmărire Hummer-ul."

„Știu că are un Lexus SUV negru."

Fața lui Bolton s-a limpezit. „Nu am văzut niciunul acolo." S-a întors spre unul dintre agenți. „Obțineți informații despre un Lexus SUV deținut de Christian Lake și emiteți un alt BOLO."

Truman s-a apropiat de Subaru și s-a uitat prin geamul spart din spate, din partea șoferului. O grupare haotică de cumpărături și pături umplea partea din spate a Subaru... ca și cum cineva ar fi împachetat în grabă. Pe podea, pe partea pasagerului, se afla o pălărie mică roz. „Rahat."

„Am văzut-o", a răspuns Bolton.

„S-ar putea să fie din altă zi", a afirmat Truman. „Este mașina mamei ei."

Ambele uși de pe partea cealaltă a mașinii atârnau deschise, iar o urmă ruptă în zăpadă se îndepărta de mașină.

„Unde duce asta?"

„La vreo cincizeci de metri de copacul acela. Se pare că s-au ghemuit în

spatele copacului. Și există o a doua cărare unde altcineva li s-a alăturat.”

Truman a observat cum urma de la Subaru era frenetică și dezordonată.

A doua urmă până la copac era formată din pași distincți.

„La un moment dat s-au întors cu toții la drum.” Bolton a arătat spre o potecă ruptă mai largă care ducea de la copac la aproximativ șase metri de Subaru.

Truman a zărit urme largi de anvelope familiare pe șosea, unde se termina a treia potecă. „S-au urcat în Hummer.”

„Corect. Dar au fost forțate? Au mers de bunăvoie?” Bolton a clătinat din cap în fața posibilităților.

Truman s-a îndreptat spre geamul spart al șoferului, privind dincolo de cadavrul macabru. Stropi de sânge acopereau totul în partea din față a mașinii: parbrizul, bordul... dar o mare parte din scaunul pasagerului era curată. La fel și o parte din portiera pasagerului.

„Cineva stătea pe scaunul pasagerului când a fost împușcat.”

„De acord.”

„Salome?”

„Asta e prima mea presupunere. Zona curată este de mărimea unui adult.”

Frustrarea l-a cuprins în timp ce Truman privea la stropii de sânge de pe parbriz. „Dar noi facem speculații. Rollins le ajuta sau le forța să plece cu el?”

„Eu pariez pe ajutor. Urmele Subaru duc înapoi la o cabană mică unde se pare că au stat Salome și Morrigan. Pe tejghea era o chitanță de la alimentară. Avea numele lui Rollins de pe cardul său de credit.”

Truman avu un moment de ușurare că mama și copilul fuseseră într-un loc sigur. Dar omul mort din fața lui mărturisea că locul lor sigur a devenit urât.

„Rollins le ajuta să se ascundă, dar știa Christian că cele două erau pe proprietatea lui?”

„Christian Lake a dispărut și el.”

Ambii bărbați s-au uitat la urmele Hummer-ului.

„Mai e un singur lucru.” Bolton l-a condus pe Truman departe de mașină și a urcat o pantă ușoară printre pini. La șase metri de mașină era o altă urmă

ruptă în zăpadă.

„Lunetistul.”

„Așa cred și eu. Am urmărit poteca. Începe de la casă, ajunge aproape de cabana unde se ascundea Salome, dar apoi face o cotitură bruscă spre drum. Chiar aici își inversează direcția și se întoarce la casă.”

„Crezi că se îndrepta spre cabană, dar a auzit mașina plecând?”

„Este o teorie.”

„Christian Lake este trăgătorul sau șoferul? Sau niciunul?” Truman a încercat să păstreze o minte deschisă.

„Ar fi putut fi pe scaunul pasagerului din Subaru.” Truman a crezut că este îndoielnic, dar a dat din cap.

„O altă posibilitate este ca ținta să fi fost Rollins”, a spus Bolton. „Știu că FBI-ul suspectează că Salome a fugit pentru că îi era teamă că va fi ucisă, dar poate că ea a fost trăgătorul aici. Poate că Brent a fugit cu copilul ei.”

„Rahat.” Bolton era mai bun decât el la explorarea tuturor posibilităților.

„Ce zici de Gabriel Lake? Ultima dată când am auzit, stătea la casa mare.”

„Am încercat să dau de el. Știu că a evitat toate apelurile anchetatorilor, așa că nu sunt surprins.”

Mercy ar trebui să vadă asta. Truman și-a scos telefonul și a sunat de două ori.

N-a avut noroc.

Neliniștea bolborosea sub carnea lui la tăcerea ei. *Nu-i nimic. Asta se întâmpla de fiecare dată când mergea acolo.*

„Vrei să vezi cabana?” a întrebat Bolton. „Apoi vom vedea casa.”

„Sigur.”

În timpul plimbării lor, Truman își verifică departamentul. Fusese o dimineață liniștită până acum, iar Ben avea totul sub control. Truman l-a informat pe Lucas că va fi plecat de la birou în cea mai mare parte a zilei, dar să îl sune dacă avea nevoie. A închis telefonul cu o strângere de inimă de vinovăție, știind că era un motiv personal care îl va ține departe de birou, nu munca.

A urmat pașii lui Bolton. Fiecare era adânc de aproape 30 de centimetri. Neliniștea lui nu se ridica.

Pentru sănătatea lui mintală, avea să meargă până la cabana lui Mercy și să o verifice imediat ce Bolton termina.

***

Unul dintre cele mai bune lucruri despre cabana lui Mercy era deconectarea de societate.

Unul dintre cele mai rele lucruri la cabana ei era deconectarea de societate.

Într-o lume în care toată lumea se uita la ecrane toată ziua, Mercy aprecia pauza forțată. Informația instantanee era o dependență. De fiecare dată când venea, Kaylie avea câteva momente de frustrare, tânjind după distragerea ușoară a informării și divertismentului la îndemâna ei. Telefoanele lor mobile funcționau rar, iar Mercy nu investise în internet prin satelit. Un păcat în ochii lui Kaylie. Mercy a numit-o detoxifiere.

Cum am supraviețuit ca adolescent fără un test BuzzFeed care să-mi distragă atenția?

Mercy a avut nici un timp liber ca adolescentă. Părinții ei o țineau pe ea și pe frații ei într-o continuă mișcare. La o fermă era mereu de lucru. Să-i spui unui părinte că se plictisește ar fi dus la ore de muncă fizică.

Pentru a combate problema lui Kaylie, au făcut o listă de proiecte pe care să le abordeze la cabană. Proiecte interesante care au captat imaginația lui Kaylie. Deși Kaylie dorea să conducă o brutărie sau un magazin de deserturi, Mercy a văzut în nepoata ei creierul unui inginer înnăscut. Îi plăcea să rezolve probleme. Și erau multe la cabană.

Uneori, Kaylie era copleșită de gândul la toate articolele zilnice care puteau dispărea în caz de urgență. „Ce se întâmplă dacă rămânem fără bicarbonat de sodiu?”, o întrebase ea odată pe Mercy. „Este un element de bază

pe care îl folosesc în fiecare zi.” Mercy a îndemnat-o să cerceteze problema, dar răspunsul a deprimat-o pe nepoata ei. „Ar trebui să îl extragem din Colorado. Există niște înlocuitori, dar nu va fi la fel.”

„Nu mergem în Colorado.”

Preocupările TEOTWAWKI ale lui Kaylie erau mai mici decât preocupările mari ale lui Mercy legate de căldură, apă și mâncare.

În timpul acestei călătorii, proiectul lui Kaylie a fost să creeze o mașină de spălat rufe, împreună cu batoanele ei de săpun. Mercy nu se gândise niciodată la spălătorie. Cabana ei avea un pârâu; ea ar fi avut un fel de săpun. Aceste două lucruri erau suficiente pentru ea. Și undeva în magazie era o placă de spălat de modă veche.. Pentru Mercy problema era minoră. Dar Kaylie era hotărâtă, iar Mercy a văzut-o ca pe o binecuvântare pentru a o ține ocupată.

Nepoata ei avea instrucțiuni de pe un site web. În ultima călătorie, Kaylie adusese proviziile și Mercy se spălase pe mâini de proiect. O privire la complicatele fotografii pas cu pas o convinsese pe Mercy să se mulțumească cu pârâul și placa de spălat.

O găleată mare, lemn, țevi de plastic, plasă. Fotografiile arătau o gheară uriașă atașată de o plasă plină cu haine care se scufunda într-o găleată și care stoarcea cumva săpunul și apa cu fiecare scufundare.

Mercy indicase un sistem similar care funcționa doar cu un piston de toaletă și o găleată. Kaylie își încrețise nasul.

Kaylie și proviziile ei erau afară, în hambar. Mica cabană în formă de A nu avea spațiul necesar pentru ca Kaylie să își întindă proiectul. Conform site-ului, asamblarea ar dura opt ore.

Perfect.

Amândouă de fapt, făceau o echipă bună. Mercy se uita la imaginea de ansamblu, iar Kaylie lua în considerare detaliile mai mici, cum ar fi săpunul de rufe și deodorantul. Mercy nu s-a gândit niciodată la nevoia de deodorant după un dezastru. Cum mirosea ea nu era o prioritate. Dar dacă Kaylie era hotărâtă să încerce ceva, Mercy nu-i stătea în cale.

Kaylie a folosit ulei de nucă de cocos, bicarbonat de sodiu (prin urmare, o parte din grija bicarbonat de sodiu) și amidon de porumb pentru a prepara un

deodorant despre care amândoi au fost de acord că nu era rău.

Mercy nu mai achiziționase atât de mult ulei de nuc de cocos în viața ei. Kaylie îl cerea pentru tot. Coacere, gătit, deodorant, și chiar săpun de rufe, astfel Mercy a adăugat găleți mari din el la stocul ei.

Mama și tata nu au depozitat niciodată ulei de nucă de cocos.

Gândul că fiica lor devenise o generație de prepper cu gândire milenară o făcea să rânjească.

De asemenea, părinții ei nu se gândiseră niciodată la un sistem de securitate cu camere de vedere pe timp de noapte. Acesta era principalul motiv pentru care Mercy își adusese laptopul la cabană. Sistemul arăta mai multe imagini de afară.

Soarele de la amiază era strălucitor, iar Mercy se bucura la gândul că sistemul ei fotovoltaic îi absorbea energia. Astăzi era o zi în care cerul albastru și soarele pretindeau că nu trecuse nicio furtună uriașă ieri după-amiază și că pământul nu era îngropat în zăpadă. S-a îmbrăcat și a ieșit la hambar să ia o lopată de zăpadă. Kaylie stătea pe podea, adâncită în țevi și plase de plastic pentru mașina ei de spălat rufe.

„Mă duc să mă plimb un pic”, i-a spus Mercy, uitându-se la mizeria uriașă.

„Ți-ai luat radioul?” întrebă Kaylie, fără să ridice privirea după ce a înnodat un cablu prin plasă.

„Bineînțeles. Unde e al tău?”

Kaylie și-a plesnit buzunarul gecii.

Când o adusese prima dată pe Kaylie la cabană, Mercy își dăduse seama că cele două aveau nevoie de o sursă de comunicare. Radiourile cu două căi erau de încredere. Când fusese singură, Mercy nu simțise nevoia de comunicare. Nu îi păsa cine nu putea ajunge la ea. Acum prioritățile ei erau altele. Truman sugerase de mai multe ori un telefon prin satelit. Dar, din nou, lui Mercy îi plăcea să fie deconectată de lume... dar nu de nepoata ei.

Cu lopata de zăpadă pe umăr, și-a scos telefonul mobil în timp ce urca pe drumul întortocheat spre cabana ei. Nu avea semnal.

Nici o surpriză.

De fiecare dată când mergea la cabană, se plimba pe terenul ei, căutând probleme sau semne că cineva i-ar fi găsit ascunzătoarea. Cu câteva veri înainte, își încercase mâna cu lațuri pentru a prinde vânat mic și prinsese o veveriță într-una dintre capcane. Încă de când era copil, urmărise micile creaturi cu dungi care se mișcau jucăușe prin pădure. Cu siguranță nu meritau să fie prinse pentru mâncare. A pus capcanele deoparte, mulțumită că au funcționat, dar nemulțumită că a prins ceva care semăna mai mult cu un animal de companie decât cu o masă.

Urmele de cauciuc de ieri erau clare și îi ușurau mersul pe jos, dar, în ochii ei, acestea îi anunțau locația lumii. Planul ei era să netezească urmele care duceau la aleea ei. Își încrucișa degetele ca un alt vehicul să fi trecut pe acolo, continuând urmele dincolo de aleea ei. Altfel, un set de urme care pur și simplu se opreau în centrul drumului ar fi atras cu siguranță atenția.

Cincisprezece minute mai târziu, a fost încântată să vadă că un vehicul a continuat să treacă pe lângă intersecția ei. Ea a umplut și a netezit virajul Tahoe-ului ei în aleea ei. Nu putea egala pătura perfectă de zăpadă, dar cel puțin nu mai atrăgeau atenția. Nu era îngrijorată de cei câțiva vecini care locuiau în zonă; fiecare își vedea de treaba lui. Ceea ce o neliniștea era gândul că vreun trecător băgăreț se va hotărî să exploreze pe unde mergeau urmele misterioase.

Își croia drum pe alee, intenționând să meargă suficient de departe pentru a nu fi văzută de pe șosea, când a auzit un motor. Mercy s-a mutat la adăpostul copacilor, alegând o ascunzătoare care să ofere o vedere clară asupra vehiculului care se apropia. Își trase răsuflarea la vederea SUV-ului lat cu aspect militar.

Hummerul lui Christian?

Vehiculul se mișca încet, ca și cum ocupanții lui ar fi căutat ceva. Mercy a zărit chipul frumos al lui Christian la volan. Pe celălalt scaun era o femeie cu părul negru. *Salome?* Inima ei a accelerat. *De ce este ea cu Christian?*

Ambii adulți continuau să se întoarcă pentru a studia marginile drumului.

Există un singur lucru pe care l-ar putea căuta aici: pe mine.

A ieșit din ascunzătoarea copacilor și a fluturat lopata în timp ce se

îndrepta spre drum. Salome a reperat-o prima, arătând cu degetul și apucându-l de umăr pe Christian. SUV-ul s-a apropiat de ea și a oprit. Când Salome a coborât geamul, Mercy a zărit fața încântată a lui Morrigan pe bancheta din spate. Fata o recunoscuse.

Salome și Christian păreau epuizați, dar ușurați.

Cei trei adulți s-au holbat unul la celălalt pentru o secundă lungă.

De două ori mi-a spus Christian că nu știa cine era Salome. Supărarea i-a crescut în piept. *Unde naiba a fost ea?*

„Mă căutați pe mine?" a întrebat Mercy în cele din urmă.

„Ne-am oprit în alte două locuri, încercând să-ți găsim cabana", a răspuns Christian. Salome tăcea, ochii ei negri studiind-o pe Mercy. Mercy se holba și ea.

„De ce? Și de unde ai știut că trebuie să cauți casa mea?"

„În noaptea în care ai găsit-o pe Morrigan, am știut că ți-ai părăsit recent locuința", a afirmat Salome. „Am decis să încercăm."

„Asta tot nu-mi spune de ce sunteți aici." Sentimentul ei de intimitate s-a evaporat, lăsându-i o senzație de rău în stomac.

Cei doi din vehicul schimbară o privire.

„Și cum naiba sunteți voi doi împreună?" a răbufnit Mercy. „Christian mi-a spus că habar nu avea cine ești."

Mai multe priviri schimbate.

S-a întâmplat ceva.

„Putem să stăm jos și să vorbim undeva?" a întrebat Christian. „E o poveste lungă."

„Eu, restul FBI-ului și șeriful comitatului încercăm să ajungem la finalul *poveștii tale lungi* de aproape o săptămână. Acum te hotărăști să vorbești?" S-a holbat la Christian. *Am avut încredere în el. Am lăsat vechea noastră prietenie să-mi afecteze bunul simț. Gata cu asta.*

„Te rog." Salome i-a ținut privirea lui Mercy.

Mercy a simțit o înțepătură ciudată în craniu. *Nu avea rost să stea în zăpadă.* „Fă dreapta acolo, intră vreo șase metri și apoi așteaptă-mă. O să încerc să-ți acopăr urmele." *Din nou.*

Mercy fumega în timp ce își refăcea treaba. Arăta mai jalnic decât înainte, dar nu-i păsa.

Ar fi bine să aibă o poveste pe cinste.

Capitolul 35

Urme?

Truman a încetinit când a zărit mai multe seturi de urme de cauciucuri ieșind de pe drumul principal spre aleea Oliviei Sabin. S-a oprit, opțiunile trecându-i prin cap. De obicei, virajul era invizibil dacă nu îl căutai - la fel ca virajul spre cabana lui Mercy. Urmele de cauciuc erau recente; nu mai căzuse zăpadă de aproape douăsprezece ore.

Era la aproximativ zece minute de cabana lui Mercy. Putea să meargă mai întâi acolo și să vadă dacă ea voia să meargă cu el la cabana Sabin.

Și dacă Mercy este la familia Sabin chiar acum?

Nu știa de ce ar fi acolo, dar Mercy fusese acolo cu câteva nopți înainte, când el nu putuse da de ea.

Salome ar putea fi acolo.

Sau poate șeriful din Deschutes County. Verificând locul... hrănind animalele.

Dacă au uitat să hrănească animalele?

„Rahat.” Truman a tras de volan și a intrat pe alee, gândul la puii de capră înfometați luând decizia în locul lui. Drumul se răsucea și se întorcea mai mult decât își amintea. Cel puțin alte două vehicule circulaseră pe el de la ninsoarea de ieri. Copacii au început să se degajeze și casa Sabin a apărut, părând singură și abandonată, cu excepția SUV-ului Lexus negru al lui Christian parcat în față.

Truman călcă pe frână. *Christian sau Salome? Sau amândoi?*

A parcat pe partea cea mai îndepărtată a casei, ceea ce i-a permis să vadă casa, hambarul și Lexus-ul deodată, lăsând în același timp suficient spațiu între

el și casă. A stat în cabină pentru câteva momente, gândindu-se la următoarea mișcare. Radioul său nu ar fi funcționat aici și își verificase deja telefonul. Nu avea semnal pe mobil. Până la departamentul șerifului era aproape o oră de condus. *Sau aș putea vorbi chiar eu cu Christian.* Omul părea normal în timpul interacțiunilor lor, dar *cineva* împușcase și lăsase un om mort pe proprietatea Lake.

Putea avea trăgaciul ușor.

Truman a verificat pistolul de pe partea lui, a desfăcut pușca de pe bord și a coborât din SUV, ținând vehiculul între casă și el.

A sprijinit pușca de aripă, și-a strâns mâinile în jurul gurii și a strigat:

„Alo! E cineva acasă? Sunt șeful Daly de la Eagle's Nest!”

Tăcere.

„Christian?”, a strigat el. A scanat ferestrele casei și corralierele hambarului.

Nicio mișcare.

Când detectivul Bolton îl condusese prin casa goală a lui Christian Lake, mai devreme în acea dimineață, aceasta arătase impecabilă. Nu altfel decât în ziua în care Truman fusese acolo. Micuța cabană în care se presupunea că locuiseră Salome și Morrigan părea locuită, exact la ce s-ar fi așteptat cu un copil de zece ani care locuia acolo.

Dar ambele case se asemănau în goliciunea lor absolută.

Ferma Sabin nu părea goală. O prezență pândea. Poate că Lexus-ul influențase felul în care se simțea, dar putea să jure că cineva îl privea.

A strigat din nou numele lui Christian.

Truman a auzit glonțul lovind metalul de pe cealaltă parte a SUV-ului său înainte de a auzi zgomotul armei. A căzut în zăpadă, apucând pușca în timp ce se strecura în spatele anvelopei. Nu putea să respire. Un alt glonț a lovit Tahoe-ul. *Venea dinspre casă.*

Trăgătorul avea avantajul, iar Truman nu avea cum să cheme întăriri. Panica îi bubuia în piept, accelerându-i bătăile inimii.

Ieși naibii de aici.

Întinzându-se, a tras de mânerul portierei șoferului și s-a târât stângaci

înăuntru, ținându-și capul sub bord și așteptându-se să primească un glonț în cap în orice moment. Cu mâinile transpirate, a apăsat butonul de pornire, a pus mașina în marșarier și a închis portiera. Tot într-un ghem ciudat, a încercat să manevreze piciorul până la pedala de accelerație, ținând capul în jos.

Motorul Lexusului a pornit.

Încă o lovitură. De data aceasta, nu s-a auzit niciun zgomot în metalul mașinii sale. În schimb, a fost o bufnitură distinctă și apoi un șuierat de aer. Truman a înghețat, străduindu-se să audă fluierul deasupra sunetelor celor două motoare. A mai fost o împușcătură, o altă bufnitură și un alt fluierat.

A tras în cauciucurile mele.

Tahoe-ul lui a coborât încet pe partea pasagerului, iar motorul Lexusului a devenit tot mai slab. Truman a ridicat capul și s-a uitat pe geamul din spate când Lexus-ul a dispărut în jurul primului viraj.

A tras adânc aer în piept pentru a-și încetini inima. *Cel puțin gloanțele sunt în vehiculul meu, nu în creierul meu.*

O amintire a rănii lui Brent Rollins i-a trecut prin minte. Și-a oprit amintirea.

Și-a șters umezeala de pe frunte, a coborât cu pușca încă în mână și s-a plimbat în jurul vehiculului său. Două cauciucuri dezumflate l-au întâmpinat. „La naiba.” A cercetat proprietatea. Era liniște, dar asta nu însemna că era singur.

Zece minute mai târziu, cverificase casa și hambarul și știa că era singur, cu excepția animalelor. Le verificase hrana și toate aveau mâncare proaspătă în țarcuri.

Asta înseamnă că Salome e cea care fusese aici? Și a tras în mine?

S-ar fi deranjat Christian să hrănească animalele? Întrebările fără răspuns îi înghesuiau creierul.

A intrat din nou în casă, ceva îl frământa. Trecuse prin casă pentru a elibera rapid camerele, dar acum se uită mai atent în camera Oliviei. Sertarele fuseseră golite pe podea și lumânările aruncate la pământ. *Ar fi făcut asta echipa de cercetare a probelor?* El a scuturat din cap. Nu exista niciun motiv să arunce lumânările pe jos. O piesă de artă zăcea pe podea, cu sticla spartă.

Truman a aruncat o privire în celelalte dormitoare și a văzut aceeași neglijență.

A verificat camera cu cuțite. Nu fusese atinsă. Recipientele de sticlă erau încă bine aliniate pe rafturi, iar cuțitele în rânduri ordonate. *Ciudat.*

În hambar, nici camera meșteșugarilor nu fusese deteriorată.

Căuta cineva ceva? Sau distrugerea fusese făcută din furie?

Oricât de curios ar fi fost cu privire la pagube și la cine trăgea în el, Truman avea o problemă mai actuală.

Cum o să ies de aici?

***

Mercy era în alertă maximă, pregătită să nu creadă nici un cuvânt din partea celor două persoane de peste masă. Salome rămăsese tăcută, ochii ei negri evaluând-o pe Mercy și împrejurimile. Prima dată când se întâlniseră, Salome fusese înfierbântată și stresată din cauza fiicei ei. Femeia aceasta era rece, calmă și stăpână pe situație. Mercy nu era sigură ce parte prefera.

Mercy a fost încântată să vadă că Kaylie a așteptat până când Mercy a sărit din Hummer-ul lui Christian înainte de a ieși din hambar pentru a vedea cine a sosit. Ea auzise motorul ciudat, dar rămăsese ascunsă până când știa că era prietenos.

Acum nepoata ei îi distragea atenția lui Morrigan punându-i întrebări despre educația la domiciliu în timp ce ea făcea cafea și scotea prăjituri de casă pentru oaspeții lor.

Oaspeți?

Mercy i-a cerut lui Kaylie să-i arate lui Morrigan proiectul ei de mașină de spălat în curs de desfășurare. Morrigan s-a uitat la mama ei, iar Salome a dat din cap. O pâlpâire a străfulgerat în ochii mamei; nu se simțea pe deplin confortabil să-și scape fiica din ochi. Kaylie a luat-o de mână pe tânără și au ieșit pe ușa din spate. Salome s-a holbat la ușa de lemn după ce au plecat, ca și cum și-ar fi dorit să poată vedea prin ea.

Nu erau uși franțuzești drăguțe din sticlă în spatele casei lui Mercy. Prea ușor de spart. Ușile ei erau solide și puternic întărite, și aveau încuietori multiple. Avea ferestre înalte care lăsau să intre soarele. Se puteau sparge, dar nu erau ușor de accesat.

Pregătire.

Mercy a prins privirea lui Salome. Era timpul pentru răspunsuri. „Unde ai fost?" Era mândră că nu a țipat întrebarea la femeie.

„Am stat cu Christian", a spus Salome în liniște.

„Erau urmele Hummer-ului tău la ea acasă după ce a dispărut de la noi?" Mercy l-a întrebat pe Christian.

„Da, am fost să luăm câteva dintre lucrurile ei și ale lui Morrigan."

Tonul lui calm nu a ajutat la frustrarea care creștea în pieptul lui Mercy. „Știi că FBI-ul o caută, nu? Este suspectă în cazul *uciderii tatălui tău."* Mercy i-a aruncat cuvintele lui Christian, fără să-i pese cât de dur a sunat. Cei doi blocaseră în mod deliberat ancheta, iar Mercy era furioasă.

„Nu l-am ucis eu pe judecătorul Lake."

Mercy se uită la Salome. *La naiba, e o clientă cool. Nici un fir de păr ciufulit.*

„De ce ai fost la biroul lui în ziua în care a fost ucis?" Culoarea se năpusti de pe fața lui Christian și el rămase foarte nemișcat.

Aha. Noutăți pentru el.

„Îl văd mereu când sunt în Portland."

„Da?" Surpriza i-a răsunat în voce când s-a întors spre ea. „Îl cunoști pe judecătorul Lake?" a întrebat Mercy.

„Îl cunosc de când eram mică. Mama îi datorează faptul că ne-a salvat de tatăl meu. Au păstrat legătura în toți acești ani, iar eu iau adesea prânzul cu el când sunt în Portland." Și-a aplecat capul. „Nu ți-am spus niciodată, Christian, pentru că știu cât de mult îți displace, iar mama mea l-a pus întotdeauna pe un piedestal. Era important pentru ea."

„Ce ți-a spus?" Christian și-a înecat cuvintele.

Mercy a preluat controlul conversației. „Dacă Salome nu l-a ucis pe judecător, *cine a făcut-o?"*

„Când am auzit prima dată despre uciderea mamei mele și a judecătorului”, a răspuns Salome, ”am fost sigură că tatăl meu a făcut-o. A jurat să se răzbune pe judecătorul care l-a închis și pe mama pentru că a depus mărturie împotriva lui. Acesta este motivul pentru care ne-am ascuns cea mai mare parte a vieții mele.”

„Antonio Ricci”, a afirmat Mercy, mulțumită de felul în care ochii Salomei s-au mărit. „Asta nu este posibil. În prezent se află în închisoare.”

„Am presupus că a ieșit, și am luat-o imediat pe Morrigan în ascunzătoare. M-am dus la Christian, iar el m-a lăsat să stau într-una dintre cabanele de pe proprietatea lui. Am crezut că era tatăl meu până ieri, când Gabriel a tras în noi.”

„Ce?” Șocul a blocat mușchii lui Mercy. *Gabriel?*

Christian a dat din cap, cu ochii deznădăjduiți.

„Nu ai auzit ce s-a întâmplat ieri la mine acasă?”

„Nu.” Mercy a simțit cum interviul îi scapă din nou din mână. „Aici nu există semnal mobil sau internet.”

El a împărtășit o poveste despre uciderea lui Brent Rollins și scăparea la limită a lui Salome.

Mercy nu a putut vorbi timp de zece secunde în timp ce mintea ei încerca să proceseze violența. Brent fusese ucis în timp ce o ajuta pe Salome și pe Morrigan? *Și Morrigan a fost martoră la asta?* Majoritatea copiilor s-ar fi ghemuit într-o minge, refuzând să vorbească sau să se miște.

Mercy simțea nevoia să facă asta acum.

„De ce? De ce ar încerca Gabriel să te omoare?” a întrebat-o Mercy pe Salome în timp ce încerca să rămână concentrată.

„Nu știu.”

Ea se abține.

„Nu vom ajunge nicăieri dacă voi doi nu-mi spuneți *totul*.” Mercy se uită de la Salome la Christian.

„A refuzat să meargă la poliție, îngrijorată că tatăl ei ar putea avea încă vreo influență în interior”, a spus Christian. „Am încercat să o conving să le spună timp de două zile. Noaptea trecută am convins-o că ar fi în siguranță să

vorbească cu tine.”

„Atunci vorbește”.

Salome i-a întâlnit solemn privirea. „Cred că Christian știe mai multe...”

O explozie a zguduit mica cabană. Pentru o fracțiune de secundă, cei trei s-au holbat unul la altul, șocați. Ce s-a întâmplat? Mercy a aruncat o privire în sus, mulțumită să vadă că acoperișul ei era încă intact, apoi a căzut sub masă, cu urechile țiuind. Salome a zburat de pe scaunul ei, năpustindu-se spre ușă. *„Morrigan!”*

Christian a placat-o, trântind-o de podeaua de lemn. Ea s-a luptat, lovindu-l cu piciorul și pălmuindu-l. „Dă-mi drumul!” a țipat ea.

„Nu știi ce e acolo afară!”, i-a strigat el în ureche.

Mercy s-a strecurat de sub masă, și-a luat pistolul și pușca și s-a avântat în dreptul unei mici ferestre blindate din fața casei, riscând o privire. Hummerul era în flăcări.

Inima i s-a oprit. *Kaylie?*

La o duzină de metri dincolo de Hummer, ea a zărit grila unui alt vehicul pe aleea ei. Restul era ascuns de vedere în jurul unei curbe.

Companie.

***

Truman a oprit ATV-ul în mijlocul drumului și s-a holbat. Un nor negru se înălțase pe cer deasupra pădurii după explozie. Transpirația îi curgea pe spate lui Truman la acea priveliște. *Asta e direcția cabanei lui Mercy.*

Sunt încă la kilometri depărtare.

Dacă e rănită?

Sau mai rău?

Găsise ATV-ul în hambar. Era de mărimea unui copil și nu se mișca atât de repede pe cât ar fi trebuit din cauza greutății lui și a adâncimii zăpezii. Cel puțin era ceva. Se hotărâse să meargă pe jos cele aproximativ șapte mile până

la cabana lui Mercy, dar apoi zărise ATV-ul.

Greața i se învârtea în stomac în timp ce se uita la fum. *Oricine a tras în mine s-a dus la Mercy.*

Și-a verificat telefonul pentru a zecea oară, iar inima i-a tresărit la o singură bară de acoperire. A cerut întăriri de la poliție și o ambulanță. *Pentru orice eventualitate.* A încercat telefonul mobil al lui Mercy și a intrat direct în căsuța vocală. Vocea ei veselă, care îi cerea să lase un mesaj, l-a făcut să vrea să țipe în telefon și să-i ordone să răspundă și să-i spună că este bine.

În schimb, a închis și și-a șters umezeala de pe buza superioară.

Continuă.

Truman a mărit presiunea degetului mare pe accelerație.

Capitolul 36

Mercy a intrat în acțiune.

A coborât toate jaluzelele și și-a deschis laptopul, apoi a scos vederi exterioare ale proprietății. Christian o ținea pe Salome imobilizată la podea. Ea țipa și lovea cu piciorul în el, ca o mamă disperată să ajungă la fiica ei. Privirea lui îngrozită a întâlnit-o pe cea a lui Mercy.

„Fă-o să tacă”, a șuierat Mercy.

Ea a scos radioul cu două căi din buzunar. „Kaylie? Ești bine? Este Morrigan cu tine?”

Mercy a așteptat.

Cabana a rămas tăcută când Salome și-a tăiat țipetele, privirea ei fixată pe micul radio din mâna lui Mercy. „Kaylie?” Mercy a întrebat din nou.

„Morrigan și cu mine suntem bine”, a șoptit vocea lui Kaylie prin difuzor.

Salome s-a moleșit sub mâinile lui Christian și a plâns liniștită.

Ușurarea a făcut-o pe Mercy să vrea să facă la fel. A scanat cele patru

vederi de pe laptopul ei. „Unde ești?”, a întrebat-o ea pe Kaylie. Hummerul fumega și ardea. *Cum?* Să arunci în aer un vehicul nu era ușor; era nevoie de planificare.

Inima i s-a oprit când a zărit un bărbat cu un pistol în mână deschizând ușa hambarului. A făcut o pauză și s-a uitat înapoi la casă peste umăr. Mercy s-a aplecat mai aproape de ecran, gâtul închizându-i-se când i-a recunoscut chipul. Nu. Bărbatul dispăruse înăuntru, unde nepoata ei o dusese pe Morrigan.

„Shhh, mătușă Mercy.” Kaylie abia putea fi auzită. „Nu vorbi.”

Mâinile lui Mercy au înghețat și ea aproape a scăpat radioul. Kaylie trebuie să-l fi auzit pe bărbat intrând în hambar. *Vocea mea ar putea da locația lor.*

Te rog să nu uiți de dulap. Vărsăturile îi urcară pe gât și ea își strânse dinții.

Cum o pot scoate pe ea și pe Morrigan de acolo? Nu se putea grăbi în hambar cu un om înarmat și posibili ostatici înăuntru.

S-a uitat înapoi la Christian, care stătea pe podea lângă femeia prăbușită, cu pieptul zvâcnindu-i, capul între genunchi și mâinile strângându-i craniul.

„A fost fratele tău”, a afirmat Mercy. „Fratele tău a aruncat în aer Hummer-ul.”

Capul i s-a ridicat, ochii i s-au deschis larg. „*E aici?”*

„Și acum e în hambar cu Morrigan și Kaylie.”

„Ce?” Salome a început să se ridice.

„Cred că se ascund. Există o cameră secretă în hambar.”

Salome s-a îndepărtat de Christian, cu furia pe față. „Te-am lăsat să-ți duci secretul, știind că mi-l vei spune când va fi timpul”, a spus ea. „*E timpul*.”

***

La sunetul exploziei, Kaylie a pășit tremurând spre ușa hambarului și s-a uitat printr-o crăpătură. Vehiculul negru era în flăcări, dar casa părea în

regulă. Ea a atins radioul din buzunar. Mercy o învățase să se ascundă mai întâi. Să pună întrebări mai târziu.

Pregătire.

Împotrivindu-se impulsului de a fugi spre casă, a ghidat-o pe Morrigan după spatele fals al unuia dintre dulapurile de depozitare ale hambarului și s-au închis înăuntru. Morrigan se năpustise spre ușile hambarului la zgomotul exploziei, dar Kaylie o blocase. Vorbise repede, calmând-o pe fată și implorând-o să tacă. Ascunzătoarea lor părea să fie doar un alt dulap dintr-un șir lung, dar rafturile se înclinaseră, expunând un spațiu suficient de mare pentru ca doi adulți să se poată ascunde. S-au strecurat înăuntru și au găsit apă, mâncare și o lanternă ascunsă într-un colț. Kaylie a aprins lanterna și i-a mulțumit mental mătușii ei pentru paranoia ei.

„Dar mama mea", a implorat Morrigan.

Kaylie îi arătă radioul. „Mătușa mea ne va contacta."

„Sun-o!" Lacrimile au inundat obrajii lui Morrigan.

„Shhh. Nu, regula este că ea ajunge mai întâi la mine."

Câteva secunde mai târziu, Mercy a făcut exact asta, iar Morrigan s-a calmat.

Scârțâitul distinctiv al ușii hambarului a răsunat și Kaylie a prins o mână peste gura lui Morrigan, privirea ei ordonându-i fetei mai tinere să tacă. „Shh, mătușă Mercy. Nu vorbi", a șoptit ea prin radio. Ochii lui Morrigan s-au lărgit, dar a tăcut, iar Kaylie și-a îndepărtat încet mâna.

„O să sting lanterna", i-a spus ea lui Morrigan, cuvintele ei aproape fără sunet.

Fata a luat mâna lui Kaylie, strângând-o puternic, și a dat din cap.

Kaylie a stins lumina, cu imaginea feței îngrozite a lui Morrigan arsă în retina ei.

Și-a alunecat mâna pe spatele ușii ascunse în întunericul absolut, pipăind zăvoarele interioare. Le-a încuiat în tăcere pe cele trei, clicurile lor fiind inaudibile, deși vibrau sub vârfurile degetelor ei tremurânde. Respirația panicată a lui Morrigan umplea spațiul mic. Kaylie s-a aplecat mai aproape de

fată. „Respiră cu mine”, a șoptit ea, luând cealaltă mână a copilului. Împreună au respirat lung și lent.

În interiorul hambarului se auzeau trântiri și lovituri. Kaylie și-a imaginat intrusul lovind PVC-ul mașinii ei de spălat și deschizând dulapurile. Sticla s-a spart pe beton. Morrigan a sărit, pierzând ritmul respirațiilor lor.

Kaylie a strâns mâinile fetei în modelul respirației, iar Morrigan s-a chinuit să se așeze din nou în ritm.

Fructele și legumele pe care le-am pus la conservă sunt singurele obiecte din sticlă din hambar.

Tâmpitule.

Căutarea foșnitoare a dulapurilor se apropia. Freamătul trecu prin Morrigan și urcă pe brațele lui Kaylie. Kaylie a masat mâinile copilului, încercând să-i transmită liniște.

Sunetul de rupere a țesăturii a umplut hambarul. Ruptură după ruptură. Își imagină cearșafurile și prosoapele pe care Mercy le depozitase împreună cu materialele medicale, destinate utilizării ca bandaje sau garouri.

Distruge tot ce avem.

Distrugerea copilărească a șocat-o. *De ce? Cine face asta?*

Un zgomot metalic slab, dar scurt, de înșurubare îi ajungea la urechi. Din nou și din nou. Fiecare zgomot a fost urmat de un sunet *phsst* și apoi de o stropire pe care Kaylie nu a putut identifica.

Bărbatul mormăia în timp ce se muta la un dulap mai apropiat și își continua distrugerea, vocea lui devenind mai puternică.

„Aha!” Foșnetul s-a oprit, iar Kaylie a auzit două zgârieturi lungi, ca și cum ceva greu ar fi fost târât de pe rafturi.

Mintea ei se străduia să descifreze zgomotul. Cutiile de combustibil.

Mercy depozita benzină, motorină și kerosen. Roșu, galben și albastru. Indicatori de culoare pe care Kaylie îi memorase când era copil. În ianuarie, o ajutase pe Mercy să-și înlocuiască rezerva la toți cei trei combustibili. Sunetele de răzuire veniseră din direcția în care era depozitată benzina. Recipientele roșii de plastic străluceau clar în ochii minții ei.

Va da foc hambarului?

I-a dat drumul uneia dintre mâinile lui Morrigan și a desfăcut două dintre încuietori, degetele ei plutind deasupra celei de-a treia, gata să iasă în fugă la primul sunet sau miros de foc. Își lipi urechea de crăpătura ușii ascunse și se strădui să audă. Pașii lui au devenit mai liniștiți și ea a auzit scârțâitul distinctiv al ușii hambarului. Hambarul avea o ușă mai mică în spate, dar Mercy o fixase din interior cu un lanț și un lacăt greu.

Pașii s-au întors. Kaylie s-a aplecat înapoi de ușă și și-a ținut respirația. Încă două zgârieturi. Pași în retragere.

Mai multă benzină.

Inima ei încerca să iasă din piept și se întreba dacă Morrigan o auzea.

„Ce face?” a șoptit fata.

„Nu știu”, a mințit Kaylie. Nu puteau părăsi dulapul acum; el făcea mai multe drumuri.

Kaylie s-a sprijinit de ușă, cu urechea din nou la crăpătură, și a așteptat momentul în care pașii lui nu s-au mai întors.

***

Furioasă, Mercy s-a năpustit asupra Salomeei după ce aceasta l-a acuzat pe Christian de secrete. Femeia crease o dramă în timp ce prioritatea lui Mercy era să le ducă pe cele două fete în siguranța casei. Mintea ei se învârtea cu posibilități. *Kaylie mi-a spus să fac liniște, deci asta înseamnă că l-a auzit pe bărbat.* Cu siguranță adolescenta ar merge imediat la dulap; pe care o exersaseră în mod repetat pentru a face față unei invazii a proprietății. Camera ascunsă era slabă în comparație cu securitatea cabanei, dar măcar era ceva.

Îi mulțumi simțului de precauție care o determinase să construiască spatele fals în dulap.

„Cum adică are secrete?” Mercy a provocat-o pe Salome. Ea se uită la ecran. Bărbatul încă nu ieșise din hambar. *Trebuie să intru acolo.*

„Știe de ce Gabriel ar încerca să mă omoare”.

Șocată, Mercy a încrucișat privirile cu vechiul ei prieten, văzând adevărul în ochii lui. Inima i s-a scufundat. „Christian?”, a șoptit ea.

„Nu am visat niciodată că o va ucide pe mama ta... sau pe tatăl meu.” El și-a coborât din nou capul, mâinile apăsându-i pe urechi, ca și cum ar fi putut să nu audă ororile.

„Ce s-a întâmplat?” Mercy a făcut un pas în direcția lui, vrând să-l tragă de păr, să-l scuture, să-l lovească. Orice.

Capul lui s-a ridicat și el și-a ridicat brațele în semn de apărare în direcția ei.

Mercy s-a oprit, realizând că își ridicase pistolul. L-a coborât imediat lângă ea.

„Cu mult timp în urmă, tatăl meu mi-a spus că a avut un copil cu o altă femeie.”

Respirația lui Salome s-a întretăiat.

„Eram tânăr, dar avea sens. Când am aflat, el și mama divorțaseră de aproximativ zece ani, dar certurile pe care le avuseseră toată viața mea erau încă proaspete în mintea mea. Țipetele mamei... cuvintele ei... acuzațiile ei.” I-a aruncat o privire lui Salome, iar femeia întunecată s-a holbat înapoi la el, cu privirea fixată pe chipul lui; era lipsită de expresie, dar nările îi fluturau ca și cum ar fi mirosit ceva urât.

Christian nu putea să se uite la ea mai mult de o fracțiune de secundă.

Salome este acel copil. Înțelegerea a cuprins-o pe Mercy. *Ea este sora lui vitregă.*

„Mama mea a dus o campanie vocală neîntreruptă de ură împotriva tatălui meu. Gabriel a fost hrănit cu această otravă împreună cu mesele lui. Am fost și eu, dar mintea mea nu funcționa ca a lui Gabriel. A lui a absorbit-o ca un burete. Am lăsat ostilitatea ei să se rostogolească de pe umerii mei. Chiar și când eram copil, știam că ura nu era ceva ce trebuia să adăpostesc în sufletul meu. Dar de multe ori se înfuria în legătură cu „târfa din pădure” care îl corupsese pe tatăl nostru și le distrusese căsnicia.”

O singură lacrimă a curs pe obrazul lui Salome.

Mercy și-a ținut respirația la șocul de pe fața lui Salome. „Nu știam asta”,

a șoptit Salome.

„Știu”, a spus Christian. „Tatăl meu era beat când mi-a spus. Nu cred că și-a amintit că mi-a spus, pentru că nu a mai pomenit niciodată de asta.”

„A fost întotdeauna atât de bun cu mine. Când ți-a spus?”, a întrebat ea.

„A fost imediat după liceu. Am ținut asta pentru mine tot acest timp.”

„Gabriel știa cine sunt eu atunci?”

Christian a scuturat din cap. „Sunt aproape sigur că nu știa.” Vocea lui s-a coborât. „Gabriel nu te-a drogat ca să te pedepsească pentru ceea ce erai; te-a drogat pentru că era un nemernic. A făcut-o mai multor fete în acel an.”

„Știai cine sunt în noaptea în care te-ai luptat cu el pentru mine?”

„Nu.” Christian a fost emfatic. „Tatăl meu mi-a spus mai târziu.”

„Despre ce vorbești?” a întrebat Mercy în cele din urmă. Cei doi vorbeau de parcă nu mai exista nimeni în cameră. Amintirile și rahatul erau plăcute, dar afară era un bărbat foarte furios și două fete care aveau nevoie de ajutor.

Christian a deschis gura, dar Mercy i-a tăiat-o cu un gest al mâinii. „Nu contează. Nu e timp pentru niște povești. Trebuie să ne concentrăm asupra fetelor.” Ea s-a uitat în jurul cabanei. „Acesta este cel mai sigur loc de pe proprietate. Hambarul nu este la fel de fortificat, dar camera ascunsă își va face treaba.”

I-a întâlnit privirea lui Christian. „Ce are de gând să facă fratele tău?”

El a tăcut. Bila i-a crescut în gât lui Mercy la privirea devastată de pe față.

„De ce?” a implorat Salome. „De ce mă urăște atât de mult?”

Vinovăția a umplut fața lui Christian. „Ghicesc, dar tatăl meu i-a spus mamei mele mama că își schimbă testamentul. I-a făcut plăcere să o anunțe că eu încă nu am niciun rol în asta, dar i-a spus și că Gabriel și-a distrus ultima șansă. Am dedus că Gabriel împrumutase bani de prea multe ori fără să-i plătească înapoi.” A înghițit în sec. „Mama mea a fost furioasă că i-a tăiat accesul lui Gabriel... mai mult decât mă așteptam să fie.” S-a uitat la Salome. „Dacă nu ne lasă bani nouă, bănuiesc că înseamnă că ți-i lasă ție. Probabil că el i-a spus asta, iar ea i-a spus lui Gabriel.” Curiozitatea i-a traversat fața. „L-

ai vizitat ani de zile și el nu ți-a spus niciodată că e tatăl tău?”

„*Nu!* Nu a spus niciodată un cuvânt!” Salomeea părea gata să vomite. „Gabriel i-a ucis pentru bani? Și ne urmărește pe Morrigan și pe mine pentru același motiv?”

„Vă dați seama mai târziu”, a afirmat Mercy. „Christian, știu că știi să tragi. Dar tu, Salome?”

Salome a scuturat din cap.

Mercy a verificat imaginile de pe laptopul ei. Nu l-a văzut pe Gabriel. Apoi s-a îndreptat spre seiful înalt de arme din colț, a rotit cadranul și a scos o pușcă pentru Christian. Și-a pus un toc, și-a așezat pistolul și și-a băgat muniția în numeroasele buzunare. De sub scaunul unei bănci, a scos trei veste antiglonț. Inițial fusese una. Ea a adăugat încă două pentru Kaylie și Truman cu luni în urmă. Christian a verificat pușca în timp ce Mercy își strecura un cuțit la curea și îi întindea altul lui Salome. „Pun pariu că știi cum să folosești asta.”

„Știu.” Salome a luat arma cu ușurință și a examinat echilibrul.

„Erau cuțitele tale din casa mamei tale?” a întrebat Mercy.

Salome mânuia cuțitul ca și cum s-ar fi născut cu unul în mână.

„Da, mama a început colecția, dar eu am mărit-o de-a lungul anilor.” Ochii amari, dar plini de speranță, s-au îndreptat spre Mercy. „Poți să o aduci pe fiica mea?”

Privirile lor s-au ținut.

„Categoric. Fiica mea este și ea acolo.” Incertitudinea și teama o străbăteau pe Mercy.

Dar încrederea din ochii Salomei i-a trimis o energie liniștitoare pe șira spinării, anihilând teama.

Nu li se va întâmpla nimic. Nu atât timp cât eu încă mai respir.

„Mătușă Mercy?”

Aproape că a ratat vocea moale a lui Kaylie prin radio. Mercy îl ridică aproape de gura ei. „Da?” șopti ea.

„E un om. Cred că a luat cutiile de combustibil din hambar.”

Mercy s-a învârtit din nou spre laptop, cercetând ecranul. „Nu-l pot vedea.” I-a arătat cu degetul pe Christian și Salome și a făcut semn să urce

scările până la micul ei pod. „Încearcă să îl vezi de la ferestre.”

„Ce face el cu ele?” Kaylie a întrebat încet. „Morrigan și cu mine suntem în dulap.”

Kaylie nu ar fi întrebat-o pe Mercy în timp ce Morrigan asculta dacă hambarul era incendiat.

„Nu-l pot vedea chiar acum. O să-mi dau seama.” Ea a făcut o pauză. „*Fii gata,* Kaylie.”

Fii gata să ieși dacă arde hambarul.

„Întotdeauna”, a venit răspunsul adolescentei.

Răspunsul nepoatei sale a stârnit lacrimi. *Nu puteam s-o iubesc mai mult dacă ar fi fost a mea.*

„Nu ieși afară decât dacă îți spun eu sau dacă ai *nevoie*.”

„Am înțeles.”

Mercy a băgat radioul înapoi într-un buzunar și a studiat imaginile camerei sale.

Unde este ticălosul?

Capitolul 37

Am un frate.

Este ca și cum cineva ar fi încercat să-mi șteargă numele de *unic copil* de pe inimă, dar cuvintele încă se văd printre pete. Au adăugat *„frate”* într-un scenariu provizoriu; cuvântul este ciudat și dur. Nu se potrivește. Încă.

Cel mai bun prieten al meu este fratele meu.

Întotdeauna am știut că afecțiunea noastră merge mai departe de prietenie. Mă uit acum la el și inima mea este fericită; ea știe adevărul. Poate că dacă mi-aș fi ascultat mai atent inima, mi-aș fi dat seama singură.

Dar și bărbatul de afară este fratele meu. Creierul meu refuză să accepte acest fapt.

„Va da Gabriel foc hambarului?” Îl întreb pe Christian în timp ce mă uit pe fereastra mansardei, cu stomacul în gât, îngrijorată de fiica mea.

Morrigan.

În flăcări.

Trăind adânc în pădure, mama mea avea o mare frică de foc. Una pe care mi-a transmis-o și mie. Nu doar frica de incendiile din pădure, ci și o frică personală. *„Ei ard vrăjitoarele”, îmi spunea adesea.*

„Noi nu suntem vrăjitoare”, îi răspundeam eu.

„Nu contează. Ei cred că suntem, și asta e tot ce trebuie”.

„Nu suntem în secolul al XVII-lea.”

„Hmph. *Nu fi obraznică.”*

Cuvintele mamei mele îmi răsună în creier în timp ce îl caut pe fratele lui Christian.

„E prea umed”, răspunde Christian. Stă cu corpul lipit de o fereastră în timp ce scrutează exteriorul. „Totul este acoperit cu zăpadă. Ar fi aproape imposibil să aprindem un foc.”

Mă uit la Hummer-ul fumegând fără să comentez.

„Când eram copii, a avut probleme de două ori pentru că se prostea cu materiale inflamabile.” Dezgustul îi umple vocea. „Mă face să mă întreb de câte ori nu a fost prins.”

„Nu-l putem vedea”, îi raportez eu lui Mercy de la etajul inferior.

„Continuați să urmăriți. E pe undeva”, îmi răspunde ea. „Îi poți vedea mașina?”

„De-abia. Nu trece mult de faruri”, îi spun eu. Pe fereastra opusă pot vedea hambarul. Nu e fum. O mică reasigurare că Morrigan este încă în siguranță.

„Gabriel nu mai este un copil”, îi spun lui Christian. „Ceea ce a făcut este de neiertat.” Lacrimile îmi ard în ochi și mi se strânge gâtul. „Mama mea...” Nu pot să vorbesc.

Christian pare gata să plângă. „Îmi pare atât de rău, Salome. Știu cât de specială a fost.”

„Îmi plăcea tatăl tău. Întotdeauna am sperat că voi doi vă veți repara

relația. Am încercat să mă înțeleg cu el.”

„E încăpățânat.”

Ca și fiul său.

„De ce nu mi-ai spus că e tatăl meu?” Îi șoptesc. „Ai știut de ani de zile.”

Nu se întoarce de la fereastră să se uite la mine și văd încăpățânarea tatălui său în spinarea lui.

„Nu mi-ai spus că ai fost prietenă cu tatăl meu. Omul care practic m-a renegat”, ripostează el.

„Nu e același lucru și tu știi asta.”

Are eleganța să dea din cap, iar eu pot spune că se luptă să-mi spună adevărul.

„Nu știu. O mulțime de motive.” Aștept.

„Nu eram sigur că era adevărat. Nu am vrut să răspândesc un zvon.”

„Dar acum crezi că este adevărat?”

„Am făcut niște cercetări după ce m-ai implorat pentru un loc unde să te ascunzi. Am aflat că tatăl tău nu avea cum să fie tatăl tău natural... era în închisoare la vremea aceea.” În sfârșit mă privește în ochi. „Ți-am găsit certificatul de botez. Ziua ta de naștere nu este cea care crezi tu că este.”

„Când este?” Șoptesc, cu genunchii slăbindu-mi.

„Undeva în septembrie, cred. Nu în martie. Ești cu vreo șase luni mai tânără decât crezi.”

Îi examinez fața în căutarea minciunilor. Adevărul pătrunde în aerul din jurul lui, iar eu mă chinui să-mi găsesc respirația.

„Nu a fost doar asta”, continuă el. „Ai fost prietena mea cea mai apropiată... Nu am vrut să se schimbe nimic. Dacă ai fi știut, am fi fost diferiți.” Vocea lui se clatină la ultimul cuvânt.

„*Tu nu știi asta.”* Dar în inima mea știam că are dreptate. Prietenia noastră a fost - este încă specială, și poate că o legătură de familie necunoscută a făcut-o să fie așa. Nu-l urăsc pentru tăcerea lui; nu l-aș putea urî niciodată. Sunt dezamăgită.

Caut urme ale mele pe chipul lui. Poate în jurul gurii... forma ochilor.

„Întotdeauna am crezut că am gene de violență... tatăl meu a făcut lucruri

oribile.” Vocea îmi tremură. „Am încercat să mă ridic la înălțimea acelor gene. Am acționat. Mi-am bătut joc și m-am jucat cu emoțiile oamenilor, învinuindu-l pe tatăl meu că m-a făcut ceea ce eram.” Îmi acopăr ochii. Nu pot suporta simpatia din ochii lui Christian. „Dar eu am fost tot timpul de vină. . . nu genele lui... Asta sunt eu.”

Tremur. Nimic din viața mea nu este ceea ce am crezut că este.

„Iată-l!” strigă Mercy de la parter. „E pe partea cealaltă a vehiculului său.”

Îmi încord ochii, dar nu văd nicio mișcare pe partea cealaltă. „Pleacă?” strig în jos către Mercy.

Du-te la Morrigan. Acum.

„Nu știu”, spune Mercy. „Cred că ar fi plecat până acum.”

Mă apropii de balustradă și mă uit în jos, la primul nivel. „Putem ajunge la hambar?”

„Nu mergeți nicăieri. Le scot eu afară.” Mercy ridică privirea și ochii ni se blochează. „Am nevoie de cineva care să aibă grijă de el și să mă acopere”.

Este adevărat, dar știu că a declarat asta și ca o scuză pentru a ne ține înăuntru. O admir și acum am încredere în acest agent FBI. E dură, iar inima ei e bună. Regret că ne-am întâlnit în aceste circumstanțe.

„Iese afară!” strigă Christian în spatele meu.

Mă întorc și Christian se năpustește asupra mea, doborându-mă la podea și strivindu-mă cu greutatea lui.

Geamul se sparge, iar eu îmi acopăr capul de ploaia de sticlă în timp ce împușcătura reverberează afară.

***

Mercy a plonjat lângă soba de lemne când împușcătura a distrus o fereastră de la etaj.

Al naibii geam.

S-a uitat în sus la locul în care se afla Salome cu o secundă înainte. Dispăruse.

„Christian?” a strigat Mercy.

Spargerea geamului și o altă împușcătură au făcut-o să se ghemuiască mai jos.

„Noi suntem bine, dar două ferestre de aici sunt distruse.”

Brusc, un alt foc de armă a spart mica fereastră de la nivelul principal din fața cabanei, iar aerul rece de afară i-a suflat peste obraji.

Nu-ți face griji. E prea mică ca să se cațere prin ea.

„Mărușă Mercy?” Vocea metalică a lui Kaylie a răsunat din buzunarul ei.

Ea a alunecat din radio. „Suntem bine. A împușcat niște ferestre, dar sunt prea înalte pentru ca el să intre. Voi două trebuie să stați pe loc!”

„Am înțeles.”

Aerul a răsunat de o altă împușcătură, în timp ce sticla s-a spart din nou la etaj. „Coborâți aici!” a strigat ea și a fugit după laptop.

Christian și Salome au coborât în trombă scările. „Folosește trunchiuri de copaci ca acoperire”, a spus Christian. „Nu am putut să trag.” I-a spus lui Salome să se ghemuiască pe marginea sobei de lemne pe care Mercy tocmai o lăsase.

Mercy a mărit fiecare imagine de pe ecran. „Nu-l pot vedea. *La naiba!”*

Săptămâna viitoare pun mai multe camere.

„Dar hambarul?” a implorat Salome. S-a înghesuit lângă sobă, căutând protecția fierului.

„Pot să văd ușa hambarului. Nu s-a întors acolo.”

Christian s-a îndreptat spre mica fereastră spartă, cu pușca ridicată.

„Înapoi”, a răbufnit Mercy. „A lovit-o o dată, o poate lovi din nou.”

„Trimiteți târfa!”

Capul lui Mercy s-a ridicat brusc la strigătul lui Gabriel, degetele ei înghețând pe tastatura computerului. Christian a pălit și s-a uitat la Salome. Ochii ei s-au lărgit și apoi au scânteiat de furie în timp ce ea a sărit în picioare.

„Cred că se referă *la mine*.”

„Nu te duci acolo”, a ordonat Mercy.

„Bineînțeles că nu. Dar atâta timp cât se concentrează pe mine, știu că Morrigan este în siguranță.”

„Gabriel!” Christian și-a pus mâinle pâlnie la gură și a strigat spre mica fereastră spartă. *„Ce naiba faci?”*

„Nu este vorba despre tine, Christian!” a răspuns Gabriel. „E vorba de vrăjitoarea aia nenorocită!”

Salome a râs, scoțând un sunet ciudat, ca și cum ar fi râs și s-ar fi înecat în același timp.

Cu coloana vertebrală încordată, Mercy a șuierat la Christian: „Nu știi cum să te descurci cu asta”.

„Și tu știi?” a mârâit el înapoi. „E fratele meu acolo. O să mă asculte.”

„Nu mai ascultă de nimeni. Creierul lui s-a mutat în degetul lui pe trăgaci.” Mercy se străduia să-și amintească regulile de negociere din atelierele ei de la FBI. Tot ce-și putea aminti era să-l facă să vorbească.

„O să te trimit în iad, Gabriel Lake!” a urlat Salome. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar ea rânjea, un rânjet nebun de mâncător de rahat care îi făcea pielea de găină lui Mercy. „O să te blestem naibii!” Cârâitul ei era înalt și distorsionat, direct din coșmarul de vrăjitoare al oricărui copil.

Christian se holba la ea, cu pușca strânsă la piept. „Ești nebună?” a șoptit el.

„E îngrozit de mine”. Salome și-a înecat lacrimile și a chicotit, un sunet înfundat de umezeală. „Întotdeauna a crezut că sunt o vrăjitoare.”

„L-ai fi văzut? Când?” Christian părea încă zguduit.

„Drumurile noastre se intersectau ici și colo în trecut. Întotdeauna m-a ignorat.”

Cum pot folosi asta în avantajul nostru?

„O să arzi, târfă!”

„Nu așa trebuie să vorbești cu sora ta vitregă, Gabriel!” Hohotele ei răsunau în tavan.

Se prăbușește.

Revenind la siguranța lor, Mercy se uită din nou la unghiurile camerei. Gabriel se mutase în vizorul camerei din față, ghemuit în spatele Hummer-ului în flăcări.

„Puteți să-l distrageți? Continuați să țipați la el?” i-a întrebat pe Christian și Salome. „O să mă furișez prin spate, o să merg larg și o să încerc să obțin un unghi liber.”

Salome a dat din cap, dar Christian a apucat-o de braț pe Mercy. „Ce ai de gând să faci?” Teroarea și îngrijorarea îi umpleau chipul.

Mercy era uimită de angoasa pentru fratele său de pe chipul lui. „El este *o amenințare*, Christian. El i-a ucis pe tatăl tău și pe Olivia. Nu se va opri până când Salome și probabil și noi ceilalți nu vom fi morți.” *De ce crede că i-am dat o armă?*

„Dar...” El nu și-a putut termina propoziția, privirea lui trecând prin ochii ei.

„Înțeleg.” Și-a pus mâna pe a lui. Gabriel era fratele lui Christian.

Christian. Avea tot dreptul să fie zguduit la gândul că fratele lui va fi împușcat, criminal sau nu. „Voi face doar ceea ce mă împinge el să fac.”

Fața i-a căzut, dar a dat din cap și și-a îndepărtat mâna. „Mult noroc”, i-a spus el.

„Tu nu ești sora mea!” a răcnit Gabriel. „Ești odrasla unei târfe!”

Mercy a arătat spre Salome. „E rândul tău.”

„O să-ți blestem scula, dobitocule!” a țipat Salome. „Nu ți se va mai ridica niciodată!”

Bună treabă. I-a arătat lui Salome un deget mare în sus.

Mercy s-a strecurat pe ușa din spate și a coborât în tăcere treptele. Dacă virează la stânga, ar trebui să scape din raza vizuală a lui Gabriel până ajunge la marginea pădurii. Apoi putea să se învârtă în spatele hambarului și să se apropie folosind acoperirea copacilor. Era o cale lungă și ocolitoare, dar nu vedea altă opțiune.

Gabriel a strigat o amenințare neinteligibilă, iar Salome a început să cânte din toți plămânii. Pentru urechile lui Mercy, era o înșiruire de nonsensuri, dar ciudat de familiar cu ceea ce auzise pe patul de moarte al Oliviei. Pielea de

găină i se ridică pe brațe.

Asta ar fi trebuit să-l zguduie. Mai ales dacă el credea că Salome avea puteri. Era aproape de hambar când mai multe cioburi de sticlă, urmate de un hohot înăbușit, au făcut-o să se oprească și să verifice casa. Nu se trasese niciun foc. Un fum proaspăt se ridica din fața casei. *E Hummer-ul. Altceva s-a aprins.* Sunetele s-au repetat și o nouă explozie de fum a apărut deasupra casei ei.

Flăcări îi străluceau la ferestrele de sus.

A aruncat cocteiluri Molotov prin ferestrele sparte.

Inima i s-a oprit în timp ce lumea ei s-a înclinat în afara centrului.

Casa mea. Munca mea.

Un baraj de miniexplozii a sunat. Recipiente de sticlă au explodat când Gabriel le-a aruncat în fața casei ei. Flăcările au pâlpâit la ferestrele mici de jos, iar ea a făcut doi pași spre casă, cu privirea fixată pe ușa din spate, implorându-i în tăcere pe Christian și Salome să apară. Ieșiți afară!

„Mătușă Mercy? *Ce se întâmplă?”* Kaylie era în lacrimi.

Și-a apucat radioul. „Aruncă cocteiluri Molotov în casă.” Vărsăturile i-au urcat pe gât.

„Este în flăcări?”

„Nu contează”, s-a înecat Mercy. „Atâta timp cât toată lumea este în siguranță.”

„Astea au fost sunetele pe care le-am auzit în hambar... el golea borcanele de conserve. Trebuie să le fi folosit și gazul...”

Mercy a întrerupt-o. „Sunt aproape în spatele hambarului. Vreau ca voi două să ieșiți din dulap și să ne întâlnim în fața ușii din spate. Nu putem risca ca apoi să dea foc hambarului.”

„Ușa din spate este închisă din interior cu lanțul și lacătul.”

Și cheia e în bucătărie.

O mare gafă din partea mea.

Nu puteau merge în fața hambarului; Gabriel le-ar fi văzut imediat. „Într-unul dintre dulapuri sunt clești de tăiat șuruburi.” Mercy a închis ochii ca să se gândească. „Cred că al treilea. Imediat ce ieșiți, vreau să vă îndreptați spre est. *Nu vă opriți.* O să vă anunț prin radio când e sigur.”

„Vom lăsa urme în zăpadă.”

„Nu-mi pasă. Doar mișcă-te. E ocupat în fața casei.”

Mișcarea din colțul ochiului a făcut-o să se întoarcă pentru a-i vedea pe Christian și Salome îndepărtându-se de casă spre pădure. Mercy a expirat zgomotos, sarcina ei mentală s-a ușurat.

Toată lumea era la o parte. *Acum trebuia să le ducă pe fete mai departe.*

Mercy a alergat stângaci prin zăpada adâncă. Un minut mai târziu a ajuns în spatele hambarului și și-a lipit urechea de ușă. Zăngănitul a sunat din cealaltă parte. Kaylie găsise cleștele de tăiat șuruburi.

Un metru și jumătate de zăpadă se îngrămădise pe partea exterioară a ușii, aproape la fel de eficientă ca lacătul pentru a ține fetele închise înăuntru. Mercy a săpat la ea ca un câine, efortul încălzindu-i fața. În cele din urmă, ușa se putea deschide suficient pentru ca Kaylie să se strecoare prin ea. Morrigan era chiar în spatele ei. Mercy își îmbrățișă nepoata strâns la piept, dorindu-și să o fi lăsat pe fată în oraș. „Trebuie să te îndrepți prin pădure.”

„Dar tu?” a pledat Kaylie. Privirea ei a trecut de la vesta antiglonț a lui Mercy la pușca atârnată pe umărul ei. „Oh.”

„Mama mea?” a șoptit Morrigan, strângând brațul lui Kaylie. Ochii ei erau uriași în fața ei delicată.

„Este bine,” a spus Mercy. „Am văzut-o ieșind. Voi două trebuie să începeți să vă mișcați. Fără oprire.”

„Te iubesc, mătușă Mercy.” Vocea lui Kaylie crăpat și ea șters ochii ei.

„Te iubesc mai mult.” Mercy dorea să o îmbrățișeze din nou, dar timpul era prea strâns. „Pleacă.”

Se uită la cele două figuri cum se târau prin zăpadă, Kaylie trăgând-o pe Morrigan după ea.

Mercy a fugit înapoi spre linia copacilor și și-a continuat drumul pentru a-l avea pe Gabriel în vizor.

***

Truman s-a oprit și a oprit ATV-ul, neavând încredere în urechile lui.

Alte explozii?

S-au mai auzit două detonări îndepărtate și mai mult fum s-a ridicat în direcția cabanei lui Mercy.

Foc.

Mercy? Kaylie?

Imagini din trecutul său cu o mașină în flăcări i-au trecut prin minte, înlocuite de amintirea unui hambar recent în flăcări. Arsurile lui vindecate îl înțepau și îl usturau sub pielea gâtului și a coapsei la amintiri, rănile vechi răsunând în nervii lui. Fiecare fibră a mușchilor lui voia să fugă în direcția opusă. Inima îi era strânsă în gât în timp ce repornea ATV-ul, concentrându-se pe Mercy și Kaylie. *S-ar putea să intru într-un coșmar.* A oprit teroarea care încerca să pună stăpânire pe creierul lui. *Te rog să fii în siguranță.*

Progresul său era extrem de lent. Vehiculul nu era capabil de multă viteză, iar zăpada îl făcea să se simtă ca și cum s-ar fi târât.

Am ajuns prea târziu?

Capitolul 38

Fumul și flăcările ieșeau din toate ferestrele ei.

Înghețați în șoc, mușchii lui Mercy amenințau să se sfărâme.

Nu voi plânge. Sunt doar scânduri și cărămizi.

Dar era mai mult decât atât. Cabana ei era rezultatul a ani de muncă grea. O ținuse concentrată și cu picioarele pe pământ.

Acum plutea fără nici o legătură, anxietatea și panica ducând-o mai sus.

Aspirațiile și visele ei ardeau în timp ce ea privea.

Sufletul ei se prăbușea, s-a sprijinit de un copac, închizând ochii pentru a bloca arderea din inima ei.

Faptul că știa că are o poziție de rezervă o ținea sănătoasă, iar creierul ei

amenința să se răstoarne în întuneric.

Nu acum. Nu te gândi la asta acum.

Cu patru luni mai devreme, era tot ce avea. Acum o avea pe Kaylie. Familia ei. Truman.

Gândurile la Truman au readus-o cu picioarele pe pământ, ajutând-o să se concentreze, iar ea a inspirat adânc, expirând pentru secunde lungi, încetinindu-și bătăile inimii.

Cabana ei putea fi refăcută. Unele provizii erau încă în siguranță în hambar.

A deschis ochii și s-a îndepărtat de copac, trăgându-și curajul și tenacitatea din adâncul sufletului ei zdruncinat. Avea o misiune. Una mortală. Și-a scos pistolul și l-a ținut în mână în fața ei, fără să audă zgomotul focului.

Doar tu și cu mine, Gabriel.

Nu era sigură de locația lui. Nu au fost explozii timp de câteva minute. Doar vuietul flăcărilor. Acestea se întindeau pe ferestre și lingeau marginile acoperișului. Aburii se ridicau din șindrilă, iar ea a avut un fior de regret în legătură cu panourile solare scumpe.

Nu contează.

Concentrează-te.

În dreapta ei era aproape egală cu fața casei, dar nu l-a văzut pe Gabriel sau mașina lui.

La naiba. Unde ești?

S-a ghemuit, scanând împrejurimile în căutarea oricărei mișcări. Nu a găsit nimic. S-a mutat de la un copac la altul, cu un ritm mai lent, mai concentrată pe vânătoare. Sudoarea îi acoperea buza superioară și și-o ștergea cu mâneca. Și-a pus pistolul în toc și și-a desfăcut pușca de pe umăr.

Dacă se ducea după fete?

Frica i-a înflorit în plămâni. S-a întors să-și refacă pașii și să caute o cărare trasată în zăpadă.

Focul i-a trecut prin coapsa dreaptă, iar zgomotul unei arme i-a umplut urechile. Privind în jos, a văzut că un jet de roșu pătase zăpada albă. *Sângele meu?* A făcut un pas, piciorul i-a cedat și a căzut pe burtă, pușca zburându-i

din mâini și afundându-se în zăpadă.

O durere albă ca focul i-a urcat pe nervi și i-a explodat în creier.

„Fla naaaiba!”

S-a zbătut să se ridice din zăpadă, dar oriunde își punea mâinile, acestea se afundau adânc, aproape îngropându-i fața. Durerea a înflorit, extinzându-se și înmulțindu-se. A oftat, inhalând guri sufocante de puf alb.

Reușind să se rostogolească pe o parte, s-a uitat la sângele care se scurgea dintr-o gaură din piciorul ei. *Nu pulsează. N-a fost lovită nicio arteră.*

Gabriel m-a împușcat.

Furia radia prin ea în timp ce se zvârcolea căutându-și atacatorul în toate direcțiile.

Sunt la fel de vulnerabilă ca o pasăre cu o afurisită de aripă ruptă.

S-a clătinat frenetic în picioare. *Ajungi la hambar*. Neputând să-și scoată pușca, și-a scos pistolul. Coapsa îi era un fir electric fierbinte și palpitând, iar la fiecare pas aproape că leșinase.

Hambarul ieșea din discuție.

S-a aruncat la baza unui pin gigantic, cu trunchiul suficient de lat pentru a opri un camion. Sprijinindu-și spatele de copac, și-a apucat pistolul în fața ei, folosind copacul pentru a-și susține poziția. Își rotea arma neregulat de la dreapta la stânga, căutându-și trăgătorul, ignorând urma strâmbă de sânge.

Dacă nu aș ști că e al meu, aș crede că o căprioară muribundă s-a zbătut prin zăpadă.

Vederea ei a început să se întunece și a amețit. Clipea rapid, refuzând să cedeze.

„Bună, Mercy.” Vocea lui venea de la distanță, dar ea a auzit fiecare silabă.

Transpirația instantanee i-a acoperit șira spinării la auzul cuvintelor lui Gabriel. S-a învârtit în toate direcțiile, încercând să-i localizeze locul. Nu era de văzut.

„E o grămadă de sânge.”

Iată-l. Stătea la treizeci de picioare distanță, între ea și hambar, trupul lui în spatele unui pin la fel de lat ca al ei.

Ea și-a ridicat pistolul în direcția lui, încercând să alinieze vizorul, dar arma cântărea 25 de kilograme și brațele îi tremurau de efort. Degetele ei înghețate abia se puteau mișca. *Nu voi reuși niciodată să trag în cap.*

El a râs, fără să se deranjeze să-și protejeze capul.

Furioasă, a tras de șase ori, făcând să zboare prin aer scoarța copacului lui.

Ea și-a coborât ușor brațele, împușcăturile răsunându-i în urechi.

„Ai ratat.” De data aceasta, el și-a păstrat capul în spatele copacului.

„Ce vrei, Gabriel?” A încercat să ajungă în spatele copacului, dar piciorul ei a refuzat să coopereze, durerea urcând și coborând pe nervii ei. Genunchiul drept a încercat să se îndoaie în spate și ea s-a agățat de trunchi, impactul smulgându-i pistolul din mâna amorțită. S-a scufundat în zăpadă la o distanță de un metru și jumătate.

La fel de bine ar fi putut fi o milă.

De două ori mi-am pierdut arma? De data asta a fost vina ei.

Un frig care nu provenea de la temperatura scăzută o durea în oase în timp ce se uita la mica gaură din zăpadă în care se afundase arma ei. *Dacă mă năpustesc asupra ei, voi fi blocată.*

Dacă nu fac nimic...

Cel puțin el probabil încă mai credea că ea avea arma.

Încă mai am un cuțit.

Se mulțumi să ocolească parțial copacul și să alunece într-o poziție așezată, cu piciorul rănit drept în fața ei, celălalt îndoit. Era încă în vizorul lui Gabriel, dar acum partea ei era spre el și era o țintă mai îngustă. A scos cuțitul și l-a strâns la piept, jurând să nu-i mai dea drumul. Ceafa i se înfipse în copac și își dorea să poată dispărea în trunchiul lui. Frigul zăpezii îi pătrundea prin pantaloni, iar frisoanele îi zguduiau corpul. *Cel puțin port vesta.*

„O vreau pe vrăjitoarea curvă. Spune-i lui Christian că te dau la schimb pentru ea.”

„De ce Salome?”

„Am încercat să o ard. Ăsta e singurul mod de a ucide o vrăjitoare, nu?”

Trosnetul flăcărilor amenința să o facă să plângă. „Nu e o vrăjitoare.”

Sângele continua să curgă din piciorul ei, infiltrându-se în zăpada de sub el. O umbră roșie creștea leneș sub membru, extinzându-se spre exterior prin alb. Și-a desprins o mână înghețată de mânerul cuțitului și a pus presiune pe gaură. Focuri de artificii orbitoare i-au strălucit în ochi și s-a luptat să nu leșine.

„Mama ei a fost una. Ne-a ruinat familia."

„Nu cred că a făcut asta de una singură. E nevoie de doi, să știi." Dinții îi clănțăneau în jurul cuvintelor.

„Am fost dispus să o las baltă până când am auzit că judecătorul își schimbă testamentul pentru a-i lăsa toți banii ei și urmașilor ei."

Îi spune tatălui său „judecătorul"?

O mișcare în dreapta, mult în spatele copacului lui Gabriel, îi atrase atenția. *Christian.* Concentrându-se pe prietenul ei, a trebuit să depună un mare efort și el s-a estompat, dispărând și reapărând în viziunea ei.

„A fost necesar să-l omori?"

„Trebuia să moară înainte să facă schimbările legale. *Am nevoie* de banii ăia."

„Ți-ai ucis tatăl pentru *bani*", a rostit Mercy. „Un fiu atât de bun." Sarcasmul i-a picurat din voce.

„A meritat-o! Nu avea niciun drept să își abandoneze familia!"

„Și tu ai avut dreptul să-l omori pentru asta?"

Tăcere.

Christian se apropiase, cu pușca pregătită. Mai la dreapta lui, Mercy zări o sclipire de culoare între copaci, care trebuia să fie Salome.

Christian trebuie să aibă un unghi slab de vedere asupra fratelui său. Știu că ar putea trage de la distanța aceea.

Sau nu vrea să tragă?

„Nu vrei să mai rănești pe nimeni, Gabriel". Un punct din atelierul ei de negociere i-a venit în minte. „Nu înrăutăți situația mai mult decât este. O să le spun că te-ai retras când puteai să mă omori. Asta valorează ceva."

„Taci din gură, târfă mincinoasă! Trebuie să termin asta!"

Distrage-i atenția. „De ce modelul de pe cadavre, Gabriel? Ce încercai să spui?"

„O moarte potrivită pentru creatură și iubitul ei spălat pe creier. Am vrut ca fiica aia curvă să știe că puterile mamei ei *nu mă pot opri*.”

„Și Rob Murray?”

Gabriel a dat un râs grosolan. „Idiotul ăla a venit în spatele meu când scăpam de cuțit în garajul lui Christian. Nu cred că a crezut că era important, dar s-ar putea să-și fi dat seama mai târziu. El nu a contat.”

Mercy a tresărit la gheața din vocea lui. Creierul lui era crăpat, putrezit de furie și ură. Să fi fost din cauza deceniilor de agresiuni verbale din partea mamei lui? „Ce a văzut Michael Brody?”, a întrebat ea.

„Cine? Oh. Reporterul.”

Am auzit regret în vocea lui?

„Am fost de acord să ne întâlnim în parc pentru un interviu. Mi-a spus la telefon că a găsit ceva interesant despre care voia să discute.” Tonul lui s-a intensificat. „Cred că a aflat despre împrumuturile de la judecător.”

„Și l-ai împușcat pentru asta?” *Trebuie să creadă că Michael e mort.*

Tăcere.

„Brody trăiește”, a spus ea. „Nu l-ai ucis. Sunt sigură că puteți ajunge la o înțelegere...”

„Crezi că sunt prost? Am studiat legea! O să mă spânzure.” Un element de disperare i-a intrat în voce. „Nu voi merge la închisoare.”

„Nu e prea târziu...”

„Nu ți-am spus să taci?”

„Vor fi mai blânzi cu tine pentru că nu ai ucis...” Și-a pierdut cuvintele când el a ieșit din spatele copacului, cu fața la ea, cu arma lângă el, cu țeava în jos, cu o acceptare sumbră în privire.

Vrea să îl împușc. Nu am nicio armă.

Ea a înghețat, incapabilă să vorbească sau să se miște. Fiecare gând coerent i-a zburat din creier în timp ce se priveau în ochi. A așteptat.

Gabriel s-a holbat la ea pentru o clipă lungă, apoi ochii i s-au luminat. „Unde ți-e arma, agent special Kilpatrick?”

Și-a ridicat arma. Mercy nu putea să respire.

Capitolul 39

Truman a urmărit urmele de cauciucuri pe aleea întortocheată a lui Mercy. Două vehicule parcurseseră drumul înaintea lui.

Fumul, benzina și cauciucul ars i-au asaltat nasul, iar el a încetinit, frica și anxietatea față de ceea ce îl aștepta crescând.

A luat o curbă și a văzut trapa deschisă a Lexus-ului negru al lui Christian. S-a oprit. Pocniturile flăcărilor i-au umplut urechile. O canistră mare de benzină roșie zăcea pe o parte în spatele SUV-ului.

Unde este trăgătorul meu acum?

Și-a balansat piciorul peste ATV și și-a scos pușca, apoi s-a îndreptat cu grijă spre vehicul. Fără șofer. Resturile erau împrăștiate, clar golite dintr-o geantă răsturnată în zăpadă. *Rob a spus că Christian avea benzină și provizii de urgență în toate vehiculele sale.* Batoane proteice, MRE-uri, bandă adezivă, o prelată. Truman a văzut o pungă mare de plastic cu resturi de lichid înăuntru. A luat-o și a mirosit-o. Gaz.

Putea să monteze o bombă mare cu gaz și o pungă de plastic.

Truman a înaintat, conducând cu arma sa până când a văzut un Hummer fumegând. Acesta a fost cel pe care l-a aruncat în aer cu bomba improvizată. Dincolo de el, cabana lui Mercy ardea. Flăcări și fum ieșind pe geamuri, focul ieșind prin acoperiș.

Doamne.

Este Mercy în interior? Kaylie?

Nimeni nu putea supraviețui în acel infern.

Își strânse arma în timp ce se lupta cu greața, capul învârtindu-i-se.

Pe partea sa din Hummer-ul distrus, a zărit câteva borcane de sticlă pentru conserve, capace cu șurub și încă două canistre de benzină. Fâșii rupte de țesătură șerpuiau în vântul dinspre foc.

Cocteiluri Molotov. Făcuse destule când era adolescent, încât să recunoască componentele.

Cine a bombardat cabana?

A vrut să strige și să vadă dacă era cineva în clădire. *Oricine era acolo*

era mort de mult.

Agonia i-a sfâșiat creierul, ordonându-i să renunțe. *Nu până nu văd că a dispărut.*

A cercetat zona, iar o pată albastră în pădure i-a atras atenția.

Truman a fugit de pe alee și a intrat în pădure, alergând prin zăpadă.

Gabriel Lake stătea singur, purtând o haină albastră, țintind un pistol către un copac.

Era Gabriel, nu Christian.

Truman era suficient de aproape pentru a-i vedea zâmbetul încântat, dar privirea nebună din ochii lui Gabriel l-a făcut pe Truman să se oprească, zguduit de animozitatea care se revărsa din acel om.

E malefic.

O mișcare subtilă pe jos îi făcu inima să se accelereze. Mercy stătea sub copac.

E în viață.

Genunchii i-au tremurat de ușurare și s-a chinuit să rămână în picioare.

Dar apoi Mercy își întoarse fața de la Gabriel, ca și cum nu putea privi. Ușurarea lui Truman se evaporă în șoc când își dădu seama că Gabriel era pe cale să o împuște.

De ce nu fuge?

I-a întâlnit privirea lui Truman și ochii ei erau o groapă fără fund de regret.

A renunțat.

Timpul încetini când Truman își ridică pușca, întreaga lui lume atârnând de un fir de ață.

***

Strâng cuțitul pe care mi l-a dat Mercy în timp ce mă împing prin zăpadă, cu privirea fixată pe ea stând la baza pinului.

Christian șuieră la mine. *„Stai în spate.”* Are o pușcă și l-am lăsat să deschidă calea, dar vederea lui Mercy în zăpadă, cu spatele la copac și teroarea pe față, mă împinge înainte. Mirosul de scânduri arse și plastice îmi interferează cu nasul, dar nu sunt oarbă. Un șoc roșu stins o mistuie.

Gabriel este cu spatele la noi și iese brusc din spatele copacului său. Timpul ei a expirat.

Gabriel își ridică arma. Christian face la fel.

Nu pot avea încredere că Christian va trage. Îmi plantez picioarele și arunc cuțitul, cu o rugăciune pe buze că nu voi rata.

Capitolul 40

Mercy a văzut o parte din capul lui Gabriel dispărând într-o ceață roșie, iar sunetul împușcăturilor a ricoșat din copaci. Ea a țipat când trupul lui s-a răsucit și a căzut la pământ, cu arma încă în mână și sângele împrăștiat pe zăpadă.

Mercy se holba la trupul neînsuflețit, conștientă de figurile care se repezeau la ea din mai multe unghiuri. El căzuse cu fața în sus, cu mânerul cuțitului ei ieșindu-i din piept.

Eu am făcut asta?

Nu. I-am dat cuțitul lui Salome.

Gabriel a tras un foc înainte să cadă. *Sunt lovită din nou?* Și-a studiat pieptul și brațele. Nicio gaură. Un cuțit era încă încleștat în strânsoarea ei.

Christian a căzut în genunchi lângă ea, iar Salome era la o fracțiune de secundă în spatele lui. „Ești bine?” au strigat amândoi la ea.

Ea a respins mâinile lor iscoditoare. Îi atingeau piciorul, o trăgeau de pantaloni și îi scuturau umerii. Dar ea i-a ignorat, străduindu-se să vadă unde fusese Truman cu o clipă înainte. Împușcătura lui Gabriel nu o nimerise, dar Truman fusese și el în linia lui de tragere.

Truman?

„Mercy, mă poți auzi?” Christian a apucat-o de cap și i-a întors fața spre el, întrerupându-i căutarea lui Truman.

Ea a mârâit, balansându-și cuțitul în direcția lui. El și-a îndepărtat mâinile, prăbușindu-se cu spatele în zăpadă. „Unde e Truman?”, a țipat ea în timp ce își arunca corpul spre dreapta, fără să-i pese de durerea arzătoare din picior, luptându-se să vadă unde stătea Truman. *„Unde este Truman?”* a țipat din nou.

„Chiar aici.”

Dintr-o dată, el era cu ea, strângând-o în brațe. Hiperventilând, ea și-a îngropat fața în gâtul lui. *El e bine*. Stăpânirea fragilă pe care o avea asupra emoțiilor ei s-a prăbușit, iar ea s-a lipit de el. Mai mult decât orice, își dorea să doarmă cu brațele lui în jurul ei. El s-a tras înapoi și a scuturat-o. „Rămâi trează”, i-a ordonat el, cu ochii morți de seriozitate.

„Pune presiune pe asta”, i-a ordonat lui Christian. „Ajută-mă să-mi pun haina pe ea”, i-a spus lui Salome. Toată lumea era tăcută în timp ce îi urmau frenetic indicațiile.

Prea multă liniște.

„E rău”, a afirmat ea. Truman nu i-a întâlnit privirea în timp ce o închidea în haina lui.

„L-ai prins”, i-a șoptit ea lui Truman. „Am crezut că te-a lovit.”

„Nu l-am împușcat eu. Altcineva a tras primul.”

Mercy s-a întors să se uite la Christian, iar inima i s-a frânt la expresia sumbră de pe fața lui. El nu voia să ridice privirea, concentrat pe piciorul ei. Salome i-a întâlnit privirea și a pus o mână pe umărul lui Christian. „Nu ai avut de ales”, i-a spus ea.

Era palid, iar urmele umede îi acopereau obrajii. *El și-a ucis fratele. Pentru mine.*

Plămânii lui Mercy nu funcționau. „Christian...”

Christian i-a oferit un zâmbet bolnăvicios în timp ce strângea bandajul de pe coapsa ei. „Cred că până la urmă am fost în stare.”

„Asta nu e amuzant.” Greutatea a ceea ce făcuse a făcut ca creierul lui

Mercy să vrea să se oprească.

„Te-ar fi ucis”, a afirmat Christian.

Salome a dat din cap în semn de aprobare. „Și nu s-ar fi oprit doar la tine.”

„L-ai prins și tu”, i-a spus Mercy, amintindu-și de mânerul cuțitului din pieptul lui Gabriel.

Femeia a ridicat din umeri. *Ar fi ucis pentru a-și proteja fiica.*

Mercy a tresărit brusc drept în sus. *„Fetele!”* Și-a căutat radioul, cu degetele necoordonate. *Sunt înghețată. Îmi lipsește sângele care să-mi țină de cald.* Realizarea nu a deranjat-o. *Eu nu sunt importantă. Fetele și Truman sunt importanți.*

Truman a luat radioul, iar ea a fost ușurată să audă vocea lui Kaylie când Truman i-a spus să se întoarcă.

Mercy a închis ochii. *Oamenii mei sunt în siguranță*. Era slab conștientă că Truman o scutura din nou, ordonându-i să deschidă ochii, dar era prea obosită. *O să trag un pui de somn puțin.*

„La naiba cu tine, Mercy! Deschide-ți ochii!”

Ea zâmbi, cu pleoapele prea grele pentru a coopera.

Se simte bine să ai oameni cărora le pasă.

Capitolul 41

O săptămână mai târziu

La o săptămână după operație, Truman voia să o stranguleze pe Mercy. Era cea mai rea pacientă. După două zile, încetase să mai ia analgezice, deși încă mai avea dureri la picior. Acum voia să meargă cu mașina până la cabana ei. El îi spusese lui Mercy că nu o va conduce, așa că ea se jurase că va conduce

singură.

Nu se punea problema să conducă, indiferent dacă lua analgezice sau nu.

După ce l-a speriat de moarte leșinând în acea zi, Truman și Christian o încărcaseră în spatele Lexusului, iar Truman rămăsese în spate lângă ea, nedorind să o părăsească. Kaylie și Morrigan plânseseră pe drum, îngrozite că Mercy va muri, iar cu un calm extrem Salome făcuse tot posibilul să le aline.

Truman își ținuse degetele la gâtul ei pe tot parcursul drumului lent spre ieșirea din pădure. Atâta timp cât avea puls sub vârful degetelor, își promisese că nu va intra în panică.

Dar, la naiba, devenise din ce în ce mai lent.

Făcuseră vreo zece mile când zăriseră șeriful și ambulanța care interveniseră. La sugestia lui Truman, Christian blocase autostrada cu două benzi în timp ce vehiculele veneau spre ei, îngrijorat că nu vor opri.

Paramedicii au preluat imediat comanda, punându-i o perfuzie și pompând cine naiba știe ce în venele ei.

Se terminase. Și el nu voia să se repete.

Dar ea îi ceruse să se întoarcă la cabana ei în ultimele trei zile. El a refuzat. Era încă slăbită și el nu avea nevoie să vadă cum speranțele și visele ei distruse o doboară și mai mult.

Dar ea era suficient de puternică pentru a enerva iadul din el. Chiar și Kaylie a fost dură cu mătușa ei, ordonându-i să se odihnească.

Mercy nu era genul care să stea liniștită.

El cedase și a condus-o la cabana. O perioadă caldă de o săptămână topise aproape toată zăpada din zonele joase, dar drumul accidentat care trecea pe lângă cabana lui Sabin și a ei era încă acoperit cu zăpadă compactă. Drumul fusese tăcut.

Acum el o privea cum se holba uimită la dezastru. Cabana ei se prăbușise peste ea însăși. O întreagă pierdere.

Grinzi înnegrite ieșeau din dărâmături. Singurele părți recognoscibile erau șemineul și soba de lemne. Șemineul se încăpățânase să stea pe loc, refuzând să se supună flăcărilor. Câțiva pini fuseseră pârliți, dar zăpada și distanța îi împiedicaseră să ardă complet și să declanșeze un incendiu de

pădure. Mirosul de fum încă plutea în luminiș. Nu era mirosul bun de fum de lemn pe care toată lumea îl iubește; era un miros aspru, de chimicale și plastic ars, cu o nuanță de lemn.

Truman și-a băgat mâinile în buzunare în timp ce Mercy stătea la un metru distanță, cu spatele la el. Ar fi vrut să-i vadă fața, dar știa că ea avea nevoie de un moment de intimitate. „Nu pot vedea nici măcar un panou solar", a auzit-o el spunând încet. Ea a făcut câțiva pași mai aproape, iar el a urmat-o. Ea a lovit cu piciorul niște lemne arse și a privit cu atenție unde își punea picioarele pe grămezile cicatrizate. S-a oprit în mijlocul mizeriei și s-a ghemuit lângă o grămadă de cenușă și scânduri arse. Luând o bucată mică de lemn, a început să sape.

El a vrut să o smulgă de lângă distrugere, îngrijorat că ea ar fi insistat să caute prin toată grămada în acel moment. Dar el a rămas pe loc.

Acesta este modul ei de a jeli.

Dacă voia să sape, el lua o lopată și o ajuta.

Ea a scos o farfurie, a suflat cenușa și a studiat-o înainte de a o arunca la o parte. Truman știa că farfuria fusese albastră, dar acum era arsă și de nerecunoscut. Mercy a mai scormonit în jur, iar el s-a gândit că era timpul să ia o lopată din hambar. Dintr-o dată, ea s-a ridicat și a îndepărtat resturile de pe ceva ce avea în mână. S-a întors și i-a arătat un mâner metalic cicatrizat de 15 centimetri, atașat la un capăt rotund cu formă de cupă. Buzele ei s-au strâmbat. „Nu am apucat să-ți mulțumesc pentru asta."

El a studiat obiectul de pe palma ei acoperită de funingine, fără nicio idee.

Ea l-a întors și a făcut mișcarea de a introduce ceva în capătul rotund.

A făcut clic. *E de la aparatul de espresso pe care l-am cumpărat.* „Habar n-am cum se numește partea aia", a recunoscut el. „Dar mă bucur că ai văzut aparatul înainte de incendiu. O să-ți aduc altul. Când vom reconstrui."

Umerii i-au cedat și s-a uitat înapoi la dezordine. „S-ar putea să fie un proiect prea mare."

„Te grăbești? Pentru că nu cred că avem nimic de făcut în următorul an sau doi." Nu o văzuse niciodată copleșită și nu-i plăcea asta. Ea se confrunta

cu fiecare provocare cu capul înainte; nu putea fi învinsă de asta.

Putea?

Această Mercy nesigură îl zguduia aproape la fel de mult ca Mercy sângerândă și inconștientă.

E distrusă și pe dinăuntru.

Coapsa ei se va vindeca. Avea nevoie doar de timp și odihnă. Dar de ce ar fi nevoie pentru a vindeca asta?

Truman se simțea ca și cum ar fi pilotat un avion fără instrucțiuni. Tot ce putea face era să o ia zi cu zi.

Mercy îl întrebase pe Truman ce ar trebui să-i spună unui om care își ucisese fratele pentru a o proteja. „Fii doar prietena lui", îi sugerase Truman. „Și-a pierdut cea mai mare parte a familiei." Ea dăduse din cap, cu o expresie hotărâtă pe față, iar Truman știa că îl va ține pe Christian aproape, îl va considera unul din familia ei în creștere. Truman era de acord. Christian îi salvase viața; Truman îi era veșnic îndatorat.

Dacă Gabriel Lake nu ar fi murit, Truman l-ar fi rănit foarte tare.

Gabriel îi pedepsise pe oameni pentru că îi distruseseră familia, dar acțiunile lui îi răniseră și mai mult propria familie. Christian fusese nevoit să-și îngroape tatăl și fratele, iar Truman bănuia că relația lui cu mama lui fusese ruptă definitiv. Christian îi spusese lui Truman că întotdeauna a știut că mama lui era otrăvită și că Gabriel nutrea multă furie, dar nu visase niciodată că se va ajunge la crimă. Otrava ei amplificase neajunsurile lui Gabriel și crease ceva foarte mortal.

Gabriel o răpise pe mama lui Salome și pe bunica lui Morrigan; viețile lor nu aveau să mai fie niciodată la fel. „Am avut destulă zăpadă adâncă și pădure pentru tot restul vieții mele", le spusese Salome lui Mercy și Truman. „Vreau o curte mică și un gard pichetat. Morrigan va merge la școală ca orice alt copil."

„Cum rămâne cu Antonio Ricci?" a întrebat Mercy. „Am crezut că ți-e frică să nu fii găsită".

Ochii lui Salome erau îndepărtați când a răspuns. „Nu mai pot trăi în frică. A fost ca un cancer lent în inima mea. Ne vom găsi locul, iar apoi nu vom

mai fugi pentru totdeauna.”

„Unde veți merge?” a întrebat Truman.

„Nu sunt sigură încă.” Ceva din tonul ei îi spusese că știa exact unde se duce. Bănuia că lui și lui Mercy nu li se va spune niciodată, dar își dorea tot binele pentru ea și fiica ei. Trecutul fusese îngropat; amintirea inițială a lui Truman despre Salome fusese înlocuită de cea a luptei ei pentru Mercy.

Salome și Morrigan aveau să dispară pur și simplu într-o zi, începând din nou cu identități noi. Fără îndoială, Christian ar fi știut unde și-a găsit ea un cămin. Truman credea că ei doi aveau o legătură care nu se va rupe niciodată.

Privirea actuală de pe chipul lui Mercy îl făcea să se întrebe dacă voia să plece și să o ia de la capăt.

„Vrei să vinzi terenul?”, a întrebat el.

Capul ei a sărit spre el. „Nu!”

În sfârșit. O scânteie.

„Mai vrei să cumpărăm o casă împreună?”

Ea a suspinat. „Acum nu mai pot. Franșiza de asigurare pentru această proprietate va lua tot ce am economisit pentru un avans.”

Ouch.

O altă opțiune i-a venit în minte. „Ce zici să locuiești aici? Ce-ar fi să construim ceva mai mare...”

La privirea ei sceptică, el a clarificat rapid. „Nu am construi o casă *prea* mare. Am păstra-o la o dimensiune manevrabilă în cazul în care am rămâne fără curent”. A așteptat, sperând că ea îi va accepta ajutorul.

***

Mercy s-a gândit la sugestia lui Truman. Plănuise să locuiască până la urmă în cabană. De ce nu acum?

Pentru că îi ia o veșnicie să meargă cu mașina la serviciu. Pentru că cel mai apropiat magazin alimentar este departe.

Cabana era perfectă pentru un viitor imperfect.

Dar nu perfectă pentru viața ei actuală.

„Nu cred”, a spus ea încet. „Îmi place ideea, dar nu este foarte practică acum.” S-a uitat la mormanul gri și negru de distrugeri. „Mă simt doborâtă în acest moment. Nu știu dacă pot începe de la zero.”

Truman a arătat spre hambar. „Nu sunt două treimi din lucrurile importante acolo?”

Adevărat.

„Da, dar...”

„Atunci tot ce-ți trebuie este cabana. Știu că ai avut o mulțime de sisteme speciale, dar, sincer, mai degrabă aș reconstrui o casă decât să încerc să înlocuiesc ce e depozitat în hambar.” I-a luat mâinile, făcând-o să se uite la el. „Ai făcut asta singură prima dată. Nu vei fi singură să reconstruiești.”

Lacrimile au ars.

Cum am ajuns cu un om atât de bun?

„Mulțumesc”, a șoptit ea, cu vocea apoasă. „Nu știi ce înseamnă asta pentru mine.”

„Tu însemni totul pentru mine”, a afirmat Truman, cu ochii lui căprui mortal de serioși. „Nu am de gând să las un mic incendiu și o gaură în piciorul tău să-ți distrugă viitorul.”

Ea s-a înecat, făcând un zgomot umed de sforăit. „Mic?”

„În fiecare noapte, în visele mele, îl văd pe Gabriel împușcându-te”, a recunoscut el. „Împușcătura lui Christian este prea târzie. Eu sunt prea târziu, la fel și Salome. Comparativ cu acea realitate, da... focul ăsta și rana ta sunt mici.” A înghițit greu. „Putem reconstrui tot ce ai avut. Să o facem mai bine. Ce zici de asta?”

Mercy i-a ținut privirea, incapabilă să vorbească, amintindu-și o conversație privată pe care o avusese cu Salome în timpul recuperării ei în spital.

„Veți ajunge împreună”, spusese brusc Salome în mijlocul unei discuții despre mâncarea din spital.

„Ce?”

„Truman.”

Mercy se strâmbase, inconfortabilă cu observația personală a cuiva pe care abia îl cunoștea. „Probabil.”

Sprâncenele perfecte ale lui Salome s-au ridicat. „Probabil? De parcă ai avea vreun cuvânt de spus în asta?”

„Bineînțeles că am un cuvânt de spus în asta.” Mercy s-a încruntat. „E viața mea.”

Femeia a chicotit. „Oh, da, dar soarta ta este deja trasată. Doar că tu crezi că ești în frunte.”

Psihobabel.

Dar apoi Salome își înclinase capul, studiind-o cu ochi negri. „Mi se întâmplă rar să văd asta. Mama era mai bună la asta. Dar tu ai... fire aproape invizibile care circulă între tine și Truman.”

„Fire?”

Salome ridică din umeri. „Mai degrabă ca mătasea unui păianjen. Abia există. E greu de explicat, dar de două ori le-am văzut licărind. Nu pot fi rupte.”

Mercy s-a holbat la ea.

Salome se așezase înapoi în scaun. „Nu mă asculta pe mine.” A dat subiectul la o parte cu o mână. „Mormăi uneori despre lucruri ciudate. Nu-i nimic.” A arătat spre tava lui Mercy. „Dar serios, asta nu seamănă deloc cu puiul. Nu știu ce e aia.”

Mercy a continuat discuția despre pui ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar conversația rămăsese cu ea. Pentru că în pădure, când își întorsese capul de la Gabriel și îl zărise pe Truman, linii subțiri argintii și albastre îi străluciseră în ochi. Linii de la ea la Truman.

Era lumina care se reflecta în zăpadă.

Pierdeam sânge și eram aproape inconștientă. Bineînțeles că aș vedea lucruri.

Nu știa ce să creadă despre cuvintele lui Salome. Dar era un concept minunat. Fantezist și de poveste.

„Mercy?” a întrebat Truman. „Te deranjează că te ajut să reconstruiești?”

Ochii lui se temeau de răspunsul ei.

„*Nu*! Deloc. Mă gândeam doar cum vom începe.” Ea a zâmbit, mulțumită să vadă cum aprehensiunea lui se retrage imediat. „Mi-ar plăcea să fac asta cu tine, și știu că Kaylie va aproba.”

Încântarea i-a umplut fața. „Mulțumesc lui Dumnezeu. Am fost îngrozit că vei fi dispusă să renunți la toate acestea. Asta nu e femeia pe care o cunosc.” A tras-o la el și apoi i-a luat fața în mâini, ochii dansându-i. „Abia aștept să lucrăm împreună la asta.” A sărutat-o lung și adânc.

Mercy s-a scufundat în sărut, imaginându-și fire multicolore învârtindu-se în jurul lor, prinzând anticiparea lui despre viitorul lor.

Unul pe care îl vor construi împreună.